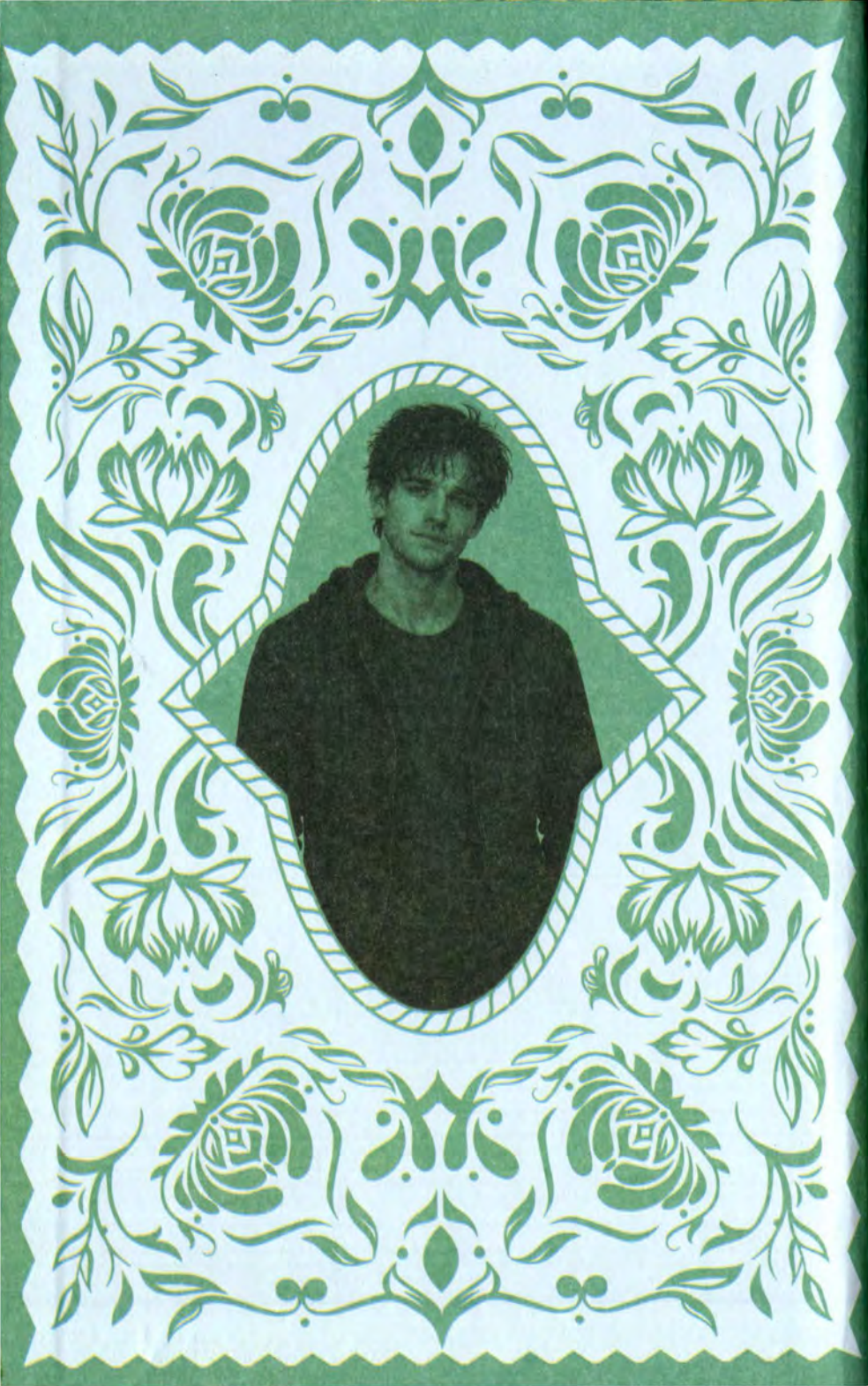

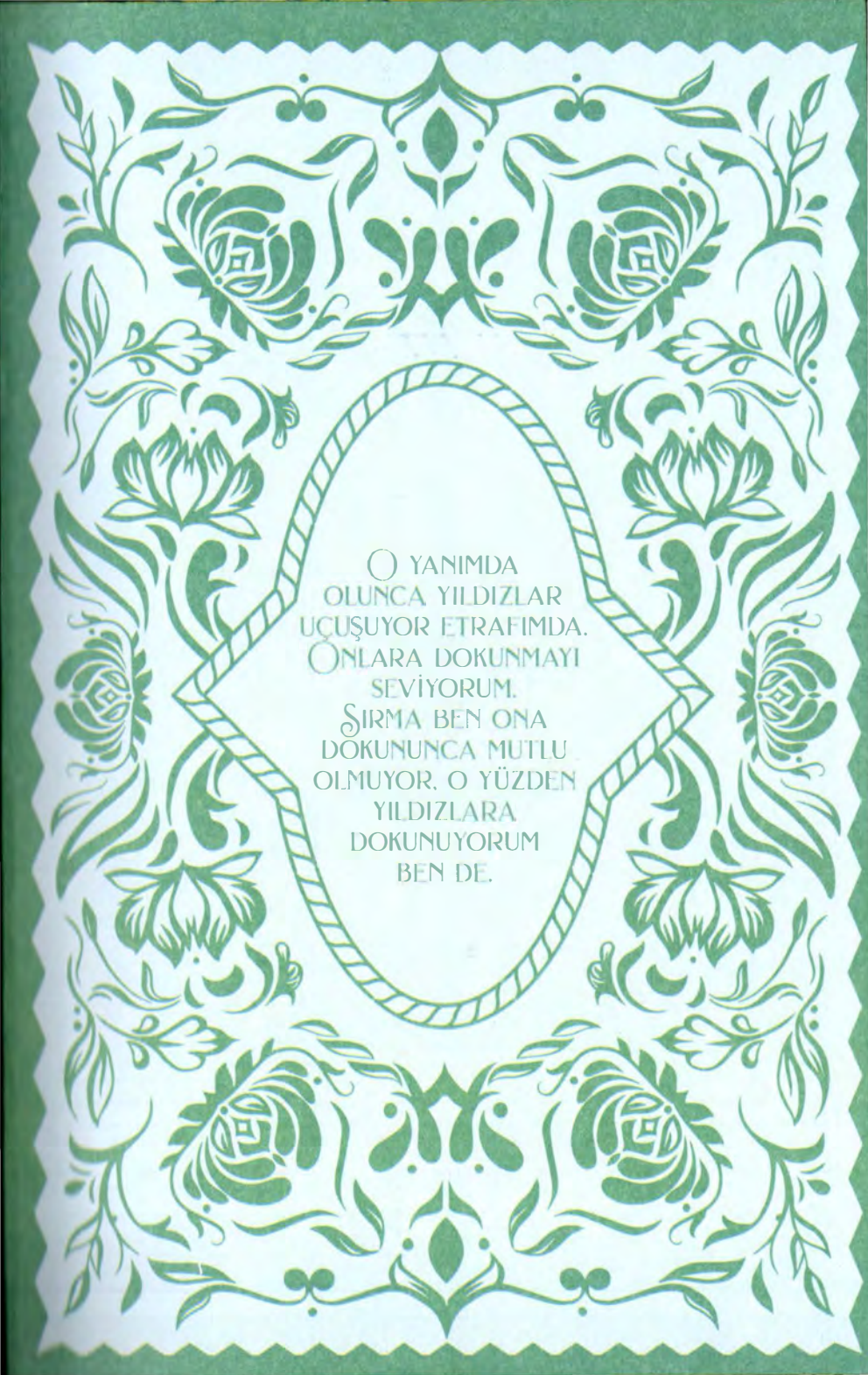
ROMAN

GELGİT

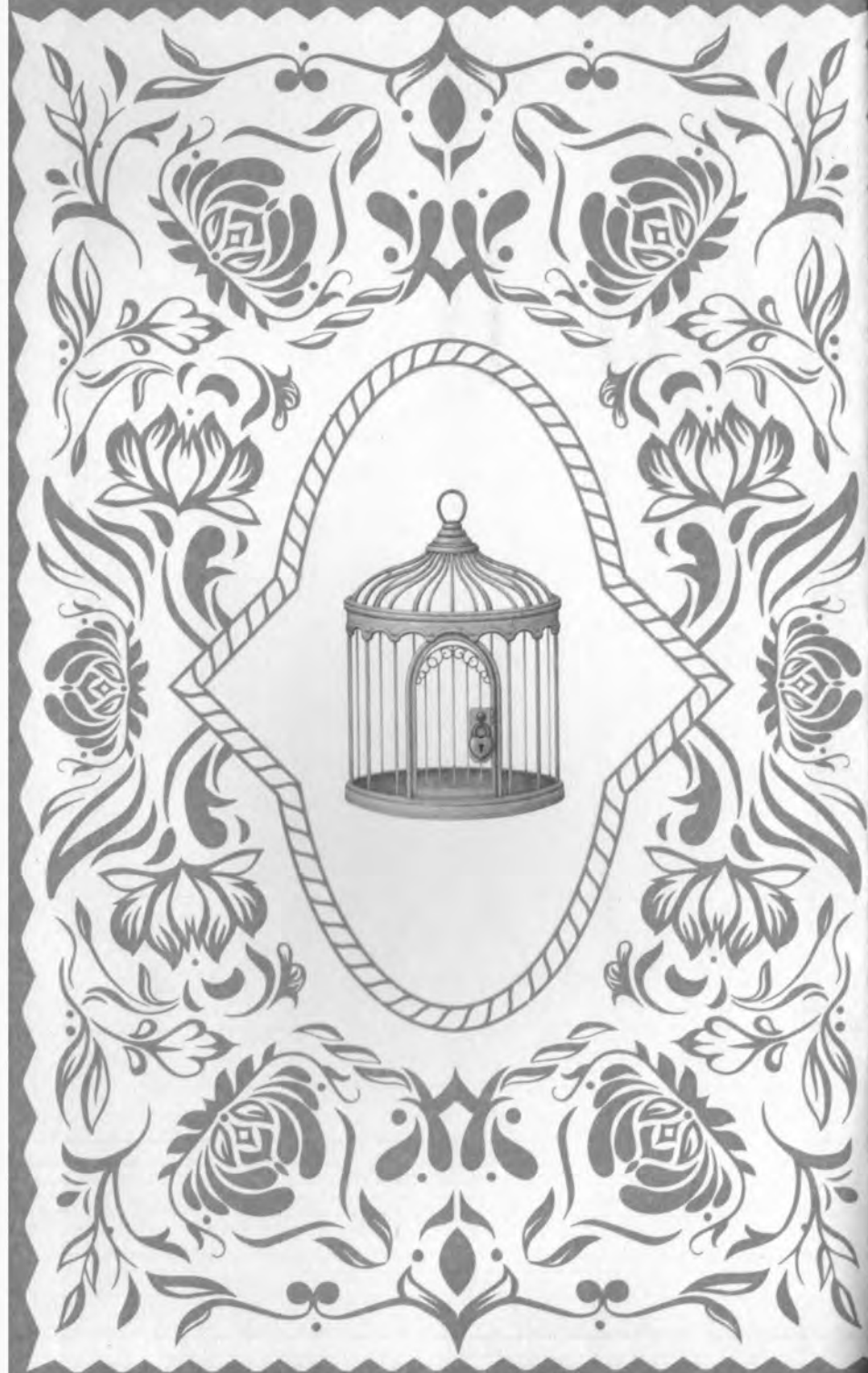
YENİDEN
UYANIŞ

SU AKAR

O YANIMDA
OLUNCA YILDIZLAR
UCUŞUYOR ETRAFIMDA.
ONLARA DOKUNMAYI
SEVİYORUM.
ŞIRMA BEN ONA
DOKUNUNCA MUTLU
OLMUYOR, O YÜZDEN
YILDIZLARA
DOKUNUYORUM
BEN DE.

GELGİT

YENİDEN UYANIŞ

SU AKAR

JUNO
kitap

GELGİT – YENİDEN UYANIŞ

Su Akar

Yayına Hazırlayan: Nazlıcan Kabataş

Redaksiyon: Arzu Sarı

Düzeltili: Emine Canbulat

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2026

ISBN: 978-625-93428-8-7

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Juno Kitap'a aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk.

No:8/F Zeytinburnu – İstanbul

Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28

Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

GELGİT

YENİDEN UYANIŞ

SU AKAR

JUNO
kitap

İçindeki çocuğu kaybedenlere...

Bu şarkı listesi, kitabı
yazarken dinlediğim
şarkılardan oluşuyor.
Benim kadar sen de
hisset istedim...

	YANKI Soner Eden		...
	I WANNA BE YOURS Arctic Monkeys		...
	JE TE LAISSERAI DES MOTS Patrick Watson		...
	HOTLINE Billie Eilish		...
	UNE BELLE HISTOIRE Michel Fugain & Le Big Bazar		...
	DADDY ISSUES The Neighbourhood		...
	THOSE EYES New West		...
	DRACULA Jennie, Tame Impala		...
	YOKLUĞUNDA Koyu		...
	FUENTES DE ORTIZ Ed Maverick		...
	MESSY Lola Young		...
	NO SURPRISES Radiohead		...
	SOFTCORE The Neighbourhood		...
	LOST ON YOU LP		...
	DUVET Bôa		...
	TWIN Jennie		...
	THE NIGHT WE MET Lord Huron		...
	WE ARE THE PEOPLE Empire Of The Sun		...

GİRİŞ

Kendimi her zaman ailem için feda edebilecek bir insan olarak görmüşümdür. Burada, kulaklarım suda oluşan küçük kabarcıklarla dolarken ve gözlerim bulutsuz gökyüzünde bakacak bir hedef ararken bile bunu düşünüyordum. Sanki suyun altında kalan ben değildim de onlarmış gibi, ailemin sesi boğuk bir şekilde kulaklarıma doluyordu. O an neleri feda edebileceğimi düşündüm. Hayır, zaten her şeyi feda etmiştim. Asıl soru, kimin için hayatımdan vazgeçebileceğimdi.

“Sırma.”

İsmim onun sesiyle yankılanırken bunun bilincimin küçük bir oyunu değil, gerçek olduğunu biliyordum. İşte, o zaman gözlerim kıpırdadı. Derin bir nefes aldım ve suyun bedenimi sararak beni belki de en huzurlu uykuma hazırlamasına izin verdim.

BİRİNCİ BÖLÜM

*Bazı fedakârlıklar kavuşma getirir
ama ayrılıkla aynı acıyı verir.*

Bir Süre Önce

Şüper kahramanlar yoktu. Hepsi hayal ürünüydü; insanlar birilerini gözünde büyütüp onlara anlamlar yüklerdi. Sonra hayatımızda karşımıza çıkan kişileri onlara benzetmeye başladık ve bu insanlar ilham aldıklarımız, hayal ürünlerimizin bir kopyası olurdu sonunda.

Onlar da kendilerine sunduğumuz sevgi ve sonsuz sadakati bize geri vermek için bizi korumayı seçerdi. Karşılığı ne olursa olsun, bu ikisini vermemiz onlara yeterdi. Ama onlar aslında yoktu. Hiç olmamışlardı. Bunu babam sayesinde anlamıştım. Daha önce ona olan sadakatimden dolayı, onun tarafından ihanete uğrayacağımı hiç düşünmemiştim. Aileme, arkadaşlarıma, işime, her şeye sadaktım. Keşke bir hayal ürünü yerine kendime sadık olabilseydim.

Babam benim kahramanımdı. Öyle ki ben çok küçükken dolabında bir pelerin aramışlığım bile vardı. Büyüdüğümde de hep onun olmamı istediği gibi biri olmaya çalışmıştım. Şimdi ise ondan kaçmak için yapıştığım duvardan sesini duyuyordum. Gizlenmeye çalıştığım için mi, yoksa dışarının nemli havasından mı, bilmiyorum, avuçlarım terlemeye

başlamıştı. Başımın hemen üzerindeki pencerede annemle tartışmalarını dinlerken zamanın geldiğini anladım. Annem, babamın dikkatini kendi üzerine çekmek için ona ciddi bir biçimde kızıyordu.

Karanlığa sığınarak başımı uzatıp içeri baktım. Bize asla yalan söylemememiz gerektiğini söyleyen kadının, babamı oyalarken yaptığı abartılı hareketlerine neredeyse gülecektim. O adamdan kaçıyor olmasam, haziran sıcağı beni terletmese ve çimenlikteki dizlerime batan çalı çırpı sinirlerimi bozmasa anneme kesinlikle gülerdim.

Yardımcımız Gizem elimden tutup beni çekiştirirken bunu düşünmemeye çalıştım. Hayatım boyunca kahramanım olan babamı zihnimden uzaklaştırıp çimenlerin üzerinde eğilerek yürüdüm. Bir ağaç ve çimenlerle kaplı bahçenin karşısındaki kapıya ulaşana kadar nefes bile almadım. Gizem arkasına bakıp pencerelerden birine odaklanırken göreceklere kendimi hazırlayarak tedirgin bir şekilde arkama döndüm. Sanki bakarsam, babam beni görecekti.

Neyse ki hâlâ onu oyalayan anneme sinirli bir şekilde bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Annemin anlamamakta ısrar eden bakışlarına karşılık hüzünle gülümsedim. Kim bilir onu bir daha ne zaman görecektim? Lanet olsun! Ben o olmadan yapamazdım ki... Birbirimizi bulacağımızdan emindim. Sadece bunun kısa sürede gerçekleşmesini dilemekten başka şansımın olmaması sinirimi bozuyordu.

Gizem sırt çantamdan tutup beni bilmem kaçınıcı kez çekiştirince başımı iki yana sallayıp dudaklarımı hüzünle birbirine bastırdım. Gizem yıllardır evimizde çalışıyordu ve neredeyse annemle aynı yaşta olmasına rağmen yaşlanmayı reddettiği için ona abla ya da teyze dememize karşıydı. Zaten benim için bir abla ya da teyzeden de farksızdı. Ailemden biriydi ve kendi ailemden çok koruyordu beni.

Her zamanki kıyafetlerinden farklı olarak bugün siyah giymişti ve beni de siyah giymem için uyarmıştı. Karanlığa sığınmak için güzel bir yol olsa da ben siyahtan nefret ederdim. Üzerimdekiler de bana ait değildi zaten. Ablamındı. Şu an kim

bilir hangi çukurda fosilleşmiş kalıntıları ararken çekmeyen telefonunu bir yere bırakmış, araştırmasını yapıyordu. Hayatımda ilk defa, arkeolog olmasından nefret etmiştim. Babamın bunu yapacağını tahmin edemezdi elbette ama yine de ona, beni kurtarabileceğinden emin olduğum tek insana ulaşamadığım için sinirliydim.

Onunla gurur falan duymuyordum!

Kapıdan çıkıp Gizem'in kolunu tutup sarılmak istedim ama o öyle acele ediyordu ki ıslak yanaklarından süzülen yaşlara rağmen beni karanlık sokağa itip kapıyı kapattı. Demir bahçe kapısının ardından hıçkırdığını duydum. Boğazıma oturan yumruyu yutkunup arkama döndüm, saçlarım terden nemlenen alnımla yanaklarıma yapışmıştı.

Artık gizlenmek zorunda olmadığım için saçlarımı açıp kulağımın arkasına attım. Evimizin etrafını çevreleyen yüksek duvarlar sayesinde artık eğilmeme de gerek yoktu. Yüksek duvarlarla çevrili başka evler de olmasına rağmen taş sokakta annemin uzaktan gelen sesi dışında çıt çıkmıyordu. Tek sokak lambasıyla aydınlanan sokakta etrafıma baktım. Kimse yoktu ve korkacağım herhangi bir tehlike de kalmamıştı. Tehlike evdeydi ve ben bunu atlatmışım.

Şimdi ne olacaktı?

Bir otobüse binip şehri terk edecektim. Arkama bile bakmadan hayatımı yaşayacak ve sonsuza kadar babamdan kaçacaktım. Sabaha kadar çalışmasını izlediğim adamdan, sırf onunla çalışmak için mimarlık okuduğum adamdan, yirmi dört yaşında olmama rağmen yine de beni her doğum günümde omzuna alıp koşan adamdan...

Kendisinden nefret etmeme neden olduğu için ondan nefret ediyordum!

Evimizin arka tarafı şehrin sonu gibiydi. Gidecek hiçbir yer yoktu. Duvar boyunca ilerleyip sağa dönerek evin yan tarafına geçtim. Sanki beni gizleyecek kadar yüksek değilmiş gibi duvarın dibinde eğilmeye devam ettim. Evin ön tarafındaki sokağa gelince eğildim ve o an Gizem'in planı başarıyla sonuçlandığını anladım. Ön kapıda dikilen adamları odamda bir ses duyduğuna dair uyaracaktı ki bunu başarmış görünüyordu. Tamamen

rahatlamıştım. Bu da artık gizlenmek zorunda olmadığım, çekip gideceğim anlamına geliyordu ama aptal duygusallığım yüzünden duvara yaslandım ve yosunlu taşın üzerinde elimi gezdirdim. *Elveda evim...*

Bir dakika kadar öylece kaldım ve gözlerimde biriken yaşların akmasına izin verdim. Beni evimden alıkoyduğu için babamı öldürebilirdim ama bu imkânsızdı. Ben katil olamazdım. Hayatımı, en azından babamdan daha çok seviyordum.

Nihayet duvardan uzaklaşmak için adım attığım sırada evimizin önünde yanan farlar yerimde donup kalmama neden oldu. Tekrar duvara iyice yapıştım. Sağ tarafımda bir arabanın burnu görününce, sanki sesiyle beni ele verecekmiş gibi başımı diğer yana çevirip gözlerimi kısıtım. Arabanın kapıları açıldı ve bir iki kişi indi, ardından uzaklaşan adım sesleri geldi. Sesler evimizin önünde yoğunlaşınca gözlerimi açtım. Eğer yanımdaki araba bir metre daha ileride olsa, içindeki her kimse, beni görebilirdi.

Derin bir nefes alıp titreyen dizlerimi birbirine yaklaştırdım. Gidemezdim. Gececeğim sokak onların görüş alanında kalıyordu ki gördüğüm kadarıyla lüks görünen arabadan daha hızlı olamazdım. Yerimde kalarak bir süre sesleri dinledim.

“Mehmet yapma!” dedi bir kadın. Ardından bir gürültü ve haykırış. Sanki biri arabaya çarpmış ve sanırım o kişinin canı yanmıştı.

“Sen karışma, Çiğdem.”

Çiğdem! Mehmet!

Bunlar onlardı. Mehmet babamın yeni ortağıydı ve annemden de Çiğdem’in onun karısı olduğunu öğrenmiştim. Mehmet’in sesi kısıktı ama buna rağmen kükrer gibi konuşuyordu. Babamın ona itiraz etmekten neden çekindiğini o an daha iyi anlamıştım. *Hayır, anlamıyordum!*

Duvara iyice yaslanarak sağ omzumun üzerinden hafifçe eğilip onlara baktım. Mehmet olduğu her hâlimden belli olan adam kapımıza vuruyordu ve Çiğdem de onu izliyordu. Kadın, yanında durduğu arabanın içindeki bir şeye endişeyle bakıp başını iki yana salladı. Sanki arabanın içinde biri vardı da ona her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu. Kısa süre önce arabaya çarpacak

kadar itilen ve canı yanan o olmalıydı. Gerçi kendi yansımasına da bakıyor olabilirdi çünkü arabanın içinde kimse varmış gibi görünmüyordu. Yalnız değillerdi, bir sürü siyah takım elbiseli adam da onlara eşlik ediyordu. Nihayet kapı açıldı ve Mehmet içeri girdi. Çiğdem ise başlangıçta içeri girmeyi reddetse de adamlardan biri eliyle onu içeri buyur etti. Sıkıyorsa girme tarzında bir işaretti... Çiğdem elini istemeyerek de olsa arabadan çekti ve onunla gitti.

Rahat bir nefes alıp beni fark etmedikleri için içimden şükrettim. Yine de nefes alsam duyulacakmış gibi dikkatliydim. Dizlerimin titremesi geçince neredeyse bütünleştiğim duvardan ayrılarak sokağa girip evden uzaklaşmaya başladım. Tam üçüncü adımımı atmıştım ki evin önünde duran, arkamda bıraktığım arabalardan birinin kapısı açıldı. Tam sokağın ortasıdaydım. Kaçabileceğim ya da saklanabileceğim bir yer yoktu. Her kimse beni görmemesi mucize olurdu.

Durmamam gerektiğini biliyordum ama dizlerim yine bana ihanet etmişti. Adrenalin damarlarıma yayılıp, sanki birazdan biri bana ateş edecekmiş gibi donup kalmama neden olmuştu. Böyle durumlarda hareketsiz kalınmamalıydı, değil mi ama pratik düşünemiyordum. Zira düşünsem de bir şey yapmak için çok geçti.

Öyle korkuyordum ki hayatım ellerimin arasından kayıp gidiyor gibi geliyordu, hem de gerçek anlamda. Kollarımı hafifçe iki yanıma kaldırdım. Elimin boş olduğunu göstermek istercesine ama teslim olmadığımı da belli edercesine durdum. Elimi daha fazla kaldıracak gücüm de yoktu zaten. Kapıda biri vardı. Bir adam avucunun içiyle kapımıza vuruyordu. *Kapıyı çalanın kedi olmasına imkân yoktu zaten.* Omzumun üzerinden beni görüp görmediğine baktım. Neredeyse kapımız kadar boyu vardı ama zayıf bedeni rüzgârda dağılacak gibi duruyordu.

Tam önüme dönüp koşmaya niyetlenmişim ki bir anda başını çevirdi ve beni fark etti. O an ikimizin de gözleri korkuyla büyüdü. Peşime düşer sandım ama yüzünde sanki suçüstü yakalanmış gibi bir ifade belirdi. İkimiz de aynı anda ani bir hareketle geri çekildik ve arabalardan birinin arkasına saklandık. Hafifçe

eğilip ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken onun da aynısını yaptığını görünce yüzümde istemsiz bir buruşma oluştu.

Peşimden gelmemesinden cesaret alıp ayağa kalktım ve so-kağın ortasına geçtim. Arabalardan birinin tam köşesine sırtını yaslayıp yere oturdu. Beyaz tişörtü sokak lambasında parlıyordu. Evimizin kapısına bakarak öne arkaya sallanıyordu. Kollarını sardığı bacaklarının titrediğini buradan görebiliyordum. San-ki... korkuyordu.

“Anne!” diye seslenince yerimde sıçradım. Sesindeki çaresizlik nefesimin kesilmesine neden oldu. Yardım çığlığı sessiz bir fısıltı gibi yankılandı sokakta. Sonra iç çekti. Omuzları sarsılarak ağla-maya ve ileri geri sallanmaya devam etti. “Anne!” Çaresizliği elle tutulur cinstendi ve aramızdaki mesafeye rağmen sarsılmıştım.

Senin vicdanının pamuk yastığına basayım Sırma, neden ben!

Yavaşça yanına gidip iyi olup olmadığına bakmak istedim ama sadece bir omzuyla bacağı görünüyordu. Tereddütle git-mem gereken yere, arkama baktım ve kararsızlık içinde dudak-larımı yemeye başladım. *Çekip gidebilirdim, değil mi? Gidebilirdim. Gitmeliydim de. Hemen!*

Bıkkınlıkla bir nefes verip kendime lanet okudum ve koşa-rak yakınında durdum. Bu arada evin kapısından gözümü ayır-mıyordum. Kaçma ihtimalimi kendi elimle yok ettikten sonra neden hâlâ kapıya baktığımı da bilmiyordum. Ama bildiğim bir şey vardı; o da şu an içimdeki sorumluluk hissi ağır basıyordu. *Lanet!*

Aramızda iki metre kalınca kaldırımdaki büyükçe bir taşı eli-me aldım. En azından kendimi savunacak bir şeyim olmalıydı. Kaçırılacak olursam diye ama onun bunu yapması pek mümkün görünmüyordu. Hatta elimde bir taşla arkasından yaklaşırken daha çok ben onu kaçırmaya çalışıyor gibi görünüyordum. O ise gözlerini kapıdan ayırmıyor, diğer tarafında duran beni gör-müyordu.

“Kimsin sen?” dediğimde öyle bir sıçradı ki ben de korkup sıçradım. Geri geri sürünüp birkaç adım uzağıma gitti.

“Ben bir şey yapmadım,” dedi elini kaldırıp. “Yemin ede-rim. Annemi bekliyorum. Annem gelecek.” Hızla konuşuyor,

kendini savunmaya çalışıyordu. Kahverengi gözlerinde öyle bir korku vardı ki kendimden nefret ettim. Etrafa bakarken dizlerini sıkıp bıraktı. Avucumun içine sığan taş, sanki bir silahmış gibi bakıyordu. Öyle savunmasızdı ki...

Benden daha büyük duruyordu ama bir taş ile zayıf bir kızıdan mı korkuyordu?

KORKUYORDU!

Şaşkınlıkla durumun farkına varınca dudaklarımı birbirine bastırdım. Elimdeki taşı karşı kaldırıma attım ve yutkunarak ona yaklaştım. Ellerini ona yaklaşmamam için iki yana sallıyor ve sanki ayağa kalkarsa ona saldıracakmışım gibi, oturduğu yerde geri geri gitmeye çalışıyordu. Sonunda duvara çarpınca durdu ve başını dizlerinin arasına alıp elleriyle başını korumaya çalıştı. Dehşet içinde ağlıyor ama kimse yardıma gelmiyordu. Kapıya baktım ve birilerinin çıkıp onu almasını ya da en azından benden korumasını bekledim ama sanki burada *unutulmuştu*.

Daha önce hiç görmediğim ama kısa süre sonra hakkında çok şey duyduğumu öğreneceğim bu adama bakarken içimde bir şeylerin kırıldığını hissettim. Kurtarılmayı bekliyordu. *Benden*.

“Ta... tamam.” Sesimin titremesini ben de beklemiyordum. Yere diz çöküp onunla aynı hizaya geldiğimde elinin tersiyle gözlerini sildi. “Annen içeride ama birazdan gelecek.” Elimi ona doğru uzatınca hıçkırdı. *Ne yapıyorsun, Sırma! Kaçsana!* “Sakin ol...”

“Annem gelecek.” Sesindeki umut kalbimi kırıyordu.

“İçeride babanla birlikte.” Sözcüklerimin ona güven vermesini umuyordum ama o daha çok dehşete düşüyordu.

“Babam olmaz.” Başını iki elinin arasına alınca çaresizce etrafıma baktım. Bugüne kadar etrafımda psikolojik sorunları olan tek kişi ablamdı. Ama ona da yıllar içinde alışmıştım. Baş etmesi zor bir manyak olsa da bu adam ondan farklıydı.

Sonra kapı açıldı; az önce gördüğüm ve Mehmet olduğundan emin olduğum adam kapıdan dışarı bir adım attı. Karşımda adamın masumiyetine karşılık onun kötülüğün en siyah tonuyla gölgelenmiş gözleri nefret saçıyordu. Gri saçları adamı olduğundan yaşlı ve sert gösteriyordu. Şimdiden ondan nefret etmiştim.

Genç adam nefesini tutarak babasına baktı ve yaslandığı duvardan doğrulurken onunla aynı anda ayağa kalktım. Öne doğru uzattığım elimi kendime çekeceğim sırada hiç beklemediğim bir şey yaptı. Gözlerini babasından ayırmadan elimi tutup arkama geçti. Sanki onu koruyabilirmişim gibi. Yine de bir an, sadece bir an onu korumam gerektiğini hissettim. Bu an beni durdurup paramparça etti ve yeniden bir araya getirdi.

“Yardım et!” diye fısıldadı omzumun arkasından.

Bu nereden çıkmıştı şimdi!

Omzumun üstünden bir ona, bir de karşımdaki adama baktım. Az önce yanılmıştım. Benden korktuğu an, bu adama bakınca hissettiği dehşet karşısında huzur gibi kalırdı. Eh, ben de öyle hissetmedim dersem yalan söylemiş olurum.

Adam sırtıırken babam da yanında belirdi ve başını yana eğip hakkı varmış gibi hayal kırıklığıyla bana baktı. Zaten anladığım şeyi Mehmet Bey kelimelere dökünce tekrar yutkundum.

“Karınla tanıştın demek, Aras.”

İKİNCİ BÖLÜM

Kaçış Gününün Sabahı

Kaçmak hiçbir şeyin çözümü değildi ve ben sadakatime ihanetle karşılık bulmuştum. Bir tek şey dışında hayatımdaki her şeye sadıktım: Kendime. Duygularımın zincirlemesiyle kendimi kalbime hapsedmiş, layık olduğum şeyleri bilincimin karanlık derinliklerine atmıştım.

Bu haberi ilk duyduğumda elimden gelen her şeyi yapmak istedim. Ablam iki gün önce bize, yurt dışında, telefonun bile çekmeyeceği bir çukurun içinde arkeolojik bir çalışmaya katılacağını söylemişti. Babam bizimle konuşmadan önce de annem nasıl olduğunu sormak için defalarca ulaşmaya çalışmış ama başarılı olamamıştı. Cenk ve Pınar, aileleriyle kamptaydı ve ne yazık ki onları arayacak vakti bile bulamadan babam telefonlarımızı almıştı.

Düşünmek sizi doğru sonuca götürmez, sadece ikna eder. Bazen bir kitabı okurken bir cümlede takılı kalırsınız, o satırı defalarca okuduğunuzun farkına bile varmadan zaman geçer. İnsanın aklında da sesler takılı kalır. Babamın birkaç gün önce beni feda ederken söylediği o cümle de zihnimde durmadan dö-nüp duruyordu.

“Bırakalım da şirket mi batsın?”

“Baba ciddi olamazsın,” demiştim pencereden gördüğüm devasa adamlara bakarak. Gerçekten evden kaçacağıma mı inanmıştı? “Baştan başlarız. Ben de okulu bitirince çok çalışırım.”

Babamın elini beline koyup salonu pervasızca katetmesine dayanamıyordum. Bir insan tek bir cümleyle başka birinin hayatıyla oynayacak kadar kötü olamazdı. Sanki biri babamı öldürmüş, yerine başkasını koymuştu. Sevgisinden bir an bile şüphe duymadığım adamın canımı, geleceğimi, hayallerimi delip geçen bir kurşuna dönüşmesi midemi bulandırıyor. Yine de pes etmek istemiyordum. Baştan başlayabilirdi ama istemiyordu. Şirketinin batmasının beni kaybetmekten daha berbat olduğunu düşünen bir babam vardı. Kimdi bu adam?

“Sen değil miydin her zaman bir çaresi bulunur diyen!” demiştim umutsuzca. Ne yazık ki bu konuda çare olabilecek, içimde titreşebilecek küçücük bir kıvılcım bile yoktu. “Anne bir şey söylesene!” Annem sırtını dikleştirip babama bakmıştı. Her zaman ketûmdu annem ama hiç bu kadar sessiz gördüğümü de hatırlamıyordum.

“Yirmi yaşında ama akli senden daha iyi çalışıyor, Soner,” demişti sonunda ayağa kalkıp. Bazı zamanlar annem babama içten içe kızsa da ona olan aşkının büyüklüğünden dolayı her zaman ondan yana olmanın yolunu bulurdu ama şimdi gözlerindeki aşk ilk defa sönüyordu. O saf sevgiyle bakan, aşka olan inancımı her zaman diri tutan gözlerinde böyle bir nefret görmek, içinde bulunduğum durumdan bile daha çok korkutuyordu beni. “Bunu nasıl kabul edebildin? Bir de adam dikmişsin kapıya!”

Babam ellerini annemin omuzlarına doğru kaldırınc, annem onu iterek başını iki yana salladı. Annemin babama karşı böyle mesafeli oluşuna hiç tanık olmamıştık. Babamın da annemi kırabileceğine. Ama sanırım böyle bir durumda, yani bir insan diğerini kırabiliyorken karşısındaki de ona karşı gelebiliyordu. “Bunları ne kadar büyük zorluklarla kazandığımızı sen biliyorsun. Şimdi kaybetmek istemiyorum,” diye bağırmişti babam.

“Beni kaybetmeyi göze alıyorsun yani,” demiştim elimle kendimi göstererek. Aklı, kendimi kastettiğimi anlamayacak kadar başında değildi çünkü. Her hareketimle sözlerimi desteklemeye çalışıyordum. “O akılsızla evlenmek istemiyorum.” Bu sefer başımı göstermiştim.

Babam, “Daha fazla konuşmak istemiyorum. Zaten geri dönemeyiz,” deyip salonu terk ederken annemle arkasından bakmıştık. Annem kolumdan tutup beni koltuğa doğru çekerken uyuşmuş gibi verdiği komutları yerine getiriyordum. Bedenim benden bağımsızdı ama neyse ki yanımda annem vardı.

Arkasından sadece ağzımı oynatarak bildiğim bütün küfürleri saymıştım. Kendimi ayıplayamayacak kadar sinirliydim. Ama bağırıp işleri daha da berbat bir hâle getirmekten korkuyordum. Hâlâ onu ikna edebileceğime inanacak kadar budalaydım.

Babam her şeyi düşünmüştü. Şirketini kurtarmakla ilgili değil, benim kaçmamı önlemekle ilgili. Bize, beni evlendirme planlarını söylemeden önce evin etrafına adamlar dizmiş, telefonlarımızı almıştı. Biz de annemle aklımıza gelecek en son şeyin babamın bize zarar vermek istemesi olduğunu sandığımız için sadece olup biteni izlemiştik.

Bizi karşısına alıp konuşurken yüzü bile kızarmamıştı. Başarılı bir inşaat firması vardı ve son zamanlarda sebebini anlamadığımız bir krize girmişti. Bir anda düşüşe geçen işleri kurtarmaya çalışırken eve gelmediği günler bile oluyordu ama şimdi fark ediyordum ki eve uğramadığı gecelerin sebebi benim için yaptığı planlardı. Fakat ne yazık ki bu planlar benim ondan nefret etmeme sebep olmaktan başka bir işe yaramamıştı.

İki gün boyunca onu ikna etmeye çalışmıştık. Bunun komik bir şaka olduğunu, ablamla arkadaşlarımdan birden ortaya çıkıp sürpriz diye bağıracağını düşünmüştüm ama durum gitgide ciddileşmeye başlamıştı. Dışarıdaki adamlar evden çıkmamıza engel olunca işlerin düşündüğümünden daha ciddi olduğunu kavramıştım. Komikti.

“Bana bak, Sırma. Odaklan.” Başımı sallayıp beni gözlerine bakmaya zorlayan anneme baktım. “Yukarı çık. Çantanı hazırla. Kaçağınız buradan.”

“Anne, ben...”

“Umurumda değil. Babanı ikna etmek istiyorsun, biliyorum ama baksana. Gözü dönmüş. Tamam mı? Dediklerimi yaparsan başarırız. Hiç kimseyi arada bırakmak istemiyorsun, anlıyorum. Bu yüzden bu işi ikimiz halledeceğiz.”

Çok da uzun sürmeyen birkaç saniye boyunca düşünmüştüm. Babamı ikna edemezdim ama annem benimleydi. Her zaman da benimle olacağını biliyordum. “Seni çok seviyorum, anne,” deyip ona sarılmıştım. Bir şey söylememiş, sadece saçımı koklamış ve bu da beni cesaretlendirmeye yetmişti. Gözü dönmüş bu uzaylıya boyun eğmek istemiyordum. Her kim ya da ne tarafından ele geçirildiyse, babam kendine gelene kadar eve gelmeyecektim. Bana küçük bir çanta hazırlamamı söylediğinde annemi dikkatle dinledim. O babamı oyalayacaktı ve ben de dışarı çıkacaktım. Gizem adamları bir bahaneyle benim odama yönlendirecekti; belki de bir hamamböceği görmüş olacaktım. Sonra annem beni bulacaktı ve mutlu son. Umarım ablam geldiğinde evi patlatmaya kalkışmazdı.

Merdivenlerden koşup odama çıkarken karşımda babamı görünce gözlerim büyüdü. Gözlerine bakıp annemle konuştuklarımızı duyup duymadığını anlamaya çalıştım. Kaşları hüznle yukarı kalktı. Bir an için ona acıyacaktım. Bir an için geri döndüğünü düşünmüştüm. Başını yana eğip ellerini omuzlarına koyunca içimden yine küfrettim. Beni ne zaman bir şey için ikna etmeye çalışsa hep böyle yapardı. Kahrolası herif!

“Kızım. Lütfen, iyi düşün. Bunu hepimiz için yaptım.”

“Tabii ya, ne demezsin!” Ona olan sevgimi kullanıyordu. Ona nasıl hayran olduğumu, onun için her şeyi yapacağımı biliyordu. Bu yüzden ablama değil, bana söylemişti. Ama ben de onun zaafılarını biliyordum. Yok sayılmaktan nefret ederdi. Onu yok sayarak yanından geçip odama girdim. Gardımı indirmem, kapının kilitlenme sesini duyana kadardı.

Yere oturup önce bir güzel hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Ağlamak beni her zaman rahatlatırdı. Bir müddet annemin kaçış planı için kendimi hazırladım. Ardından kalkıp çantamı hazırladım. Pencereden babamın korumalara emir verip çıktığını gördükten sonra, başarısız olacağını bildiğim o planı uygulamak üzere

annemin kapısına dikildim. Kapıyı açtığında çatılan kaşları biraz daha gerildi.

“Yaşım 24,” dedim ne kadar güçlü olduğumu ona kanıtlamak için.

“Ve hâlâ benim bebeğimsin,” dedi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bazı başlangıçlar “son” maskesi takar.

Öyleydim. Aptal bir bebek gibi karşımdaki salağın iyi olup olmadığını kontrol etmek için yakalanmıştım. İkimiz de babasının bakışları karşısında titredik. Avcumun içindeki eli parmaklarımı sıkıca sarınca dişlerimi sıktım ve omzumun üzerinden ona baktım. Babasına bakıp kaşlarımı korkuyla kaldırıyor ve başarabilirmiş gibi arkama saklanmaya çalışıyordu.

Parmaklarımı sıkıca saran elini kavradım. Babamlarla aramızda bir araba vardı, bana güven vermese de Aras'ın bakışlarına karşılık vermesini bekledim, duymuş gibi bana baktı ama yapamazdım. “Üzgünüm!” diye fısıldadım.

Tam arkama dönüp koşmaya yeltenmiştim ki karşıma eli belinde bir adam çıktı. Belinden ne çıkaracağını tahmin etmek zor değildi. Babamın adımı bağırان sesi sokakta yankılandı. “Sırma, dur!” dediğinde zaten o korkuyla kıpırdayamadığımın ben bile farkında değildim. Babamın Mehmet Bey’e fısıldadığını duyunca başımı ona çevirdim. Ne söylediğini duyamadım ama “Böyle anlaşılmamıştık,” dediğini işitir gibi oldum.

Aras hâlâ arkamdaydı; ondan kurtarmaya fırsat bulamadığım elimi sıkıca tutmuş, ne yaptığımı anlamaya çalışırken bakışları

korkuyla insanların arasında gidip geliyordu. Elimi sertçe çekip onu bıraktığımda gözlerindeki dehşet büyüdü.

Başarısız kaçma girişimim kendimi ele vermemle sonuçlanmıştı ve şimdi burada Mehmet'in adamları beni *nazikçe* eve yönlendirirken dişlerimi sıkmaktan başka çarem yoktu. Eğer Aras'ı görmeseydim de sokağın gitmem gereken tarafında beni bekleyen başka adamlar olduğunu da öğrenmiştim.

Bizim babamı tanıdığımız kadar, o da bizi tanıyordu ve bir sonraki adımımızı en başından düşünmüştü. Ne yazık ki para da, diğerlerinin desteği de ondaydı.

Sonraki günlerde kendimi odama kilitledim. Böyle yaparsam bütün kötülüklerin dışarıda kalacağını, bu odada huzur içinde ömrümün sonuna geleceğimi sanmıştım. Oysa şimdi tüm kötülükler şu an kapıma dayanmış, dışarı çıkmamı söylüyordu.

"Eğer içeride ona bir şey olursa, seni mahvederim." Annemin sesini duyunca ağlamaya başladım. Babam annemi günlerce odasına hapsedmişti. Annemin babamı tanıdığı kadar babam da annemi tanıyordu. Eğer bizi ayırmasaydı yine kaçacağımızı biliyordu. Günlerdir onun koridorun sonundaki odadan bağırdığını, babama işe yaramaz tehditler savuruşunu dinledim. Şimdi de onu kullanarak beni odamdan çıkarmaya çalışıyordu. Bu kadar zahmete gireceğine kapıyı kırabilirdi oysa.

Yataktan doğrulup yavaşça ayağa kalktım. Günlerdir bir şey yemeden öylece yattığım için başım dönüyordu. Kararan gözlerimin görmesini beklerken iki adım atıp duvara tutundum. Aklıma yarım kalan işlerim geldi. Şu an ölmek işten bile değildi. Hayaletim bile bu eve musallat olsun istemiyordum. İçimde kalan son umut parçasıyla kapının kilidini çevirdim. Babam içeri dalıp tekrar duvara yapışmama neden olunca annem ileri fırlayıp beni ayağa kaldırdı.

"Sen beni deli mi edeceksin! Su getirin hemen." Ayak sesleri uzaklaşırken yatağın üzerine oturdum. Annem babamın ellerini itip yüzümü iki eli arasına aldı ve ağlayarak yüzümü okşadı. Onun da benden geri kalır yanı yoktu. Yüzü çökmüş, rengi solmuştu.

Birileri üzerinde bir bardak su, bir tabak ve ekmek olan bir tepsi getirdi ve anneme bırakıp çıktı. Tepsiden yayılan

sıcak ekmegin kokusu beni mest etti. Ben suyu içerken babam önümde diz çöktü. “Kızım, yapma böyle. Aksi hâlde elimizdeki her şeyi kaybederdik.” Gözleri kızarmıştı, iç çektiğini duyunca ağladığını fark ettim. Annem ne hâlde geldiğim hakkında babama söylenmeye devam ediyordu. Bir yanım babama sarılıp haklı olduğunu söylemek istiyordu ama diğer yanım parmaklarımı boynuna geçirip gövdesini başından ayırmak istiyordu.

“Sen her şeyini kaybettin zaten,” dedim gözlerinin içine bakarak. Benim kaşlarım aşağı inerken onunki yukarı kalktı. Üzerinde istediğim etkiyi bıraktığım için kendimle gurur duyuyordum. *Şu hâlde bile.*

“Sen hâlâ benim kıızımsın.” Sesi gittikçe kısılıyordu. Yaşadığım karanlığa sonunda ortak olmuştu. Bunu kısılan sesinin yalvaran tonundan anlayabiliyordum. Bu bir tespit değil, hâlâ inanmak istediği bir gerçektir.

“Ben artık bu aileden değilim. Beni o zavallıyla evlendirmek istediğin günden beri de değildim.”

Bakışlarını yere indirip gözlerini sildi ve ayağa kalktı. Kabulenişindeki perişanlık yavaşça kaybolup duygusuzluğa dönüşünce kendimi bir aynaya bakıyor gibi hissettim. Ben babama düşkün olandım. Onu örnek alan, onun gibi olmak için çabalayan bir yanım vardı. Küçük bir çocukken bile, annemin ayakkabılarını değil, babamın kravatlarını denerdim. Şimdi o küçük çocuk bunu görse, kim bilir nasıl yıkılırdı!

“Baba, kabul etme ne olur?” Koşup tam kapıdan çıkacağı sırada beline sarıldım. Gözyaşlarım yanaklarıma süzülmeden onun gömleğine bulaştı. Elleri karnına sıkıca kapattığım ellerimin üstüne kapandı. “Özür dilerim. Daha çok çalışırım. Tüm paramı sana veririm. Okulu da bırakırım. Lütfen beni evlendirme onunla.”

Kollarımın arasından çıkmadan bana önünü döndü ve boynuma sarıldı. Saçlarımın üstüne bir öpücük kondurduğunda bir an kabul edeceğini sandım ama o kulağıma fısıldadı.

“Kabul ettiğimi mi sanıyorsun Sırma?” dedi. “Bu adamlar tehlikeli.”

“Ama sen söyledin. Kabul ettim dedin.” Geri çekilip kollarının arasından çıkmadan yüzüne baktım. Başını iki yana sallayıp gözlüklerini sıkıntıyla yüzüne itti.

“Seni annenle bile paylaşamam ben. Ama yapma böyle. Her şeyi kaybederiz.”

Sinirle kollarını itip geri çekildim. Hâlâ her şeyini kaybetmekten bahsediyordu. Kaybettiği bendim ama umurunda bile değildi, umurundaysa da en azından listenin başında yer almadığım her hâlden belli oluyordu.

“Hem zaten gerçek bir evlilik olmayacak bu.”

“Çık.” dedim fısıltıyla.

“O iyileşince ayrılırsın Sırma. Bir iki yıl sabredemez misin ailen için?”

“Çık.” Bu kez sesim daha yüksek çıktı ama babamın gözlerindeki yalvarış, beni ikna etmeye çalışan bakışları değişmedi.

“Zaten çocuk gibi. Sen de gördün? Sana bir zararı olmaz. İstedığın gibi yaşarsın.”

“Çık!” diye bağırdım bu sefer. Sesimi duymasından çok beni anlamasını umuyordum ama artık babam eskisi gibi değildi. *Babam* gibi değildi.

Gözlerindeki yalvaran bakış kayboldu ve çalışanlarına sinirlendiğinde takındığı emrivaki, onlara patronun kim olduğunu hatırlatan bakışları yerini aldı. “Akşam yemeğe gelecekler. Toparlansan iyi olur,” deyip odadan çıkarken hâlâ babasına sarılmak isteyen içimdeki çocuk sessizce kayboldu. Sirtına bakarken beni değil, o çocuğu ağlatan babamdan nefret ettim. Bardağı elimden fırlatıp arkasından çığlık atarken hâlâ o çocuğu korumaya çalışıyordum.

“Senden nefret ediyorum!”

Annem koluma yapışıp beni sakinleştirmeye çalışırken onu da odadan kovdum. Hiç kimseyi istemiyordum. Sadece yatağa yatıp ağlamak ve kampa bensiz giden arkadaşlarıma, kazıda olan ablama kızmak istiyordum. Ellerimi saçlarımdan arasından geçirip odada volta atarken sinirle homurdandım. Babam bunu bilerek yapmıştı. Bu yaz benimle vakit geçirmek istediğini söyleyip beni kampa göndermemişti. Ablama da önceden gidip araştırmaya

erken başlaması için destek olmuştu. Bunu fark edince bir kez daha çığlık attım. *Lanet herif!*

“Sırma. Hadi çantanı topla.” Annem odadan çıkacak gibi yapıp kapıyı sertçe kapattı. Gözlerimi devirip omuzlarımı düşürdüm. Sonunda yine silahlı adamlar tarafından engelleneceksek çabalamanın ne anlamı vardı.

Başımı iki yana salladım. “Anne çabalamayı bırak artık. Aşağıdaki adamları görmüyor musun?”

Bana aldırmadan dolabımın kapağını açıp eşyalarımı bulduğu ilk çantaya doldurmaya başladı. “Kimse umurumda değil. Senin de olmasın,” dedi.

Yanına gidip kolunu tuttum. Üzerinde hâlâ kaçmaya çalıştığım günkü kıyafetleri vardı. Benim de öyle. “Anne!” Onu durdurmaya çalıştığımda beni itti ve çantanın ağzını kapattı. Kolumdan tutup sürüklerken kendimi onun elinde pamuğu çıkarılmış bir peluş oyuncak gibi hafif hissediyordum.

Merdivenlerden inip bahçeye çıkarken babam önümüze çıktı. “Nereye?” dedi ama annem onun yanından geçip dış kapıyı açtı. “Ne yapmaya çalışıyorsun? Öldürteceksin kendini.” Kolumu tutup beni çektiştirince annem de birden durdu ve bir anda ikisinin halat savaşında ortada kaldım.

İnceldiğim yerden kopmam an meselesiydi!

Annemle babam birbirlerine bağırıp çağırırken açık kapıdan korumaların bizi izlediğini gördüm. Bana acıyarak bakıyor ve birbirlerine bir şey söylüyorlardı. O an ben bile kendime acıdım.

Babamın içlerinden birine el işareti yapıp yanımıza çağırdığını gördüğümde dişlerimi sıktım. Hâlâ beni çekştirmeye devam ediyorlardı ve kollarım ağrımaya başlamıştı. “Bir sıkıntı mı var?” dedi adam gıcık gıcık.

“Yok.” Babam keskin bir sesle konuşsa da annem başını aşağı yukarı salladı.

“Var. Öldürün şunu gitsin.” Babamın kolunu itip beni kendiyle birlikte dışarı atınca adamlar bahçe kapısının önünde sıralandı. Annem aralarından geçmeye çalışırken geri itilince sinirle onu iten adama baktım.

Ablama ihtiyacım vardı şu an. Ben bir erkeğe baş kaldıramayacak kadar çekingen kalırdım ama o olsaydı şimdi karşıımızdaki adamın çenesine yumruğunu geçirmişti. Bunu hayal etmenin zevkini içime atıp annemi de çektim ve ondan uzaklaştım. Geri dönüp eve girerken adamlardan birinin belindeki silahı babamın arkasında parlıyordu yine.

Annem elindeki çantayla babama vururken ondan boşanacağına dair tehditler savurup durdu ama hiçbirini dinlemedim. Odama girip pencerelerin kapalı olduğundan emin olmaya çalışan ya da kapıyı bir daha kilitlememem için anahtarı kıran adama sinirle baktım. Bakışlarım karşısında ne yapacağını bilemeyip öylece dikildiler.

Herkes odadan çıkıp biraz sakinleştikten sonra kendimi aynanın önünde buldum. Demek yemeğe geleceklerdi. Madem babamı vazgeçiremiyordum, belki onları vazgeçirirdim. Ne yaparsam müstakbel kocamın ailesi benden nefret ederdi? Seçenekleri gözden geçirirken eski bir alışkanlıkla bir kalem aradım. Bunun babamın alışkanlığı olduğunu hatırlayınca da ellerimi önümde birleştirdim. Gözaltılarım morarmış, saçlarım dağılmış, bakışlarımda da nefret vardı. Aynada görünen kişinin ben olduğuna inanmak acı veriyordu. Ben böyle biri değildim.

Düşün, Sırma.

Adamın benden büyük olduğunu ve akıl sağlığının çok da yerinde olmadığını duymuştum. Tek temennim çok yaşlı olması yönündeydi. Çünkü hayat tecrübesi en aptal adamı bile, bilge birine dönüştürebilirdi. Ne yazık ki babam sayesinde erken yaşlanıyordum.

Yine de akıl sağlığı yerinde olmayan birini idare etmek o kadar da zor olamazdı, değil mi? Atasoylar bu şehirdeki en gözde şirketin sahibiydi. Bir zamanlar biz de öyleydik. Sonra ne olmuştu, bilmiyordum. Babam batıyoruz diye beni onların oğluyla evlendirmeye karar vermişti. Asıl anlamadığım ise, ailenin bakıma muhtaç oğullarını neden biriyle evlendirmeye ihtiyaç duyduğuydu. İsteseler bir ordu tutup ona baktırabilirlerdi. Hatta ona yeni bir beyin alacak paraları bile vardı ama öyle basit ve ilkel yöntem tercih etmişlerdi ki buna anlam veremiyordum.

Adamın sorumluluğunu üzerlerinden mi atmaya çalışıyorlardı? Yakında ölecekti de bu kendi evlerinde olsun mu istemiyorlardı? Ya ölümünün suçunu bize yıkmaya çalışıyorlarsa...

Bir adamla zorla evlendirilmekten korkmuyordum. Bugüne kadar en büyük korkum, ailemizin dağılmasıydı. Annemle babamın en küçük tartışmasında asi ablam bir köşeye çekilip ayrılmaları için dua ederken, ben o sadece üniversiteye gideceği için bile, ailemizi bir arada tutacak yollar düşünürdüm.

İnsan en büyük korkusu gerçekleşince tuzağa düşmüş bir hayvan gibi saldırıya geçebiliyordu demek ki! Ne yazık ki en iyi saldırı planlarını örnek alacak kadar bir hayvanla bir arada bulunmamıştım. Bu yüzden en kötüsünü düşünecektim.

Ah, Pınar olsa şimdi bana ne yapacağımı söylerdi. En yakın iki arkadaşım bir şeylerin yolunda gitmediğini çoktan anlamış olmalıydı. Yine de babamın ne kadar manipülatif bir insan olduğunu ancak şimdi anlayabiliyordum. Ailesiyle tatile gittiğinden beri Cenk ile çok konuşmamıştık. Defalarca aradıklarına emindim ama sanırım babam onları da aradan çıkarmanın bir yolunu bulmuştu.

Annem içeri dalınca düşüncelerim dağıldı ve aynanın önünde iki saattir oturduğumu fark ettim.

“Hazırlanmadın mı?” deyip başıma bir öpücük kondurdu.

“Ne için tam olarak? Çok saçma bir durumun içindeyiz zaten. Hayır, anlamıyorum. Neden yarım akıllı oğlunu evlendirmek istersin ki?”

“Baban, Atasoy ailesinin, evlenirse eğer çocuklarının düzeleceğine inandığını söyledi.”

“Ticarette iyi olmalarına rağmen akıl yürütmekte çok kötüler desene.”

“Biraz eski kafalılar galiba.”

“Demek öyle.” Sonunda aklıma bir şeyler geldi. “Tamam, sen beni merak etme. Hazırlanıp inerim.”

Dolabımın karşısına geçip neden bu kadar sade ve şık giyindiğime küfredmeden önce bütün askıları çekiştirdim. Bingo! Pınar’a aldığım parlak elbise. Canım arkadaşım, yanımda olmadan da hayatımı kurtarıyordu. Lacivert, parlak ve sadece kalçalarımı kapatan elbiseyi bir çırpıda giydim ve altına da file bir çorap

geçirdim. Gizlice ablamın odasına gidip onun dolabını da talan ettikten sonra, kahverengi yılan derisi çizmeye neredeyse sarı-lacaktım. Tarzlarımız her zaman birbirinin tam zıttı olmuştu. Eskiden bu kadar kavgaya ettiğimiz şeye bugün şükrediyordum.

Hazırlandıktan sonra sakız çiğneyerek aynadaki iğrenç gö-rüntüme gülümsedim. Herkesin zevki farklıydı ve buna saygı duyardım ama bu tarzı sevmek, hele ki Atasoy ailesi için çok zor olacaktı. Elektrik çarpmış gibi kabaran saçlarım, parlak ve şeker pembesi makyajım, lacivert kısa elbisem ve yılan derisi ayakkabılarımla hem harika hem de berbat görünüyordum. Eğer ger-çekte kim olduğumu bilmiyorlarsa, bu kızdan nefret edecek-le-rinden adım gibi emindim.

Annem kapıyı tıklatınca kapıyı açıp poz verir gibi durdum. Eliyle ağzını kapatıp çığlığını bastırmaya çalıştı. “Sen ne yaptın böyle?” dedi ağzı kulaklarına varmadan önce. “Seni doğurdu-ğuma inanmakta güçlük çekiyorum ama seninle hiç bu kadar gurur duymamıştım.”

“Biz de biliyoruz bu işleri.” Sakızımın balonunu patlatıp ya-nından geçtim. “Moruk nerede?”

“Baban mı?” dedi peşimden gelirken. “Onları karşılamaya gitti.” Başımı sallayıp merdivenlerin başında derin bir nefes al-dım. Annem koluma girdi. “Kızım istersen onlarla da konuşa-lım. Ya da bir telefon çalıp polise haber verelim.”

Söylediklerini zaten her gün defalarca düşünmüştüm. Ona duyduğum tüm nefrete rağmen kaçtığım, şikâyet ettiğim ya da uzaklaşmak zorunda kaldığım kişinin babam olması kalbimi kı-rıyordu. Annemi ve ablamı da böyle zor bir duruma sokmak istemiyordum. Bu ailede bana düşen fedakârlık buydu sanırım. Kaçmak istiyordum ama kaçacak olan ben değil, babam olmalı-ydı. Hayatım boyunca hayatımdaki en mükemmel insanın o ol-duğunu düşünmüştüm. Ben bile inanmakta zorluk çekiyordum; babamı polise ihbar etmek, evden kaçmak, birilerine çirkin gö-rünmek için aptalca kıyafetler giymek kulağa tuhaf geliyordu. Bunların komik bir şaka olduğunu düşünmek daha kolaydı.

Ama içimde inkâr ettiğim başka bir duygu daha vardı. Ken-dime en büyük ihanetim de buydu, işte. Merak. O çocuğu me-

rak ediyordum. Korkup arabanın arkasına saklanan o çocuğu. İstese tek eliyle beni sokağın karşısına fırlatabilecekken benden kaçmaya çalışan o çocuğu. Merak içimi kemiriyordu ve bundan nefret ediyordum. Bunların sorumlusu ben değildim ki!

“Bundan sonra eğlenmeye bakacağız, anne sultan,” deyip burnuna dokundum ve merdivenlerden inmeye başladım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bazı geceler hiç bitmese de yıldızları parlak olur.

Gözlerimin onu bulması uzun sürmedi. Salonda benim yaşımda hatta belki de benden daha büyük olup hayatının son gününü yaşayan biri gibi görünen tek kişi oydu. Yüzü elindeki oyuncağın ışığıyla aydınlanıyordu. Çökmüş gözaltılarının altındaki elmacık kemikleri kırmızıydı. Başını kaldırmadan, sanki kazanması hayati bir meseleymiş gibi elindeki üst tarafı çatlamış, sarı rengi kararmış oyuncakla oynuyordu. Küçük bir kutuya sığmaya çalışıyormuş gibi, vücudundaki her uzvu birbirine yakın tutarak oturmuştu. Bu yüzden boyunu tahmin edemiyordum.

Babam ve babası, ruh yiyen tekli koltuklarda yan yana oturuyordu. Annesiyle kendisi de koltukta yan yana oturmuş, birbirine yaslanmıştı. Herkesin gözü şaşkınlıkla büyürken babam eliyle alnını kaşıdı. İlk defa kötü görünmem beni mutlu ediyordu.

Kadın etrafa güçlü bakışlar atsa da dün onun ne kadar kırılan olduğunu görmüştüm. Üstten bakan bakışları ve dik duruşuyla güçlü görünmeye çalışıyordu. Güçlü görünmek kolaydı, zor olan gerçekten öyle olabilmekti.

“Sırma, ne yapıyorsun?” dedi babam. Ona aldırmadan diğerlerinin elini sıkmak üzere uzandım.

“Hoş geldiniz, moruklar.” Çünkü iyi bir ilk izlenim her şeyden önemliydi. Başladığım görevi tam anlamıyla yerine getirmek için daha da ileri gidebilirdim. “O kadar yorulduğum ki dans etmekten ayaklarım ağrıdı.”

Yanından geçip tam bir şey demek için eğiliyordum ki annesinin kederli bakışlarıyla karşılaştım. Hafifçe başını iki yana salladı. Vicdanımın sesi bedenimi ele geçirdi ve kendimi annemin yanındaki koltuğa bıraktım. Herkes, sanki sirkten kaçmışım gibi bana bakıyor, gözlerini üzerimde gezdiriyordu. Aras dışında.

Annem gülmemek için kendini zor tutar gibi elini ağzına kapattı. “Bizim kız da böyle işte. Her gün barlardan, sokaklardan topluyoruz.” dedi ve sonra gülümseyen yüzünü kararttı. “Bir de sizin oğlunuzla evlenmesini istemiyoruz. İsterseniz Soner’i alın gidin siz.”

Tüm bakışlar ikimizin üzerinde gelip gitti. Çiğdem Hanım dudaklarını utançla bastırıp göz ucuyla kocasına baktı. Mehmet Bey rahattı ama babamın neden bu kadar sinirlendiğine anlam veremedim. Madem beni annemle bile paylaşamazdı, oyunumuza ortak olup onları vazgeçirmek için nafile çabamızda bize destek olabilirdi, değil mi?

“Ee, nasılsınız ya? Böyle somurtkan yetişkinler olmayın. Konuşun biraz.” Ellerimi abartılı hareketlerle havada sallarken takılarım şingirdadı. Şimdi kusacaktım. Gerçekten.

Aras ses çıkaran bileklerime bakarken göz göze geldik. Bakışları bir anlığına yüzüme sabitlendi ve dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. Titremeyi bıraktı ve bedeni, sanki çözülür gibi gevşemeye başladı. Sanki rahatlamıştı. O böyle bakınca ben de rahatladığımı hissettim. Neden böyle hissetmişim ki! Şimdi benimle evlenmeyi daha çok isteyecekti!

Ona dil çıkardığımda bütün rahatlığı ânında kayboldu.

“Sırma, ne yapıyorsun?” dedi babam tekrar.

Hayal kırıklığıyla bakan ve sinirden elleri titreyen babamı çok sevmiştim. Bundan sonra böyle olması için de ne gerekiyorsa yapacaktım. Buradaydım, evet, ailemi kurtaracaktım ama eğer o bugüne kadar babam rolünde kahramanlık oyunu oynamayı başardıysa, ben de kötü adam olabilirdim. Kabarık saçları

ve mavi elbisesi olan. “Ne var ya” der gibi oturduğum koltuğa daha çok yayıldım. Hâl hatır sordum.

“İyiiz, hanım kızım.” Annesi araya girip meydana okuyan bakışlarla bana baktı. “Şimdiki gençler hep böyle şıkır şıkır.” Gülümseyerek kocasına baktı. Mehmet Bey tehditkâr gülümsemesiyle babama baktı. *Lanet olsun!*

Bunun üzerine babam, “Sırma, git. Önce kendine, sonra da buraya gel,” dedi.

Kaybetmişim. Küçük düşmüştüm. Ne bekliyordum ki? Ayağa kalkıp gözyaşlarımı tutmak için dudaklarımı büzüp dişlerimi sıktım. Onların önünde hıçkırarak ağlamak istemiyordum ki bu daha büyük bir rezillik olurdu. Yine de merdivende dönüp Aras’a baktım. Onun varlığını bile bilmeden önce yaşadığım tüm kötü şeylerin, hatta dünyanın başından beri yaşanan tüm kötülüklerin suçlusu oymuş gibi baktım. Bu annesinin canını daha çok yakmış olmalıydı çünkü kederli gözlerle başını iki yana salladı ve oğlunun omzuna kollarını doladı.

İçimdeki o sorumluluk ışığı tekrar yanınca derin bir nefes alıp kendimi odama attım. Bununla baş edebileceğimi sanmıştım ama yanağımdan akıp elbiseyi mahveden gözyaşlarım tam tersini söylüyordu. Yatağın ucuna oturup düştüğüm durum için dakikalarca ağladım. Ne yapıyordum ben böyle! Neyin içindeydim? Babam hangi ara şirketini benden daha çok sever hâle gelmişti? Nerede hata yapmıştım da aramızdaki bu ilişkiyi mahvetmeyi göze alıyordu?

Aynanın karşısına geçip makyajımı silmeye başladığımda, neredeyse yarım saat geçmişti. Tam bu sırada kapı hafifçe tıkıldı. Uzun zamandır evimizde duyulmayan bir kibarlıkla hem de.

Kapı kilidini çevirip her kimse arkama bakmadan geri yerime oturdum. Ama kapı aynı hassas ellerle yine çalındı. *Her kimsen, gir içeri işte!*

Kapıyı giderek yavaşça aralayıp ışıldayan yüzünü görünce iç çekip kapıyı ardına kadar açtım. “Yok artık!” dedim yüzüne doğru. Gerçekten burada ne işi vardı ki?

“Ne işin var senin burada?” Olabildiğince ifadesiz kalmaya çalıştım. “Ne akla hizmet buraya geldin?”

“O ne demek?” dedi kafası karışmış gibi. “Seni yemek için çağırmamı söylediler.” Çocuk gibi naif bir ses tonuna sahipti. Eğilerek durduğu için boyu olması gerekenden kısa görünüyordu, yine de bu açıdan benden uzundu. *Neyi vardı ki bunun?* Elindeki oyuncak olmasa, aslında bayağı normal görünüyordu.

“Seni mi gönderdiler?”

“Evet.”

“Köprüden atla deseler atlayacak mısın?” dedim burnumdan nefes vererek.

“Babam derse...” dedi başını çevirip merdivenlere korkuyla bakarak. “Annem hep onun dediğini yapmamı istiyor. Babam da senin dediğini yapmamı istiyormuş. Annem öyle dedi.” Cidden bu adamla bir ömür geçireceğime ve bunu kabullenmek üzere olduğuma inanamıyordum. Kararımdan vazgeçmem an meselesi idi ama ben o tip insanlardan değildim. Çabuk pes ederdim.

“Defol o zaman. Geliyorum,” deyip homurdanınca gözleri daha da açılabilirmiş gibi korkuyla aralandı. Tam kapıyı suratına çarpmak üzereyken elini öne uzattı.

“Ben... Nasıl öyle olunur, bilmiyorum.”

Bacaklarım sinirle kasıldı ve bir adım öne çıktım. Bu saçmalığa daha ne kadar devam edebilirdi ki? Uzun bir an benimle dalga geçip geçmediğini anlamak için yüzümü buruşturarak onu inceledim. Hayır, kesinlikle şaka yapmıyordu. “Git, kendini merdivenden at. Öyle olunur,” deyip kapıyı çarptım. Gerçekten çocuk gibiydi. Şu kısacık konuşmada bile anlamadığı o kadar çok şey vardı ki! Tek bildiği elindeki oyuncak ve korkuyla etrafa bakmaktı. Bir de sanırım artık beni dinlemesi gerektiğini biliyordu.

Senin aklının boş kâsesine su dökeyim Sırma! N'aptın sen?

Kapıyı açıp beni gerçekten dinleyip dinlemediğine baktım. Lanet olsun! *Dinlemişti.* Merdivenlerin başında öylece durup aşağı baktığını görünce derin bir nefes aldım. Ama tam o sırada geri geri gidip kendini duvara yaslayınca bağırmanın için dişlerimin arasından tısladım.

“Dur.” Bir yanımla atlamasını istiyordu çünkü neticede bunu yapmasını söylediğime dair hiçbir kanıt yoktu. Tabii ölürse.

Diğer yanım ise onu durdurmamı söylüyordu. O yanıma dil çıkarıp durdurmak için koşmaya başladım. Normalde beş adımda aştığım yeri koşarken, sanki beş asır geçmiş gibi geldi. Tam havaya sıçradığı sırada yetiştim ve omzundan itekleyip koridora düşmesini sağladım. Elimle kolunu tutup önce aşağıda bir hareketlenme var mı diye dinledim. Herkes yaşamına kaldığı yerden devam ediyordu. Tekrar ona döndüm. “Onu lafın gelişi söyledim, salak!” Beni duymasınlar diye kısık sesle konuşmuştum ama kelimeler dilimden homurtu gibi dökülmüştü. Bu da sanırım onu korkutmuştu çünkü gözlerinde yaşlar birikmişti. Harika, şimdi de kötü bir ev sahibi olmuştum. O ise kandırmam gereken misafir çocuğuydu.

“Sakin ağlama. Tamam mı? Senin hayatını kurtardım.” Ellerimden kurtulmaya çalışırken bir yandan da korku dolu gözlerini benden ayırmamaya çalışıyordu. “Bunu kimseye anlatmayacaksın.”

“Hayır, annemin yanına gideceğim,” dedi. *Gerçekten mi?*

Bacaklarımın üzerine oturup gözlerimi devirdim. “Gerçekten mi?” Yeterince yenik düşmüştüm ve bir kez daha rezil olmak istemiyordum. “Sen sır saklamanın ne demek olduğunu biliyor musun?” dediğimde benden uzaklaşıp duvara yaslandı. “En çok saklayan kazansın.” Bence gayet adil bir teklifti ve onun dilinden konuşmamda bir sakınca yoktu. Başımı yana çevirip onayını beklercesine başımı öne doğru uzattım. Oyun istiyorsa oyun verecektim.

“Ben bunu istemiyorum.”

Ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırıp ayağa kalktım. *Hayat, bana ne zaman nazik davranacaksın?* “Peki, sen kaybedersin. Git, söyle. Kaybedersen oynacağınızı alırım. Sen bilirsin.” Arkamı dönüp yavaşça iki adım attım. Çok riskli bir oyundu ama beklediğim gibi peşimden geldi. Arkamı aniden dönünce neredeyse bana çarpıyordu.

Kahverengi gözlerini utangaç bir bakışla ayaklarına çevirip “Tamam, kabul ediyorum,” dedi usulca.

“Aferin. Seninle iyi anlaşacağız.” Yine de onun aşağı ben-siz gitmesine müsaade edemezdim. “İçeri gel,” deyip koluna

yapıştım ve kabaca onu içeri çektim. Onu böyle yalpalattığım için üzölmüştüm. Neden ona böyle davranıyordum ki? Başıma gelen her şey onun yüzünden olduğu için mi? Sebebi o değıl, babamdı. Dudaklarımı birbirine bastırıp elimi gevşettim ve yatağı oturması için onu yönlendirdim. Elimle yatağı gösterdiğim hâlde bağdaş kurup yere oturdu.

“Neden...” deyip yatağı gösteren elimi derin bir nefes vererek aşağı bıraktım. “Her neyse, sorgulamayacağım.” Kıyafetlerimle birlikte banyoya yönelirken kapıdan dönüp ona baktım. Kaşlarını kaldırmış, beni izliyordu ve titreyen elleriyle oyuncasını sıkı sıkı tutuyordu. Rahatlaması için gülümsedim. O umurumda olduğundan değıl, aşağıdakiler anlamasın diyeydi. “Sakin oradan kalkma ve sakın peşimden gelme. Bir yere de ayrılma. Tamam mı?”

Başını sallayıp elindeki oyuncaya bakmaya devam edince nefesimi bırakıp içeri girdim ve kapı kilidini iki kere çevirdim. Şu an ablama öyle çok ihtiyacım vardı ki... Onu hatırlayınca gözlerimin dolmasına engel olamadım. Bunun üstüne bir de tek derdi oyuncayı olan birine başkaları yüzünden kötü davranıyordum.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bildiğim her şey babam tarafından aklıma sokulan şeylerdi. *Aptal, yarım akıllı ve bilinçsiz...* Onu idare etmek çocuk oyuncayı olurdu. En azından babam böyle düşünüyordu.

Kıyafetlerimi çıkarıp makyaj temizleyicisiyle yüzümü iyice yıkadım. Kendim gibi görünmem neredeyse on dakikamı almıştı. Kapıdan çıktığımda elindeki bibloyu yere düşürdü. Pınar'ın bana aldığı şans biblosu. Ne kadar da ironikti!

“Özür dilerim, yanlışlıkla oldu.”

“Tamam, çık şuradan.” Eğilip onu parçalardan uzaklaştıracaktım ki beni beklemediğim kadar güçlü bir şekilde itip kırık parçaları eline aldı. Akıl yaşı küçük olabilirdi ama beden yaşının öyle olmadığı kesindi.

“Ben yaparım geri onu,” dedi heyecanla.

“Saçmalama, bir yerine batacak.” Beni duymuyor gibiydi. Sadece parçaları birbirine bastırıp yapışmasını bekliyordu ve

sanki ölüm hemen arkasındaymış gibi korku duyuyordu. Hızlı nefes alıp vermeye başlayınca korkusu bana da bulaştı. “Olmaz böyle. Zaten kırıldı. Bırak, hadi.”

“Olmuyor.” Sesi kısıldı ve alnında terler birikmeye başladı. “Olmuyor.”

“Sorun değil. Ver, hadi,” dedim her şeyin yolunda olduğunu ifade ederek ve elini tuttum. Birden elindekileri yere bırakıp ayaklarıyla kendini geri itti ve masanın altına gölgelerin içine çekildi. Başını ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı. Sürünerek yanına gittim. Buna kriz mi, yoksa nöbet mi deniyor, bilmiyordum ama bir çeşit delilik atağı geçiriyordu işte. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. “Kendine gel, lütfen. Birileri görüp yanlış anlayacak şimdi.”

Bencil.

“Beni öldürme ne olur?” dediğinde nefesimin kesildiğini hissettim. İçimde duyduğum dehşet duygusuyla ağzım bir karış açık kaldı. Seni öldürebileceğinden korktuğun birine sarılmak... Ona bunu mu yapıyorlardı? Öldürmekle mi tehdit ediyorlardı onu? “Beni onlara verme.”

Mecalim kalmamış, dizlerimin bağı çözülmüştü, kendimi bırakıverdim. Neler oluyordu böyle? O küçük aklında neler oluyordu, ne yaşıyordu? *Sana neler yaşattılar?*

“Tamam,” dedim kekeleyerek. “Sakin ol.” Ellerim başını sıkıca kavrayan terli ellerine gitti. Dokunuşumla irkilip kendini aşağı çekti ve birden belime sarıldı.

Şairane bir ilk karşılaşma beklemiyordum ama bu kadar korkunç olması da gerekmiyordu. Sıkıca sardığı belimin altında organlarımın yer değiştirdiğini hissettim. Müstakbel kocamın bana sarılmasından korkacağımı hiç hayal etmemiştim.

“Belimi çok sıkıyorsun,” dedim kolunu çözmeye çalışırken. Ama o, daha güçlü sarıldı. “Ortadan ikiye ayrılacağım şimdi.” Gerçekten de öyle olabilirdi.

“Lütfen. Beni onlara verme.”

Psikolojide yeri yoktu belki ama korkusuna korkuyla karşılık verdim. “Böyle sıkımaya devam edersen veririm.” Berbat bir insandım. Birine zarar vermekten nefret ediyordum ama birinin

ruhuna da kötü bir biçimde dokunmak sanırım aynı şeydi. Yine de işe yaramıştı. “Tamam. Şimdi bırak,” dedim itmeye devam ederek. Başını kaldırıp gözlerime baktığında pişman oldum. Artık ona sarılmak istiyordum. *Bu ne tatlı bir yüzdü böyle!* “Sana söz veriyorum, güvende olacaksın.”

Beni yavaşça bırakıp geri çekildiğinde belimdeki soğukluk iliklerime kadar işledi.

“Bir biblo için neden bu kadar strese girdin ki?”

“Özür dilerim,” dedi. “Kızdın mı?” Bugüne kadar aldığım en samimi özürdü. Beklemediğim birinden gelen özrün böyle tatmin edici olması ilginçti.

İçimden *böyle olmak zorunda değil*, dedim.

“Salak mısın? Neden kızayım? Bir yerine battı mı?”

“Hayır.”

“Tamam. Çık o zaman.”

“Yanında dursam.”

“Otur ve yerinden sakın kalkma o zaman,” dedim. Karşılaştığımızdan beri ilk defa gülümsedi. İnsanın içini ısıtan tatlı bir gülümsemeydi bu. Duyulan bütün nefrete karşı savaşın kazanıldığını gösteren bir zafer, ateşi söndürecek bir suymuş gibi. Gözlerimi devirip düşürdüğü oyuncağına uzandım. Köşesindeki çatlak biraz daha derinleşmişti. Neyse ki yanan ışığı ve ekranında koşmak üzere hazır duran adam sayesinde çalıştığını görebiliyordum. Çekingen bir şekilde uzanıp aldı ama gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

“Senin adın ne?”

“Sırma.” Düz bir sesle söyledim. “Yeni mi öğrendin adımı?”

“Sırma.” Kendi kendine ezberlemeye çalışıyormuş gibi bakışlarını bir saniye yere indirdi. “Çok güzel. Benim adım da Aras,” dedi ve bacaklarını karnına çekti. “Arkadaş olalım mı? Oyun oynarız.”

“Tabii, evlenmeden birkaç gün önce bunu yaparsın zaten.”

“Anlamadım.” Bunu söylerken eliyle kafasını işaret etti. San ki neden anlamadığının farkındaydı ve bunu bana anlatmaya çalışıyordu. Benim onun bazı şeyleri anlamadığını anlamamı istiyordu. Anlaşılmak istiyordu. Bilge bir yaşlı olmayabilirdi ama en

azından onun da bazı tecrübeleri olduğunu anlayabiliyordum. Onu anlamak istiyordum ama onun dediği şekilde değil. Neden böyle olduğunu, buna neyin sebep olduğunu anlamak istiyordum. Onu *tanımak* istiyordum.

“Kaç yaşındasın?”

“6.”

“Yirmi iki yaş daha genç,” dedim şaşırarak. Aslında yirmi sekiz yaşında olduğunu biliyordum. “Tüm kadınlar bunu cildinde görmek ister,” deyip gülümsedim. Anlamasa bile gülümsedi. Öyle güzel gülümsedi ki kendimle gurur duymamı sağladı. “Oynarım seninle,” dedim.

Oynardım. Belki beraber iyileşirdik. Belki başka bir hayatta böyle olmazdı ama bu hayatta da böyle olmak zorunda değildi. Belki onun karşısına çıkmam bir tesadüf değildi. Belki kaderin ona dair zengin bir aile ve yüksek fiyatlı psikologlar yerine, benim dahil olduğum planları vardı. Belki de aptalca bir kahramanlık egosuna kapılmıştım.

Ne olursa olsun kaçamadığımız hayatımızı güzelleştirmek için çabalayabilirdik. Güzellikler gülümsemeyle gelir derlerdi. Bazen bu güzellikler birinin gözyaşını şilmele de gelebilirdi.

İkimiz yatağımın yanında yere oturmuş, o elindeki atarideki oyunları en az altı yaşında birinin heyecanı ile anlatırken bunları düşündüm. Ellerinin tersiyle alnındaki terleri silip ara ara bana bakıyor ve dinlediğimi görünce ele avuca sığmaz bir çocuk gibi oyunu gösteriyordu. Heyecanı bana da bulaşmıştı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bazı zaman çizgileri kalpler buluşunca başlar.

Artık nişanlı biri olarak yüzük takmanın ne anlama geldiğini kavramam gerekiyordu. Ama Aras gibi biri için bunun pek de bir karşılığı yoktu. Onun dünyasında arkadaşlık zaten yeterince bağlayıcıydı. Onu kandırmak için tek bir sözün yetmesi beni hem üzüyor hem de bu çirkin hayat için bir umut ışığı görmemi sağlıyordu.

Sonunda özgürlüğüme kavuşmuş, gittiğim her yere Atasoy korumalarıyla gidiyor olsam da hayatıma devam edebilecek hâle gelmiştim. Bizimkilerle görüntülü konuşabiliyordum ama kameranın görünmeyen kısımlarında hep birileri oluyordu. Annem git-tikçe zayıflıyordu, sürekli bir yerlere gidip geliyordu ama ne yaptığı-bilmiyordum. Zaten uykudan yeni uyanan bir bebek kadar uyuşuk-tum. Sürekli alışverişe götürülüyor, bana bir şeyler seçtiri-liyor gibi yapılırken olanları izliyordum. İnsanların düşündüğü-nün aksine, eşyalarla değil, Aras’la vakit geçirmek istiyordum ben.

“Yani sen şimdi diyorsun ki çocuk ya da adam 28 yaşında.”

Pınar’ın sesi telefondan yankılandığında babam karşı koltuk-tan beni izliyordu. Babam buna izin vermişti. Tabii öncesinde onları bunu kabul ettiğim ve içlerinin rahat olması gerektiği ko-nusunda da ikna etmiştim. *Manipülatif pislik!*

“Evet,” dedim babama bakıp gözlerimi devirerek.

“Ve sen bunu istiyorsun?” dedi asıl şaşırdığı noktaya parmak basarak. Cenk okkalı bir küfür savururken mikrofonu kapadı.

“Evet.”

“Ve Soner Amca buna razı?” Pınar’ı başımla onaylayarak cevapladığımda kıkırdadı. “Bak, işte, bu yüzden şaka yaptığını düşünüyorum. Senden böyle bir şey yapmanı beklerim ama Soner Amca sana dünyanın en iyi adamıyla evlensen bile karşı çıkar.”

“Evet,” dedim derin bir nefes alıp. “Ben de öyle düşünüyordum.”

“Neyse gelince anlayacağız.” Cenk sonunda mikronu açtığında şapkasını kafasından çıkarıp elini uzun saçlarının arasında gezdirdi. Pınar derin bir nefes alıp valizin sapını sertçe kaldırdı.

“Ablandan önce orada oluruz.”

Başımı aşağı yukarı sallayıp elimle bir öpücük gönderip telefonu kapattım. Telefonun ardından babamla göz göze gelince gülümsemem soldu. Pınar’ın dediklerini duymuştu. Yüzünden bir anlığına da olsa bir utanç dalgası geçse de sonunda o da benim gibi ifadesizleşti. Telefonu uzatıp sessizce yukarı çıkarken adımlarından beni takip ettiğini fark edince arkamı döndüm. Son iki haftadır iletişimimiz bu şekilde ilerliyordu. “Arkadaşlarını çağırmak konusunda emin misin?”

“Ne yapacaktım? Düğünü, pardon, kendi düğünümü arkadaşlarım olmadan mı yapacaktım? Hani insan bir kere evlenir ya!”

“Öldü...” Söze girdiği an elimi öne uzatarak ona durmasını işaret ettim. Babama göre, Aras yakında ölecek ve her şey bana kaldığında da daha mutlu bir hayatım olacaktı. Etrafımızdaki yetişkinlerin bilimle olan sorununu anlayamıyordum.

“Sakın!” dedim parmağımı yüzüne doğrultarak. “Sakın bu bahaneyle gelme.”

“Neden onu bu kadar savunuyorsun?” Parmağıma bakıp kaşlarını çatı ve ucundan tutup sertçe aşağı indirdi. Kollarımı önde birleştirip bakışlarımı ifadesiz bir hâle getirmek için çabaladım.

“Neden beni umursar gibi davranıyorsun?” Dudakları düz bir çizgi hâlini alıp ağzını açtığı sırada söyleyeceği her neyse sözünü kestim. “Neyse, ablama anlatırsın.”

Ablamdan içten içe korktuğunu her zaman biliyordum çünkü o her zaman inatçı ve çetin cevizdi. Babama karşı elinde bir koz olduğunu sanmıyordum ama sanırım babam onu kaybetmekten hep korkmuştu. Beni değil. İlk çocuk olmanın bütün avantajlarını kullanmıştı. Ya da uslanmaz bir kaçık olmasının.

“Ablanı kullanıp durma.”

“Ne zamandır birbirimizi kullanmıyoruz?”

Nihayet sustuğunda merdivenleri hızla arşınlayıp odama çıktım. Kapıyı kilitleyip aynanın karşısına oturdum ve Çiğdem Hanım’ın benim için seçtiği kıyafetleri paketlemeye başladım. Çöp poşetiyle. Sürekli *hanım hanımcık* lafını kullanıyordu ve asla giymeyeceğim şeyler alıyordu. Ben de en azından bunları bağışlayabilirim diye düşündüm. Belki birilerinin hayır duasını alırdım da şans, oklarını bana çevirirdi.

Paketleme işi bittikten sonra pencere kenarına oturup bu sığağa rağmen gri olan havayı izlemeye başladım. Ara ara esen şiddetli rüzgâr ablamın Sırazhan semalarına girdiğini belli eder gibiydi. Aras’ın şimdi ne yaptığını ve evliliğin sözde de olsa ne kadar büyük bir bağ olduğunu düşündüm. Ben zorla evleniyorken bile birini böyle sahiplenebiliyorsam, birbirini seven insanlar dünyada cenneti yaşıyor olmalıydı.

Onu geçen haftadan beri sadece iki kere görmüştüm.

Biri ev bakarken basına yakalanmış gibi yapmak içindi. Eve de formalite icabı olarak bir emlak ofisinde bakmıştık. Ben ve annem, Çiğdem Hanım konuşurken izlemiştik. Aras sadece arabada beklemişti ve pencere *yanlışıyla* açılıp uzaktan fotoğrafları çekilirken masumca etrafa bakmakla yetinmişti.

Önceki haftanın manşetlerinde, yalan bir haberde Atasoylar’ın sır gibi saklanan oğullarının sonunda Amerika’dan döndüğü ve babasının kurduğu imparatorluğun başına geçip geçmeyeceği yazılmıştı. “*İnsanın en başa dönmek için aşktan daha güzel bir anlaşması olabilir miydi?*” denmişti Aras’ın ağzından! Hem de büyük kırmızı bir başlıkla. En azından anlaşma kısmı doğrudu.

Diğeri de yüzük alınırken, daha doğrusu eve gelen yüzüklerin içinden Çiğdem Hanım’ın bizim için en iyisini seçerken görmüştüm. O gün yüzüğü alıp bir daha da kutudan çıkarmamıştım.

Masamın üstündeki siyah kadife kutu şeytani gülümsemesiyle bana bakarken cebimdeki yüzüğün varlığı kendini hatırlatmıştı. Çiğdem Hanım'ın değil, Aras'ın aldığı.

"Bu daha güzel," demişti herkes gittikten sonra çekingen bir şekilde yanıma gelip. Avucundaki yüzük atarının ışığında parlayınca gözlerimi alamamıştım. Yuvarlak küçük bir taşın etrafında kıvrılan yapraklar yüzüğün geri kalanına yayılıyordu. "Kenarında yapraklar var."

"Bunu nasıl aldın?" Etrafa göz gezdirip suçüstü yakalanmış gibi hissederek kimsenin görüp görmediğine bakmıştım. Kısacık bir anda hem iade etmek hem de onu saklamak istemişim.

"Bilmem, siz alıyordunuz. Ben de aldım. Senin için." Gülümseyerek verdiği yanıt karşısında donakalmıştım. Onun açısından haklıydı.

"Haklısın." Hızla elindeki yüzüğü alıp benim için aldığı bu ilk şeyi saklamaya karar vermişim. "Yine de bir daha bana sormadan bir şey alma, olur mu?"

O ânın hatırası gözlerimin önünden uzaklaşırken yüzüğü pencereye doğru uzatıp ışıktaki nasıl görüldüğüne baktım. Küçük beyaz bir pırlantanın iki yanını saran minik yapraklar yüzüğün etrafına uzanıyordu. Sarmaşık şeklinin üzerinde çiçekleri temsil eden renkli minik taşlar vardı. En azından Çiğdem Hanım'ın sırf gösteriş olsun diye seçtiği kafam kadar taşı olan yüzükten daha zarif duruyordu. Geri vermedim. İnsanlar evde yere düştüğünü düşündükleri yüzüğü ararken ben sessizce bir kenarda bekledim. Herkes Atasoylar'ın soğuk, kasvetli ve en az kalpleri kadar siyah evinde taşı ararken Aras'la birbirimize bakıp gülmüştük.

İkimizin ilk küçük sırrı beni heyecanlandırmıştı ve neticede Atasoylar'ı bir yüzük çalmakla suçlayamazlardı. Garipti ama onun benimle iletişimi annesinden ya da herhangi birinden daha iyiydi. En azından ben bir şey sorunca cevap veriyordu. Ya da sürekli Gameboy'undaki oyunu nasıl geçtiğini, benim nasıl

geçebileceğimi, evin hangi bölümlerinin daha sessiz ve karanlık olduğunu; onu nerede rahatsız etmeyeceklerini anlatıp durmuştu. Annesinin yanında sessizdi ama babası gelince gözlerindeki saf korkuyu görebiliyordum.

Cenk'in gri arabası sürgülü kapının önüne geldiğinde düşüncelerimden sıyrılıp yüzüğü cebime koydum. Koşarak aşağı inerken beni görür görmez bana doğru koştular. Bir süre çığlık atıp kahkahalara boğulduktan sonra babam yanımıza geldi. Ağırlaşan atmosferle birlikte Pınar ne yapacağını bilemeyip sadece elini sıktı ve Cenk görmezden gelip içeri geçti.

Pınar'ın teni ona yakışan bir bronzlukla parlıyordu ama Cenk, sanki güneşin içinden çıkıp gelmiş gibi yanmıştı. Yanan tenine her dokunduğumda sırıyordu. Yine de gözlerindeki alev bu yanıklardan daha kırmızıydı.

Annem babamla aynı odada olmak istemediği için mutfaktaydı. İkram edebileceği yiyecekler getirip arkadaşlarımla ayaküstü konuştuktan sonra içeri geçti. Babamı öldürmek istediğinin farkındaydım. Hatta ona dün bardak fırlattığını duymuştum. Sanki yanından geçerken çarpmış gibi *pardon* dedi ve işine devam etti.

Baştan sona olanları anlattığımda Pınar ağlamaya başladı. Sesimin elimden geldiğince ifadesiz çıkmasına ve bu sorun değilmiş gibi davranmaya dikkat etsem de onları ikna edememiştım. Babam araya girip, sanki mümkünmüş gibi yaptığını haklı çıkarmaya çalışıyordu. Cenk çatık kaşlarının altındaki gözlerini ayırmadan babama bakıyordu. "Babamla konuşalım. Gerekirse bizimle ortaklık sağlayın. Proje bazlı çalışıp işleri yoluna koyabiliriz."

"Evet. Ben de konuşurum. Ya da kaçalım. Bilmiyorum, herkes kredi falan çeksın. Sırma onunla evlenemez." Pınar sinirden yerinde duramıyordu. Ayağa kalkıp oturuyor, yastıkları arkasına koyup sonra tekrar eline alıyordu.

"Her şeyi düşündüm," dedi babam. "Ama başka çıkış yolu yok."

"Bir yolu vardı." Cenk öne doğru eğilip güneşten koyulaşmış kollarını dizlerine koydu. "En başta kabul etmemek."

Babam onun nefret dolu bakışları karşısında sinirle ayağa kalktı. Tam ağzını açacağı sırada Cenk de onun karşısına geçti ve birbirlerine yaklaştılar. Birinin ağzından herhangi bir kelime dahi çıksa, diğeri ona saldıracak gibi duruyordu. Pınar kolumu tutunca ayağa kalkmaktan vazgeçtim. “Olan oldu,” diye seslendim Cenk’e. “Bundan sonra yapacak bir şey yok.”

Babam sert adımlarla odadan çıkarken devamı gelmediği için şükrettim.

“Polisi arayalım,” dedi Pınar. Babam gözden kaybolur kaybolmaz telefonunu çıkardığı gibi numarayı tuşlarken elimi elinin üstüne koyup onu durdurdum. Daha fazla heyecan istemiyordum. Bir karar vermişim ve bunun arkasında dururken onların desteğini hissetmek istiyordum.

“Saçmalama, Pınar.”

“Neden? Asıl saçma olan, şu içinde olduğun durum. Nasıl kabullenebilirsin bunu?”

“Önemi yok artık. Ben kaçmak istemiyorum.” Ama istiyordum. Beni tekrar denemekten alıkoyan tek şey başımı her dışarı uzattığımda sayısı gittikçe artan adamlardı. Annem de birkaç kere plan yaptı ama sonunda o da bundan vazgeçti. Babam kötü birine ortak olmuştu ama yine de babamdı.

Tabii bunu en yakın iki arkadaşşıma yansıtmadım. Onlar babamın bu evliliği kabul ettiğini benim de razı geldiğimi düşünecekti.

“Bunu hiç böyle hayal etmemiştin ama,” dedi birkaç saniye sessiz kalıp fikrimi değiştiremeyeceğini anlayınca. Hep böyle yapardı. O uyumlu olandı. Bunu çok kez kullanmışım ve bu hepimizin iyiliği içindi. Şimdi durum tam tersi olsa da yine uyum sağlıyor ve evlenme hayalleri kurduğumuz günlere atıfta bulunup düşüncesini belli ediyordu.

“Biliyorum,” dediğim esnada bir fren sesi yankılandı ve kapının tekmelenerek çalması sadece birkaç saniye sürdü. Kapının iyiliği için, çünkü ardındaki içeri girmeyi başardığı an hiçbir şey bizim iyiliğimiz için olmayacaktı, adımlarımı hızlandırdım. Ablam beni umursamayıp hışımla içeri girdi.

Sessizce *hoş geldin* deyip kollarımı iki yanıma indirdim ve kısa süre sonra olacaklar için kendimi biraz suçlasam da babamın hak ettiği karşılığı alacağını düşünüp mutlu oldum.

“Baba, neredesin?” diye bağırdı merdivenlere yürürken. Sakinleşmesi için koluna yapıştım ama bana aldırmayıp koşturmaya devam etti. Elindeki çantasını yere fırlatıp yukarı çıkarken peşinden koştum. Nasıl haberi olduğunu bilmiyordum çünkü babam onunla konuşmamıza hiç izin vermemişti. Haberi iyi karşılamamıştı. *Sanırım*.

Merdivenlerin sonuna ulaştığımızda annem de yanımda belirdi. Birazdan sebep olacağı kaosu en iyi annem biliyordu çünkü ablam büyüme çağındayken annemden nefret ediyordu. Sonunda ikisi bizi dışlayacak kadar yakınlaşsa da annem o günlerin hayatının en kötü günleri olduğunu söylledi.

Babam sonunda yatak odasından çıkıp kendini gösterdiğinde hızla üstüne yürümeye devam etti. Yakasına yapışınca, sanki bunu bana yapmış gibi yerimde sıçradım.

“Sen nasıl bir adamsın?” Babam onun elleri arasında sarsılırken annem de yanımıza gelmişti. “Sen ne karakersiz, ne şerefsiz birisin!” Babam uyuşmuş gibi sadece sakinleşmesini bekliyordu. “Aklını peynir ekmekle mi yedin sen?” Babamı dakikalarca sarsıp ona vurmaya çalışırken biz sadece izledik. *Sanırım* hiç kimse babama savurduğu darbelerden payına düşeni almak istemiyordu. Birbiri ardına saydığı küfürleri duyunca artık ona karşı biraz bile saygısı kalmadığını anladım. Yine de o babamı bir güzel patlaklarken gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Annem eliyle ağzını kapatıp arkama geçti ve Cenk’le Pınar’ın yanında şaşkın bakışlarıyla izlemeye devam etti. Hatta bir ara “*Aferin kızıma!*” diye fısıldadığını bile duymuştum. Karmakarışık duygular içinde babama hem acıyor hem yaptıkları için ondan nefret ediyordum. İçimde kendimi ablamı düşündüğüme ikna edip kolunu ya da yakalayabildiğim bir uzvunu tutup çekmeye çalıştım ama ablamın gözü dönmüştü ve ben onu tutmaya çalıştıkça beni itmeye devam ediyordu.

Sonunda ablamın beline sarılmayı başardığımda dengemi kaybedip yere düştüm. Bunu fark edince durup bana baktı ve

dudaklarının titrediğini fark ettim. “Bu kız oyuncak değil!” Akmak üzere olan gözyaşlarını sadece ben gördüm. Beni ayağa kaldırıp kendi odasına çektikten sonra durup bana sıkıca sarıldı. Nihayet ihtiyaç duyduğum kollardaydım ve dışarıdaki onca dev adama rağmen ilk defa kendimi güvende hissediyordum. Birkaç dakika boyunca ağladıktan sonra geri çekilerek gözyaşlarımı sildi.

“Babam her şeyi anlattı.” Yatağa oturduğunda kendimi yanına bırakıp uzandım. “Neden kabullendin Sırma? Neden vazgeçtin kendinden? Yürü gidiyoruz.”

Yine kolumdan çekiştirmeye başlayınca bir kez daha çekiştiriliyor olmanın bıkkınlığıyla burnumdan derin bir nefes verdim. Koridorda dikilen babam ceketini düzlüyor ve annemin söylediği her neyse ona cevap vermemek için dişlerini sıkıyordu. Ablam yanlarından geçtiğinde Cenk ve Pınar da bizi takip etmeye başladı. Sessizce beni çekiştirmesine izin verdim, zaten birazdan neler olacağını görecekti.

Bahçedeki adamlar tekrar karşımızda dikilince ablam benim hiç olamayacağım kadar güçlü bir duruşla kızıl saçlarını geriye attı. “Çekil!” dedi sesindeki doğal emrivaki tonla.

Adam içeri geçmemizi söylediğinde aynısını tekrarladı ve kolu arkamızda duran evi işaret ederken belindeki silah göründü. Ablam da benim gibi silahı fark etti ama o sadece gözlerini kısıp dişlerini sıkmakla yetindi. Ben de kolunu tutup onu geri çektim.

“Bana bak, çekil önümüzden, boğazını sıktırma bana. Silahla mı korkutacaksın beni?” dediğinde kaşlarımı çattım. Adam da yüzünü komik bir ifadeyle buruşturdu.

“Evet.” dedi kendinden emin bir şekilde.

Ablam tam kolumu bırakıp adama yumruğunu geçirecekti ki babam elini havada yakaladı.

“Deniz, yeter!”

Ablam elektrik çarpmış gibi bir hızla kolunu babamdan kurtarıp onu omzundan itti. Tekrar arkasına döndüğünde Pınar’ın eli aniden ağzına kapandı ve Cenk bir adım öne çıktı. Ablama baktığımda onu silahın namlusuyla burun buruna gördüm.

Hepimiz olduğumuz yere mihlandık. Bir böcek gördüğünde bile korkup yerinden sıçrayan Cenk adama sinirle bir küfür mırıldandı. Adam adımlarını geri çekip istemediği, hepimizin istemediği, sonuçlara engel olmak ister gibi uzaklaştı. Gözlerini babama çevirdi.

“Kızlarına sahip çık Soner. Yarım bıraktığımız işi tamamlatma bana.” dedi ve silahını geri kemerine taktı.

Ablam saçlarını bir kez daha geri itip babama döndü. “Ne demek bu?” Hepimizin aklında aynı soru vardı. Babam hepimize içeri geçmemizi işaret eden bir el hareketi yaptığında ablam birkaç saniye düşündü ve sinirle soluyarak ayaklarını yere vura vura içeri girdi. Biz de onu takip ederken babam bizi korumak ister gibi arkamızda kaldı.

Babam dudaklarını ısırp yerinde huzursuzca kımıldandı ve bakışları etrafta gezinirken gereğinden fazla bir süre düşündü. Ablam bir kez daha sorusunu tekrarladi. “Konuş artık!”

“Beni tehdit ettiler. Zaten kabul etmemiştim. Bana sizin uzaktan çekilmiş fotoğraflarınızı yollayıp sizi öldürmekle tehdit ettiler. Oldu mu?” diye bağırınca elimi ağzıma kapattım.

Bunca zaman onu suçlamamız için bize gereken tüm sebepleri vermişti ama en başından beri bizi korumaya mı çalışıyordu?

“Neden bana söylemedin bunu?” dedim neredeyse fısıldayarak.

“Söyleseydim ne değişecekti?” Gözleri mahcup bir öfkeyle karardı. “Kahramanlık mı yapacaktın? O adamlar sadece fotoğraflarınızı çekmediler, kızım. Nefes alışınızı sayıyorlardı. Ben sana söyleyecektim, sen polise gidecektin. Sonra onlardan biri gelip seni vuracaktı. Senin hayatın için onurumdan vazgeçtim ben... Ben senin hayatın için senden vazgeçtim. Şimdi gelmiş bana neden diye mi soruyorsun? Seni gömmek zorunda kalmayayım diye sustum.”

Babam tam elini bana uzatmıştı ki geri çekildim. Yanaklarımdan akan yaşları elimin tersiyle sildim. Kabul etmek istemiyordum ama haklıydı. Benden telefonumu almasaydı yapacağım ilk şey bizi daha çok tehlikeye atacaktı. Gözlerindeki ikna edici bakış bir anda yalvaran bir tona büründü. Hayatta kalmam için yalvaran. Artık bunu istediğimden emin bile değildim.

Ablam derin bir nefes verdi ve pencereden dışarı doğru ters ters bakıp hiçbir şey söylemeden yukarı çıktı. Ben de onun peşinden gidip diğerlerini arkamda bıraktım. Odama girdiğimizde ablam sinirle yatağın etrafında dolanmaya başladı. Parmakları dudaklarının üzerinde geziniyor bir şeyler düşünüyordu ve böyle olduğu zamanlarda rahatsız edilmekten zerre hoşlanmazdı. O yüzden sadece bekledim.

Sonra birden dahiyane bir fikirle çıkageldi. "Polisi arayalım." Burnumdan nefes verip gözlerimi devirdim.

"Çok akıllısın ya. Bak biz bunu hiç düşünmedik. İyi ki geldin!" dediğimde başını iki yana sallayıp yanıma oturdu.

Polisi arayabilirdik tabii. Sonra sonu gelmeyen davalar, tehlikeli adamlar tarafından rahatsız edilme korkusu ve her an işimizi bitirecek onlarca adamdan biri yüzünden arkamıza bakmadan yürüyemeyecek olmayı istemiyordum. Babamdan kaçmak ya da en azından o bizi korumak için istemediğimiz bir şey yapıyor olsa bile onu yalnız bırakmak içime sinmiyordu. Bir yanımdan nefret etse de içimde hâlâ ona hayran olan kız çocuğunu susturamıyordum.

"Böyle de olmaz. Bir şeyler yapmamız lazım. Buna razı gelemezsin."

"Ne yapayım abla? Sürekli kaçmak, saklanmak ya da ailemizin dağılmasını istemiyorum."

"Çoktan dağıldı." Kaşlarını kaldırıp ayağa fırladı. Kararımdan vazgeçmem için ses tonunu vicdanıma en çok dokunacak şekilde ayarlamıştı. Kimse değil de ablam söylerse ikna olurdum ama Aras'ın gözleri aklımdan gitmiyordu.

"Biliyorum," dedim ama aslında bilmiyordum. Bir yanımda uyum sağlayınca her şeyin eskisi gibi olacağına inanıyordu. "Ama ben istiyorum." dedim içi rahat etsin diye. "Aras'ı görsen zaten çok zararsız bir çocuk."

"Komik olma."

"Değilim." dedim gözlerinin içine bakıp. "Ciddiyim."

Bir süre düşünüp etrafa bakındı ve gözleri perdenin aralığından dışarıda bekleyen adamlara kayd. Bir süre elinden gelse lazer ışını saçacak bakışlarla onları izledi. Sonra döndü ve tekrar yanıma oturdu.

“Ben seni korurum. Git. Kimi vuracaksa vursunlar. Bir yolunu buluruz.”

Başımı iki yana sallayıp onu reddedince odadan hızla çıktı ve beni sessizlikle tek başıma bıraktı. İşin garip yanı kaçmayı her ne kadar çok istesem de evlenecek olmak konusunda da içim rahattı.

Akşama kadar ablam, annem, Cenk ve Pınar babamı ikna etmeye çalıştı. Ama aslında ikna edilmesi gereken bendim. Aras'ın arkama saklandığı o ânı gördüğünde babam da ikna olduğumu anlamıştı. Ablamlar ona yüklenirken babam esasen beni ikna etmelerini söylemeyerek beni koruyordu. O da benim farkında olduğum ama düşünmekten kendimi alıkoyduğum gerçeği fark etmişti.

Aras'la evlenmekten değil, onunla bu şartlar altında evlenmekten korkuyordum. Ona yardım etmem için elimi tuttuğu ilk andan beri korktuğum tek şey kendi vicdanımdı. Kahramanlığa gerek yoktu, evet, ama bu yaptığım hem beni gözden çıkarmış babamdan kurtaracaktı hem de onu korku dolu gözlerle baktığı babasından.

Keşke onlar da Aras'ı benim gibi görebilselerdi.

Tabii ya! Birden Çiğdem Hanım'ı arayıp onları Aras'la tanıştırmak gibi çılgın bir fikre kapıldım. Fikir çılgıncaydı, evet ve en dâhiyane fikrim sayılmazdı ama yine de harikaydı.

Onların da Aras'ı benim gördüğüm gibi görmesini çok istiyordum. Bir anda olmasını beklemiyordum ama en azından bu akşam bir başlangıç olabilirdi ki şans, babamın tam da benim yanıma fırlattığı telefonla gerçekten yanımda gibiydi. Telefonu elim alıp şifreyi girdim. Annemin doğum tarihi. Asla değişmezdi.

Telefona cevap verildiği an babam bana doğru atıldı ama ağızımdan “Çiğdem Hanım” kelimesi çıkınca donakaldı.

“Çiğdem Hanım, ben Sırma.” Hiç düşünmedim, herkes üzerime doğru yürürken gözlerimi üzerlerinde gezdirdim. “Aras bize gelebilir mi? Ablam ve arkadaşarımla tanışsın. Akşam yemeği için. Tek. Siz olmadan yani.”

Herkes asıl delinin ben olduğunu o an fark ediyormuş gibi kaşlarını saç diplerine kadar kaldırıp bana bakıyordu. Buradaki sessizlik telefonun diğer tarafında da vardı ve sonsuzluk gibi gelen birkaç saniyeden sonra cevap verdi.

“Sana güvenmemi mi bekliyorsun?” dediğinde, dudaklarının arasından sinirli bir kahkaha döküldü. Bu bir ithamdan çok samimi bir soru gibiydi.

“Güvenmediğiniz biriyle oğlunuzu mu evlendireceksiniz?” Yine o uzun sessizlik. “En azından aynı evde yaşayacağım adamla biraz normal zaman geçirebilirim. Normal insanların yaptığı gibi.” Bir şey demeden telefonu yüzüme kapatınca hayal kırıklığıyla babama uzattım.

Herkes uzunca bir süre bana baktı ve sessizliği ilk bozan ablam oldu. Ellerini iki yana kaldırıp bacaklarına vurdu ve sinirle etrafında döndü.

“Sen bayağı bayağı kabullendin yani. Biz yanlış kişiyle konuşuyoruz.”

Omuz silkip Pınar’ın yanına oturdum. Pınar kollarını bana dolayıp ellerini yukarı aşağı hareket ettirdi ve sanki üşüyormuşum gibi beni ısıtmaya çalıştı. Büyük ihtimalle üşüdüğümü değil, üşüttüğümü düşünüyordu.

“Ablam, sen aklını mı yitirdin?”

“Abla. Lütfen.” Bakışlarımı yalvarırcasına ona diktim. “Daha fazla benim için çabalamanızı istemiyorum. Yapacak bir şey kalmadı. Ben kabullendim. Evet, zor ama ben ailem için her şeyi yaparım. Bu olay ikna etmekle çözülecek kadar basit değil, kapımıza on tane silahlı adam dikecekleri kadar ciddi. Evet, biri geri dönülmez bir yola girdi ve diğerlerimiz bu yoldan etkileniyor. Ama ne olursa olsun, her felaketin karşısında durmadık mı?”

Ablam dişlerini sıkıp dudaklarını birbirine bastırdı ve dışarıya verdiğim savaşa artık onlar da dahil olmuştu. İşimi kolaylaştıran tek kişi Ara’sı. Elimi pantolonumun cebine sokup yüzüğe dokundum. Ablam burnumun dibine girip sağ eliyle bileğimi tuttu.

“Bu küçük bir aile meselesinden daha büyük bir şey, Sırma.”

“Biliyorum ama buna rağmen bir arada kalmamız da öyle. Hepimiz birbirimiz için katlanmıyor muyuz? Polisi neden aramıyoruz? Üstelik telefonu elinde olan üç kişi var. Sen gelene kadar neden aramadın abla? Çünkü ister istemez hepimiz bir şeyi kurtarmaya çalışıyoruz. Bu şey sadece ben değilim. Babam da değil. Kurtarmak istediğimiz şey bir arada kalma çabamız.”

Herkes bir süre sessizce beni izledi. Ablam büyük ihtimalle beynimin yıkandığını düşünüyordu. Annemin hiç bozmadığı ketûm ifadesinin yerini düşünceli bir tavır almıştı. Cenk hâlâ bir heykel gibi dikiliyor, Pınar ise sessizce başını sallamakla yetiniyordu. “Bence ailesinin, sorumluluğunu üstünden atmaya çalıştığı birine aile olmanın nasıl bir his olduğunu gösterebiliriz. Böylece normale dönebilir.”

“Ya da seni bir doktora götürebiliriz,” dedi ablam merdivenlere yönelirken. Tam bu sırada kapı çaldı ve ablam sinirle kapıyı araladı. Güvenliklerden biri kafasını içeri uzatınca ablam gözlerini devirip eliyle adamı gösterdi. “Ben burada kalıp kendini mahvetmeni izlemeyeceğim.” Sonra merdivenlerde gözden kayboldu.

“Çiğdem Hanım, Aras Bey’in yolda olduğunu ve sizin karşılamanızı söyledi Sırma Hanım.” Adama başımı hafifçe sallarken gülümsedim. En azından birileri beni dikkate almıştı. Küçük bir istek gibiydi ama büyük bir dilekti. Sevinerek ayağa kalkmışım ki bir şey yerimde donup kalmama sebep oldu.

Ablam geri dönmüştü. Hem de uçarak. Merdivenden, önce tekme atmaya hazır ayakları görüldü. Adam yanağına yediği tekmeyle şok olsa da dengesini kaybetmedi. Tam anlamıyla adamın üstüne uçmuştu. Hepimiz şaşkınlıkla iç çekip elimizi ağızımıza götürmüştük.

Cenk bastırmaya çalıştığı kahkahasıyla koşturaya başlayınca onu takip ettim. Ablam adamın üstünde tepinip küfürler ediyordu. “Sen kimin kardeşine kimi karşılatırıyorsun! Hizmetçin mi var lan senin!” Bir koluna ben, diğerine Cenk yapıştı. Onu zavallı adamın üstünden almaya çalıştık. Bu hiç kolay olmamıştı. Nihayet sürükleyerek içeri getirip kapıyı kapattığımızda bile, hâlâ ikimizin kolları arasında çırpınıyor ve küfretmeye devam ediyordu.

Evet. Artık her an gelebilecek bir misafirimiz, hazırlıksız yakalanan bir ev ahalimiz ve sakinleştirmek zorunda olduğumuz bir panterimiz vardı. Bunun hayatımın en güzel gecesi olmaya-
cağından emindim.

ALTINCI BÖLÜM

*Bazı sevgiler, nefretin karanlığından kurtulunca
anlam kazanır.*

Kapı iki kez çalındı. Kalbim iki kez çarptı ve birkaç çift göz benimle aynı yere baktı. Sonunda gelmişti. Bana çevrilen bakışlara ayağa kalkarak cevap verdim ve koşarak, daha doğrusu sekerek kapıya vardım. Çenemdeki kasılmadan gülümsediğimi fark ettim.

Kapı kolunu tutarken bakışlarımı ailemin üzerinde gezdirdim. Hepsinin kaşları çatık, kolları önünde birleşmiş ve omuzları sonuna kadar havaya kalkmış bir şekilde beni izliyordu.

“Biraz kibar görünür müsünüz?” Ellerimi iki yana açtıktan sonra işaret parmağımla başımı işaret ettim. “Hani adam biraz sorunlu ya. Korkabilir.”

Ablam dişlerinin arasından tıslayıp yapmacık bir gülümsemeyle “Korkmalı da,” dedi. Ben de onlar gibi kollarımı önümde bağlayıp kaşlarımı çattım ve kapı üçüncü kez çalınırken bir ayağımı titrettim. Sonunda hepsi aynı anda çözülür gibi kollarını açıp yüzlerindeki ifadeyi bozmaya çalıştı. Ben de kapı dördüncü kez çalınca kendime çeki düzen verip kapıyı açtım. Ama kapıda Aras yoktu. Kapıyı aralarken karşımda sinirle bakan birini görmeyi beklemiyordum.

“İnmiyor,” diyerek adam başıyla arabayı işaret etti. Uzak-taki arabanın arka kapısının önünde başka bir adam sinirli

hareketlerle kolunu çekiştirmeye ve küfürler savurmaya devam ediyordu. Binlerce sinir hücresi başımdan başlayarak bedenimi istila etmiş gibi tenimin altında uyarılınca sokağa çıkma yasağını hiçe sayıp korumaların arasından sıyrıldım ve Aras'ı çekiştiren adama en ölümcül bakışlarımı attım. Bıkkınlıkla Aras'ı bırakıp giderken gözlerim hâlâ ondandı.

Sonunda Aras'a döndüğümde, onu gördüm; başını iki elinin arasına almış, ön ve arka koltuğun arasında iki büküm bir hâlde oturuyordu. O kadar uzun birinin oraya sığabilmesine şaşırmıştım. Omzuna dokunduğumda dokunuşumu tanımış gibi başını kaldırdı ve ağlayarak bana baktı. Titreyen elini bana uzatınca onu kendime çektim ve bana sarılmasına izin verdim.

Bir süre ağladıktan sonra beni bırakıp elinin tersiyle yüzünü sildi ve sanki az önceki birkaç dakika yaşanmamış gibi arabanın koltuğuna oturup oyun oynamaya geri döndü. Elindeki atariden yayılan ışık masum yüzünü aydınlatırken derin bir nefes aldım.

“Ne yani, sabaha kadar orada mı bekleyeceksin?”

“Annem yok,” dedi korkarak.

“O zaman ben de sabaha kadar burada beklerim.” Arabanın etrafından dolanıp hızlıca yanına oturdum. “Ve çok sıkılıyorum. Seninki gibi bir oyuna da yok. Ağlamaya başlarsam emin ol yapacağın hiçbir şey kalmaz.”

Uzun bir süre şüpheyle bana baktı ve bunu gerçekten yapıp yapmayacağımı tartmak için beni inceledi.

“Şimdiden sıkılmaya başladım. Oyuna versene,” deyip elimi uzatınca elindeki atariyi diğer yanına doğru yavaşça çekti. “Annen gelmeyecek.” Korku dolu bakışlarından bir anlığına umudun geçtiğine yemin edebilirdim. Sanki o da bunu istiyormuş gibiydi. Ona aslında istediğini vermiştim. Bunun için onu nasıl suçlayabilirdim ki? “Ben sana kötü davranmam, söz veriyorum. Ama lütfen, sen de bana yardımcı ol. Ben varken korkacağın hiçbir şey yok, tamam mı?”

Bir süre bekledi ve önce eve, sonra oyuna baktı. Dudağı kararsızlıkla kıvrılıp aralanıyordu. Tam tuşlara bastığı sırada derin bir nefes verdim. Umutsuzca başımı yana yatırıp pencereden beni izleyen ablama başımı olumsuz anlamda salladım.

“Elimi bırakmazsın, değil mi?” dedi.

Bir an zaman yavaşladı ve sokak lambasının ışığı soluduğum havaya karıştı. Bu kelimenin öyle çok anlamı vardı ki ne yazık ki ben kalpten gelen böyle bir isteğin ağırlığını ilk defa fark ediyordum. Keşke her şeyin tek bir anlamı olsaydı ve bizler kattığımız diğer anlamların altında eziliyor olmasaydık.

“Bırakmam,” dedim. Emin değildim ama güzel yüzünün ardındaki savunmasızlığı bana başka seçenek bırakmıyordu ve ben seçeneklerin tek olmasından... *Memnun mu oluyordum?*

Uzun bir sessizliğin ardından arabadan indim ve korumalar hareketlenirken elimi havaya kaldırdım. Az önce Aras’a bağırان adam şoför koltuğuna geçerken adımlarımı hızlandırıp Aras’ın kapısını açtım. “Normalde erkekler kadınlara kapı açar. Haberin olsun,” dedim ve elimi uzattım. Dediğime anlam veremeyip elini uzattı ve ağır hareketlerle arabadan indi.

Eve kadar yavaşça yürüdük ve kapıya geldiğimizde annem kapıyı açtı. Düz bir sesle, “Hoş geldin,” deyip kenara çekildi. İkimiz içeri girdiğimizde bütün bakışlar ona kaydı ve o sanki bedenim onu kapatabilirmiş gibi arkama saklandı. Ablam önce kaşlarını çatıp elini alnına götürdü ve sonra başını iki yana sallayıp ayağa kalktı. Cenk ifadesiz bir şekilde bakmakla yetinirken Pınar yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. *Baylar ve bayanlar. Karşınızda nişanlım.* Sessizliği bozan ben oldum.

“Aras’la tanışın,” dedim ve yavaşça ileri doğru adım attım. Aras yapıştığı elimi daha çok sıkmaya başlamıştı. “Ablam Deniz,” dedim. Onun bakıp bakmadığından emin değildim çünkü dönüp ona bakmaya çalıştığımda yine arkama geçiyordu. “Pınar ve Cenk. Benim en yakın arkadaşlarım.”

Babam dışında herkesin bakışlarından bir anlığına acıma dolu bir gölge geçtiğini fark ettim. Bunu saklamak için bakışlarını başka bir yere çevirip yapmacık ifadelerle doldurmaya çalışıyorlardı. Umarım Aras bunu anlamayacak kadar aptaldı.

Yine de burada durup elimi tutuyor oluşu içimi rahatlatıyordu. Korkunç babasının yanında olmasındansa benim farklı bir şekilde deliren ailemin yanında olması daha güvenliydi. Elim sıkıca tutup arkama saklandığı için zorunda hissettiğimden mi,

bilmiyorum, kendimi daha özgüvenli hissediyordum. Sanırım sadece birinin elinizden tutması değil, birinin elini tutabilmek de iyileştiyordu insanı.

Herkes ondan bir şey duymayı bekliyordu ama ben gelmeyeceğini biliyordum. Bunun yerine diğerlerine uzak kalacak şekilde koltuğa oturduk ve herkes sessizce onu izlerken üzerine toplanan dikkat yüzünden daha çok gerildiğini fark ettim. Ablam her hareketinde başını iki yana sallıyordu.

“Ablam yurt dışından geldi.” Ortam biraz normal hissettirmeliydi diye düşünmüştüm ve onun ve hatta benim uzun zamandır kimseyle günlük bir sohbete katılmadığını fark ettim. “Kazı çalışmaları nasıl geçti?”

“İyi,” dedi ablam başını iki yana sallayıp. “Telefon çekse daha iyi olurdu, tabii.” Babama gözlerini diktiğinde babam kalkması gerektiğini çoktan anlamıştı. Kazıyı sormak yaptığım en iyi hamleydi çünkü onları anlatmaya bayılırdı. Berbat bir kardeştim. “Ama iyiydi, tabii. Bulduğumuz kemikler bölgede görmeyi beklemediğimiz bir türün bacaklarına aitti. Brikanayrozorus olduğunu düşünüyoruz ama...” derken duraksayıp bizlere baktı, “siz ne olduğunu bilmeyebilirsiniz. Daha çok kazdıkça bir mağaraya ulaştık. Birkaç gün orada kaldıktan sonra da çıktık. Malezya yemekleri çok güzeldi bu arada.”

Son cümlesini Aras’a bakarak söylemişti. Sanırım söylediği her şey içinde bir tek bunun Aras’ın ilgisini çekeceğini düşünmüştü. Onunla iletişim kurmak istemesi hoşuma gitmişti. Aras cevap vermese de avuçlarımın arasında gevşeyen eli onun rahatladığını gösteriyordu. Bunun için ablama minnettardım çünkü Aras’ın, ablamın anlattıklarından çok onun yumruk yaptığı ellere odaklandığını tahmin ediyordum.

Ablamla göz göze gelince gülümsedim. Bu, Aras’ın aslında nasıl biri olduğunu anladığını ve benim onu nasıl gördüğümü belli ettiği içindi. Gülümserken sessizce “*Allah’ım sen akıl fikir ver,*” diyerek yerinde kımıldandı. Bunu hep yapardı. Haksız olduğunu söyleyemezdim.

Sonra Pınar öne doğru eğildi ve bir elini ablamın dizine koyup diğer eliyle kucağındaki yastığı iyice kendine çekti. Gergin

olduğunu ve nasıl konuşacağını düşünüp tarttığını anlayabiliyordum.

“Biz de kampa gittik. Ben sahile bu kadar yakında olan bir ormanın çok engebeli olmasını beklemezdim ama sahile ulaşmak çok zor oldu. Defalarca düştük ve tabii sırt çantaları çok ağırdı.” Pınar, Cenk’in omzuna vurup gülümsedi. “Cenk kamp çadırı kurmakta çok da iyi değilmiş. Neyse ki bizden başka insanlar da vardı.”

“Sen de yemek yapmakta iyi değilmişsin. Hazır yemekleri ısıtmakta da.” Cenk ona bakıp gülümsedi. Onun böyle rahat oluşu beni de iyi hissettiriyordu. Minnettar bir şekilde ona baktığımda başını hafifçe yana eğip rahatlamam için işaret etti. “Sana büyük kütükler bulmanı söylemiştim. Ateşten biraz daha yüksekte tutabilirsek yemekleri yakmayabilirdik.”

“Ormandaydık, Cenk!” dedi Pınar kahkaha atarak. “Her yer büyük kütüklerle dolu. Birini de buraya getirdik işte.” Son cümlesiyle Cenk’i işaret edince hepimiz kahkaha attık.

Aras kulağıma yaklaşarak fısıldadı. “Kamp ne demek?” Gülmseyerek Pınar’a baktım. Başımı aşağı yukarı sallayınca hevesle tekrar öne eğildi. Nedense ikisinin çok iyi anlaşacağını düşünüyordum. Çünkü Aras bomboş bir kitap gibiydi ve Pınar konuşmaya bayılırdı.

Aslında hepimizin istersek onunla rahatça iletişim kuracağına emindim. Çünkü ben ne olursa olsun insanlara iyi davranmayı, kim olursa olsun anlamayı ve hatta yardım etmeyi öğrenerek büyümüştüm. Bunun sebebi ailemdi. Herkese yardım ederken kendimi atlardım. Sanırım almam gereken dersi yanlış anlamıştım ve şimdi olmak istemediğim bir durumun içinde yardım bekliyordum.

“... çubuğa saplayıp pişirebilirsin ama ben kızarmış şekerden nefret ederim.” Pınar kampın ne olduğunu bütün detaylarıyla anlatırken annem hepimizi yemek masasına çağırınca düşüncelerimden sıyrıldım.

Aras ahlamlı benim aramda otururken Cenk’le Pınar karşıma oturdu. Pınar hâlâ kamp detaylarını veriyor, Aras düz bir şekilde onu dinliyordu. Cenk de ara sıra onu destekleyen şeyler söylüyor, birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlardı.

Aras'ı ilk defa yemek yerken görüyordum. Tek başına yemek yerken üstüne dökmüyordu ya da çatalı, kaşığı tutmakta zorlanmıyordu. Hatta onu tanımayan ve dışarıdan gören biri, iştahla yemeğini yiyen sıradan bir adam olduğunu düşünürdü. Annemin gülümsemesinden bu iştahlı hâlinin onu mutlu ettiğini görebiliyordum. Bizim de hep çok yememizi isterdi ama ablamla ben özellikle lise yıllarımızda daha fit görünmek için yememize çok dikkat ederdik.

“Yemek çok mu güzel, evladım?” dedi annem. *Evladım!* Ablamla birbirimize bakıp göz devirdik. Aras çekingen bir tavırla başını sallayıp öksürmeye başladı. Ayağa kalkıp su almak için hareketlendiğim sırada eliyle bileğimi tutunca geri oturdum. Ablam gözlerini devirip suya uzandı ve bardağa doldurduğu suyu Aras'a verdi. Aras teşekkür edince hepimiz şaşırdık. Çünkü sesini ikinci kez duyuyorduk. Kelimelerin sayılacak kadar az ağzından çıkıyor olması kalbimi kırıyordu. Pınar'ın kelimelerinden bazılarını Aras'a verebilirdik.

“E, sen böyle sürekli kardeşimi yanında mı oturtacaksın?” Ablam sandalyesini geri itip tamamen Aras'a yöneldi. “Ayrıca aramıza oturdun.” Ne yapmaya çalışıyordu böyle? Onu korkutacaktı. Aras başını öne eğip sessiz kaldı. Derin bir nefes alıp başımı geriye yatırdım ve ablama bakıp gözlerimi açınca omzunu silkti. “Siz aynı evde yaşamaya başlayınca ne yapacağız?” Aras birden başını ablama çevirdi.

“Biz beraber mi yaşayacağız?” Şaşkın ifadesi daha da derinleşti ve çatalı elinden bırakıp bana baktı.

“Evet,” dedim. “Evlenen insanlar böyle yapar.”

“Annem olmayacak mı?” Masum ve heyecanlı bakışları benimkilerin üzerinde gezindi.

En büyük duam bu. Umarım öyle olacak. “Yani sanırım,” dedim.

“Babam?” İşte, bundan oldukça emindim.

“Hayır. Kesinlikle olmayacak.”

O an gözlerinin içinden bir umut ışığının geçtiğine yemin edebilirdim. Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı ve gözleri mutlulukla kısıldı. Başını önüne eğerken aşağı yukarı sallayıp kahkaha atıyordu.

Acı dolu bir kahkahaydı bu. Kahkahalarına karışan bu göz-yaşları da neyin nesiydi? Onlar acısını, kahkahası ise sevincini kanıtlıyordu. Bir esirin kurtuluşunun kahkahasıydı. Bu umudun haykırışıydı. Mutlu, sevimli bir yardım çılgılığıydı. Sessizliği yok sayıyor ve tüm bakışlardaki tabuları yıkıyordu.

Masadaki insanların gözlerinde biriken yaşlar önyargının kırıldığı, sevginin tahtını kurmaya başladığı bir aydınlıktı. Kurtarılmaya bile tenezzül edilmediği o masum dünyasının içine hepimizi çekiyordu ve başarılı isyanının son kalkışmasını bize kahkahasıyla gösteriyordu.

İşte, istediğim buydu. O kurtarılmaya muhtaçtı. Ailesinin unuttuğu küçük bir adamdı ve hatırlanmaya ihtiyacı vardı. Bazen tuttuğu elimi iki parmağıyla sıkıyor, kendini böyle hatırlatıyordu. Bana sıkıca sarılmıştı.

Bunun ne olduğunu anlamamıştım ama umurumda da değildi. Şimdi ilk defa ben ona sarılıyordum. O umuda. Çünkü sanırım benim de biraz kurtarılmaya ihtiyacım vardı. Hepimizin kalbinde kurtarılmayı bekleyen o iyilik gibi. Bir kere serbest kalınca tüm bedenimizi ele geçirecekti.

YEDİNCİ BÖLÜM

*Bazı günler, gecenin gölgesinde
daha aydınlıktır.*

Aras'ın kahkahasının karmaşık duygularla dolu bir sessizliğe sebep olmasının üzerinden iki gün geçmişti. Sanki o sessizlik geride kalmış gibi, evde soğuk bir huzursuzluk vardı. Babam ortalarda görünmüyor, varlığını akşamları işten döndüğünde sessizce kapıyı kapatmakla hissettirmekten ileri gitmiyordu. An-nem gerçekten de boşanmayı düşünüyor, ablamla bu sebepsiz esaretten kurtulur kurtulmaz neler yapacaklarını tartışıyorlardı. Pınar ve Cenk her gün geliyor ve benimle hayatımı, düğünümü, evimi ellerinden geldiğince normalleştirmeye çalışıyorlardı.

O akşam Aras'ı bırakmaya hep birlikte gitmiştik. Onu getiren şoförü ikna etmem sadece iki dakikamı almıştı. Cenk, ben, ablam ve Pınar bizim yaşlarımızda olan insanların yaptığı gibi yapmak istemiştik. Yolda bağırarak şarkılar söylemiş ve konvoy hâlinde gittiğimiz arabaları görmezden gelmiştik. Zorunlu evliliğimi normalleştirmiyorduk. Bunu asla kabul etmeyecektik belki ama gölgelerin içinde bir ışık gördüysek de ona tutunacaktık. En azından ben böyle düşünüyordum.

Araslar'ın evine vardığımızda annesini kapıda volta atarken bulmuştuk. Hepimizi görmeyi beklemediği gözlerinden belliydi ve şoföre onu nasıl tek bıraktığını sorgulayan yargılayıcı

bakışlarını gönderiyordu. Aras'ın kısa süre önceki gülen yüzü annesinin koluna yapışıp çekiştirmesiyle solunca ablam dudaklarının arasından bir küfür savurmuştu. Duymadıkları için minnettar olmalıydım. Bazen ablamı durdurmak mümkün olmuyordu.

Soğuk huzursuzluğun evde hüküm sürdüğü gün Pınar ve Cenk'le terasta oturmuş, Araslar'ın ailece bize yemeğe geldiği gün kendini benim bir lafımla nasıl merdivenlerden atacağını anlatıyordum. Bana öyle güldüler ki bir an nefes alamayacaklarını düşündüm.

"Bu kız gerçekten salak," dedi kahkahalarının arasından Pınar. Sonra öne eğilip koluma vurdu. "Aklı başında olmayan adama öyle denir mi? Sen daha delisin."

"Düşündükçe çıldıracak gibi oluyorum. Son anda yakaladım." Konuşurken bir yandan da odada dağınık olan bir şey olmasa da sürekli bir şeylerin yerini değiştiriyordum. Cenk bunun anksiyete olduğunu söylüyordu ama yerimde durunca kendimi bağlanmış gibi hissediyordum. Bir süre sonra herkes buna alışmıştı. O an ise artık çiçeklerle ilgileniyordum.

"İyi yanından bakacak olursak hep komik bir koca isterdin," dedi Pınar.

Gözlerimi devirip dudaklarımı büzdüm. "Yüz puanlık doçentlik tezi. Söyleyim de mezun etsinler seni."

"Hâlâ Soner Amca nasıl böyle bir şey yaptı, aklım almıyor." Cenk ortamda derin bir sessizliğe sebep olunca konuyu değiştirmek için Aras'ın bana aldığı yüzüğü gösterdim. Pınar bunun hikâyesini anlatınca gülmekten yerlere yattı. Sonra karnını tutarak yanıma oturdu ve yüzüğü eline aldı.

"Zevk sahibi. Akıllı olmasa da bayağı zevkli," dedi ve beş parmağını birleştirip aşağı yukarı salladı.

Onlar aslında ağlamamız gereken şeylere gülerek karşılık verirken sinirlenmiş gibi davransam da bunun savunma mekanizmalarının bir parçası olduğunu biliyordum. Pınar'ın tuvalete ya da su almaya gittiğini söyleyip ağladığını biliyordum. Cenk'in gözlerindeki kızarıklığın sebebinin uykusuzluktan kaynaklandığını biliyordum.

Onlar gittikten sonra ablam geldi. Kendimi hayvanat bahçesinde sık sık ziyaret edilen mahkûm edilmiş bir hayvan gibi hissediyordum. Süslü, korkak, çekingen bir maymun. Hafta sonu düğün olacaktı ve ben ortalıkta gezip insanlara gülümseyecek ve hayatımın en güzel günü gibi davranacaktım. İşin garip yanı, bunu Aras'ın nasıl yapacağıydı. Henüz beş kişilik bir salonda bile duramazken nasıl onca insanın önüne çıkacaktı?

Bunları düşünürken annem elinde büyük bir kutuyla gözleri dolu ve dudakları titreyerek içeri girdi. Ablam elindeki tableten başını kaldırıp anneme bakınca kaşlarını çattı. Bu kadar büyük bir kutunun içinde onu ağlatacak iki şey olabilirdi. Birincisi, annemde alerjiye sebep olacak bir köpek. Ama alerji gözlerinde kedere neden olmazdı. İkincisi ise üzerine düşünmek istemediğim bir konuydu.

Birkaç dakika sonra elimde dünyanın en çirkin gelinliğiyle ayakta öylece duruyordum. Denemek bile istememiştim çünkü göğüs kısmı bol gelecek ve belindeki altı kat kumaş beni olduğundan daha şekilsiz gösterecekti. Bu Çiğdem Hanım'ın kendi gelinliğiydi ve gerçekten de dönemini yansıtıyordu. Bunu anlamak için moda okumaya gerek yoktu. Kumaşın sertliği de uzun bir süredir sandıkta olduğunu kanıtlıyor gibiydi.

Çiğdem Hanım'ın düğün için seçtiği hiçbir şeye sesimi çıkarmamıştım ama bu... Bu hiç adil değildi. Kendi hayatımı birinin ellerine bırakırken gelinlik seçiminin bana bırakılmamasına sinirlenmem anlamsız görünse de en azından fikrimin önemi olduğunu hissetmek iyi gelebilirdi. Uyum sağlıyor olabilirdim ama kukla yerine konmak da istemiyordum.

Babam annemin ağlamalarını duyup kapıdan bize baktığında gelinliği yere fırlatıp annemin yanına oturdum. Biz ona bakınca içeri gelip karşımızda durdu. Uzun zamandır yüzünde gördüğümünden daha koyu bir karanlıkla bana baktı.

“Beğenmedin galiba,” dedi.

“Galiba mı?” dedi ablam babamın üzerine yürürken. Oturduğum yerden kolunu tutup ablamı kendime çektim.

Bir düğün olacağının zaten farkındaydım ama sanki ilk defa odamın köşesine serilen gelinlikle tüm gerçekliği gözümün

önüne seriliyordu. Babam on adamı bahçede bırakıp gergin bir şekilde bize planını söylemeye ilk geldiğinde de aynı gerginliği yaşamıştım. Mideme sancılar giriyor ve bende kusma isteği uyandırıyor. Sanki bu olanlar onun suçuymuş gibi, gelinlik hemen yok olsun istiyordum. Onu oluşturan her ilmekten, her iplikten nefret ediyordum.

“Çık bu odadan!” dedim babama. İçimde biriken kederin acısını ondan çıkarmak istiyordum.

“Ne?” Şaşkınca geri adım attı. Benden hâlâ kibar bir karşılık bekliyor olması daha da sinirlerimi bozdu. Bu evliliği kabullenmiş olmam bunların başımıza onun yüzünden gelmiş olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

“Çık bu odadan.” Bu kez sesimi yükselttim ve içime kaçan Hürrem’in beni kontrol etmesine izin verdim. “O çok sevdiğin, uğruna kızından vazgeçtiğin Atasoylar’ın gelininin odasından çık.”

“Bu neydi şimdi?” dedi gözlerindeki koyu halkalar genişlerken. “Babanım ben senin.” Umutsuzca elini göğsüne koydu.

“Sen benim hiçbir şeyim değilsin.” Yerdeki gelinliği işaret edip kaşlarımı kaldırdım. “Her şeyin bundan ibaret.”

“Bu yaptığın hiç adil değil.” Gözlerindeki hayal kırıklığının sebebi olmam umurumda değildi.

“Kızını satan bir babadan bunları duymak da öyle.”

Elini saçlarında gezdirip sinirle odadan çıktığında midemle birlikte artık göğsüm de ağrıyordu. Oturup ağlamanın bir faydası yoktu ama şimdi tam olarak bunu yapmak istiyordum. Ablam başını iki elinin arasında tutarken ve annem elindeki peçeteyle yüzünü silmeye çalışırken bunun yardımı olmayacağını düşündüm. İçimdekileri haykırmak yerine, pencereye bakıp orada olan adamların gitmiş olmasını ümit ettim. Şu an tek istediğim koşmaktı. Kaçmak değil, sadece koşmak.... Aras’la kolay olmayacağını farkındaydım ama bu yük ilk defa bir tokat gibi yüzüme çarpıyordu. Yüzüne çarpacak bir gerçeklik bulamadığım için duvara vurdum. Gelinliğe baktım ve çirkinliğine içimden bir küfür savurdum. “Makas verin bana,” dedim. “Oyun istiyorlarsa oyun vereceğim.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

*Bazı gözyaşları siyah izler bırakır
ve asla kaybolmaz.*

Düğün günümün tatlı bir telaş içinde geçeceğini düşünmüştüm hep. Trajedik ve sıkıcı olması bundan bir ay önce büyük bir sürpriz olurdu. Ama şimdi gerçek oluyordu. Aras'la yaşayacağımız eve gittiğimde hiçbir şeye dikkat etmemiştim. Eğer buranın nasıl görüldüğünü hafızama kazırsam bu kâbus gerçek olacaktı gibi geliyordu. Kaçmak istiyordum ama her seferinde Aras'ın yardımı muhtaç bakışları aklıma geliyordu. Yine de eve bakmak istemiyordum işte. Sadece odamın balkonunda düğünün olacağı bahçeye bakabiliştim.

Ablam yaptığı her şeye gururla baktıktan sonra kafasını kaldırdı balkonda duran beni gördü. Ellerimi tırabzanlara yaslayıp fildişi rengi bir örtünün üzerinde duran cam vazolardaki nergislere baktım. Kristal bardakların yanında şampanya kadehleri ve porselen tabaklar vardı. Sandalyeler beyaz çiçekli dantellerle süslenmişti ve bahçenin köşesindeki nikâh alanı sandalyelerdeki çiçeklere tezat oluşturacak biçimde renkli menekşelerle bezenmişti.

Çiğdem Hanım'ın istediği her şeyin tam tersiydi.

Ablam siyah elbisesinin üzerine taktığı siyah dantel tokayla bir düğünden çok cenazeye gidiyor gibi duruyordu. Ya da her an

ellerinden gri dumanlar çıkarıp insanları zehirleyecek bir cadıya. İkinci ihtimal daha olası geliyordu bana.

Pınar elinde tuttuğu gelinlikle bana bakıyordu. “Annen harikalar yaratmış.” Annem hâlâ ağlıyor ve gelinliğin üzerine göz yaşlarını damlatmaktan çekinmiyordu. Makyaj yapmak istemesine sevinmiştim.

“Anne, artık ağlama,” dedim kollarını tutarak. “Artık buraya kadar geldik.”

“Böyle düğün olmaz, Sırma. Acaba...” Pınar konuşurken kollarını öne indirince gelinlik katlandı. Söyleyeceği şeyler olduğunun farkındaydım ve ne olduğunu çok iyi biliyordum ama ne o söylemek istiyordu ne de ben duymak.

“Sen moral vermeye mi geldin, moralimi bozmaya mı? Ayrıca kırıştıracaksın.” Gelinliği işaret ettiğimde elini hızla yukarı kaldırdı.

“Giy o zaman çünkü yorulduğum artık.”

Onun yardımıyla gelinliği giyip ayna karşısına geçtim. Saçlarım abartısız buklelerle şekillendirilmişti. Ablam makyajımı gotik filmlerdeki kötü karakterlerinki gibi yapınca Pınar makyajı devralmıştı.

Gelinliğin tavus kuşunu andıran dantel kolları artık kalp şeklindeki yakamın kenarlarını süslüyordu. Straplez yakanın altında kalan ipek kısım derli toplu bir şekilde belime kadar iniyor ve katlı kumaşın olduğu yerde bedenimi saran bir etek oluşturuyordu. Dikişli kısımlarını dantel şeritlerle süslediğimiz kısmı ise göz pınarlarından akan yaşlar gibi gelinliğin kuyruğuna yayılıyordu. Bu kısmı çıkarıp gün sonunda yırtmaçlı uzun bir elbise olarak geceye devam edebileceğim şekilde yapmıştık.

Annem ağlamayı kesip bana bakmış, ablamla Pınar yaptığı tartışmaya son verip beni baştan aşağı süzmeye başlamıştı. Nefeslerini tutmuş, öylece bana bakıyorlardı. “Eee?” dedim, sanki daha önce gelinliği denediğim her seferde beni görmemişler gibi. Annemle Pınar aynı anda elleriyle ağızlarını kapatıp ağlayınca gözlerimi devirdim. “Lütfen, ağlamayın artık. Defalarca konuştuk, artık yapacak bir şey...”

“Ondan değil.” Pınar kolunu öne doğru atıp bana vuruyormuş gibi bir hareket yaptı. “Çok güzelsin.”

Ablam ikisine de bakıp göz devirdi ve yanıma yaklaşıp ellerimi tuttu.

“Böyle olmasını istemediğini biliyorum. Hiç kimse istemedi. Ama seninle o kadar gurur duyuyorum ki! Kendimi bu ailenin en güçlüsü sanırdım. Sen benim asla cesaret edemeyeceğim bir şey yaptın. Ama ne olursa olsun senin yanıdayım,” deyip bana sarılınca gözlerimin dolduğunu hissettim. Kolay kolay böyle duygusal şeyler söylemezdi. Çok sarılmayı sevmez ya da sevdiğini belli eden hareketler yapmazdı. Biz onun bakışlarından anlardık. Ya da söylenmesinden. Sanırım o anın duygularını söylemek için doğru olduğunu hissetmişti. Ona böyle sıkıca sarılırken ben de öyle hissettim.

Geri çekilip ona bakınca devam etti. “Ve özür dilerim. Pek inandırıcı gelmeyebilir ama bir daha asla kazıya gitmeye...”

“Abla.” Sözü nü kestim ve farkında olmadan akıttığı gözyaşlarını elimle sildim. “Sen bir ablanın yapabileceği en güzel şeyi yaptın...” diye duygularımı ifade etmeye çalışırken ne demek istediğimi anlamıştı. Ona tamamen yanlış gelse de yanımda durmuştu. Bana saygı duymuş ve beni desteklemişti. Bu aileyi korumama yardım etmişti. Yanımda olup hayatımı kolaylaştırması, birlikte gireceğimiz zor bir duruma itilmemizden daha çok yardımcı olmuştu.

Başını aşağı yukarı sallayıp tavana baktı ve gözyaşları sanki eski yerlerine dönebilirlermiş gibi gözlerini kırpmaya başladı. Elimi beline koyup annemle Pınar’a baktım. “Her şey kötü görünüyor olabilir, kabul ediyorum. Ama kendinize bir bakın. Birazdan benim aileden gideceğimi düşünüp üzülyörsünüz. Ama biz birini ailemize dahil edebiliriz,” dedim ve akmak üzere olan gözyaşlarıma aldırmadan gülümsedim. “Ayrıca kötü kelimesini birazdan gelinliğinin ne hâle geldiğini göreceğiz olan Çiğdem Hanım’a saklayın.”

Sonra ayağa kalkıp ikisi de yanıma gelince onlara sarıldım ve hep birlikte huzur kokan bir çember oluşturduk. Ne olursa olsun, hayatımda yokuş aşağı kayıp giden bir çiğ da olsa, kendimi

karanlık bir çukurun en dibinde çaresiz de hissetsem, bu üç kadından olduktan sonra her şeye göğüs gerebilirdim.

“Pardon, bakar mısınız?”

Cenk’in naif sesi odayı doldurunca hep birlikte ona döndük. Elleriyle havada bir kadın şekli çizerken, “Bu ateş çemberini ki hepiniz ortalığı yakıyorsunuz,” dedi ve kollarını kaldırdı, “bensiz yapmanıza izin veremem.”

Hep birlikte birbirimize yaklaştık ve onu da aramıza alarak birbirimize sarıldık. Bir süre bu şekilde kalıp gözyaşlarımızın ardına saklanan kahkahaları serbest bıraktık. Cenk’in bu süreçteki yardımlarını da inkâr edemezdik ve sanırım bu üç kadınla bu adam olduktan sonra her şeye göğüs gerebilirdim.

Bir süre sonra hepimiz aşağı inmemiz gerektiğini fark ettik çünkü insanlar gelmeye ve güneş iyiden iyiye alçalmaya başlamıştı. Ne yapacağımı, nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Tek başıma olduğumu nasıl açıklayacağımı da. Sadece gülmseyecek ve gecenin bir an önce bitmesi için dua edecektim. Ama koridordan gelen ayak sesleri çok geçmeden heyecanlanmama sebep olacaktı.

Senin kalbinin penceresinden halı fırlayım, Sırma! Nefes al!

Aras siyah bir takım elbisenin içinde annesi tarafından çekiştirilerek kapıda durdurulunca olduğum yerde donakaldım. Siyah takım elbisesinin içinde şaşkınlıktan gözlerini açarak bana bakıyordu. Hafif bol gelen ama yine de onun için dikildiği belli olan pantolonu ve mat deriden ayakkabıları, beyaz gömleğinin yakasını tutan papyonu, ilk defa dik duran omuzları ve taranmış kahverengi saçlarının çevrelediği yüzüyle o kadar yakışıklı görünüyordu ki! *Başka bir hayatta ona âşık olmamak büyük bir aptallık olurdu.*

“Aa! Gelin olmuşsun,” deyip oyunağını tuttuğu eliyle beni işaret edince açık kalan ağzım ve gözlerim aynı anda eski haline döndü.

“Evet, Aras. Öyle oldu,” dedim. Çiğdem Hanım’ın yapıştığı kolunu ondan alıp kendim girmek için can atıyordum. Çiğdem Hanım gelinliğini yakından görünce çatılan kaşları farkındalıkla yukarı kalktı. *Nasılmış, Çiğdem Hanım. Biraz kötü hissettiriyormuş, değil mi? Belki birazdan da fazla!*

“Damat nerede?” Aras gülümseyerek bana bu soruyu sorunca kahkaha atmamak için dudaklarımı ısırđım.

“Damat sensin, aptal,” dedim ve elindeki oyuncaya uzandım. “Ver şunu bana.” Şaşkınca elindeki oyuncayı uzattı. “Bu akşam bende kalacak, tamam mı? Eğer bir sorun olursa da önce bana söyleyeceksin. Şimdi, ne yapman gerektiğini biliyor musun?”

“Ben... bilmiyorum.”

“Tamam. Önce yanıma geç,” deyince birden annesinin kolundan kendini kurtarıp yanıma geldi. Çiğdem Hanım’ın kaşları tekrar çatılınca bugünden alacağım her şeyi aldığımı düşündüm ve aldığım diğer şeyin koluna girdim. Bu yüzü görmek her şeye değdi.

“Kolunu bükmen lazım,” dediğimde de el salları gibi havaya kaldırdı. “Hayır, öyle değil. Kol kola daha rahat yürümemiz için böyle yapman lazım.” Kolunu düzeltip benim daha rahat girebileceğim bir şekilde getirdim ve yürümesi için onu destekledim.

Merdivenlerden inerken evin içinde kimsenin olmaması beni mutlu etmişti. Anneler önden gidip oğlunu bırakmak istemeyen Çiğdem Hanım’ı da beraberinde çektişirdiklerinde Aras’ı durdurmuştum. Dışardan gelen seslere kulak kabartırken çenesinin kasıldığını ve korkusunun arttığını hissedebiliyordum. Nefes alış hızlıydı ama benim de öyleydi. Omuzlarından tutup kendime çevirdiğimde korku dolu bakışlarını bana odakladı.

“Senden bir şey isteyeceğim. Dışarıda korkacak hiçbir şey yok. Bana güven ve yanımdayken ne olursa olsun gülümse.”

“Yapamam.”

“Benim için yapman lazım. Oyundaki adam gibi davranamaz mısın? Kuleyi yıktığında mutlu olup zıplıyordu ya, sen de öyle yap ama zıplamadan.” Biraz düşünüp bana verdiği oyuncayı aradı gözleri. O an onu bulup sessizce bir köşeye geçmek ve kendini oyunun içinde kaybetmek istediğine emindim.

“Gökyüzünde uçarken yaptığı gibi,” dedi.

“Evet,” deyince yüzüne yayılan gülümsemesi tüm endişesini sildi. “Hadi, çıkalım.” Kolumu kaldırdığımda bu sefer kolunu doğru bir şekilde bükte.

Kapıdan dışarı adım attığımız anda asıl korkanın ben olduğunu fark ettim. Dizlerim her adımda titriyor, ellerim terlemeye başlıyordu. Yine de gülümsedim ve tanımadığım yüzlere başımı eğerek selam verdim. Fazla kalabalık olmasa da alkış sesleri yüksekti ve herkes Atasoylar'ın kayıp oğlunu görmek için birbirinin önüne geçiyordu. *Şaklabanlar*.

Uzun bir yürüyüşten sonra bir masaya oturduk. Nikâh olmayacaktı, onu bir şekilde halledeceklerdi. Neyse ki yasal olarak tasmalarım hâlâ gevşekti. Olumsuz şeyler düşünmemek için Aras'a odaklanmanın yanlış bir seçim olacağının farkında olsam da yüzündeki gülümsemeyi görünce rahatladım. Rolünü bu kadar iyi oynuyor olması beni şaşırtsa da mutlu olmuştum. Ama bu fazla uzun sürmeyecekti.

Birkaç dakika sonra insanlar soru sormak için yanımıza geldiğinde, Aras hâlâ gülümseyerek benim cevap vermemi bekledi. İkimiz de birbirimizi taklit ediyorduk. O, gülüşü solacağı an bana bakıyor, ben ise onun rolünü iyi oynadığını görünce mutlu oluyordum. Daha önce bizim aramızdayken bile zar zor duran Aras'ın benim için böyle çabalıyor olması hoşuma gitmişti. En azından birileri gerçekten beni düşünüyordu.

Fakat yarım saat geçtikten sonra olan oldu ve birden uzakta bir yere bakınca gülümsemesi soldu. Aniden yüzü kızardı ve terlemeye başladı ki bir insanın bu kadar çabuk terleyebiliyor olması bana çok ilginç geldi. Baktığı yere başımı çevirdiğimde bahçenin en uç köşesinde bulunan erkek heykelinden başka bir şey göremedim.

Aras'a tekrar dönmemle burnumun dibinden rüzgâr gibi geçip eve koşması bir oldu. Ne yapacağımı bilemeyerek öylece kalakaldım. İnsanlar yanımdan geçip gidiyor, benden cevap vermemi bekler gibi gözlerini üzerime dikeyorlardı. O an ben de kaçıp saklanmak ve görünmez olmak istedim. Gözlerim ablamı aradı ama nerede olduğunu göremedim. Gözlerim yanmaya başlamıştı ama ağlamak istediğim son şeydi.

Neden biraz olsun normal davranamamıştı ki? Düğünüm hayalimdekinden çok daha kötüydü. Oynayacağımız oyunlar, kalabalık arkadaş grubum, ablam, Pınar ve Cenk'le yapacağımız

gevezelikler, hepsi uzak bir hayal gibi geldi o an. Neden bunlar başıma geliyordu ve insanlar neden beni izliyordu?

“Sakin ol,” dedi Cenk arkamdan sessizce fısıldayarak. “Çık oradan.” Eliyle ortamdaki havayı dağıtıyor gibi bir hareket yaptı ve beni kararmaya başlayan dünyadan çekerek alıp kendisi tamamen görüş alanıma girene kadar yaklaştı. O an nefesimi tuttuğumu ve dışlerimi sıktığımı fark ettim. Yavaşça derin bir nefes aldım, hava ilk defa ciğerlerime doluyormuş gibi boğazım yandı. “Panik atak geçirdin.”

Koluma girip beni yürütmeye başladığında yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. Beni insanların arasından geçirerek annemin yanına oturmama yardım etti. Annem ifadesiz tutmaya çalıştığım yüzümü ellerinin arasına alıp sonra enseme dokundu ve omurgam boyunca ürpermeme sebep oldu. Arkamızda bıraktığımız kalabalık kendi arasında sohbet etmeye dönünce hızlı birkaç nefes aldım ve rahatladığımı hissettim.

Çiğdem Hanım çoktan içeri girmişti. Mehmet Bey ve babam diğer adamlarla bir şeyler konuşuyor, kadınlarsa etrafa bakıp alanı incelediklerini belli eden hareketlerle yorumlarda bulunuyorlardı.

“Yukarı çıkmak ister misin?” dedi Pınar elindeki kadehi yanıımızdaki masaya bırakıp. “Ne oldu birden?”

“Odamdaki gibi oldu. Birden kafayı yedi işte.” Suyumdan bir yudum aldım ve ellerimi sallayarak hava almaya çalıştım. “Neyse, iyiyim şimdi ben.”

“Sen neden burada duruyorsun ki! Yanına gitsene.”

“Gidip dikkat çekmek istemiyorum. Herkes ayaklı kamera gibi zaten. Ne yapmak istiyorsa yapsın,” dedim kısa süre önce yaşadığım paniği hatırlayarak ve yeniden gözlerim yanmaya başladı. Aras’ın az önce baktığı boş köşeye baktım. Acaba olmayan şeyler de görüyordu da bunu yeni mi öğreniyordum?

“Bunu içinden gelerek söylemediğini hepimiz biliyoruz.” Cenk önüme diz çöküp elleriyle iki elimi sıktı ve gözlerimin içine baktı. “Ayrıca bakışlarını kaçırarak söyledin. Bu olanların hiçbirisi onun suçu değil, biliyorsun. Yaşadığınız şeylerin zor olduğunu biliyorum ama seni tanıyorum, Sırma. Ona merhamet ediyorsun.”

“İnsanlar konuşacak. Siz de benimlesiniz. Siz de konuşulacaksınız. Siz nasıl böyle rahat olabiliyorsunuz?”

“Hiç kimse önemli değil. Hayatımız altın tepside sunuldu ve yaşıyoruz. Ama siz olmadan bunların hiçbir anlamı olmazdı.” Ayağa kalkıp uzattığı elini tutmamı bekledi. “Hakkımda konuşacaklar ve adım iki güzel kadınla anılacak. Bundan daha güzel ne olabilir?”

Ablam birden ortaya çıkıp yanımda durdu ve telaşla bana baktı. “Yukarıda sana ihtiyacımız var sanırım,” deyince Cenk’in hâlâ havada tuttuğu eline uzandım ve ayağa kalktım. “Ayrıca üç.” Ablamın öldürücü bakışları Cenk’i bulunca gülümsedim. Cenk teslim olur gibi boşa kalan elini havaya kaldırdı. Teslim olmaktan kesinlikle memnundu.

Eve girip insanları arkamızda bıraktığımızda, aklımda hâlâ onlar olsa da kendimi yukarıda karşılaşacağım manzaraya hazırladım. Mehmet Bey’in yanından geçerken çatık kaşlarının altındaki endişeli yüz ifadesinin sebebinin Aras değil de insanlara yapacağı açıklama olduğunu çok iyi biliyordum.

Odaya girdiğimde Çiğdem Hanım eliyle Aras’ın başında söyleniyor ve sakinleşmesi için bir şeyler fısıldıyordu. Beni görünce, sanki buna ben sebep olmuşum gibi gözlerini sinirle üzerime dikti. Yine de duruşumu hiç bozmadım.

“Ben halledebilirim,” dedim ve odadan çıkması gerektiğini belli eden bir hareketle kenara çekildim.

“Ne demek ben hallederim!” Sinirle yanıma geldi ve burnunun dibine kadar yaklaştı. Başımı daha da dikleştirdim. “Şu hâline bak.” Beni suçlar gibi bağırınca ondan hiç etmediğim kadar nefret ettim. Onu bu hâle getirip suçu bana atamazdı. Bedenimin neresinde sakladığımdan emin olmadığım bir ateş tüm tenimi yakarak yüzeye çıkmaya başladı. Onu tek elimle boğmak istiyordum. Bu sefer üstüne yürüme sırası bendeydi. Ona doğru bir adım attım.

“Evet. Bu hâle gelene kadar hayatında ben yoktum. Söylesenize, en son zaman oğlunuzu gülümserken gördünüz. Ya da birilerinin sözünü dinlerken? Elindeki oyuncağı en son ne zaman bıraktı? Bu yüzden Çiğdem Hanım, ben hallederim.” İçimdeki

hırsın kölesi olmuşum ve o geri geri yürüyüp sırtını duvara çarpana kadar devam ettim üstüne yürümeye. “Ayrıca sen ve kocan bir genç kızın hayatıyla oynarken gözünüzü bile kırpmadınız. Aşağıda geçirdiğim paniği yok sayıp daha kendim sakinleşmeden yukarı geldim. Siz oğlunuza tedavi yöntemi olarak bir kızı seçerken ben kendi sağlığımı hiçe saydım. Tekrar söylüyorum. Ben hallederim.”

Elimle kapıyı gösterdiğim yerde ne zaman geldiklerini fark etmediğim Mehmet Bey ile babam duruyordu ve karısına kafa-sıyla işaret ederek çıkmasını söyledi. Babam onlar gittikten sonra kapıda kaldı ve uzun bir süre çaresizce ve kederle bana baktı.

“Çok güzel olmuşsun, kızım.” *Kızım*. İlk defa öyle hissetmediğim için üzüldüm.

“Biliyorum,” dedim ifadesiz bir şekilde ama midem burkuldu ve başım döndü. Eski zamanlardaki gibi, ona sarılmak ve sınav stresi, aşk acısı, zorunlu evlilik, korkulu rüyalarım ve geri kalan bütün kötü şeylerin onun kollarındayken kaybolmasını istiyordum.

“Evlendiğinde seninle dans edecektik,” dedi, gülümsese de gözleri yaşlıydı.

“Bazen işler planlandığı gibi gitmiyor.”

“Öyle.”

“Benim onunla ilgilenmem lazım.”

Gitmesini beklemeden kapıyı kapattım ve sırtımı kapıya yaslayıp önce boşluğa, sonra yorganın altına saklanan adama baktım. Burası benim hazırlandığım oda değildi. Kimin olduğunu bilmediğim eşyalar odaya saçılmıştı. Pencereden içeri serin bir rüzgâr esiyordu. Birkaç kez adını seslendim ama bana aldırmadı. Sessizce sayıklıyordu. “Beni onlara verme.” Sadece sallanıyor ve aynı şeyi tekrarlıyordu.

Yatağın kenarına oturup onu sakinleştirmek için omzuna dokundum. Korku dolu bir şekilde hıçkırdı, hemen ona sarıldım. İlk defa. Ama o birden yorganı üzerinden atıp kollarımın arasına kaydı ve belime sarılıp karnıma yaslandı. Ellerim ağlamaktan sarsılan omuzlarında kaskatı kesildi. Ben de ne yapacağımı bilemeyip koyu kahverengi saçlarını okşamaya başladım. Elimin

her hareketiyle terli saçlarından limon çiçeği kokuları geliyordu. Kolonya gibi değil de gerçek bir limon çiçeği gibiydi. Sanki birileri saçlarının arasına o çiçeklerden sıkıştırmıştı. Ablamla çocukken söylediğimiz bir şarkıyı anımsadım.

*Mavi gocuk üstünde
Limon çiçekleri elinde
Yeşil yapraklar yan yana
Koştuk geldik ormana*

*Limon limon çiçek nerede
Kaybolduk biz burada
İki çocuk saklanır
Rüzgâr güler dallarda*

*Limon çiçeği nerede
Kokusu var rüzgârda
Bulamazsak bile yolu*

“Birbirimizi bulduk ya!” Aras’ın sesi düşüncelerimden sıyrılmama neden olunca şarkıyı mırıldandığımı anladım. Sonunu o tamamlamıştı. Kollarımı neler olduğunu anlamak için kaldırıncı kafasını birden bana çevirdi ve şaşkınlıkla açılan ağzından ismim döküldü.

“Sırma!”

Bu normal bir hitap değildi. Hayır, aslında oldukça normaldi. Omuzları dik, özgüvenli ve sevgi dolu bir bakıştı bu. En az onun yaşında birinin sevdiği kadının adını fısıldarken söyleyebileceği türdendi. Aras için yaşanacak bir olgu olmaktan uzak, sadece bir ihtimaldi. Yine de o an her şeyin düzeldiğine inanıp gülümsemek istedim. Dudaklarım yukarı kıvrılırken, tuttuğu nefesini bıraktı.

Kollarımı öne uzatıp elimi boynuna koyduğumda korkuyla geri çekildi ve yataktan yere düşüp duvarla yatak arasında sıkıştı. Omzuna dokununca yine her şey onun normaline döndü ve başını karnıma yaslayıp kollarını yine sıkıca belime sardı. Az

önce ne olmuştu böyle? Bir an onu bu hâle getiren büyüünün etkisinden kurtulmuştu. Adımı söyleyecek kadar kısa sürse de olmuştu işte. Kendimi birden çok daha garip bir his içinde buldum. Daha büyük bir korkunun ayak sesleriydi.

“Beni onlara verme,” dedi.

“Kime?”

“Onlara işte.”

“Kimse seni almaya gelmiyor.”

“Ya gelirlerse?”

“Ben kimseye vermem seni.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

*Bazı uyanışlar derin uykuların
esaretinde gerçekleşir.*

“Hepinize geldiğiniz için minnettarım. Bu durum için gerçekten üzgünüm ama dinlenmesi gerekiyor.”

Samimiyetsiz yüzlerinizi de alıp gitmeniz beni mutlu eder. Yine de tavus kuşu şapkalı bayan, düğün pastasını en çok siz hak ettiniz.

Hem samimi hem üzgün hem de mutlu rolünü oynamak bu hisleri yaşayan biri olarak bana çok da zor gelmemişti. Gelinliğin içinde sıkılmış olsam da onu çıkarmak istemiyordum. Çünkü bu düğün tamamlanmamıştı. Hâlâ oynamak, arkadaşlarımla eğlenmek ve sarhoş olmak istiyordum.

İnsanlar yavaş yavaş dağılırken Mehmet Bey yaptığım bu gösteri karşısında bana karanlığı andıran tehditkâr bir bakış attı. Babamla birlikte bir yere doğru yürürken insanlara Aras’ın “he-yecandan” midesini bozup hastaneye gitmesinin detaylarını nasıl açıklayacaklarını düşünüyordum. Çünkü az önce tam olarak böyle söylemiştim.

İnsanlar için inanması kolay bir yalandı. Benim için ise gerçek olması zor bir hayal.

Herkes zaten bunu bekliyormuş gibi dağılırken Cenk usulca yanıma yaklaştı ve ablama bir bakış attığını gördüm. Şüphayle kaşlarım çatıldı. Pınar da onlara katılınca artık bir şey

olduğundan emin oldum ama hayatımda bunca şey olurken sorgulayacağım şey hınzır gülümsemeler olmamalıydı.

“Yarım saate dağılır herhâlde kalabalık.” Eğer o bakışları yakalamasaydım bunun yorgun bir günün ardından konuşulacak sıradan bir konu olduğunu düşünürdüm.

“Çiğdem Hanım da gitse keşke,” dedi ablam ona katılarak. Gözlerimi kısıtım ve oyunu devam ettirdim. Başımı aşağı yukarı sallayıp bu duruma el atacağımı belli eden bir omuz silkmeye merdivenlere doğru yürüdüm.

Gece sonunda Aras ve ben bu koca evde sessiz yaşamımıza başlayacaktık. *Aras ve ben*. Bu gerçeklik mideme krampların girmesine sebep oldu.

Çiğdem Hanım içeride çantasına telefonunu koyuyordu. Kiminle konuştuğunu merak etmekten kendimi alamadım. Bana bakıp kollarımı belime koyduğumu görünce yanıma geldi.

“İyi misin? Yorulmuşsundur,” dedi ilk defa samimi gelen bir ses tonuyla. Sanki gerçekten beni merak ediyordu.

“Karnım ağrıdı biraz.”

“Yalanın ters tepti galiba,” dedi *gülerek*. Cidden mi?

“Evet,” dedim ifadesiz bir suratla. “Aklınız burada kalmasın.” Aras’ı ve asıl kastettiğimi anlayınca yüzüne bir karanlık çöktü ve derin bir nefes aldı. *Umarım ses tonumdan gitmesi gerektiğini anlamıştır.*

“Sen çok iyi bir insansın, Sırma.” Kolumu tutup bana yaklaşınca gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Neredeyse samimiydi. “Haklıydın. Senin sayende ilk defa Aras’ı gülümserken gördüm. Yıllar sonra ilk defa bana bir soru sordu. Seninle yaşamaya başlayınca ne oyunlar oynayabileceğini. İlk defa biriyle bir şey yapmak istedi.” Gözleri yaşarmaya başlayınca derin bir nefes aldım. Söylediklerinde bir doğruluk payı var mıydı, yoksa sadece duygu sömürüsü mü yapıyordu, bilmiyorum ama tanıştığımızdan beri ilk defa benimle *konusuyordu*. “Senin merhametin oğlumu kurtaracak, Sırma. Bizim yapamadığımızı yaptın.”

“Ben sadece ona yardımcı olmaya çalıştım.”

“Biliyorum.” Elinin tersiyle gözlerini silip arkasına dönünce omzuna dokunmak istedim ama kollarımı iki yanıma

bırakmaktan öteye gidemedim. Tekrar bana döndü ve ellerimi tutup önünde birleştirdi. “Seni böyle bir duruma soktuğumuz için özür dilerim ama benim de mecbur olduğum şeyler var. Yine de oğlumu sen kurtaracaksın, Sırma. Oğluma yıllardır sarılamadım ama sen... Lütfen, onu kurtar.”

“Nasıl?” dediğim sırada birden gözlerini kıstı ve eski, soğuk Çiğdem geri döndü. Arkamızdan Mehmet Bey gelince elini çantasına atıp bir kutu çıkardı.

“Bunu al. Senin ailemize katılmanın bir nişanesi olarak düşün. Gelinlere geçer.” Az önceki samimiyetinden uzak, duygusuz bir sesle elime tutuşturduğu kutuyla beni baş başa bırakıp Mehmet Bey’in yanına gitti. İki birden bana iyi akşamlar dileyip kapıdan çıktı.

Yıllardır ona sarılmadım. Yıllardır kimse ona sarılmadı.

Uzun birkaç dakika boyunca arkalarından baktıktan sonra kutuyu açtım. Taşlarla bezeli gösterişli bir bileklik gözlerimi kamaştırdı. Bu zamana aitmiş gibi görünmüyordu ama oldukça moderndi. Eski olmasına rağmen yepyeni görünüyordu. Zamanıydı. Bilekliği elime alıp kutunun kapağını kapatırken bir takırtı hissettim. Tekrar açınca aynı takırtıyı duydum. Kutu da eski olmalıydı çünkü yer yer soyulmuş kadife kumaşı sert duruyordu.

Bilekliği yakından incelerken ablam içeri girdi ve bana yaklaştı. Neye baktığımı fark edince gözleri büyüdü.

“Bu da ne böyle?” dedi her harfi vurgulayarak.

“Çiğdem Hanım verdi.”

“Gösteriştin ne kadar nefret ettiğimi bilirsin, Sırma. Ama bu beni bile kandırır. Senden bunun için ne istedi?”

“Hiçbir şey, sadece oğluna iyi bakmamı istedi.”

“Ne?” diyerek çığlık attı. Dediğimi yanlış anlamıştı ve bu da yüzümün kızarmasına sebep oldu.

“Abla, saçmalama. Yok artık.” Etrafıma bakıp kimsenin bizi duyup duymadığını anlamaya çalıştım ama ikimizden başka kimse yoktu. “Duygulanmış. Garip bir konuşma yaptı. Sonra da gitti.”

“İyi bari gittiyse. Üstündekileri çıkarmak ister misin?”

Başımla onu onayladıktan sonra hazırlandığım odaya çıktık. Gözlerim Aras'ın uyuduğu odaya kaydı. Yanına gitmeyi düşünürken ablam kolumdan çekti. Gelinliğin ayrılabilen kuyruğunu çıkardı. Saçlarımdaki bütün tokaları çıkardıktan sonra spreย์ sıkıtmadığım saçlarımı elimle havalandırdım. Ablam arkamdan yaklaştı ve elime bir ruj tutuşturdu ve muzip gülümsemesiyle aynanın karşısına geçmem için işaret etti. Ne işler çevirdiklerini merak ediyordum ama bunu sorgulamayacaktım, biraz akışına bırakmak ve umursamaz yanımla canlandırmak istiyordum.

Aynanın karşısına geçip ruju dudaklarıma sürdüm ve mak-yajımı da hafifçe tazeledikten sonra kendime baktım. Çok tatlı görünüyordum. Kabarık kuyruktan geriye kalan elbisem ve yukarı değil de alnıma düşen tacımla kendimi prenses gibi hissediyordum. Ablam elimi tutup beni aşağı indirdi, kapıda durdu ve açmadan önce son bir kez uzaktan bana baktı. Kapıyı açar açmaz bir çığlık deniziyle beraber havaya çiçekler fırlamaya başladı ve bu doğa yağmurunun altında benim için tezahürat yapan insanlara baktım.

Senin kaderinin gülen yanaklarından öpeyim Sırma!

Bütün arkadaşlarım, ailem, tanıdığım ve düğünümde *olmasını istediğim* herkes... Önce korkmuştum ama Cenk'in her şeyin kontrol altında olduğunu belirten gülümsemesi sayesinde içim oldukça rahatladı ve ben de çığlıklarına karşılık verip zıplayarak onların arasına karıştım.

Yılların bana kattığı bütün iyi insanlar, hayat çizgilerimizin, kalplerimizin bir olduğu insanlar, yıllar içinde biriktirdiğim, aralarına doğduğum değil de hayatıma dahil ettiğim herkes buradaydı. Kimse neden diye sormadı, onun kim olduğunu merak etmedi. Sadece yüzümü güldürmek için yanımda oldular.

Bahçe baştan aşağı değişmişti. Bu kadar kısa sürede bunu nasıl yaptıklarını anlamasam da binlerce minik ışığın bağlı olduğu kablolar bahçenin ortasındaki direktan duvarlara doğru uzanıp bir çatı oluşturmuştu. Masaların üstünde gerçek çiçekler ve atıştırmalıklar vardı. Aras'la benim oturmamız gereken koltukların kenarında da aynı çiçeklerden vardı. Az önceki gerginliğime bu çiçeklerin kokusu öyle iyi gelmişti ki!

Ablam ve Pınar beni yalnız yakaladıklarında, insanlara evliliğimin ani olduğunu ama bir süredir beraber olduğumuzu, iş anlaşmaları yüzünden gizli tutulduğunu söylediklerini anlattılar.

Hep birlikte oynayıp Cenk'in en sevdiğim şarkılardan oluşturduğu şarkı listesine eşlik ettik. İnsanların ortasında bedenimi kıvırıyor ve sunulan içkileri içip sarhoş oluyordum. Gülümseyen bakışlara, bana dolanmak isteyen kollara, ritmine uymamı bekleyen ayaklara karşılık veriyor, uzun zaman sonra mutlu olmanın tadını çıkarıyordum.

Her şey olmasını istediğim gibiydi. Tek bir eksikle...

Farkında olmadan o pencereye baktığımda, Aras'ın bizi uzaktan gizlice izleyen gözlerini görünce anladım. Annesinin arkadaşlarıyla oynamasına izin vermediği bir çocuğun hüznüyle bizi izliyordu. Kanıma karışan sıvının da etkisiyle beni izleyen bakışlarına karşılık verdim ve ellerimle aşağı gelmesini işaret ettim. Beni fark eden birkaç göz benimle aynı yere dönüp şaşkınlıkla bakınca buna pişman oldum.

Artık çok geçti.

Neyse ki kimse buna aldırmadı ve herkes eğlenmeye devam etti. Bir kişi dışında. Lisede çok yakın olduğum ama üniversiteye gitmek üzere şehir değiştirdiğinde iletişimimizin azaldığı arkadaşım İpek yanıma yaklaştı ve yüksek sesle çalan müziği bastırmak için kulağıma eğildi. Mahalleli bu gürültü için hesap soracak olmalıydı.

"Sır gibi sakladığın kocan nerede?"

"Hasta maalesef, bilirsin, böyle bir etkim vardır," dedim göz kırparak ve içkimden bir yudum aldım.

"Ben senin hep Efe'yle evleneceğini düşünürdüm," deyip kahkaha atarken içkiyi ağzımdan püskürttüm. Huzursuzluk duygusu bedenime tekrar yerleşmeye başlarken sadece artık İpek'i görüyordum ve tüm dünya uzaklaşıyordu. Gözlerim kararınca ona tutundum ve kendimi onun gibi kahkaha atmaya zorladım.

"Bazen işler planlandığı gibi gitmez."

Gerçekten de gitmiyordu. O ismi aylardır anmamıştım. *İki ay*. Onu atlattığımı sanmıştım ama bu durumda bunun hiçbir önemi kalmamıştı.

Gecenin geri kalanı olaysız geçti ve bunun için Cenk'e minnettardım. Ağır bir müzik çalarken onu dansa kaldırdım. Sarılıp dans ettiğimiz sırada, Pınar çiçeklerden çıkarıp koluna bağladığım kırmızı kurdeleyi heyecanla ablama gösterip nedime olma hayallerinin gerçek olmasını kutluyordu. Göz göze geldiğimizde bana el sallayıp bilmeme rağmen kolundakini gösterdi.

Ne olursa olsun mutlu olmaya çalışıyorduk ve yanımda bu insanlar varken aksinin mümkün olmayacağını biliyordum. Her zorluğu aşabileceğimi ya da böyle bir durumda bile yüzümü güldürebileceklerini biliyordum. Onlara yardımcı olmaya çalışmam gerekirdi, değil mi? Kederin içinde bir umut ışığı varsa, ona yürümek gerekirdi, sırtını dönmek değil.

Tıpkı Aras'ın kapı aralığından bakması gibi.

Bir dakika. *Ne!*

Cenk de benimle aynı yere bakıp şaşırınca hayal görmediğimi anladım. Yanına gitmek için geri çekilirken beni bırakmadı.

"Bence izin ver."

Neyi kastettiğini anlayınca dansa devam ettim. Bir adım atmıştı ve onu kolundan tutup çekmek ters bir etkiye neden olabiliyordu. Keşke bunca insanın kendisiyle aynı yaşta olduğunu, kimsenin onu yargılamayacağını, tanısalar onu ne kadar sevebileceklerini bilseydi...

Benim gibi.

Neden böyle düşündüğümü sorgularken gözlerimi kısıtım. Onu sevmezdim. Ben ondan sorumluydum ve onun için yalnızca bir bakıcıydım. Kahraman egomun aydınlanmasıydı o sadece. Bu da neydi böyle? *Ne demek benim gibi?*

Dışarı adım atıp gülümseyerek Cenk'in nereden bulunduğunu bilmediğim, bahçeyi renklendirdiği minik ışıklara göz gezdirdi. Öyle tatlı görünüyordu ki!

"Daha fazla içmesem iyi olur," deyip geri çekildiğimde ne dediğimi anlamaya çalışıyor gibi yüzüme baktı. İnsanların arkasında kalmasını ve Aras'ın onu taklit edeceğini söyledim. Umarım bu hiç düşünülmemiş planım işe yarardı. Herkes çoktan onu fark etmiş ve gözlerini onun eşim olduğunu onaylamam

beklentisiyle üzerime dikmişti. Aras'ın yanına geçip elinde tuttuğu oyuncığa baktım.

“Şey... pili bitti.” Gülümsedim ve oyuncayı elinden alıp aralık kapıdan içeri yere koydum. Biraz sert düşse de kırılmadığına emindim.

“Bir oyunda bana eşlik etmen lazım. Cenk insanların arkasında duruyor. Onu taklit et ve çok konuşma, tamam mı?” Koluma girerken gülümsedi ve başını aşağı yukarı salladı. Bu beni çok sevindirmişti.

“Sevgili eşim Aras.” Müziğin sesi azalırken herkes bana baktı. Cenk ifadesiz bir şekilde duruyordu. Aras'a gözlerimi çevirip tekrar Cenk'e baktım. Aras'ın kalabalığın içinde ona kitlendiğini görünce gülümseyip başını aşağı eğdi. Aras da aynı şeyi tekrarlayınca insanlar alkışlamaya başladı. Cenk bir elini diğer dirseğine koyunca Aras'ın eli benim elime dokundu. Sıcak teması beni rahatlatırken o da gülümsedi.

“Bildiğiniz gibi biraz rahatsız. Bu yüzden bu gece eşlik edemedi.”

“Düğünü kaçırdınız, enişte bey.” Yazlıktan arkadaşım Ema gülümseyerek öne çıktı. Aras şaşkınca bana baktı.

“Enişte ne demek?” dedi kısık sesle. Kimsenin bunu duymamış olması için dua ettim.

“Sonra açıklarım.” Dişlerimin arasından fısıldayıp insanlara baktım. “Burada kalmak ister misin?” dediğimde gözleri aydınlandı ve bana döndü. Cenk çaresizce başını iki yana sallarken Aras mutlulukla gözlerime bakıyordu. Cenk'in dikkat çekmek için havada salladığı elleri pes ettiğini bildiren bir şekilde ensesine gidince bu soruyu sorduğuma pişman oldum.

Birkaç dakika sonra küçük havuzumuzun başında, minderlerin üzerine oturmuş, kısık sesli müziğin eşliğinde sohbet ediyorduk. Aras'ın büyük bir pot kırmaması için dua etmekten başka çarem yoktu.

Neyse ki herkes birbiriyle sohbet ederken Aras unutulmuş gibi arkamda oturup meraklı bir çocuk gibi omzumun üstünden sohbetimizi dinledi. Ben de arada bir, ona saçma sapan bir şeyler hakkında bilgi verdim ki kendi aramızda şakalaşıyor gibi

görünelim. Üzerimizde yıldızlar gibi parlayan ışıkların gelinleri izlemek için duraksadıklarını ya da minderlerin bulutlardan koparılmış parçalar olduğunu açıklamak gibi. Ve o bunlara inanıyordu.

“Eniştemiz ne iş yapıyor bakalım?” Lisede sürekli gittiğimiz, aynı zamanda iç mimarlık konusunda ilk deneyimim olan kafenin sahibi Yılmaz Abi gülümseyerek Aras’a baktı. Ablam ve Pınar birkaç kişiyi kendi anlattıkları şeye odaklasa da üç kişiden oluşan meraklı birkaç gözün bize bakmasına engel olamamışlardı.

“Enişte ne demek?” dedi Aras en masum bakışıyla. Yanımda, arkama oturmuş, kendine olan ilgiden hem korkuyor hem de ilginin verdiği şımarıklık hissinin tadını çıkarıyordu. Yılmaz Abi şaşkınca kaşlarını çatınca gülümsedim.

“Onca zamandır yurtdışında olunca Türkçeyi biraz unutmuş.” Samimiyetsiz ve yalandan olduğu her açıdan belli olan bir gülümsemeyle Aras’a döndüm. “Kız kardeşinin eşine enişte denir.”

“Bu kadar kardeşin mi var?” Bütün masumluğuyla yönelttiği bu soru Yılmaz Abi’nin kahkaha atmasına sebep olmuştu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve olacak olanı kabullenip geriye, arkamda saklanan bedenine yaslandım. Beklediğimden sert olan kollarına.

“Ben... oyun oynuyorum,” dedi. Evet. Bu da bir meslek sayılırdı, değil mi?

“Oyun üretimi yapıyor ekibiyle.” Pratik zekâm kaçmam gereken o sokaktayken neredeydi acaba!

“Karına bakabilecek misin o işle? Evlenince hayat bekârlıktaki gibi olmaz.”

“Ne iş yapabilirim ki? Ben sadece 6 yaş...”

“Evet.” Cenk ellerini birbirine vurup son heceyi uzatarak araya girince Aras’ın sözü yarıda kesildi. “Artık dağılalım mı? Genç çiftimizi düğün gecesi daha fazla yormayalım.” İması beni sinir etse de alkolün verdiği rahatlamayla bunun üzerinde durmadım. Yine de herkes buna muzip bir gülümsemeyle karşılık verince sevinçle ayağa kalktım.

Aras hastalık bulaştırmamak adına herkese el sallayıp yukarı çıktığında insanları uğurlamak bana ve Cenk'e kalmıştı. İnsanları içten bir kucaklamayla uğurladığımda artık hislerim gerçektir. Kim bilir, bir daha ne zaman göreceğim arkadaşlarım benim mutlu olmam için burada olmuştu ve gerçekten kısa bir süreliğine de olsa yaşadığım tüm olumsuzlukları unutmamı sağlamışlardı.

Ablam, Cenk, annem ve Pınar da bana sıkıca sarıldıktan sonra arabaya geçerlerken buğulu gözlerle uzun uzun onları izledim. Bahçe kapısının soğuk demirlerine başımı yasladığımda boğazımda düğümlenen bütün kelimeleri, içimdeki minnettarlığı ve düğünümde dair gerçekleşen isteklerimin mutluluğunu onların da benimle paylaştığına emindim.

Araba gözden kaybolana kadar, hatta kaybolduktan sonra bile bir süre boş sokağı izledim. Kapıyı kapatıp arkama döndüğümde gördüğüm boş bahçe içimdeki duygulara eşlik ediyordu. Işıklarla dolu ama ıssız bir boşluk.

Bu boşluk bir eksiği daha fark etmemi sağladı. Hatta çok fazla eksiği. Korumalar. Hiçbiri yoktu. Aslında düğünün başından beri onları görmemiştim. Kapıyı tekrar açıp karanlık kaldırımlara bir daha baktım. Emin olmak için bahçenin karanlıkta kalan köşelerine bile baktım. Tek bir göz bile yoktu. Esaretim sona ermişti. Başımı göğse kaldırıp derin bir nefes aldım ve kendi kendime bir kahkaha attım.

Sonra aklıma yeni bir esaretin başladığı geldi ve kahkahama gözyaşlarının karıştığını hissettim. Aniden dizlerimin bağı çözüldü; kendimi çimenlerin üzerine bırakırken ellerimi karnımda birleştirdim ve alnım neredeyse yere değecek kadar öne eğildim. Bir noktadan sonra hıçkırıklarımın sebebinin kahkahalarım mı, yoksa ağlamam mı olduğuna karar veremez olmuşum.

Ruhumun derinliklerinde bir yer ağrıyordu ama mutluydum. Uzun süre sonra gerçekten yalnızdım. Bu fiziksel bir yalnızlıktı, biliyordum ama yine de hoşuma giden bu his beni bir yandan rahatsız ediyordu. Farklı duyguları bir arada yaşıyor olmak beni daha çok yoruyor ve bir döngüye girmeme sebep oluyordu.

Sonra omzuma bir el temas etti. Sıcak ve nazik bir el. Anlamlı bir dokunuş. Başımı kaldıramayacak kadar yorgundum, öylece omzuma dokunmasına izin verdim. Birkaç saniye sonra elini alnıma koyup başımı hafifçe yukarı kaldırdı ve dizlerinin gireceği bir boşluk yarattıktan sonra çimenlere oturup o boşluğa bacaklarını koydu.

“Sen de benim belime sarılabilirsin.”

ONUNCU BÖLÜM

*Bazı güneşler perde aralığından sızmaz,
o zaten yanı başınızdadır.*

Sabah gözlerimi açtığımda hafif bir yel esiyor, tatlı tatlı bedeni mi okşuyordu. Başımı çevirip yatağın boş kısmına baktım, başım içinde filler halay çekiyormuş gibi ağrımaya başladı. İçkinin beni bu kadar çarpıyor olmasından ziyade, farklı duygular yaşamak beni yormuş olmalıydı. Uzanıp bir süre sessizliğin tadını çıkarmak istedim ama Aras'ın nerede olduğu aklımı kurcaladı.

Bizim için ayrı odalar hazırlanmıştı ve benim odam havuzun olduğu tarafa bakıyordu. Hazırlandığım odadan farklı bir odaydı ve buraya daha önce böyle bakma fırsatım olmadığı için kendime kızdım. Tek kişi için fazlaca büyük bir yatak, karşısında fildişi bir makyaj masası, yatağın solunda yine ona uyumlu bir dolap ve pembe kenarlı krem rengi bir çarşaf takımı vardı.

Sağ tarafta bir teras vardı ve tül perde esen rüzgârın etkisiyle hafif hafif dalgalanıyordu. Hava güneşliydi ama başımın ağrısı yüzünden bu güzel anın tadını çıkaramıyordum. Yatağın yanındaki sehpadan titreme sesi gelince başımı çevirdim. Telefonum geri gelmişti.

Elime alıp saate baktığımda öğleni birkaç saat geçtiğini fark ettim. Sabah sandığım gün ışı ışığı aslında öğleden sonrasına aitti. Telaşla doğrulup başımın dönmesinin geçmesini bekledim.

Dışardan bir sürü topuklu ayakkabı sesi geliyordu ve bu baş ağrısına hiç iyi gelmiyordu. Ayrıca neden evimizde topuklu ayakkabıyla gezen insanlar vardı ki?

Aynanın önüne geçip şişen suratıma ve dağılan uzun saçlarıma baktım. Bir tarak bulmak için çekmeceyi açtığımda tam ortada üç şey duruyordu. Biri Aras'ın bana aldığı yüzük, ikincisi Çiğdem Hanım'ın bana verdiği bileklik ve kutusu, üçüncüsü ise kırmızı küçük bir defter. İçinde imzalar, Aras'la bana ait vesikalık fotoğraflar ve son derece ciddi yazılar olduğunu bilmem için açmama gerek yoktu. Artık Aras'ın resmi bakıcısıydım. *Ya da eşi.*

Yüzüğü parmağıma takıp elime uzaktan baktım ve bu görüntü karşısında gülümseyip geri çıkardım. Bilekliğin olduğu kadife kutuyu alıp kapağını açınca aynı takırtı yine oluştu. İçinde bir parça kırılmış da kadifenin altındaki metale çarpıyor gibiydi. Kutuyu elimde sallayıp çıkan sese karşın dudaklarımı büzdüm ve yerine geri bıraktım. Çekmeceyi hızla kapatırken içimden birkaç küfür savurdum. Banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım. Neyse ki akşam duş alma fırsatı bulmuştum ve o an bu beni mutlu etmişti. Aras'ı bulmam gerektiğini düşünürken önceki geceyi anımsadım.

Ne kadar sürdüğünü bilmediğim histerik duygu hâlim geçince belimin ağrıdığını hissetmiştim. Aras'ın dizlerinden kafamı kaldırdığımda akan makyajıma gülmüş ve palyaçoya benzediğimi söylemişti. Eve yürürken koluna girmiş, o da kendisine yaslanmama izin vermişti. Acımı anlıyordu ve bana destek olmak istiyordu.

"Biz şimdi evlendik mi?" diye sormuştu kapıdan girerken.

"Evet. Ne demek olduğunu bile bilmiyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Ciddi olamazdı, değil mi?

"Ben hep elini tutacağım. Çocuklarımız olacak. Sonra sen onlara bakacaksın, ben çalışacağım."

"Çok mu fazla film izledin sen?" derken çoktan yatak odama girmiştim. Bu konuda ciddi olmadığını biliyordum. Anne-si de söylemişti. Ayrı odalarda kalabileceğimizi, benden çocuk

beklemediklerini, sadece onunla evli kalmamın yeterli olduğunu... Ona odasını gösterdiğimde hayal kırıklığıyla başını eğip odasına girmişti.

Öyle yorgundum ki hızla duş alıp üstüme pijamalarımı geçirerek kendimi yatağa atmıştım. Aradan çok geçmeden kapı çalmıştı. Gelenin kim olduğunu tahmin etmek zor değildi. Kimse kapıyı bu kadar narin çalamazdı.

"Efendim?" deyince içeri girmiş ve parmak uçlarında yürüyüp yatağımın yanında durmuştu.

"Şey, ben biraz korktum. Yanında kalabilir miyim?"

Hayır demek gibi bir lüksüm var mıydı ki?

Başımı onaylarcasına sallamış ve yatakta yana kayıp onun için yer açmıştım. Usulca yanıma uzanıp belime sarılmış ve başını karnıma koymuştu.

"Teşekkür ederim, Sırma."

"Ne için?"

"Beni kimseye vermediğin için."

"Kime vermemden korkuyorsun ki?"

Susmuş ve bir süre cevap vermemişti. Bu sorunun cevabını öyle merak ediyordum ki bir gün öğrenip öğrenmeyeceğimi bilmemek canımı sıkıyordu. Belki ailesiydi, belki onu bu hâle getiren travmasıydı, belki korkularıydı... Ama yine de öğrenmek istiyordum.

"Peki, evlenince oyun oynanır mı?"

"Bak, genç adam," demiştim sinirle. Ben onun sorunlarını merak ediyordum ama onun merak ettiği tek şey saçma oyuncağı mıydı? "Evlenmek nedir, biliyor musun? Arkanı dönüp uyumaktır. Çıtını bile çıkarmamaktır ve hatta gerekirse nefes bile almamaktır."

Başıyla onaylayıp arkasını döndüğünde belimdeki soğukluk bana kendimi kötü hissettirmişti. Yine de biraz alana ihtiyacım vardı ve son zamanlarda buna yeterince sahip değildim. Ben de ona arkamı dönmüş ve sessizlikte gözlerimi kapatmıştım.

Yarım dakika sonra soluk soluğa kalmış gibi iç çekmişti ve korkuyla ona dönmeme sebep olmuştu. Önce ağladığını sanmıştım ama o da bana dönünce kızardığını fark etmiştim.

"Ne oldu?"

“Nefessiz kalmak çok zor ama,” deyince gözlerimi devirip başımı yastığa sertçe bırakarak sinirle hırlamıştım. Eğer aklımı kaçırmadan bir gün kalabilirsem kendime bir madalya takacaktım.

Koridora çıkınca önümden hızla bir kadın geçti. Kolum ona değince neredeyse elindeki çarşafı düşürüyordu. Öne uzanıp toplamasına yardım ettim. Aceleyle önümde eğilip özür diledi ve bir şey isteyip istemediğimi sordu. Başımı iki yana salladım. Başıma çivi çakılıyormuş gibi hissetmeme sebep olan ince topukluları üzerinde uzaklaşmasını izledim.

Ahşap merdivenler geniş girişe iniyor ve orası da krem tonlarındaki salona kadar uzanıyordu. Salonun bir tarafı yukarıdaki odalarımız gibi havuza, diğer tarafı da sokağa bakıyordu. İki tarafta da küçük bir kapı vardı. Bu ev iki kişi için fazla büyüktü. Krem rengi dekor soğuk bir hava verse de duvarlardaki tablolar hoşuma gitmişti. Rönesans renkleri ve büyük boyutları içeriye sıcaklık veriyordu.

Önümden ve arkamdan geçen kadınlara çarpmamak için sürekli ellerimi havaya kaldırıp aralarından sıyrılmak zorunda kalıyordum. Hepsi aynı giyinmişti; açık mavi dar bir gömlek ve siyah kalem eteğin altında topuklular.

Sonunda benim yaşlarımda genç bir kız geldi ve önümde durup başıyla beni hafifçe selamladı. Bu resmiyetten nefret etmem için tek bir saniye yetmişti.

“Günaydın, Sırma Hanım. Ne zaman uyanacağınızı bilmediğim için rahatsız etmedim.”

“Neler oluyor burada? Sen kimsin?”

“Ben Şehnaz. Evle ilgili size her konuda yardımcı olacağım. Normalde üç kişiyiz. Ben, annem ve Sultan Abla. Annem aşçıdır. Mutfakla ilgilenir. Sultan Abla haftada üç kere gelip bana ev işlerinde yardımcı olur ve diğerleri de dünden kalan temizlik işleriyle ilgileniyor. Çiğdem Hanım’ın hizmetçileri. Evi temizledikten sonra gidecekler.”

Yanımızdan geçen iki kadının topuklu ayakkabısı beynimin içinden bir ok gibi geçince elimi başıma götürdüm.

“Neden herkes topuklu ayakkabı giyiyor?”

“Çiğdem Hanım böyle istiyor.” Adını duyduğum her an mideme kramp giriyordu.

“Çiğdem Hanım hangi fantezi dünyasında yaşıyor?”

“Anlamadım efendim?”

“Topuklu giymenize gerek yok. Etek yerine eşofman da giyebilirsiniz.”

Kız önce şaşırды ve başını öne eğdi. Sonra yüzünden bir gölge geçti ve düşünceli bir bakışla etrafına baktı.

“Ama Çiğdem Hanım bu şekilde...”

“Çiğdem Hanım’ın ne dediği umurumda değil. Bu evin hanımı benim, öyle değil mi?”

“Haklısınız,” dedi ve samimi bir şekilde gülümsedi. “Bir de Aras Bey!” Adını duyduğum an ne hissetmem gerektiğini bilemedim. Ortalıkta yoktu. Odasında olmasını bekliyordum ama karşımdaki kızın yüzünden bunun iyi bir sonuca bağlanmayacağı belli oluyordu.

“Ne olmuş ona?”

Mutfakı işaret edip yürümeye başlayınca onu takip ettim. Birkaç adım atmıştım ama bana uzun bir yol gibi gelmişti. Ayrıca ciddi bir şey olsa beni uyandırırıldardı. *Değil mi?*

İçeri girdiğimde başında eşarp olan bir kadın, Aras’ın elinden almaya çalıştığı maşa için onunla kavga ediyordu. Aras boy farkıyla öndeydi ve havaya kaldırdığı elini indirmeye hiç niyeti yoktu. Mutfak tam bir savaş alanı gibiydi. Adanın üstü tam bir karmaşaydı. Bir uçta parçalara ayrılmış peynirler, kabukları soyulmuş, daha doğrusu üçe bölünmüş sebzeler, etrafa saçılmış un, dağınık duran tabaklar... Bunun sebebinin aşçı olması bana onun gerçekten bu işi yapabildiğini sorgulatırdı ama belli ki tek bir sebebi vardı.

“Aras Bey,” dedi Şehnaz. “Size kahvaltı hazırlamak istediğini söyledi ve ona engel olmak isteyen herkesi işten kovdu.” Bunu yapabilir miydi? Bunu yapmayı nereden biliyordu ki?

“Tamam, siz çıkın. Ben hallederim.” Aşçı kadın varlığını fark edince gülümsedi ve yanımıza geldi. Aras maşayla tavada yapmaya çalıştığı şeye dönünce gözlerimi onun üzerinden ayırmadım.

Onların Aras hakkında ne bildiğini bilmiyordum ve gözlerimi onlara ciddi bir şekilde çevirince bana doğru eğildiler. “Onun hakkında ne biliyorsunuz? Daha doğrusu herkes ne biliyor?”

Şehnaz bana rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi ve annesine dokundu.

“Annem ve ben yıllardır Çiğdem Hanım için çalışıyoruz. Çocukluğumdan beri Aras Bey’i tanırım. Bu şekilde değil, tabii,” dedi ve garip bir şekilde baktı. “Bizle alakalı bir sorun çıkmayacağına güvenmenizi temenni ederim ama sözüme güvenmezseniz imzaladığımız sessizlik anlaşmasına güvenebilirsiniz.”

Sessizlik anlaşmasının maddelerini şimdiden merak etmiştim. Bana böyle bir şey imzalatılmamıştı. Benimle alakalı neye güvendiklerini de ayrıca düşünecektim. Bununla birlikte bu genç kız çocukluktan beri bunları bildiğini söylüyordu. Evlenince Aras’ın düzeleceği gibi büyük bilimsel görüşlerini neden Şehnaz’la uygulamamışlardı?

Başımı onaylarcasına sallayınca sessizce mutfaktan çıktılar. Bir süre kapıda durup Aras’ı izledim. Beceriksiz hareketlerle tavadaki patatesi çevirmeye çalışıyordu. Kesinlikle bir usta değildi ve bunları yaparken henüz kendine zarar vermemiş olması mucizeydi.

“Ne yapıyorsun?” dediğimde irkilerek bana döndü ve neredeyse elindeki maşayı düşürecekti. Sonra heyecanla gülümsedi ve gözleriyle masayı gösterdi.

“Kahvaltı hazırlıyorum.”

“Bunca insan varken neden sen hazırlıyorsun?” Bu bir soru olmaktan çok kendimden beklemediğim bir azarlama tonuyla çıkmıştı ağızımdan.

“Şey... bununla seni gülümsetirim diye yaptım.” O an eline bir yağ damlası sıçrayınca birden elini çekti ve tava sarsılıp ocaktan düşmek üzereyken öne atılıp son anda kulpunu yakaladım. Bu arada benim de bileğime birkaç damla yağ sıçradı ama onun üzerine dökülmemesi için dişlerimi sıktım.

“Gülümserim diye ortalığı dağıttın, sebzeleri parçalara ayırdın, çilek reçeline süt döktün ve patatesler de yanmak üzere. Her zaman oyun oynarsın, şimdi kahvaltı mı hazırlamak istedin!

Ayrıca şunlara bak, patates böyle mi kesilir? Bir yerine bir şey olacak, sonra al başına belayı. Herhangi bir şey yapmasan daha çok gülümserdim.”

Biraz önce sevinçle aydınlanan gözlerindeki ısıltı bağırma ile yavaşça kayboldu ve ocağa dönüp yanmak üzere olan patatesleri elindeki maşayla itti. Ocağın altını kapattım ve elindeki maşayı alırken hafifçe geriledi. Ben tavayı tezgâha koyarken sessizce sandalyede oturdu ve kederli gözlerle beni izledi.

Çok mu sert davranmıştım? Onu desteklemek istiyordum ama ne sebeple olursa olsun, kendisine zarar verecek olması beni korkutmuştu. Tamam, belki her insan kızgın olduğumu düşünmeyebilirdi ama Aras'ın durumunda daha anlayışlı davranmam gerekiyordu.

Yine de bazen benim de kızgın olabileceğimi bilmeliydi. *Aksini hiç görmüş müydü ki?* Bir an o çok korktuğu canavarlara dönüştüğümü hissettim ve bakışları da bana hiç yardımcı olmuyordu. Derin bir nefes alıp pencere kenarına geçtim. Hem ona hem de kendime sakinleşmek için zaman tanımak istedim. Aslında bu durumu nasıl düzeltereğimi düşünmek için.

Dışarıda güzel bir hava vardı ve korumalar hâlâ ortada yoktu. Bu da gerçekten özgür olduğum anlamına geliyordu. Her ne kadar bu mesele tartışmaya açık olsa da.

“Bir dahakini birlikte hazırlamamız beni daha çok mutlu eder,” dedim arkamı dönerken. Kendimi son derece ciddi olmaya zorlasam da eğilmiş olan boynu birden kalktı. Birkaç dakika önceki Aras yeniden yüzünü gösterdi. İçi içine sığmıyor gibi gülümseyip kollarını masaya koydu. Ona bakıcı olmak için gelmiş olsam da iyileşmesi için de çabalayacaktım. Belki akli başına gelince benden kendi ayrılmak isterdi. Böylece hem babam hem ben amacımıza ulaşmış olurduk.

Tekrar tezgâhın başına geçtiğimizde başımın ağrısı çoktan geçmişti. Ben ona sebzelerden kalanları soymayı gösterirken temkinli ve yavaştı. Yapmaya çalıştığı patates kızartmalarını kurtarmamızın imkânı yoktu. Yine de sevdiğini tahmin ettiğim için yapmaya karar verdim. Çünkü bunca yiyecek içinden en çok onunla ilgilenmişti.

Sonunda masayı tekrar kurduğumuzda ortada az önceki kadar olmasa da küçük bir kaos oluşmuştu ve dağınıklığı toplayabildiğim kadar toplarken Aras büyük bir dikkatle tabakları simetrik bir şekilde dizmeye çalışıyordu. Bu da başka bir takıntısı olabilir miydi diye düşünüp birinin yerini hafifçe değiştirdim. Gülümseyip, “*Sen öyle istiyorsan,*” dedi. Son tabağı da masaya yerleştirirken sandalyeyi ayağımla kaydardım. Arkama geçip ondan beklemeyeceğim bir kibarlıkla sandalyemi çekti. Tam bir centilmen gibi beni oturtunca şaşkınlıkla ona baktım. Ama o asla beklemeyeceğim bir şey yaptı.

Beni öptü.

Donup kaldım ve ne diyeceğimi bilemedim. Şakağıma konduğu bu küçük öpücük bütün bedenimde sıcak bir dalganın rahatça yol bulmasına sebep olmuştu. Bu şaşkınlıktan mıydı, endişeden mi, yoksa benimle başka bir katmanın kilidini açmasının sevincinden mi? İyi hissetmiştim. Belki de birilerinin beni en saf hâliyle sevebileceğine olan inancımın canlanışydı.

“Bugün ne yapalım?” diye sordu. Bunu öyle doğal bir şekilde sormuştu ki bir an nasıl biri olduğunu unutup eşimle yemek yiyor gibi hissetmiştim. Bir an sonra bu his geri gitti. “Oyun oynayalım mı? Gameboy’umda çok güzel oyunlar var.”

“Birbirimizi rahatsız etmeyelim, yeter?” dedim hayal kırıklığıyla. Aynı şekilde o da bana baktı. Bir süre yalnız kalabilmek için neleri vermezdim. Yine hüznle çatılan kaşları yüzünden dudaklarımı birbirine bastırdım. “Belki dışarı çıkarız? Hiç yürüyüşe çıkmış mıydın?”

Başını iki yana sallayınca sinirlerim iyice gerildi. *Bu adama insanlık namına iyi bir şey yapan olmamış mıydı bugüne kadar?*

“Ya beni almak isterlerse?”

“Kimse seni almaz. Ayrıca seni kim alacak? Bu korktuğun ne Aras?” dediğimde elindeki çatal tabağın yanına düştü ve geriye doğru yaslandı. Bir süre gözlerine bakıp bana cevap vermesini bekledim. Ne yazık ki beklediğim cevap gelmedi.

“Doğru. Sen beni kimseye vermezsin.”

Gülümseyip yemeye devam edince cevapların yine başka bir güne kaldığını anladım.

Birkaç dakika sonra yukarı çıkıp Aras'ın kendi odasına girdiğini gördükten sonra ben de kendi odama yöneldim. Oda çok temiz ve düzenli görünüyordu. Biz aşağıda oyalanırken burayı da düzenlemiş olmalıydılar. Bizde Gizem vardı ama biz ona hep yardım ederdik. Filmlerde kalabalık yardımcıları görünce ne kadar havalı olduğunu düşünsem de şimdi kendimi işgal edilmiş bir yerde gibi hissediyordum.

Dolabıma gittim ve kapağını açtığımda neredeyse çılgılık atardım. Kıyafetler siyahtı ve bu kesinlikle favorim değildi. Bunları buraya koymaya tenezzül eden ellerden bir an nefret ettim. Çiğdem Hanım onun aldığı kıyafetleri ortadan kaldırdığını öğrenmiş olmalıydı. Genç bir kızın dolabına müdahâle etmek, elinde bir mızrakla savaşıma geldiğini ilan etmekten farksızdı. Ama artık elimde silahtan daha azı olmayacaktı.

Şehnaz'a seslenip hepsini yok etmesini söyledim ve annemi arayıp kıyafetlerimi göndermesini istedim. Atasoy'un rengi siyah olabilirdi ama benimki değildi.

Annemin sesini duymak beni rahatlatmıştı. Ablam arakladığım kıyafetleri hakkında hesap sordu ve annemin elinden telefonu alıp gönderdiği kıyafetlerde kendine ait olan herhangi bir parça olursa bunu bana ödeteceğiyle ilgili naralar savurdu. Hayat devam ediyordu ve ben sadece telefondan dinliyordum.

Kendimi yatağın üstüne bıraktım ve ne giyeceğimi düşünerek çekmeceleri yokladım. Sağdaki kapağı açınca özenle yerleştirilmiş birkaç tişört ve pantolon buldum. Elime alıp kaldırıncaya bana göre olmadıklarını, daha büyük olduklarını fark ettim. Bunlar Aras'ın mıydı? Yanlış odayı mı kendime ait sanmıştım, yoksa hizmetliler aynı odada kalacağımızı mı düşünmüştü? Çiğdem Hanım bütün bunları bilerek yapmış olabilir miydi? *Çok fazla soru.*

Kendime bir tişört ve kot pantolon seçip yatağın üstüne koydum. Aras'la aramdaki kilo farkı, boyumuz arasındaki kadar değildi. Bugünlük idare edebilir ve onun kıyafetlerini giyebilirdim. *Ne kadar ironik!* İnce bir ceket de bulunca eşimin sağladığı salaş kombine içimden teşekkür ettim.

Üstümdekileri çıkarıp tam yenilerini giyeceğim sırada kapı açılıp içeri girdi ve küçük bir çığlık atmama sebep oldu. Üstümü onun çok da büyük olmayan tişörtüyle kapatmaya çalıştım.

“Kapı çalmak nedir, bilmiyor musun, aptal! Çık hemen dışarı.”

Gözleri açık kalan bacaklarımda durunca kollarımla onları da örtmeye çalıştım. “Benim kıyafetlerim de buradaymış. Aşağıdaki abla söyledi.”

Tişörtü iyice kendime bastırıp üzerine doğru koştum ve kolumdan tutup dışarı itekledim. Sarsılarak durduğunda onu çağıracakımı söyleyip kapıyı yüzüne kapattım. Kızaran yanaklarıma elimi koyup yatağa doğru koştum ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde giyinmeye çalıştım. Kocama yarı çıplak yakalanmak, evlendiğimde tuhaf hissedeceğim şeyler listesinde yoktu. Ve bu evde bazı sınırların çizilmesi gerekiyordu. Kesinlikle gerekiyordu.

Ben giyindikten sonra onun da giyinmesini söylemek için odasının kapısına yöneldim ve içeri girdiğimde banyodan gelen seslerle duraksadım. Tabii ya, dünden beri duş almamış olmalıydı. Ya da en son kim ilgilenmeyi düşünmek zahmetine girdiyse o zamandan itibaren.

Odası dünden beri değişmiş gibiydi. Evet, düzenli ve temizdi ama bugün bir fark vardı. Daha... onun gibiydi. Oyuncaklar ve atarilerle dolu bir masa, renkli kitaplar ve porselen figürlerle dolu bir kitaplık, yaprak yeşili ve açık sarı çizgilerden oluşan bir nevresimin kapladığı bir yatağı vardı. Tıpkı limon ağaçları gibi. Bunları kimin düzenlediğini merak ediyordum. Odası da hafızası gibi çocukluğundan kalmaydı.

Parmak uçlarımda yürüyerek odada ilerledim ve benimkinden daha koyu renkte olan dolabını açtım. Gri dolabın içindeki ahşap döşeme soğuk ve bomboştı. Ne bir kıyafet ne de başka herhangi bir şey vardı. Dolabında olması gereken kıyafetleri benimkindeydi. Âdeta onun kendi başına hiçbir şey yapamayacağı ve benim onun bakıcısı olduğuma işaret ediyordu. Ayrıca içeriden gelen kütürtü ve patırtılar ve akabinde gelen bağırma sesi de başka bir işaretti. Kapıya yaklaşıp içeri doğru seslendim.

“İyi misin?”

“İyiym,” derken başka şeyler de devriliyormuş gibi sesler gelmeye devam etti. Yaşadığı için şükredip geri geri adım atarak çıktım ve odama gidip kendiminkilerden çok da farklı olmayan kıyafetler seçip yatağının üstüne bıraktım. Tek başına banyoya girdiğine göre giyinme işini de kendi halledebiliyor demekti. İşte, bu, evlilik hayatımın en iyi haberi idi.

Ben aşağı indikten kısa bir süre sonra aşağı inince birlikte dışarı çıktık. Aras’ı beklerken Şehnaz’dan adının Asım olduğunu öğrendiğim ve bizim hem şoförümüz hem de güvenliğimiz olan adam hızla arabanın kapısını açtı. Başımı iki yana sallayıp yürüyeceğimizi söyledim.

Bahçe kapısına yaklaşıncı Aras sıkıca koluma yapıştı ve bir adım arkama geçip vücudumu kendine siper etti. Kendimi ona bir kalkan yapmış gibi hissedince sırtımı dikleştirdim. Bana güven duyması içimi gururla doldurmuştu. Ben bir kahramandım.

Mahalle sakin ve sessizdi. Arnavut kaldırımlarının üzerinde ilerlerken bahçe duvarlarından sarkan çiçekler yüzünden eğilmek zorunda kalıyordum. Sırazhan’ın böyle bir mahallesi olacağını hiç düşünmezdim ve hatta bu şehrin kalabalık oluşu beni sinir ederdi ama burası... huzurlu hissettiriyordu. Birkaç adım sonra yanından geçtiğimiz bir evin bahçesinde koşan küçük, sevimli bir çocuk, çiçekleri sulayan bir adam ve arkasında elindeki kek dolu tabağı burnuna yaklaştırıp adamı cezbetmeye çalışan bir kadın görünce, böyle sıradan bir hayat yaşamak nasıl olurdu diye düşündüm. Cevabı canımı acıtmıştı. *Başka bir hayatta*, dedim içimden ama sadece bu hayat vardı ve hayallerim ölene kadar öylece kalacaktı.

Biraz yürüdükten sonra geniş bir park bizi karşıladı. Büyük ağaçlık bir alanı ve çocukların koşturduğu geniş bir oyun yeri vardı. Aras ondan beklediği gibi genişçe gülümsedi. Arkamdan çıkıp yanıma geçti. Önce bana baktı ve benden onay bekleyen bakışlarını üzerimde gezdirdi. Başımı aşağı yukarı sallayınca önüme geçti ama kolumu bırakmadı. Ben onun arkasından ağaçların içine sürüklenirken ayaklarımızın altında ezilen çime ne yüzünde büyük bir gülümsemeyle bakıyordu. Başını arkaya yatırıp etrafında döndü ve aynı gülümsemeyle ağaçlara da baktı.

Sanki içinde bulunduğu ortama hayranlık duyuyordu. Her gün geçtiğim ve belki de orada olduğunu bile fark etmediğim parka Aras hasret duyuyordu ve şimdi ona kavuşmuş gibiydi.

“Nasıl?” Oyun alanından uzakta, ağaçların ortasında bir yerde durduk. Çocuk kahkahaları ve endişeli annelerinin sesleri bir rüya gibi derinden geliyordu. “Ne hissediyorsun?”

“Çok güzel,” dedi derin bir nefes alarak. Hislerini nasıl açacağını bilmiyordu ve belki bu beceriyi kazanırsa her şey daha kolay olabilirdi.

“Evet ama öyle demek istemedim. Ne hissediyorsun? Mesela ben böyle yerlere geldiğimde rahatlamış hissediyorum.”

“Neden soruyorsun?” dedi kaşlarını çatarak.

“İnsanlar birbirinin ne hissettiğini merak eder. Bu iletişim kurabilmektir.”

“Daha önce annem hiç sormamıştı.” Bunun ne kadar acımasızca olduğundan habersiz gülümsedi. Bir süre daha düşünüp etrafında biraz daha döndü ve gökyüzüne kaldırdığı bakışları üzerime döndü. “Hafif,” diyebildi. “Bulutlar gibi.” Özgürlüğün ne demek olduğunu bilmeyecek kadar tutsak kalmıştı. Öyle ki bunu sadece böyle açıklayabiliyordu. “Gülüştün gibi.”

Elimi refleks olarak hızla yanaklarıma götürdüm. Havadan daha sıcak oldukları bir gerçekti ve ben bu gerçeği saklamak için arkama dönmekten başka hiçbir şey yapamıyordum. Yine aynı şeyi yapıyordu. Bir an geliyor bana tüm bunların bir oyun olduğunu düşündürüyordu. Bu gelgitli hâlleri çok olmaya başlamıştı. Benim akli dengemi kendininki gibi, her an yıkılacakmış gibi duran bir köprü hâline getirmemeliydi.

“Ben gülmiyorum.” Saçlarımı arkama atıp tekrar ona döndüm. “Hadi, gel.” Kolundan tutup oyun alanına götürürken duraksadı ve korkuyla kalabalığa baktı. Önceki günden sonra bunu atlabileceğini sanıyordum. “Çocuklar seni yemez. Ayrıca baksana, onlar senin yaşıtın.” Harika bir terapisttim. Ana bilim dalım olmalıydı.

Kaşlarını çatıp önce kendine ve sonra çocuklara baktı. Kendi ile onlar arasındaki beden farkı kafasını karıştırmıştı ama ben de zaten bunu bekliyordum. Onu sürüklerken içten içe istediğim

tepki buydu. Farkındalığının yüksek olduğunu biliyordum, sadece ailesinin yanında başka bir şeye odaklanamıyordu. Gözlerimi kısıp onu izledim ve tepki vermesi için kolunu dürttüm.

“Ben de oynayabilir miyim?” dedi şüpheyle. *Hadi, Aras, onlardan farklı olduğunu anla!*

“Evet. Buraya bunun için geldin. İstediyin gibi eğlenebilirsin.”

“Ama ben daha önce onlarla oynamadım. Nasıl oynayacağımı bilmiyorum.” Yirmi yıl öncesine, bizim çocukluğumuza oranla birçok fark olduğu doğrudu. Yoksa hayatı boyunca, kendini şu an zannettiği yaşında olduğu zamanda bile, evine kitlendiğine inanmak istemiyordum.

“Aralarına katıl. Onlar sana öğretir.”

Ağır adımlarla çocukların yanına giderken ona doğru çevrilen gözlerin kısıldığını hissettim. Annelere güvence vermek için ben de banklardan birine oturdum. Üzerime bol gelen erkek kıyafetleri ve sarsılmış görüntümle nasıl bir güvence vereceğimi bilmesem de bana bakarlarken onlara gülümsedim. Birkaçı bana gülümseyerek karşılık verirken diğerleri başını başka yöne çevirmekle yetindi. Kim bilir, belki bazıları komşumdu.

On dakika içinde Aras çocuklarla eğlenip beni unutmaya başlamıştı bile. Kazandığı küçük ve karmaşık futbol oyununun sevincini minik takımıyla timsah dansı yaparak kutluyordu. Arkadaşlarından öğrendiği oyunlarla eğlenirken bir kadın yanıma yaklaştı.

“Sizinki hangisi?” dediğinde çocuğumun olup olmadığını sorduğunun farkındaydım. Çocuğum yoktu. Aras vardı.

“Şu büyük olan.” Elim yine yanaklarıma gidince gülümseme gizlemek için dudaklarımı ısırdım. Kadın gülümsedi.

“Çocuklarla çok eğleniyor.” *Çünkü onlarla yaşıtı.* “İlişkiniz ciddi mi?”

Yüzüklerimizin olmadığı ellerimize baktım. Onun da yüzüğü vardı ama nerede olduğunu bilmiyordum. Çiğdem Hanım’a en yakın zamanda sormalıydim.

“Aslında evliyiz,” dedim. “Yüzüklerimizi takmayı unutmuşuz. Ben hâlâ alışamadım ama o...” Küçük bir yalandan zarar gelmezdi, değil mi? “Nasıl iyi bir baba olacağını kanıtlamak için

buraya gelmek istedi.” İkna edici bir yalan olsa da ihtimaller göğsüme çörekledi.

“Seni ikna etmiş gibi görünüyor.” Dirseğiyle kolumu dürttü. “Yüzünde güller açıyor.”

“Benim mi? Yok. Yani bilmem. Farkında değilim.”

“İyi bir baba olacak.” Başımı hızla Aras’a çevirince bir an başım döndü. Az önce kendime sorduğum soru aklıma geldi. *Başka bir hayatta mümkündü ama bu hayatta?* Orada öylece, kendinden habersiz, çocukların arasına karışıp eğlenirken gerçekten de baba olmak için hevesli, eğlenceli, sıradan bir adam gibi duruyordu. Kendime bir dakika izin verip kalıplarımı bir kenara bırakmak ve bu hayalin tadını çıkarmak istedim ama cebimde bir şey titriyordu.

Telefonumu elime alıp kadının yanından kalktım ve gülümseyip iyi günler diledim. Telefonun ışıldayan ekranında kayıtlı olmayan bir numara vardı. Aslında gizli numaraydı. Cevaplama tuşuna basıp telefonu kulağıma götürdüm ve karşıdan ses gelmesini bekledim.

“Alo.”

Ses gelmeyince ekrana tekrar bakıp kulağıma götürdüm ve çocuk seslerinden uzağa, ağaçların arasına doğru yürüdüm. Bir ağacın arkasına geçip Aras’ı görüş alanımda tutmaya çalıştım. Bu sırada telefonda sadece nefes sesleri geliyordu.

“Alo. Kimsiniz?”

Hâlâ cevap yoktu ama içimde beliren bir his bir savaşa hazırlanıyormuş gibi vücuduma yayılırken omuzlarımın ağırlaştığını hissettim. İçimden yere oturmak ve ağacın köklerine karışmak geliyordu. Aras az önce oturduğum yere baktı ve orada olmadığını görünce kaşları endişeyle yukarı kalktı. Adımı haykırınca kadınlar sıçradı ve az önce yanımda oturan kadın geldiğim yönü gösterince onunla göz göze geldik.

“Sırma,” dedi telefondaki ses. Bu ses öyle çok şey anlatıyordu ki! Aynı anda hem yargılıyor hem şefkat gösteriyordu. Hem nefret ediyor hem de yeniden âşık oluyordu. Aras’ın seslenişi onunkini takip etti. Hangi sese kulak vereceğimi şaşırarak olduğum yerde çöktüm. Gözyaşlarım benden bağımsız, yanaklarımdan

akarken bu sefer ellerimi yanaklarıma götüremedim. Aras'ın sesi yavaş yavaş yaklaşıırken telefon yüzüme kapandı.

Neden şimdi? Bunca zaman sonra neden bugün?

“Sırma.” Aras beni bulup yanıma oturmuş, çoktan kollarını bana dolamıştı. Omzuna kapanırken hıçkırdım. Lanet olası iki ay ona ulaşmaya çalışmıştım. Yaşadığını bilip ondan haber alamamak çok iğrençti. Beni yok sayması, sebebini bile söylemeden benden ayrılıp hayatına devam etmesi yeterince zordu ve ben, babam evleneceğimi ilk söylediğinde onu aramak istemiştim. Beni kurtarmasını beklediğim adam zaten beni engellemişti. Ona en çok ihtiyacım olan zamanda ortadan kaybolmayı seçmiş ve şimdi hayatıma iğrenç varlığıyla girmeye çalışıyordu. Neden etrafımdaki herkes acımasızdı?

Gözyaşlarım omzuna akarken Aras bana sıkıca sarılmaya devam etti. Bütün bu boşluğun içine düşerken ona tutunabilmek, bana sığınabileceğim bir ağaç kovuğu gibi hissettirmişti. Çaresizliğim tek çarem olmuştu ve ben ona sıkı sıkı tutunuyordum. Gözyaşlarım için de aynısını söyleyebilmeyi isterdim.

“Özür dilerim.” Saçlarımı parmaklarına geçirip sırtımı okşadı ve sevgisinin ılık bir rüzgâr gibi beni sarıp sarmalamasına izin verdi. “Çocuklarla oynarken senin kaçtığını sandım.”

Geri çekilip elimin tersiyle yanaklarımı sildim. “Sorun değil. Ben sadece saklambaç oynamaya çalışıyordum.”

“Neden ağlıyorsun o zaman? Seni bulamadım diye mi?” Saçlarımı geriye atıp bacaklarının üstüne oturdu. Elini ceplerine götürdüğünde mendil aradığını fark ettim. Uzun zamandır kimse benimle ilgilenmemişti. *Ve bu hoşuma gidiyordu.*

“Evet. Kaybolduğumu sandım ama sen beni buldun,” dedim.

Sonra birden durdu ve gözlerime baktı. Yüzü bana çok yakındı. Derin derin aldığı nefesi yüzüme çarptı ve bana gülümsedi. Başını yana eğip, sanki dünyanın en güzel şeyini incelediğini fark ediyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

“Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Gülümsüyorsun,” dedi.

Ellerim kendi yanaklarım yerine onunkilerin üzerine kapandı. Bu sefer gülümsediğimin farkındaydım.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Bazı kalpler gerçeği söylemez.

Aras birkaç gün sonra yürüyüşe çıkma fikriyle geldiğinde önce şaşırdım, sonra buna sevindim. Tanıştığımızdan beri kazandığı ilk beceri, benimle iletişime geçebilmek olmuştu. Kazandığı ikinci beceri ise istediği bir şeyi dile getirmektir ve bu benim işimi görünürde çok kolaylaştırmıştı. Bu sabaha kadar küs olmamız dışında.

Parktan çıktıktan sonra eve dönüş yolunda farklı bir yoldan yürümeye karar vermiştim. Yolu uzatmak ve kısıtlandığım her günün acısını çıkarana kadar dışarıda kalmak istiyordum ama tabii ki bunun için küçük bir park gezisi yeterli olmayacaktı. Yine de elime geçen her fırsatı değerlendirmek istiyordum.

İleride bir dondurma arabası yolun kenarına park etmişti ve çeşitli akrobatik hareketlerle müşterilerini kandıran satıcı, Aras'ın dikkatini çekmişti.

"Neden onlara elindeki şeyi vermek istemiyor?"

"Eğlenceli olsun diye."

"Ama bu hiç de eğlenceli değil."

"Hayır, öyle," demiştim kolundan çekerken. Deneyimleyecek yeni bir sıradanlık daha. Sanırım Aras'ın en güzel yanı, daha önce

yaptıklarını farklı bir gözle tekrar yapmama yol açıyor olmasıydı. Ben ona öğrettiğimi sanırken aslında o da bana öğretiyordu.

Dondurma sırası bize geldiğinde Aras uzun çubuğun üzerinde ki külahı yakalamak için çok çabalamış ve bunu yaparken öyle çok kahkaha atmıştı ki onu izleyen çocuklar hâline daha çok gülmüştü. Bu kadar çok dondurma çeşidini görmek onu şaşırtmışsa da sadece limonlu olanı seçmişti.

Sonunda külahı yakalayıp yanıma geldiğinde elindeki benimkiyle yan yana tutmuş ve kendininkinin daha güzel olan rengiyle övünmüştü. Sarı en güzel renkti onun için.

Sessizce önümüzde el ele yürüyen bir çiftin peşi sıra yürürken birden boşa kalan elimi avuçlarının içine almıştı. Bu sıradan bir tedbir olmaktan çok özendiğini gösteren bir deneyimdi. Takip ettiğimiz adamı örnek alıyordu.

“Ne yapıyorsun?”

“Önümüzde yürüyenler böyle yapıyordu. Dondurma yerken böyle yapmak gerekmiyor mu?”

“Onu yapmanın dondurmayla alakası yok.” Şapşal. “Birbirini seven çiftler bunu hep yapar.”

“Öyleyse bunu hep yapalım,” deyince istemsizce elimi çekmiştim. Gülümsemesi yüzünden silinip gözleri elimize kaydığında bakışlarım onunkileri takip etmişti. Az önce eliyle dolu olan avucum dondurmamı sıkıca tutuyordu. Beni o adamın elini tuttuğu kadını sevdiği gibi mi seviyordu, yoksa onunla ilgilenen herhangi biri gibi mi? Onun için anne miydim, yoksa arkadaş mı? Bundan emin olmadan ilgisine karşılık vermek istemiyordum.

“Aras. Üzgünüm.” Dondurması çoktan erimeye başlamıştı.

“Beni sevmiyor musun?” Bunu hiç düşünmemiştim. Ona olan sevgim, egomdan kaynaklı mıydı, yoksa zorunda kaldığım bir durumdan ötürü psikolojik bir oyun muydu, bilmiyordum. Emin olduğum tek şey; bu hayatta birbirimize öyle bir sevgi beslemememiz gerektiği idi. “Birbirini sevenler hep yapar dedin ama sen bıraktın.”

“Bazen aklından gerçekten şüphe ediyorum. Bu kadar derinden anlayıp nasıl deli sanılıyorsun, anlamıyorum.”

Beni duymamış gibi devam etmişti.

"Beni sevmiyorsun." Gözleri dolarken ona yaklaşıp koluna uzanmıştım. Ama benden uzaklaşmıştı.

"Aras. Biz zorla evlendik. Daha ne olduğunun bile farkında değilsin belki ama biz öyle değiliz." Uzaklaşan çifti işaret etmiştim. "Sen normal değilsin ve ben de..." Birden elindeki dondurmaya yere atıp hızla yürümeye başlamıştı. İlk isyanıydı. "Aras, bekle." Peşinden koşar adımlarla giderken ne kadar hızlı yürüdüğüne şaşır-mıştım. "Dursana. Nereye gidiyorsun?" Sonunda kolundan tutup kendime çevirince gözleri dolmuş bir hâlde kaşlarını birleştirmişti.

"Eve."

"Peki, ev ne tarafta?"

Aniden bir şey fark etmiş gibi durup etrafına bakmıştı. "Şey, bilmiyorum." Yürüdüğü yolun tam tersi yönünü gösterince kaşla-rını yukarı kaldırıp başıyla çok biliyormuş gibi o da elini o tarafa uzatmış ve kızgın bir hareketle başını çevirip hızlı adımlarla yürü-meye başlamıştı. Yine ona yetişmeye çalışırken birden durarak ona çarpma neden olmuştu. Büzülen dudakları ve sert duruşuyla çok tatlı görünüyordu. "Sana küstüm ama haberin olsun."

Ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırmıştım. "Peki."

"Hiç konuşmayacağım da."

"Sen bilirsin."

"Yemek de yemeyeceğim."

"Zorlamam."

"Sadece oyun oynayıp ölmeyi bekleyeceğim."

"Zaten öyle yapıyorsun."

"Ve bir daha seninle konuşmayacağım."

Hatırlatmasına gözlerimi sonuna kadar açarak bakmış, başımı abartılı bir şekilde sallayarak onaylamıştım. Yürümeye devam eder-ken sert adımları biraz daha yumuşamış ve arkamda kalmasına sebep olmuştu.

"Eve ne kadar kaldı peki?" dediğinde gözlerimi devirip onun görmeyeceği bir açıdan gülümsemiştim.

"İyi ki asla konuşmayacaktın."

O günden beri geçen bir haftada yeni hayatıma alışmak çok zor olmuştu. Aras'ın tek başına uyumaya karar vermesi de öyle. Eve döndüğümüzde odasına kapanıp ben yatağa girene kadar çıkmamıştı. Kapının tıkırtılarını ve koridorda zemine sürttüğü ayaklarının sesini duyunca kapıdan girmesini beklemiştim. Ama o girmemişti. Uzaklaşmamıştı da. O gece buna aldırmamış ama ertesi sabah odamdan çıktığımda onu yerde yastığıyla yatarken bulmuştum. Yanıma gelmemişti ama gelebileceği kadar yakınımdaydı. Sonraki günlerde de aynısını yapmıştı.

İstedğini yapmakta özgür oluşu yeniydi. Bana küs olduğunu hatırlayana kadar her şeyi bana soruyor ve ne yaparsa yap-sın benden izin alıyordu. Odaları gezmek, çekmece ve dolapları karıştırmak, bahçede oynamak, bahçede benimle oynamak. İş bitince de küsüyordu. Birkaç gündür ne ailemi ne arkadaşlarımı görmüştüm ama bu benim için iyiydi. Eğer yanımda olurlarsa sinirlerini yatıştırmak, üzgün bakışlarına teselli olacak olumlu şeyler sıralamak ve Aras'la aralarında denge kurmak zor olacaktı. Ama sadece ikimizken neredeyse eğleniyorduk. Günüm yirmi sekiz yaşında bir adamın etrafında, onunla çocuk oyunları oynayarak geçiyordu. Gerçi Gameboy'uyla oynamak dışında yaptığı tek şey bahçede gezip ağaçlar ve çimenlerle uğraşmak ve bulut-ları izlemektir. Şimdilik parka gitmek tercihleri arasında değildi.

Artık her şey yolundaydı ve hayatımda ilk defa bir tartışma-nın çözümü bu kadar kolay olmuştu. Kendi içinde başlattığı savaşı kim bilir daha kaç tanesi gibi içinde bitirmişti. Kafasının içinde neler döndüğünü öyle merak ediyordum ki! Dünyaya ba-kınca ne gördüğünü, altı yaşında kalmak için ne yaşamış olabi-leceğini günlerce düşünmüştüm. Neden terapi almadığını da.

Annesinin onu kaç gündür aramadığının farkındaydım ama sanırım Şehnaz ya da yardımcılardan biri ona bilgi veriyordu. Geçenlerde Şehnaz'ın telefonda onun adını söylediğini duymuş-tum. Bu beklediğim bir durum olsa da huzurumu kaçırmaması için adını duymam yeterli olmuştu.

Çıkmak için hazırlanırken ciyaklayan bir araba tekerleğinin sokaktan gelen sesiyle irkildim. Ablam olma ihtimali yüksekti çünkü park konusunda yetersizdi ve bu onu hep sinirlendirirdi.

Sinirlenince araba bile olsanız karşısında ciyaklamaktan başka seçeneğiniz kalmıyordu işte. Habersiz gelmesini beklemiyordum. Pencereden bahçeye girişini izledikten sonra çekmecedeki telefonuma baktım. Defalarca aramıştı. İki gündür sadece şarja takmak için çıkarıyordum telefonumu ve elimden alındığı birkaç günde onsuz yaşamaya alışmıştım. Birazdan ben de *ciyaklayacaktım*.

“Seni kaçırdılar ve bir daha yüzünü göstermeyecekler sandım.” Merdivenlerden inip boynuna sarılırken onu ne kadar özlediğimi hissettim. Kolları sırtıma dolandığında Aras’ın da benim yanımda böyle güvende ve huzurlu olup olmadığını düşündüm.

“Gerçi bunu da yapsalar şaşırmam.” Başımı geriye yatırıp abartılı bir ses tonuyla onu cevapladım ama haksız değildi.

“Evlilik nasıl gidiyor?” dedi, gözlerinin Aras’ı aradığını biliyordum ama o hâlâ hazırlanıyordu.

“İlk hafta için oldukça romantik.”

“Belli, yüzünde güller açıyor.” Dalga geçiyordu ama bedelini ödeyecekti.

“Senin gibi bir odun parçası için kesinlikle öyle.” İlişkilerinde baskın kişi olmak ve romantizm yerine mantığını kullanmak ona hep kaybettirmişti.

“Hımm,” dedi suratını buruşturup. Sonra ciddileşti ve gözlerini kıstı. “Eğer senden saçma sapan bir şey isterlerse...” Neyi kastettiğini anlamam, sanki beni bir utanç kuyusuna atmışlar, bir de üzerine taş dökmüşler gibi hissetmeme neden olmuştu. Kollarının arasında kıpırdanıp gözlerimi kapattım ve parmaklarımı şakaklarıma bastırdım.

“Saçmalama abla! Ne kadar kötüsün,” dedim ve onu salona geçmesi için yönlendirirken utanç içinde etrafıma baktım. O koltuğa otururken ben zaten düzgün olan koltuk yastıklarını tekrar kabartıyordum. İçime işleyen ev hanımlığını yüzümü buruşturarak uzaklaştırmaya çalıştım ama şu an yüzüne bakmak için hiç de doğru bir zaman değildi.

“Sırma, bana odaklan. Zorla evlendin. Sence ne düşünüyor olabilirler?” Ablam kolumu tutup beni koltuğa oturttu. “Bu

kadar zenginliğin içinde adamı pamuklar içinde yaşatabilecek güce sahipken neden?”

Bu benim her zaman düşündüğüm bir konuydu. Aklıma gelen her seferde bu düşünceyi uzaklaştırsam da babam bana ilk defa gelip onu anlattığından beri neden onun karısı olduğumu düşünüyordum. Soylarının devamı içinse neden başkası değil de bendim? Ayrıca Çiğdem Hanım böyle bir beklentisinin olmadığını açıkça söylemişti. Babamı kontrol altında tutabileceği için mi? Çiğdem Hanım bana bununla alakalı hiçbir şey söylememişti. Aslında kimse bir şey söylememişti. Sadece Aras’a bakacak, karısı adı altında bir bakıcı istiyor gibiydiler? Ama neden?

“Acaba Çiğdem Hanım ya da Mehmet Bey ölecek de onun için bakacak birini mi istediler?” dedim ablama bakarak.

“Tabii.” Gözleri kızgınlıkla büyüdü. “Ben de ölecek olsam çocuğumu hiç tanımadığı biriyle evlendiririm. Öyle de melek gibi insanlar!”

“Bir kötülüklerini görmedik.” Sesim tereddütle çıkarken ablam sahte bir kahkaha attı. Ben de ona eşlik ettim. “Tamam. Kapat bu konuyu. Öyle bir şey olmayacak.”

“Neye güveniyorsun?” dedi şüpheyle.

Aras’a.

Ona cevap vermeden annemi sordum. Evdeki durumları konuştuk ve annemle babamın arasının hiç de iyi olmadığını öğrendim. Annem durduk yere bardak kırmaya başlamıştı. Bazen babama kızıp kavga ederken kırıyor, bazen de babam yanından geçerken elinde ne varsa ona fırlatıp kırıyordu. Hâlbuki evde en sevdiği şeylerden biri bardaklarıydı. Boğazı sürekli kuruduğu için farklı içecekler içerdi ve çoğunu da kendi yapardı. Bu yüzden bardaklarının onun için önemli olduğunu biliyordum. Ablam babamı görmemek için odadan bile çıkmıyordu. Ama benim odamda takılması yeniydi.

“Benim odamın renkli oluşundan nefret edersin,” dedim Şehnaz’ın getirdiği kahveyi içerken.

“Bunun için orada takılıyorum zaten. Öyle berbat ki bana ne yaşadığımı unutturuyor.”

Gülümseyip yanağını sıktım. “Belki de beni özlediğin için kokumun sindiği her şeyi koklayarak yatıyorsundur.” Bakışlarındaki yumuşaklık dudaklarındaki tiksindiğini gösteren ifadeye ters olsa da ablam böyle biriydi. Onu benden iyi kimse tanıyamazdı.

Birkaç dakika sonra Şehnaz geldi ve yüzünde ciddi bir ifadeyle önümüzde durdu. Bana doğru adımın yazılı olduğu bir dosya uzatınca önce ablama, sonra dosyaya baktım. Kahverengi zarfların içinden güzel haberler çıkmazdı. Kahverengi kötüydü.

Elimi, sanki bir yılan yuvasına uzatır gibi dosyanın içine uzatınca irkildim. İmzalamam gereken evraklar olduğunu sanmıştım ama içinden bambaşka bir şey çıkmıştı. Bir tatil planı. Abartılı bir otel ve teknoloji konferansı, ekonomi münazarası gibi etkinlik bilgilerinin saat ve yerleri yazıyordu. Aras ve benim adımın yazılı olduğu bir kâğıt da sona iliştilmişti. Ancak asıl sorun en arkada bulunan bir notta yazılıydı.

Balayı planınız. Eksiksiz yapılması gerekenler içinde yazılı. Bir sıkıntı olursa aşağıdaki numarayla iletişime geç. Aras için iyi bir eş ol.

Bu bir el yazısıydı ve kötülük her harfine kazınmıştı. Ablamı koltukta dosyayla bırakıp telefonuma koştum ve benimle aynı anda odasından çıkan Aras’ı görmezden gelip tekrar aşağı indim. Ablamın “*ben demiştim*” diye bağırarak bakışlarının altında Çiğdem Hanım’ı aradım. Çok geçmeden cevap verdiğinde sinir beni ele geçirmeye başlamıştı ve kontrolümü kaybederken başım dönüyordu.

“Efendim?”

“Bu ne demek?” diye bağırdığımda *bu* ile neyi kastettiğimi anlamıştı.

“Ne yazıyorsa o!”

“Bana sormadan balayımı planlayamazsınız. Bir balayı olamaz. Bana benden bir beklentiniz olmadığını söylemişsiniz.” Sesim daha da yükseliyordu.

“Bu hepimiz için.”

“Ah, o ‘hepimiz’in içinde ben yokum. Oğlunuzla evlendim ve ‘hepimiz’ için ne gerekiyorsa yaptım. Benden bu kadar.”

“Sırma. Kendine gel. Kimse Aras’ın durumunu bilmiyor ve bu kadar göz önüne çıkmışken düğününden sonra balayına gitmemesi dikkat çekecektir. Bu fark edilirse bize karşı nasıl bir koz elde edeceklerinin farkında mısın? Kapında yine adamlar dikilsin istemiyorsan, o plana harfiyen uy. Yoksa bırak parka gitmeyi, bahçeye bile çıkamazsın.”

Saçlarımın her bir teli çekiliyormuş gibi hissederken sınırim daha da artıyordu. O an içimdeki öfkenin bir vücut kazanıp kendini benden sıyırmaya çalıştığını hissettim. Bu benim sonum olabilirdi ama eğer bu gerçekleşirse herkes için de öyle olacaktı. Nitekim oldu da.

“Bütün kalbimle o gökdelenin üzerinize yıkılmasını ve cesetlerinizin dahi bulunmamasını öyle çok istiyorum ki! O timsah gözyaşlarınıza inanabilirim sanmıştım. Ama şunu bilin ki siz ve kendini çok zeki zanneden kocanızın yarım akıllı oğluyla asla ama asla sizin istediğiniz gibi bir karı koca olmayacağım. Duydunuz mu beni? Asla o aptalın karısı olmayacağım. Zırvalıklarınızı da alıp kışınıza sokun.”

Telefonu suratına kapattım ve dosyaları sehpa defalarca vurup kâğıtlar parçalanana kadar çığlık attım. Tek bir sayfanın sağlam kalmadığına emin olduğumda da elimden fırlattım. Yanında duran sehpa süslerini yere fırlatıp parçaladım. Yastıkları fırlattım. Yetmiyordu. Ablam omuzlarımdan tutup beni sakinleştirmeye çalışsa da hayatında ilk defa beni böyle görmek onu şaşırtmıştı. Kollarından sıyrıldım. Öfke, parmak uçlarımı alev alev yakıyor ve Çiğdem Hanım’ın kafasını bulana dek önüme ne çıkarsa parçalamam için beni bir büyü gibi içine çekiyordu. Derin derin nefes alıp etrafımda dönünce Aras’ı gördüm. Öfkem ânında dağıldı.

Çünkü titreyen çenesinde ve kızaran gözlerinde neyi parçaladığımı gördüm. Beni duymuştu. Yarım akıllı... Aptal...

Zaman bir anda buz tutmuş bir cam gibi çatlayarak durdu. Birkaç adım önümde elinde belki de benim için getirdiği bir bardak suyla küçük bir nezaketle duruyordu. Ama ellerindeki titreme değil, gözlerindeki ıssızlık beni mahvetti. Saf bakışlarında hayal kırıklığının en sessiz, en çıplak hâli var gibiydi.

Boğazım düğümlendi. Az önce kükreyen ben değilmişim gibi kendi sesimin yankısına utanır olmuşum. Ağzımı açtım ama adı boğazımdaki düğümden geçemedi. Kendi öfkemin kurbanı olmuşum. Tam elimi ona uzanmak için kaldırmıştım ki geri çekildi.

“Ben...su içmek istemiştim.” Hızla merdivenlerden çıkarken arkasından bakmakla yetindim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

*Bazı kırıklar battığı yerden
çok uzakta acı verir.*

Ne yapmıştım ben böyle?

Kelimeler ağızımdan çıkarken hedefini bulan zehirli birer ok gibi yerine ulaşmasını dilemiştim ama şimdi hedefinden çok uzakta, yanından bile geçmesini istemeyeceğim birinin kalbine saplanmıştı. Öfkem annesineydi, babasınaydı, bana biçtikleri hayataydı... Ama ben en büyük zararı en hak etmeyeceği şekilde vermiştim ona.

Ailesine benzememek, oyunlarının bir parçası olmayıp onlara geç kalınmış bir başkaldırmayı ispatlamak için tam da onlardan biri olmuştum. Aras'ın kalbini kırmıştım.

Ne diyeceğimi bilemeyip ablama baktım. Ablam eliyle ağzını kapatmış, gözleri kocaman açılmıştı. Gözlerimiz buluşunca başını üzgünce iki yana salladı.

Peşinden yukarı koşup ona yetişmeye çalıştım ama panik yüzünden sendeliyordum. Dizlerim kitlenmiş gibi ne kadar hızlı adım atmaya çalışsam da sanki daha çok yavaşlıyordum. Ne olursa olsun benden hızlıydı ve ben ona ulaştığımda çoktan kapıyı kapatıp kilitlemişti. Açması için her ne kadar çırpınıp yalvarsam da bir tepki vermemişti. Aksi olmayacağını bilsem de defalarca kolu zorladım. Neden kapısında bir kilit vardı ki?

Ama ben değil miydim bunu isteyen? Sadece nefes almasının bu hayattaki varlığım için yeterli olduğunu düşünen, bütün gün rahatsız edilmeyip özgürlüğümü yaşamak isteyen... Şimdi bir anda dışarının tutsağı olmuştum ve bir odaya girip özgürleşmek istiyordum.

Yaklaşık yarım saat boyunca kapıyı açması için onu ikna etmeye çalıştım. ama ne söylediysem işe yaramıyordu ve beni çaresiz bırakıyordu. Ağlama isteğiyle dolup taşıyor ama kendimi tutuyordum. Ellerim kapıya vurmaktan ağrımaya, sesim bağır-maktan kısılmaya başlamıştı. Onca yıl kurtulmaya çalıştığı gerçeklerle, sanki ipek bir yastıkla yüzünü kapatmış, boğulmasına sebep olmuştum.

“Aras. Kapıyı aç. Onları isteyerek söylemedim.” Defalarca reddedilen çağrılarım sonunda alnımı kapıya yasladım. “Beni seviyorsan cevap ver, lütfen.”

“Biliyorum,” dedi. Hıçkırıklara boğulan nefesinin sesi tam kapının arkasından geliyordu. Onu görebilirmiş gibi bakışlarımı aşağı çevirdim. Sonunda sesini duymuştum ama içim hiç rahatlamamıştı, aksine daha çok korkmaya başlamıştım.

“O zaman neden kapıyı açmıyorsun? Neden ağlıyorsun?”

“Doğru söylediğini biliyorum.” Duraksadı ve sesi daha boğuk gelirken beni yıkan o cümleyi söyledi. “Babam da söylemişti zaten. Ben... yarım akıllıyım.”

Dizlerimin bağı çözülüp soğuk zemine kendimi bırakınca ürperdim. Ama bunun sebebi soğuk muydu, yoksa en az zemin kadar soğuk ve sessiz olan kapının arkasındaki oda mıydı, bilmiyordum. “Ben yarım akıllıyım. Bu yüzden beni sevmiyorsun.” Keşke kalbimi tuzla buz eden baltalar elimde olsaydı da bu kapıyı kırıp ona sarılabilsedim. Acılar çekerek küçülmüştü ve ben avuçlarımdayken onu ezip yok etmiştim.

Şimdi ne yapacaktım? Nasıl kazanacaktım güvenini? Bir daha asla yüzüme bakmayacaktı. O ise bir anda benim görmek istediğim tek yüz olmuştu.

“Aras. Lütfen,” dedim ama gücüm kalmamıştı. Sinirim bir örtü gibi serilip beni oturduğum yere bağlamış gibiydi. Ablam omzumdan tutup beni ayağa kaldırmaya çalıştığında onu bulanık gördüğümü fark ettim. Ağlamıştım.

Bütün günü ve geceyi kendi odamın terasında Aras'ın beni affedip belime sarılarak uyumak istemesini bekleyerek geçirdim. Ama o odadaki varlığını belli edecek tek bir şey bile yapmadı. Bazen Şehnaz'ın yemek getirdiğini duyuyordum ama ne o ne de ben kapının arkasında kalmaktan başka bir şey yapmıştık. Çok geçmeden zaman yavaşlamaya ve hava ağırlaşmaya başladı. İçim içime sığmıyordu.

Ablam sonunda beni sakinleştirmeye çalışmaktan vazgeçip Pınar'ı aradı ama onunla konuşmak da içimi rahatlatmamıştı. Ben bana güvenen bir adamı, bir çocuğu, masum bir kalbi kırmıştım ve onu en çok korktuğu yerden vurmuştum. Beni sadece o rahatlatabilirdi. Beni affederek... Bundan bir ay önce varlığından bile haberimin olmadığı adam şimdi bir anda benim için en önemli kişi olmuştu. Zaman duyguları hızlıca şekillendiren bir heykeltıraştı işte. Son hâlini görene kadar içimde Aras'a yönelik duygular olduğunu bilmiyordum.

Ablam gittikten sonra kapıyı biraz daha çaldım. Kapı kilitleri üzerinde olduğu için yedekleri de yoktu ve dışarıdan açmamız için ya kapıyı kırmamız ya da çilingir çağırmamız gerekiyordu. Onun beni affetmesi için güç kullanamazdım ya. Zaten babasından farkım da yoktu. Bir de böyle yaparak kabuğuna daha fazla çekilmesinden korkuyordum. Çıkmak için kendisinin karar vermesi gerekiyordu. Şehnaz'a ve evdeki herkese bunun aramızda kalmasını söyledim.

Kapısında beklerken akşam olmuştu. Aklım biraz dağılsın diye araştırma yapmaya başladım ve bunun neden daha önce aklıma gelmediğini düşündüm. Aras'ın rahatsızlığının bir adı olup olmadığını bilmiyordum. Bu yüzden onun gibi başkaları var mı diye araştırdım. Sonuçta elime geçen bir hiçti. Sadece bir kişi kardeşinin kısa süreli bir depresyon nedeniyle birkaç gün kadar bu hâlde olduğunu, sonra iyileştiğini yazmıştı. Psikoterapi, yatılı tedavi, ilaçla tedavi gibi daha birçok şeyi araştırırken delirecek gibi olmuştum.

Masanın üstündeki dosyayı elime alıp *balayı* planımıza göz gezdirdim. 1. Gün – Ekonomi Üzerine Münakaşalar. 2. Gün Ekonomi Konferansı ve Teknoloji Münazarası. 3. Gün Gaye

Altınsu ile Borsa Zirvesi. Bu ne iğrenç bir balayı planıydı böyle. Sıkıcı olmaktan da öte, boş bir mağarada tüm gün duvarlara bakmakla aynı şeydi. Hayal gücü ve eğlenmenin olmadığı bir tatil olacaktı bu ve gitmemize sadece üç gün kalmıştı. Bunun altında başka anlamlar arayıp boşuna üzmüştüm onu. Sıradan zengin tatiliydi işte.

Tabii Aras gitmek isterse.

Ben istiyor muydum yani? Ah, lanet! Tek istediğim onun oradan çıkmasıydı.

Daha önce araştırmadığım başka bir şeyi daha fark edince parmaklarım sinirle klavyenin üzerinde kaydı. Umarım bastığım her harfte bedenine bir acı saplanıyordur, Mehmet Atasoy. İş birlikleri, kurulan otel ve iş yeri zincirleri, babamla olan bir fotoğrafı... Tüm iş dünyasında, her sektörde adı geçiyordu. Bu kadar farklı alanda nasıl bu kadar iyi olabilirdi! Bir falso olmalıydı. *Aynen öyle.*

Babamla Mehmet Bey'in fotoğraflarının altında ikisiyle ilgili farklı fotoğraflar da çıkınca kendime engel olamadım, hepsini yavaşça aşağı indirdim. Mehmet Bey'e ait olanları atlıyor, babamın kilerde uzun uzun duraksıyordum. İnkâr etmenin bir anlamı yoktu, onu özlemiştim.

Başka bir fotoğrafta babam ve Efe'nin babası Sertem Amca arkalarındaki kalabalığın önünde tokalaşıp gülümseyerek birbirlerine bakıyorlardı. Tabii bu yıllar önceydi. Sertem Amca'yı görmek beni duygulandırmıştı çünkü Efe'yle ilgili en sevdiğim şeylerden biri de oydu. Ne zaman onlara gitsem bana iç mimarlıkla ve güzel bir mangalın nasıl yakılacağıyla alakalı şeyler öğretirdi. Şimdi Efe'den çok o yemekleri özlüyordum.

Fotoğrafı net görmek zorlaşınca elimin tersiyle gözlerimi sil-dim. Ağladığımın farkında bile değildim. Kaşlarımı çatıp daha iyi görebilmek için fotoğraftaki birine yaklaştım. Kalabalığın içinde Mehmet Bey de vardı. Gözlerimi ayırıp ekrana daha da yaklaştım. Bu gerçekten de oydu. Başı dik ve karşıya bakıyordu ama gözleri daha önce onda görmediğim kadar büyük bir sinirle Sertem Amca'nın üzerindeydi.

Yorgun bedenim ağırlaşırken ikisini de içeren bir haber olup olmadığına baktım ama yoktu. Sonunda uyku bedenimi ele geçirdiğinde Mehmet Bey'in beni ve Aras'ı iki eline alıp bedenimizi boş bir kutu gibi sıkarak parçaladığını gördüm.

Nefes nefese uyandığımda içeriden gürültüler geliyordu. Rüyamdaki panik bedenimi ele geçirmiş, gerçekler ise nefesimi daha çok daraltıyordu. Koridora çıkınca Şehnaz'ı gördüm. Kapıya vuruyor ve telaşla kolu zorluyordu. Ne olduğunu bilmiyordum ama kötü bir şey olduğunu anlamak için müneccim olmaya gerek yoktu. Şehnaz beni görünce derin bir nefes aldı. "Şükürler olsun. İçeride olduğunuzu sandım. Bir gürültü geldi. Bir şey oldu."

"Koş, Asım Abi'yi çağır," dedim ve kapıya vurmaya devam ettim. Kalın ahşap kapıya gücüm yetebilirmiş gibi omuzlarımla vurup bir mucize olmasını bekledim. Ama omzumu incitmekten başka etkisi olmadı. Koruma kolumu tutup beni çektiğinde geriye doğru savrulup duvara çarptım. Adam tek bir tekmeyle kapıyı kırdı. Derin bir nefes alıp ağrıyan eklemlerimi boş verdim. İçeri koştum. Aras yerde yatıyordu. Cam kırıklarının içinde. Üstünde de kitapları ve oyuncaklarının dizili olduğu raf vardı. Rafı tek elimle iterken ayağıma batan kırıkları umursamadım. Batan birkaç cam, canımı onun yerde yatmasından daha çok acıtmıyordu.

Asım Abi'nin de yardımıyla onu yatağa aldığımızda adama ambulans çağırmasını söyledim. O ve Şehnaz bana uzay aracı çağırımlarını söylemişim gibi bakarken kaşlarımı çattım.

"Sırma Hanım," dedi Şehnaz. "Aras Bey bazen böyle olur. Hiç hastaneye götürülmedi. Aile doktorunuz da yolda. Ben haber verdim."

"Her zaman üzerine dolap mı devrilir?" diye kızgınlıkla sorduğumda korumayla birbirlerine bakıp ne yapacaklarını düşündüler. "Ben ararım," dedim sonunda. Telefonumu almak için odama giderken ayağıma kırık bir parçanın daha battığından emindim. Koridora fırladığım sırada kapı çalındı.

"Sırma Hanım." Zilin sesi gitgide solarken Şehnaz önüme geçti ve beni durdurmak için kollarını iki yana açtı. "Geldi."

Gözlerini açıp duracağımdan emin olmak ve sakinleşmemi sağlamak için sesini kısıtı. “Lütfen. Önce o baksın. Sonra söz veriyorum, gideceğiz.”

Bu evde sandığımdan daha çok mazisi var gibi geldi. Aras’la ilgili benden çok şey biliyor olması beni üzse de o an için duruma ayak uydurmak zorunda olduğumu hissettim. Daha sonra ne biliyorsa hepsini bir liste hâlinde isteyecektim.

Doktor hızlı adımlarla merdiveni çıkıp koridoru aşarken beni görmezden geldi. Uzun bir muayenenin ardından Aras’a bir iğne yaptı ve ilacın soğukluğunu karnımda hissetmeme sebep oldu. Bunlar olurken o hâlâ bir tepki vermiyordu. Ne gözüne bakılırken ne ateşine ne de vücuduna dokunulurken. Hemen uyanıp belime sarılmasını ve bana saçma sorular sormasını istiyordum. Bu istek normalde kollarının sarılı olduğu yerde bir boşluk hissetmeme neden oldu. Kendi kollarımı belime doladım. Neden hastaneye gitmiyorduk? Adamın üzerinden lanet bir kitaplık kaldırdık ve kimse bunu umursamıyordu.

Bütün bunlar olurken Şehnaz hızla yerdeki kırıkları temizleyip kitapları kaldırdı. Doktor ve koruma sonunda onun yatağının başından ayrılıp Şehnaz’la benim yanıma geldiğinde tam ağzımı açacakken ayaklarımı işaret etti. Bu hareketine şaşırıp bakişlarımı parmaklarıyla gösterdiği yere çevirdim. Kandan ayak izleri beni işaret ediyordu.

“Genç bayan, sanırım sizin de bir sıkıntınız var.” Sesi öyle güven verici ve yumuşaktı ki! Gözlerimin ayaklarımla birlikte yandığını hissettim. Adının Tarık olduğunu Şehnaz’dan öğrenmiştim.

“Neyi var? Hastaneye gitmemiz gerekmiyor mu?”

“Önce ayağındaki cam parçalarını çıkaralım. Bunu da o sırada konuşuruz.” Eliyle koridoru işaret edince oraya yöneldim. Yürümeye başlayıp ayağıma batan camlar aksamama sebep olunca doktor elini sırtıma koydu. “İlk defa mı böyle bir durumla karşılaşıyorsun?”

Başımı evet dercesine sallarken odama ulaştık, elimden tutup beni yatağıma oturttu ve makyaj pufunu da kendi altına çekti. Ne yaptığını bilerek kendinden emin bir şekilde narin elleriyle

ayak bileklerimi tutup dizinin üstüne koydu. Babamdan büyük olmalıydı ama beyaz saçları ve kırışmış cildine rağmen vücudu oldukça dinç görünüyordu.

“Evet?” dedim konuşmasını bekleyerek. “Neden hastaneye gitmiyoruz? Üstüne kitaplık düşenler hakkında uzmanlığınız mı var?”

Bana aldırmadan ayak tabanımı kendine çevirip uzun bir cımbızla hepsini tek tek çıkarırken konuşmaya başladı.

“Öfke hepimizde olan karanlık bir dumandır, Sırma. İçimizdeki boşluklardan beslenir ve büyüdüğünde onu solumamız için bekler.”

“Ona bunu benim yaptığımı mı söylemek istiyorsunuz?” dedim başımı iki yana sallayarak. “Ben ona böyle bir şey yapamam.” Bir kırık parçayı daha çıkarıp ayak bileğimi çevirdi.

“Hayır. Aptal olmayan herkes, senin gözlerine bakarak bile ne kadar şefkatli bir insan olduğunu anlayabilir. Ama onu uzun zamandır tanıyorum ve fiziksel hiçbir acı Aras’ı bu hâle getiremez. O sadece kalbinden yaralanır.”

Haklıydı. Kendi sözlerimin altında eziliyordum. Korkunç bir şey yapmıştım ve sonuçlarına katlanmak zorundaydım.

“Ben bir canavarım,” diye sızlanıp başımı dizime koydum ve kollarımı yine kendime doladım.

“Fark etmişsindir tabii ama o gerçek bir çocuk, Sırma. Ama kendine bu kadar yüklenme çünkü sen de bir çocuksun. Bu yaşta böyle bir yükü sırtlamak kolay değil.”

Başımı kaldırıp tekrar ona bakınca sözlerinde nasıl da samimi olduğunu gördüm. Çenem kasılıp gözlerimden yaşlar süzülürken eldivenini çıkardığı elini dizime koyup yavaşça sıktı. Uzun zaman sonra birilerinin beni anlaması ve hatta bana hak vermesi içimde bir sızıntının kapağını açmıştı sanki ve ben hıçkırıyordum. Dizime koyduğu eline alnımı yasladığımda omuzlarım sarsıldı. Bütün bedenim yaşadığım acıyla titriyordu. Başıma gelenleri ona mal edip onu da kendi kederime sürüklemiştim. Onu anlamanın, onun yanında olmanın yeterli olduğunu düşünüp kibar davranmaktan kaçınmıştım. Şimdi her şey için çok geçti.

“Yine de hiçbir şey için geç değil,” dediğinde zihin okuma yeteneği olup olmadığını düşünerek başımı kaldırdım. “Biraz dağılmış olabilir ama unutma. Bedeni bir yetişkin gibi güçlü olsa da aklı bir çocuğunki kadar zayıf. Onu kandır. Ne kadar kolay olduğunu görmek seni şaşırtacak.” Gülümseyip az önce alnımı yasladığım elini çekti ve ayağımı sarmaya başladı. Diğer ayağımı da sararken bana onunla ilgili tüyolar verdi. Terapinin tek başına işe yaramayacağını, çevresinin de desteğiyle iyi olacağını söyledi. Limonu ve limonlu şeyleri çok sevdiğini ama abartınca midesini bozduğunu da öğrendim. Alerjisi yoktu. Bugünden sonra biraz ateşi çıkabilir ve sayıklayabilirdi. Verilmesi gereken ilaçları da söyledikten sonra gülümseyerek ayağımı yere koydu.

“İşte, bu kadar. Her gün yenilemeyi unutma.”

Başımla onu onaylarken diğer prosedürlerden bahsedip çantasını topladı ve gitti. Asım Abi ona eşlik ederken Aras’ın odasına girdim. Şehnaz başında oturuyor ve alnına ıslak bir bez koyuyordu. Benden daha iyi bakacağı kesin olsa da kıskanmadan edemedim. Yine de içimde ona karşı bir minnet vardı.

Beni görünce hızlı adımlarla yanıma geldi ve yanına oturana kadar bana destek oldu. “Teşekkür ederim,” dedim ve elini sıkıttım. “Sen olmasan daha kötü olabilirdi. Kontrolü eline aldın.”

“Rica ederim.” Gülümseyip sıkıca tuttuğu elimi bıraktı ve bana masanın üzerinden içinde yeşil renkli bir çay olan bir bardak verdi. Kokusu cezbediciydi. “Sakinleşmenize yardımcı olur. Benim tarifim.” Tadına baktığım sıvı bir çay olmaktan öte ilaç gibi gelmişti. Boğazımdan akan ılık sıvı beni rahatlatmaya başlamıştı.

“Sen...” diye konuşmaya başladığımda bana odaklandı. “Mucizeler yaratıyor gibisin.” Sandalyeyi gösterince söylemek istediğimi anladı ve yanıma çekip oturdu. “Bildığın her şeyi anlat bana. Onunla, bu evle, bu aileyle ilgi her şeyi.”

“Ben ne kadarını anlatmam gerektiğinden emin değilim.”

“Hadi ama. Bu koca evde yalnızım ve konuşabileceğim tek kişisin. Aramızda kalacağından emin olabilirsiniz.”

Bir süre düşündü ve çevremizde, sanki mümkünmüş gibi birinin olup olmadığına baktı. Düşünceli bir şekilde kaşlarını

kaldırdı. Anlatıp anlatmamak konusunda kendi kendine savaşıyor gibiydi ama sonunda derin bir nefes aldı.

“Ben ilk geldiğimde on iki yaşındaydım. Annem de yeni başlamıştı işe ve bana bakacak kimse olmadığı için mutfakta bir köşede sessizce otururdum. Sonra Aras Bey’le tanıştırdılar. Çiğdem Hanım onunla arkadaş olmamı ve birlikte oyun oynayabileceğimizi söylerdi. Biz de öyle yaptık.”

“Çiğdem Hanım böyle kibar mıydı hep?” Gözlerimi devirince bana doğru eğildi.

“Size yemin ederim, ondan daha kibar bir kadın tanımadım. Anneme hizmetçi gibi davranmazdı. Elinden geldiğince yardım ederdi. Okula gitmem için elinden geleni yaptı. Nitekim bitirdim de.”

“Ne okudun?”

“Psikoloji.” *İronik*. “Aras Bey’i küçük kardeşim gibi görüyordum. Hâlâ da öyle ve ona destek olmak için elimden geleni yapmak istedim. Böylece Çiğdem Hanım’a olan borcumu öderim diye düşündüm.” Benden daha faydalı olabileceği kesindi. Bir an, kısa bir an Aras’ı onunla bırakıp evi terk etmeyi düşündüm ama ikisinin aynı evde yalnız yaşadığını hayal etmek mideme bir taş oturmasına neden olmuştu. “On yedi yaşına kadar her şey olağan seyrindeydi. Aras Bey hâlâ altı yaşında bir çocuktuk ve ben on yedi yaşında genç bir kızdım. Onun istediği gibi oyun oynayamazdım ve para kazanmak için çalışmam da gerekiyordu. Yine de onu oyun oynarken izlerdim. Sonra bir gün Aras Bey, Mehmet Bey’le gitti ve zihni tamamen dağılmış bir şekilde geri geldi. Çiğdem Hanım’la ne olduğunu anlamadık. Aras en yakın arkadaşımı ve onu sonsuza kadar kaybetmiştim.” Başını iki yana sallayıp daldığı düşüncelerden sıyrıldı ve bana baktı. “Siz gelene kadar,” diye devam edince kendimi sanki bu olabirmiş gibi daha da kötü hissettim.

“Ben ona nazik olmadım.”

“Siz onun sarıldığı ilk kişisiniz, Sırma Hanım.” Elini samimi bir şekilde benimkinin üstüne koydu. “Çocuklar gerçeği görür. Temiz bir kalbin kokusunu nerede olsa tanırlar. Bunu bilmek için okumaya gerek olmadığını Aras sayesinde anladım. Siz onun için bir umuttunuz. Bağlanabileceği yeni bir sevgi.”

“Sence neden beni sevdi?”

“Çünkü siz de sevgi dolusunuz. Sadece nasıl göstereceğinizden emin değilsiniz. Ona nasıl baktığınızı görüyorum,” dedi ve elini yatağımın üzerindeki elimin üzerine koydu. “Siz vicdanlısınız, Sırma Hanım. Lütfen onu göstermenize engel olan parçanızdan kurtulun.”

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Ona bakarken bir melek gibisiniz. Sadece o size bakarken de aynı şekilde olun.”

Başımı anladığımı gösterircesine sallayınca Aras kımıldandı ve kolu istemsizce bana çarptı. Şehnaz ayaklanıp yavaşça dışarı çıktı. Giderken masanın üstünde duran ilaçları gösterdi. Ona dönüp yatakta ona yaklaştım ve ter birikmiş alnından saçlarını çektim. Uyurken ne kadar da yakışıklıydı. Sürekli yukarıda duran kaşları inmiş, şaşırdığı her olayda sonuna kadar açılan ağzı sımsıkı kilitlenmişti. Çenesi sıkıldığı dişlerinin altında kasılıp gevşiyordu.

Elimi yanağına koyduğumda irkildi. Onu ilk defa böyle inceliyordum. Genelde karnıma koyduğu başını, sadece saçlarının yoğun olduğu yeri görüyordum. Bugünse kısa olmasına rağmen saçlarının dalgalı olduğunu fark ediyordum. Birbirimize eşit dururken farklı ayrıntılarını görmek garip hissettirmişti. Eğer benim gibi olsaydı ya da diğerleri gibi, ona âşık olabilirdim. Ama eğer diğerleri gibi olsa ne hayatıma girerdi ne de onu tanırdım.

Yutkunup uzun bir nefes üfleyince alnına düşen bir tutam saç hareket etti. Onu hiçbir zaman onun beni sevdiği şekilde sevmeydim. Sevmemeliydim de çünkü ben onun geçici bakıcısından başka bir şey değildim. İyileşince gidecektim. Belki de o gidecekti ama ikimiz asla birlikte olamayacaktık. Ona beslediğim sevgi sadece vicdanımdan kaynaklıydı. Ya da birinin bana bu kadar bağlı oluşundan. Belki de öğretmenler de böyle hissediyordu. Ona hayatı öğrettiği çocukların kendini değerli hissettirmelerini seviyorlardı. Büyük ve saf bir sevgiyle sevilmenin onuruydu bu.

Uzun sürmemeliydi.

Dirseğimin birini yavaşça yanındaki yastığa koyup hava kararana kadar onu izledim. Bir an önce uyanmasını istiyordum. Altı yaşında bir çocuk gibi sabırsızdım ve defalarca kırdığım kalbe rağmen şımarıkça istediğimin olmasını bekliyordum.

Dudakları kımıldanırken doğruldum ve ne istediğini anlamak için ona yaklaştım. Susamış mıydı? Bir yeri mi ağrıyordu? *Nıl*, dedi fısıldayarak. Bu ne olabilirdi? Başımı iyice yaklaştırıp kulağıma çarpan nefesini dinledim. Aynı kelime dudaklarından defalarca döküldükten sonra sesi nefese dönüştü ve sonra yeniden uykuya daldı.

Yanına uzanıp bir süre tavanı izledikten sonra karnımın gurdadığını hissettim. Ağzıma bir lokma koymayalı yirmi dört saatten fazla olmuştu. Yavaşça ayağa kalkıp uyuduğundan emin olunca koşarak aşağı indim ve yemek kokularına doğru âdeta süzıldüm. Mutfakta Şehnaz ve annesi yemek yiyordu. Ben tezgâha yönelirken Aylin Abla yanıma doğru yaklaştı. Ben tencereyi alıp dolmalara resmen abanırken şaşkınlıkla bana baktı.

“Bir tabak çıkarayım,” deyip yüzüme baktığında başımı iki yana salladım ve elimle savuşturarak tıkalı ağzımın arasından yemeğe devam etmesini söyledim. Pes edip yemekten zevk aldığımı görünce gururla “*Afiyet olsun*,” dedi.

Sonunda doyup şaşkın bakışlarına derin bir nefes alarak karşılık alınca ellerini ağızlarına götürüp kıkırdadılar. “Benim metabolizmam hızlı da.” Tencereyi usulca eski yerine koyup tekrar onlara döndüm ve olabilecek en kibar şekilde bir peçeteyle dudağımı sildim. “Harikaydı. Elinize sağlık.” Önce yavaş, sonra hızlı adımlarla mutfakı terk ederken hâlâ kahkaha attıklarını duyabiliyordum. İnsanların üzerinde ne zamandır böyle bir etkiye sebep olmadığımı düşününce birilerinin benden ötürü kahkaha atması hoşuma gitmişti. Ablam kızgın olan, bense komik olandım. Yaptığım taklitler, eğlenceli hareketlerimle insanları güldürürdüm. Onların kahkahaları beni de mutlu ederdi. Neşeyle beslenen iyi ruhlu bir cadı gibiydim. Son zamanlarda ise sadece cadıydım.

Hızlı adımlarla yukarı çıkıp Aras’ı eski hâlinde bulunca derin bir nefes aldım. Çabucak eski yerime yerleşince hareketlendi.

Gözlerini açıp bana bakınca ağlayacağımı hissettim. Kahve-rengi, masum bakışlarını öyle çok özlemiştim ki! Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülse de gülümsüyordum. Hıçkırmamak için elimle ağzımı kapatınca dudakları hareket etti.

“Üşüyorum, Sırma.”

“Geçecek,” dedim elimi alnına koyup. Üzerinden ateş ölçere uzandım ve ateşine baktıktan sonra geri yerine koydum. Banyo-dan ıslak bir bez alıp alnına koyunca tekrar gözünü açtı ve boş tavana baktı. “Özür dilerim,” diye fısıldayınca başımı iki yana salladım.

“Neden?”

“Seni endişelendirdim,” dedi yine normal biri gibi.

“Asıl ben özür dilerim. Sana öyle söylememeliydim.”

“Ölsem kurtulurdun.” Sözleri canımı yakıyordu.

“Sakin bir daha bunu söyleme. Öyle bir şey olmazdı. Din-lenmen lazım. Bunu kendine gelince konuşalım, olur mu? Ama lütfen bir an önce iyileş. Benim için.”

Son cümleyi söylediğimde gözlerini bana çevirdi. Gülümse-yip başını aşağı yukarı sallayınca ben de gülümsedim.

“Çok üşüyorum. Neden üstümü örtmüyorsun?”

“Çünkü daha kötü olmanı istemiyorum.”

“Sana sarılabilir miyim?” Cümlesini tamamlamasına bile fırsat vermeden yanına yaklaştım ve bana dönerken alnındaki bezi tuttum. Başı karnımdaki yerini alınca nefes aldığımı hisset-tim. Derin ve sıcak bir nefes. Karnımdan bedenime yayılan bir sevgi gibi. Kollarım omzunu bulduğunda çoktan uyumuştı ve dolgun saçlarını okşadıkça ben de kendimi uykunun kollarına bıraktım. Sonunda yarın güzel bir gün olacaktı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bazı acıları eğlence aydınlatır.

Aras uyandığında ben çoktan duş almış, valizleri hazırlamış ve kahvaltımı yapmıştım. Son iki günde uyumaya ve sayıklamaya devam etmişti. Zorla kalkıyor, benimle konuşuyor ama içine kapanık ruh hâlinden kurtulamıyordu. Ateşi iyiden iyiye düzelse de o sürekli üşüdüğünü söylüyordu. Benden uzak durması mı, yoksa bu odadan çıkması mı gerekiyordu, anlamakta zorluk çekiyordum. Gerekli olmadığı sürece sesini duymuyordum. Geçen hafta ortalarda dolaşıp sorduğu sorularla beni bıktırırken, artık düşünmekten başka bir şey yapmıyordu.

O Aras'ı özleyeceğim aklıma gelmezdi.

Dün gece sayıklamaya devam etse de bu su için ya da kolu ağrıdığı içindi. Ama benim aklım hâlâ “Nıl”daydı. Dün gece de böyle sayıklamaya devam etmişti ama son iki güne göre gözleri bugün daha canlıydı. Yatakta kımıldanıp etrafına bakındı ve doğrulup önce devirdiği kitaplığa ve sonra balkona baktı. Gözlerimiz birbirini bulunca gülümsedi. Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim ve sabahtan bu yana yaptığım gibi elimi belki de yüzüncü kez alnına koydum. Buğulu gözlerinin altında parlayan gülümsemesi çok tatlıydı.

“Hadi, kalk. Duş al ve kendine gel. Seninle bir yere gideceğiz,” diye söylediğimde kaşları kalktı. Onları orada görmeyi özlemiştim.

“Nereye?” deyip mızıkçı bir çocuk gibi geri yatağa yattı. “Kolumu kaldıramıyorum.” Yanına yaklaşıp kolunu tuttum ve yavaşça geri kaldırdım. Şehnaz’ın getirdiği kahvaltı öylece masada duruyordu ve acilen bir şeyler yemezse bayılacağını biliyordum.

“Kalk, hadi,” deyip kolundan çekerken sızlandı ve dudaklarının arasından tıslarmış gibi bir ses çıkardı. Üzerine düşen kitaplık birkaç yerini incitmiş olmalıydı. Görmesem de morlukları olacağını tahmin ediyordum. Kahvaltı tepsisiyle yatağa yürüyünce dudaklarını yaladı ve tepsidekilere odaklandı. Karnı bir an önce doymak isteyen bir jaguar gibi kükrüyordu. Ona yemeğini yerken yardım ederken gözlerini benden ayırmadı. “Bugün bir tatile gideceğiz,” dediğimde gözlerini bana çevirdi ve lokmalarının arasından tatilin ne olduğunu sordu. *Balayı yerine söylenebilecek en mantıklı şey buydu ama o bunu bilmeyecekti.* “Çok çalışan ya da yorulan insanlar buna ihtiyaç duyar. Dinlenir, gezer, etkinliklere katılır ve eğlenirsin.” Aydınlanan yüzü sollarla dolu olsa da sevinçliydi. Yüzündeki hâlsizlik biraz olsun silinmişti.

Sonunda kahvaltısını bitirdiğinde yavaşça ayağa kaldırdım ve önceden hazırladığım sıcak küvetin olduğu banyo kapısına kadar destek oldum. “Üşüyorum, Sırma. Duş almak istemiyorum. Kolumu kaldıramıyorum.” İkinci kez söylediğinde başımı iki yana sallayıp sertçe iç çektim ve birazdan söyleyecek olduğum şeye kendimin bile inanmadığı cümleler dudaklarımdan döküldü.

“Ben... sana yardım ederim.”

Bakışlarında şüphe dolu bir ifade geçip yerini gülümsemeye bırakırken ellerimle omzunu tuttum ve arkasına dönmesini sağlayıp içeri itekledim. “Kıyafetlerini çıkar, küvete gir ve arkana dön. Suya oturduktan sonra beni çağır.”

İçeri girip birkaç dakika sonra kısık sesiyle bana seslendiğinde derin bir nefes aldım ve içeri girdim. Sürpriz bir manzarayla karşılaşma ihtimaline karşı gözlerimi kısıp ânında kapatmaya hazırdım. Suyun buharı içeriyi de nemlendirmişti. Sabunun

egzotik kokusu içeriyi doldurmuştu. Buharların arasında, köpüklü suya arkası dönük oturup kollarını bacaklarına dolamış bir hâlde otururken görünce bir rüyanın içine hapsoldüğümü düşündüm. Malum parçalarının sudaki köpüğün altında kaldığını görmek beni rahatlatmıştı. *Kocamı çıplak görmekten korkmak da evlenince yapılacaklar listemde yoktu.*

Yavaşça yaklaşıncı omuzlarının titrediğini ve çabuk olmamız gerektiğini fark ettim. Life uzanıp üstüne bolca sabun döktüm ve tam sırtında gezdirmeye başlarken donup kaldım.

Bu da neydi böyle?

Birbirinden bağımsız üç çizgi, ensesinden başlayarak sırtı boyunca devam edip sonunda suyun altında kayboluyordu. Daha ne kadar gittiğini tahmin bile edemiyordum. Asıl bilmek istediğim, bunların nasıl olduğuydu. Acısını kalbimin odacıklarında hissettiğim üç koca çizgi. Keşke yanında olup ona bunu yapan elleri bedeninden ayırabilseydim... Keşke bunları yaşarken hissettiği acıyı ondan alıp kendim yaşayabilseydim... Yapabilsem yemin ederim yapardım. Kendimi böyle affettirmek isterdim ona.

Başını usulca bana çevirince omzuyla göğsündeki morluklar gözüme çarptı. Sol elimle sol omzundan destek alıp sağ elimle sabunlu lifi sırtı boyunca gezdirdim. Göğsünde ve kollarında kitaplıktan dolayı oluşan morluklar vardı, onlara değince dişlerini sıkarak nefesini verdi. Acısını sıyrıp atmak istiyordum, nitekim ruhunda yenilerini açmıştım.

“Çok üşüyorum,” dediğinde kolunu kendime çekip daha hızlı davrandım ve bütün vücudu, en azından görünen kısımları sabunlanınca onun kendisini sabunlamasını bekledim. Sonunda ayağa kalktığında gözlerimi ayırıp başka bir yere baktım. *Mahremiyet denen bir şeyden haberin yok muydu senin be adam? Küvetin bir ucu çeşmeye bağlı olan tıpasını ona bakmamaya çalışarak çektim.*

Su büyük bir hızla giderken duş başlığından akan ılık suyu bütün vücudunda gezdirmeye çalıştım. Ne yazık ki ona bakmamaya çalıştığım için suyun ona geldiğinden bile emin olamıyordum.

Bir dakika! Ne yazık mı?

Evet. Ne? Hayır.

Sonunda havluyu elime alıp bedenine sararken başım sırtına değdi. Elim onun önünde kavuşunca ona arkadan sarılıyordum gibi oldu. Sabunun kokusuna rağmen bana ulaşan limon çiçeği kokusu beni mest etti. Sürekli bu kokuyu taşımayı nasıl başarıyordu? Gözlerimi kapayıp bir süre öyle bekledim. Kollarımı ona dolamıştım, başım sırtına dayalıydı... Anın içinde kaybolmuş, varlığımı onun derin yaralarıyla solgun tenine siper etmiş gibiydim. Omuzlarından sırtına inen üç belirgin çizgi, göğsümden ruhumun derinliklerine uzanan eski bir acıydı. Bedeninde taşıdığı her iz, kalbimde bir yara daha açıyor, elimde olmadan kendimi suçluyordum. Keşke geçmişte yaşadıklarını onun yerine ben yaşayabilseydim, acısını hafifletebilseydim diye içimden geçirip durdum.

Elimi tutup başını bana çevirince geri çekildim. Böyle anları böldüğü için cezalandırılmalıydı. Tek ayak üstünde durabilirdi. Umurunda değildi.

Banyodan çıkıp eşofmanını giymesine yardım ettim. Yatağın ucunda üstsüz bir şekilde oturuyor ve beyaz teninin güzelliğini gözler önüne seriyordu. Şimdi onu daha rahat inceleyebiliyordum. Aydınlighta yara izleri daha da belirginleşmişti ve her biri benden bir parça koparıyordu. Tişörtünü giydirmeden önce ağır kesici kremleri de morarmış yerlerine sürdüm. Sırtındaki izleri yatay olarak kesen daha silik başka izler de vardı ve çirkin kareler oluşturuyordu. Sanki sırtında yatay çizgiler oluşturulmuş, onlar geçince dik bir şekilde yenileri açılmıştı.

“Bunlar ne?” diye dudaklarımın arasından fısıldadığımda duydu ve bana döndü. Uzun uzun yüzüme baktı.

Gözlerinde bir yerde aynı acının anılarını gördüm. Onları bana göstermeye çalıştığını hissettim. Başını hafifçe yana eğip yanağını elime koyduğunda nefesim kesildi sanki. Yaralarının sarılmasını değil, seilmeyi istiyordu. Bir şekilde büyümüştü ama eksik kalmıştı. Belki de bu hayattan istediğini almadan zamanın onun için işlemesine izin vermemişti.

Sonra omzunda tuttuğum elime döndü. Usulca kolunu kaldırıp elini benimkinin üzerine koydu ve hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Elimi itti.

Sadece elimi değil, kalbimi de yerinden oynatmıştı. Göğsümde bir sancıyla boşlukta düşmeye başladım. Bir kara delik gibi beni içine çekmesine izin vermedim. Kararlıydım ve önüne geçip yere diz çöktüm. Şaşkın ve yorgun bakışlarını üzerime dikip başını hafifçe eğdi.

“Sana iyi davranmadım, biliyorum. Bunun için özür dilerim,” dediğimde başını iki yana sallayıp elini kaldırdı ve saçlarının arasında gezdirdi. Ben de kendiminkileri onun dizine koydum. “Beni kolay affetmeyeceksin, biliyorum. Ama ne olursa olsun bana söyle. Ben hep senin arkadayım. Lütfen, bana inan. Bundan sonra kimse seni incitemez. Buna ben de dahil. Buna izin verme, Aras.”

Uzun bir süre gözlerimin içine baktı. Bunu yaparken ruhumu görmesini, zihnimi okumasını ya da bana inanması için ne gerekiyorsa onu yapmasını diledim. Sonunda gülümsedi ve elini dizlerindeki elime koydu. Başını aşağı yukarı sallayıp, “Beni kimseye vermeyeceğini biliyorum ama,” derken duraksayıp ne söylemesi gerektiğini düşünerek uzun uzun bekledi. Sonra bulamadı. “Ama öyle işte.” Ama belki de zaten onu bana vermişlerdi ve bu çok da iyi değildi. Ama benim de onu sevmediğimi düşünüyordu. Ama onunla olmak zorunda olduğumun farkındaydı. Ama, ama, ama...

Aması umurumda değildi. Ama yanımdaydı ve lanet olası bir ay boyu onu önemserken neden ona sert davrandığımı sorgulayıp kafayı yemeyecektim. Onun bana güvenmesini sağlayacaktım.

“Öyle işte ne?” dedim başımı yana eğip. Gülümsemesi kaybolup geri geliyor ve söyleyeceği sözleri düşünürken nefesi daralıyordu. Ne kadar acı verecekse versin amayı bilmeliydim. Dudaklarını birbirine bastırınca elini tutup sıktım. Bakışlarını üzerimde sabitleyip tekrar gülümsedi.

“Ama beni sevseydin keşke.”

Gözlerimi kapayıp başımı öne eğdim. *Keşke* dedim içimden. Keşke seni, senin istediğin gibi değil, hak ettiğin gibi sevebilseydim. *Zihnini kapattığın o yıldan beri kimsenin sarılmadığı kadar sarılsaydım sana. Keşke içinde hapsediğün ne varsa silebilseydim zihninden.* Tuttuğum elini avuçlarımdan çekince parmaklarım bir an üşüdü.

Ayağa kalkıp aşağı indik ve uzun zamandır eline almadığı oyuncaklarını bulup yanıma oturdu. Işık saçan alet son nefesini verir gibi cızırdayıp kapandığında nefesini bıraktı ve bana baktı. Dudaklarını büzüp kaşlarını hüznle yukarı kaldırdı. “Düzelecek.” Bunu oyuncak için mi, mahvolan hayatı için mi, yoksa bana olan güvenini zor da olsa kazanacağımı anlatmak için mi söylemişti, bilmiyordum. Ama öyle olacaktı. Başımı onaylarca-sına sallayıp saati kontrol ederken annem aradı.

Şehnaz telefonu elime tutuşturduğunda açmak için yetişememiştim. Telefonumdaki bildirimler destansı bir parşömen kâğıdı gibi uzayıp gidiyordu. Ablamdan ve annemden gelen aramalar, bizimkilerin grup yazışmaları, Cenk ve Pınar’ın aramaları ve birkaç gereksiz bildirim... İlk önce annemi aradım. Telefonu açar açmaz cırlamaya başladı ama sözlerinin hedefi ben değilim. Babamın sesini duyunca ona sarılma isteğiyle doldum.

“Anne,” dedim son harfi uzatarak, “Telefonu açtın.”

“Kızım,” dedi. “Bu balayı olayı da ne? Baban yine saçma sappan konuşuyor. Sen sakın bir yere gitme, biz seni alacağız, tamam mı? Kim ne derse desin artık gidiyoruz. Balayıymış. Daha neler! Hem bu adam altı yaşında olduğunu sanmıyor muydu? Bu kadarı da fazla canım.”

“Anne.” Baskın ve kısık bir sesle ona bağıırıp Aras’a baktım ve neyse ki beyni imalardan anlamıyordu. Ayağa kalkıp uzaklaşırken Aras beni izledi. Sanırım herkes Aras’ın böyle bir zenginlik içinde bakımını üstlenmek, tedavi ettirmek ya da başka bir yere gönderilmek yerine biriyle evlendirilmesinde tek bir sebep görüyordu. “Bir nefes al. Mümkün değil tabii ki. Ne saçmalıyorsun!”

“Bana bak. Ya bu bir numaraysa. Ya bu çocuğun akli yeterince yerindeyse?”

Keşke öyle olsaydı?

“Aa, anne!” Tek ayağımı hırsıyla yere vurdum. “Saçma iş toplanmaları falan işte. Aras balayı ne demek onu bile bilmiyor.”

“Balayı ne demek?” Aras birden yanımda belirince lisede öğretmenime yakalanmış gibi telefonumu yanıma indirdim. *Al işte?*

“Anne, ben kapatıyorum.” Telefonda söylenmeye başlayan sesi minik cücelerin sesine dönüşünce telefonu kapattım. Aras bana bakıyor ve benden bir açıklama bekliyordu. “İıı, şey...” Aklıma hiçbir yalan gelmiyordu. “Yani normalde...”

“Bal mı yeniyor?” diye lafımı kesince yüzüm aydınlandı.

“Hah. Aynen. Biz de gidip bal yiyeceğiz.”

“Neden? Evde yok mu?”

“Var. Aman sen de... Tatile gitmek varken kim evde yer. Ben yukarı çıkıyorum. Sen de otur. Yeni bir pil falan bulayım.” Yanağım ve onu taklit eden bedenim yanıyordu. Çoktan kızardığımı biliyordum. Makyajımın bunu gizlemesini umuyordum. “Şehnaz,” diye seslenirken sesim çatallaşıp beni iyice utandırmıştı. Mutfaktan çıkınca koluna girdim. “Yukarıdaki pillerin yerini gösterebilirsin.” Şehnaz şaşkınlıkla duraksadı ve onu çeğiştiren kollarıma uyum sağlamak için adımlarını hızlandırdı.

“Ama piller...” deyip beni durdurmaya çalışırken kaşlarını çatıttım ve aynı anda yukarı kaldırdım.

“Yukarıdakiler Şehnaz, yukarıdakiler.”

“Ah, evet, yukarıdakiler. Haklısınız.” Bana eşlik edip merdivenlerden çıktığımızda derin bir nefes aldım. Sonunda girdiğim kolundan çıkınca duraksadı ve şaşkın bakışlarını üzerime dikti.

“Bazen beni daha erken anlayan gerekiyor,” diye söylenirken kıkırdadı ve bir dahakine dikkatli olacağını söyledi. Gelmişken ona çantaları indirmesinde yardım ettim. Tatilimiz bir gün sonra başlıyordu ama ben erken gitmek istiyordum. Çünkü Aras’la bilmediği bir oyuna başlayacaktık ve onun uyum sağlaması her zaman daha zor oluyordu. Daha farklı bir yere alışmadan katılmak zorunda olduğumuz etkinliklere gitmemiz zor olacaktı.

Gün sonunda evden çıkacağımız sırada Aras iyiden iyiye kendine gelmişti ve yukarıda aramaya çıktığımız pili televizyonun altındaki çekmede bulup çoktan oyuncağına takmıştı.

Bunu nerden bildiğini sormadım. O da yerini kendinin bile bildiği pili neden yukarıda aradığımızı sormadı. Karşılıklı sözsüz bir anlaşma yapmıştık.

Arabada giderken grup konuşmalarına baktım. Aras pencereden dışarıya, şehrin ışıklarının parladığı yerlere bakıyordu. Ben de ona eşlik ederken yeni bir bildirim geldi.

Pınar:

Ablan ne diyor böyle. Çabuk beni ara.

Cenk:

Kurtarma operasyonu?

Pınar:

Tabii ki de. Al beni, hazırlanıyorum ben.

Ben:

Arkadaşlar ben yola çıktım bile.

Pınar:

Ne?

Cenk:

NE?

Ben:

Aras'la biraz yavaş ilerliyor, biliyorsunuz. Bu yüzden erken gitmek istedim.

Pınar:

Bırak ya! Sen daha hevesli çıktın. Noluyor?

Ben:

NE ALAKASI VAR!!

Ben:

Sakın aklınıza gelen cümleyi söylemeyin. O hâlâ altı yaşında.

Cenk:

Akıl olarak Sırma. Bir erkek olarak söylüyorum bunu. AKIL OLARAK.

Pınar:

BİR ERKEK OLARAK SÖYLÜYOR.

Ben:

Bağırmayın, duyacak.

Mesajımın sonuna gülümseyen yüz koyup telefonu cebime attım ve soluma bakıp Aras'ı dibimde görünce yerimde sıçradım.

“Ne yapıyorsun be adam?”

“Ne yapıyorsun?” dedi gülümseyerek.

“Mesajlaşıyorum. Ayrıca insanların telefonuna bakılmaz.”

“Özür dilerim,” deyip geriye yaslandığında okuma yazmasının da altı yaşındaki bir çocuk kadar olması için dua ettim.

“Sen...” duraksadım ve kendimi vereceği cevaba hazırladım. “Okumayı biliyor musun?” Başını aşağı yukarı sallayınca kalbim yerinden çıkacak gibi hissettim. Elimi alınma koyup başımı öne eğdim ve daha sonra gruptan çıkmam gerektiğini aklımın bir kenarına yazdım. “Ama yavaş okuyabiliyorum ve uzağı çok net göremiyorum. Bu yüzden yaklaştım.”

“Ama okuyamadın,” dedim. Sesimin tonu soru niteliğindeydi.

“Evet. Elindekini ışığı çok beyaz.”

Derin bir nefes alıp miyobuna ve fazla ışığa duyarlı oluşuna şükrettim. Araba havaalanına vardığında Asım Abi çantalarla bize eşlik etti. Aras üzerimizden geçen bir uçağa bakarken kolumu tutup korkuyla sıktı. Ona iyice yaklaştım ve elimi elinin üzerine koydum. “Korkma. Birazdan ona bineceğiz ve hayatında gördüğün en güzel manzarayı göreceksin.” Şaşkın bakışları bir bende bir uzaklaşan uçakta gidip geldi. “Ona nasıl yetişeceğiz ki?” diye sorunca kahkaha attım. “Birazdan göreceksin.”

Kontrol noktalarından geçerken bana iyice sokuldu ve üzerimiz aranırken ona endişe duymaması gerektiğini anlatmak için gülümseyip durdum. İki yana açılmış kollarımızın ucundan parmaklarımız birbirine değiyordu. Güvenlikten geçtikten sonra yine koluma girdi ve beni uçağa binip oturana kadar bırakmadı. Yerimize yerleştirmiş meraklı bakışları etrafta geziyor, yabancıları inceliyordu. Pencere kenarını bugüne kadar kimseye

kaptırmazdım ama bunun bir karşılığı olacaktı. Diğer insanların da bizimle geleceğini öğrenince neden tanımadığımız insanlarla bir arada olduğumuzu sordu. Bunu daha önce ben bile sormamıştım kendime. Bir avuç tanımadığımız insanla, yerin kilometrelerce üstünde uçacaktık. Neresinden bakarsan bak hiç güvenli bir durum değildi.

Çok geçmeden uçak hareket ettiğinde korkuyla elime sarıldı ve gözlerini sımsıkı kapatıp uçak yukarı çıkana kadar bekledi. Sonunda nefes nefese gözlerini açtığında ilk bana baktı. Boşta kalan elimi önce omzuna koydum ve sonra dışarıyı işaret ettim. Şehrin uzak görüntüsü mavi gökle birleşiyor ve gölün yeşil yansımalarıyla harika bir uyum oluşturuyordu. Manzaranın büyümesine kapılmak için Aras olmaya gerek yoktu. Bu görüntü beni her zaman mest edecekti.

Bana sürekli sorular sorup durdu. İnsanların arasında gezen düzgün giyimli kadınların kim olduğu gibi. *Onu ne ilgilendirirdi ki?* Hoparlörden gelen sesin uçağın ruhu olup olmadığı, her sarsıntıda düşüp düşmeyeceğimiz gibi birçok soru. Bunca süre boyunca elimi asla bırakmadı. Belki sakinleşmesine yardımcı olur diye ona Gameboy'unu uzattım. Bakışları elimle oyuncağı arasında gidip geldikten sonra elimi tutmayı seçmişti. Bununla gurur duymuştum.

Akşamüstü otele vardığımızda gökdelen otelin parlak camlarında şehrin yavaş yavaş yanmaya başlayan ışıkları geziniyordu. Tam Mehmet Bey'e göre bir otel olduğunu düşünmüştüm ama içerideki samimi, yumuşak ve vintage doku öyle olmadığını kanıtlar gibiydi.

Odanın en büyük süit olmasıyla ilgili çalışanın yaptığı konuşmaya kulak kabartmak yerine zevkle seçilen her ayrıntının büyümesine kapılmıştım. Yuvarlak asma tavan altındaki büyük yataklar beyaz renkteydi. Yatağın arkasındaki koyu bordo renk duvar kâğıdı, krem duvarlarla tezat oluşturuyordu. Ahşap ve yana doğru açılan kapı üzerindeki freskli camlarla harika görünüyordu. Ardındaki giyinme odası da çok fonksiyonel ve genişti. Sağda tahta paravan orta çağdan kalmış gibi görünüyor ve bambaşka bir hava katıyordu.

Aras bize eşlik eden otel çalışanı gider gitmez bütün çekmeceleri karıştırmaya ve odayı keşfetmeye başlamıştı bile. Ve bana her dokunduğu şeyle alakalı soru sormayı ihmal etmiyordu.

“Bu çekmeceler neden boş?”

“Çünkü burası bir otel. İnsanlar bir süre yaşar ve gider.”

“Artık bizim evimiz mi?”

“Hayır, biz de bir süre sonra gideceğiz.”

“Dolaptakileri yiyebilir miyiz?”

“Evet.” Valizimi açıp içindekileri çıkarırken şişelerden birini eline aldığını fark ettim. “Sakın onları içme. Sadece su içebilirsin.”

“Bunlar ne ki?”

“Yetişkinler için,” dediğimde sessiz kalışı kafa karışıklığının izlerini taşıyordu.

“Bu kart ne?” dediğinde kafamı çevirdim. *DO NOT DISTURB!*

Ah! Yeter ama!

“Çok fazla soru soruyorsun?”

“Özür dilerim,” dedi ve gülümseyerek eski yerine bıraktı. Perdeler doğru yürüdü ve perdeyi iki yana hızla açtı. Koyu renkli perdeler nefes alır gibi bir sesle kaydığında odaya günbatımının eflatun ve turuncu renkleri doldu. Aras birden donakalarak, “*Vauv!*” dedi. Ayağa kalkıp yanına gidince ona hak verdim. Bu manzarayı anlatacak tek kelime buydu.

“Haklısın,” dedim iç çekerek. Bir yanda denizin batan güneşin önünde yaptığı dalga oyunları. Bir yanda gezinen bulutların yumuşak görüntüsü. Bir yanda henüz yanmaya başlayan şehrin ışıkları. Başım dönünce ayaklarıma, sonra Aras’a baktım. Elleri camın üzerinde geziniyordu, sanki manzarayı hissetmeye çalışıyor gibiydi. Kaşlarını çatıp yanına yaklaştım. “Ne yapıyorsun?”

“Onlara dokunuyorum,” dedi fısıltı gibi çıkan bir sesle. “Sen de dokunsana.”

Dişlerimin arasından tıslayarak güldüm. Manzaraya son kez bakıp derin bir nefes daha aldım ve valizimin başına geri döndüm. Aras da çok geçmeden kendini yatağa fırlatıp kollarını ve bacaklarını açtı. Gerinip yuvarlandı ve vücudunun her bir parçasını başka bir yere savurdu.

“Bu yatak çok büyük.” Artık endişeli ve korkulu bir çocuk değil, sadece eğlenen ve merak eden bir çocuktur. Uzaklaşmak benden çok ona iyi gelmişti ve umarım burada çok şey öğrenecekti.

Odamıza gelen yemek servisinin lezzetli yemeklerinden sonra Aras uzun bir süre şehrin ışıklarını izledi. Perdeleri kapatmayı ve aydınlatmayı artırmayı kabul etmedi. Bir süre sonra yatağa geçti ve benim kendime vakit ayırmam için iyi bir fırsat sundu. Duş alıp giyindikten sonra Aras’ı hareketsiz ve derin nefesler alarak uyurken buldum. Ben de dolapların birinden bulduğum örtüyle geniş koltuğa yayıldım. Odadaki atmosfer ve bizimkilerin vesveseleri yüzünden paranoyak olmuştum ve odadaki loş ortam da hiç yardımcı olmuyordu.

Evde elimi ittiğinden beri ona temas etmeye çekiniyordum. Onun bana yaklaşmasını beklemek mantıklı geliyordu. Bu yüzden koltukta yatmak nedense doğru bir seçim gibi geldi. Yine de belime sarılan biri olmadan hayat sıkıcıydı.

Pencereden giren ışıkların tavana yansıyan gölgeleri dans ederken Aras karanlıkta fısıldadı. “Sırma?” Başımı kaldırıp ona baktım ama karanlıkta sadece silueti seçiliyordu. Pozisyonunu değiştirmemişti. “Sen benimle yatmayı sevmiyor musun?”

“O nereden çıktı şimdi?”

“İnsanlar birbiriyle iletişim kurar demiştin.”

Demiştim, evet. Bunu sağlayacak tek tarafın da hep ben olacağını düşünmüştüm. Bazen benden daha büyük oluyordu, karşısında ne kadar aptal olduğumu fark ediyordum. Başımı yastığıma geri koydum ve cevap vermeden önce düşündüm. Ondan açık olmasını istiyorsam ben de öyle davranmalıyım.

“Bilmem. Bazen özgürce yatmak istiyorum ama sen sarılmadığında da boşluk hissedip üşüyorum.”

Uzun bir süre sesi çıkmayınca uyuduğunu sandım. Derin bir nefes bırakıp yatakta hareket edince öyle olmadığını anladım. “Annem bazen uyurken onu boğduğumu söylerdi. Sonra benimle bir daha uyumadı. Seni de boğmuyorum, değil mi? Boğmamak için beline sarılıyorum.”

Tavanda gezinen ışıklar genzimin yanmaya başlamasıyla bulanıklaştı. Dudaklarım titredi. İnsan çok düşündüğü için

düşünme yetisini kaybedebilir miydi? Kendisiyle ilgili farkındalığını unutabilir miydi? Sanırım boğmanın ne demek olduğunu çok yanlış anlamıştı. Ona bunu söyleyen annesinden bir kez daha nefret ettim. Soyut kavramları bilmiyordu ama somutluktan da çok uzak bir dünyası vardı.

“Hayır,” diye fısıldadım çünkü biraz daha yüksek sesle konuşsam ağladığımı anlardı. “Beni boğmazsın.”

“Ama bugün benimle yatmıyorsun?”

“Hey,” dedim hızla gözyaşlarımı silerek. “Ben de yastık değilim be adam!” Kelimelerim sert çıkmış olsa da ses tonum komikti. Yine de üzülür mü diye düşünüp bir an pişman oldum ama uykulu sesiyle kıkırdayınca öyle olmadığını anladım. Bir süre sonra nefes alıp verişini iyice yavaşlayarak uykuya daldı. Koltuktan kalkıp sessizce yatağa yürüdüm ve yanına oturup karanlıkta çok az görünen yüzünü izledim. Sonra dışarı, şehrin titreyen ışıklarına baktım. Ortamın rahatlatıcı etkisinden mi bilmiyorum, içimden kendime dürüst davransaydım onunla uyumayı sevdiğimi söyleyeceğimi fark ettim. Onunla uyumayı seviyordum. *Belime sarılmasını seviyordum. Nefes alıp verirken ağzından çıkan havanın karnıma değişimini seviyordum.* Tekrar ona döndüm ve içimde yeni bir hayalin yeşillenen filizlerini gün yüzüne çıkardım.

“Ne zaman büyüyeceksin sen?”

Ertesi sabah gün hızlı başlamıştı ama Aras hâlâ uyuyordu. Erkenden kalkıp duş almış, saçlarını şekillendirmiş, güneş karşısında hazırlıklı olmak için tüm losyonlarını sürmüştüm ama Aras hâlâ geniş banyoda jakuziye oturmuş, suyun fokurdamasına rağmen nasıl kaynamadığını anlamaya çalışıyordu. Şeftali rengi elbisemle uyumlu el örgüsü tokayı saçıma takarken banyoya doğru seslendim.

“Aras. Geç kalacağız. Bak, burası eve benzemez. Geç kalırsan kahvaltıyı kaçırsın.”

“Hemen çıkıyorum,” dediğinde boğuk ama çekici olan sesi odada yankılandı. Bakışlarımı bu etkileyici sesin geldiği yöne çevirdim. Kapıyı aralayıp sadece başını uzatarak, “Gameboy’umu da alır mısın?” deyince o ses tekrar kayboldu. Başımı iki yana

sallayıp masanın üstünde duran aleti alıp çantama tıkarçasına attım. *Tabii Aras! Neden onsuz evden çıkalım ki?*

Bizim için zorunlu olan etkinliklere katılmadan önce uzun bir zaman vardı. En azından bu boş vakti eğlenerek geçirebilirdik. Bu yüzden Side hakkında geniş çaplı bir araştırma yapıp gezilecek yerler hakkında küçük notlar almıştım.

Kahvaltı için indiğimizde açık büfeden istediği her şeyi yiyebilecek olması onu çok mutlu etmişti. “Kimse kızmayacak mı gerçekten?”

“Hayır,” dedim üstüne basarak. “İstediğin her şeyden istediğin kadar alabilirsin.” Benden onay alır almaz büyük tabaklardan birini eline aldı ve büyük stantların arasında kayboldu. Ben elimde boş tabakla onu izlerken ara sıra bana bakıyor, düşünceli bir şekilde yanağına dokunup sonra yine yiyeceklere dönüyordu. Patates kızartmasını aradığını düşündüğüm sırada yanıma geldi ve tabağı bana doğru uzattı.

“Bu senin için,” deyip gülümseyince şaşkınlıktan kaşlarım yukarı kalktı. Mantarlı yumurta, beyaz peynir, kızarmış ekmek, susamlı yoğurt, poğaç ve birkaç nane yaprağı tabağı süslüyordu. Bütün bunları sevdiğimi nereden öğrenmişti!

“Bütün bunları sevdiğimi nereden bildin?”

“Aylin Ablaya sormuştum.”

Gerçekten ne sevdiğimi mi merak etmişti?

Daha önce hiçbir erkek benim için böyle bir şey yapmamıştı. Bunu benim için ablam bile yapmamıştı. O genelde ekmeğime yağ sürerdi ama konumuz bu değildi. Vay canına, gerçekten de benim için tabak hazırlamıştı. “Te... teşekkür ederim.” Kekelemenin sırası değildi.

“Rica ederim.” Elimde tabakla beni bırakıp gittikten sonra uzun bir süre dönmesini bekledim. Sonunda kendi tabağını tıkabasa doldurmuş bir şekilde geldi. Üst üste yığılan poğaç ve kahvaltılıkları nasıl bitireceğini düşünmek bile istemiyordum çünkü birazdan canlı bir şekilde görecektim.

Masaya geçtiğimizde de ilk defa restorana geldiğini öğrendim. O tabaktakileri yiyebileceğine inanmak buna inanmaktan daha kolaydı. “Bunca insan aynı yerde yemek yiyor ama neden ayrı masalarda oturuyor?”

“Çünkü kimse birbirini tanımıyor.”

“O zaman neden aynı yerde yemek yiyorlar?”

Çatalımı masaya bıraktım ve portakal suyumdan bir yudum alırken gözlerimi devirdim. Bu sorunun cevabı için ben de yeterli değildim. “Sosyoloji için fazla küçüksün. Soru sormayı bırak da yemeğini ye.”

Son lokmasına kadar tabağındakileri bitirdiğinde ben hâlâ tabağımdakileri yarılammıştım bile. Üstelik benim tabağımdakiler onunkinin dörtte biri bile değildi. Nefes verip göbeğini tutarken nasıl zafiyet geçirmediğini düşündüm. Ben olsam çoktan tuvaletin yolunu tutmuştum.

“Yapmak istediğin ne var?” dedim yemeğe ara verip. Zaten bitireceğime olan ümidimi de kaybetmiştim.

“Bilmem. Sen ne dersen onu yapalım.” Ciddiydi. Bu hayatta ne yapmak istediğini bilmemek çok zor olmalıydı. Gerçi hangimiz öyle değildik ki? Yaşama ayak uydurup, zamanın girdabında sürüklenip giderken yapmak istediklerimizi unuttuyorduk. Bulduğumuzu sandığımız her amacımıza ulaştığımızda yenileri geliyordu. Aras sayesinde bunu daha net anlayabiliyordum. Söyledikleri basit olsa da onun durumunda, altında yatan anlamlar ağırdı.

“Önce yapmamız gereken bir şey var. Yapmak zorunda olduğumuz. Oraya gidelim. Sonra istersen çarşıya gideriz. İnsanlar böyle yerlere gittiğinde hediyelik eşya ve anı olsun diye bir şeyler alır.”

Heyecanla başını aşağı yukarı sallayınca portakal suyumun son yudumunu içip ayağa kalktım. Benimle aynı anda kalktı ve masaların arasından geçerken koluma girdi.

İlk konferansın olacağı mekâna vardığımızda en arka tarafa oturduk. Ortama asla uymayan kıyafetlerimiz ve Aras’ın bu kadar ciddi insanın arasında yürümek istememesi bunun en büyük sebebiydi. Bir fotoğrafçı farklı açılardan salonu çekiyordu ve bizim de birkaç fotoğrafımızı çektikten sonra ön sıradakilere geçti. Ertesi gün yerel basında “Ekonominin Genç Solukları” başlıklı bir haberin yayınlayacağını da söylemeyi ihmal etmedi. Eh! En azından artık söylenenleri yaptığımıza dair bir kanıt vardı.

Soğuk ve gri salonu renklendiren tek şey projeksiyondan yansıyan grafiklerdi. Ekonominin e'sinden bile nefret ederdim. Ben sadece harcama kısmından anlardım ve Aras'ın da benimle aynı fikirde olduğunu düşünüyordum. Kaşlarını çatmış, başını öne uzatmış, konuşulanlara anlam vermeye çalışıyordu. Bir an gerçekten ilgilendiğini ve aklına yatmayan kısımlar olduğunu düşündüm. Sonra bana döndü ve kaşlarını yukarı kaldırdı.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

Kaşlarını çatma sırası bendeydi. "O nereden çıktı, Aras?" Uzun bir süre düşündü ve tekrar sahnede konuşan adamlara baktı.

"O zaman neden beni buraya getirdin? Burası çok sıkıcı." Fısıldayarak konuşsa da öndeki iki kişi dönüp bize baktı. Önlerine dönüp başlarını iki yana salladıklarını görünce bizi yargıladıklarından emin oldum. "Bu bir ceza gibi. Ayrıca neden tartıştıklarını bile anlamıyorum."

"Bunu söyleyeceğim aklıma gelmezdi ama seninle aynı fikirdeyim."

Etrafa bakıp nasıl kaçabileceğimiz hakkında kolay bir plan yaptım. Kameraman bizden uzaklaştığında yürüyüp çıkacaktık. Ben ayağa kalktığımda kolumdan çekip dengemi bozunca neredeyse üzerine düşecektim. Etraftakilerin dikkatini bu şekilde çekmek işten bile değildi. Sessiz ve yavaş adımlarla kapıya yürürken buradan kurtulacak olmanın heyecanıyla titriyordum.

"Siz?" Hoparlördeki ses mayına basmış gibi olduğum yerde donakalmama sebep oldu. *Çok yakındı!* Başımı çevirip Aras'a baktığımda titremeye ve terlemeye başlamıştı. Omzunun üzerinden sahnedeki adama baktım. Elindeki mikrofonu en ön sıradaki birine uzatırken derin bir nefes aldım. Sözlerinin hedefi biz değildik. Aras hiç kıpırdamadan sadece gözlerini oynatarak bana bakınca gülümsedim.

"Hadi, gel."

Dışarı çıktığımızda bu sefer adımlarımız hızlandı ve sonunda koşmaya başladık. Kahkahalar atıp koşuyor ve insanların arasından geçiyorduk. Aras da elime sıkıca yapışmış, birlikte ilerlerken bazen önüme geçiyor, bazen de gerimde kalıyordu. Uzun bir

süre koştuktan sonra sahile vardık ve dizlerimizden destek alıp nefesimizin düzene girmesini bekledik. Neden bilmiyordum ama birbirimize bakıp gülüyor, hızlı nefes alıp verişlerimizin arasında kakhaha atıyorduk.

“Hafif mi hissediyorsun?” dedim sonunda düzenli bir şekilde nefes almaya başlayınca. Başını aşağı yukarı sallayıp gerindi ve havayı içine çekti. “Buna özgür hissetmek deniyor.” Son cümlemlerle kafası karıştı. “Ne zaman kendini sıkışmış hissedersen, koş. Tamam mı? Tıpkı parka gittiğimiz gün etrafında döndüğün gibi.”

“Ama beni hafif hissettiren o değil.ki!” Bu sefer kafa karışıklığı yaşama sırası bendeydi. “Senin gülümsemen.”

Neler söylüyordu bu çocuk böyle!

Hızla arkama döndüm. Hava bir anda daha basık hâle gelmeye başladı. *Ben gülümsemiyordum bir kere?* Elimle enseme yapışan saçlarımı kaldırdım ve bir avucuma toplayıp diğer elimle sıcaklığı ve gülümsememi bastırmaya çalışarak kendimi yelliyordum.

Tam o sırada üzerime gölgesinin düştüğünü hissettim. Aras’ın nefes alışını arkamda duyduğum an kalbimin atışı basık havanın ağırlığını delip geçti. Gözlerimi kapatıp bekledim. Neyi bekledim bilmiyorum. Bir dokunuş, bir fısıltı...

Hızla arkama döndüğümde yüz yüze geldik, öyle yakındı ki kirpiklerinin her birini sayabilirdim. Dudaklarını öne uzatmış beni öpmeye hazırlanmış gibi öylece duruyordu. Neredeyse dudaklarının sıcaklığını hissettim.

“Aras?” dedim omuzlarından tutup sarsarak. “Beni yanlış anladın sanırım. Sana gülümsüyorum çünkü iyi olmaya çalışıyorum.”

Gözlerini açıp duruşunu düzeltti ve dudakları eski gülümseyen hâlini aldı. Suçüstü yakalanmış gibi değil de asıl şaşırان oymuş gibi bakıyordu yüzüme. “Ensene üflememi istemiyor musun yani? Ben sandım ki öyle yapınca...”

Utancımдан yerin dibine girmek istedim. Ben kafamda senaryolar kurmakla meşgulken o sadece nezaketle, yanan temimi soğutmaya çalışıyordu. Kendi kendime uydurduğum o

romantik tuzağa yine kendi ayaklarımla düşmüştüm. *Hava daha ne kadar sıcak olabilirdi!*

“Evet, gerek yok.” Ellerimi hızla omuzlarından çektim. Sinir baştan aşağı bedenimi istila etmiş, kalbimin sesi beni yargılıyordu. Derdim neydi benim? Beni öpeceğini mi düşünmüştüm? Ne yani, bunu mu bekliyordum gerçekten? Onu yanlış anladığım için mi, yoksa bunu yapmadığı için mi sinirliydim? Daha neler? “Hadi, gel,” dedim ve onu en yakındaki küçük bir kıyafet mağazasına götürdüm. Kafamın dağılması lazımdı.

Küçük taş duvarlı mağazanın rengi, içeri giren güneş ışığında çok doğal bir atmosfer sunuyordu. İçerisinin serinliği de beni mutlu etmişti çünkü yanaklarım hâlâ yanıyordu. Aras’a bu sefer yavaşça döndüm ve öne uzanan dudağıyla karşılaşmamayı diledim. Tabii ki soran gözlerle bana bakıyordu. *Hayal kırıklığı!*

“Burası mağaza,” deyip koluna girerek ona yaklaştım. Bizden başka sadece üç kişi olsa da ona mağazanın ne demek olduğunu açıklarken duyulmamız hoş olmazdı. “Daha önce alışveriş yapmadın, değil mi?” Beklediğim gibi başını iki yana salladı. Atasoy ailesinden 5-0 önde olmak iyi hissettirse de bir insanın böyle yaşamak zorunda olması tam tersini hissetmeme neden oluyordu.

“Daha önce dışarı bile çıkmadım ki!” Gülümsüyordu ama kalbinin kırıldığını gözlerinden görebiliyordum. Fakat bu tatil onu değiştirmek içindi, değil mi? Acılarını yok etmese de anılarının üstünü örtebilmesi içindi. Onun farklı yönlerini ortaya çıkarmaya çalışıyordum. Tıpkı onun bana yaptığı gibi.

“Tamam. Şöyle yapacağız,” dedim ve kolundan tutup onu bir oturağa oturttum. Kabinlere yakın olması iyiydi. Böylece ben kıyafetleri deneyip ona gösterebilecektim, o da bana yorum yapabilecekti. Yani böyle olmasını umuyordum.

Çantamdaki Gameboy’u Aras’a uzatınca gülümseyip eline aldı. Böylece ben reyonların arasında gezerken hem sıkılmayacak hem de beni rahat bırakmış olacaktı. İşe yaradı. Eline alır almaz büyük bir hasretle oynamaya başladı ve eski bozuk oyuncağın tiz çıkan sesiyle mest olurken beni unuttu. Bu kadar çabuk unutulmak beni rahatsız etse de bunun Aras’a özgü olmadığını biliyordum. Hangi türden olursa olsun, oyun başına geçen

her erkek dünyayla bağını koparıyordu. Bunun en yakın örneği Cenk'ti. Oyun başına geçince gözlerini asla ayırmıyordu ama bizi dinleyip yorum yapmaktan da geri kalmıyordu, özellikle de bizi duymadığını sanarak rahatça konuştuğumuz konulara karışıp bizi utandırmaktan.

Elimde bir yığın kıyafetle kabinde geçirdiğim yirmi beş dakikanın sonunda Aras beni çıldırtmak üzereydi. Denediğim giysilerin hepsini beğeniyordu. Belki yorum yapmayı bilmiyor diye gözlerine bakıyordum ama gözleri de ağzından çıkanları destekliyordu. "Yeter artık. Lütfen, bir kusur bulman lazım. Kendi kendime karar veremem."

"Hepsi yakışıyor," deyince yalandan ağlayarak yanına oturdum ve başımı omzuna iki kere vurdum. "Bu hepsinden güzel oldu ama." Elini başıma koyup geri itince göz göze geldik.

"İşte, bu." Ayağa kalkıp aynada altımdaki baştan aşağı dantel olan beyaz pantolona baktım. Şort olan penye iç kısmı beni seksi gösteriyordu. Üstümdeki yeşil ve sarı karışımı batik desenli üst de beni açmıştı. "Sonunda gerçek bir yorum." Kabine geçip hızla kendi kıyafetlerimi giydim ve Aras'ın hepsinden güzel oldu dediklerini sepete koydum. Kolundan tutup erkek reyonuna gittiğimizde ellerimle askıları gösteren bir işaret yaptım ve onun incelemesine fırsat verdim.

"Hadi, istediğini alabilirsin." Kolunu kıpırdatıp bana baktı ve kaşlarını alnına doğru kaldırdı. Sonra tekrar reyonu baktı.

"Kızmayacaklar mı?"

"Neden kızsınlar? Zaten bunu bekliyorlar."

"İstediğimi alabilir miyim?"

"Evet."

"Vaay!" dedi nefesini vererek ve reyonu doğru ilerledi. "Daha önce hep annem getirirdi."

Az ötedeki kadın ve adam onu duyup döndüler ve yargılayan bakışları Aras'ın üzerinde gezindi. Rahatsızca parmak uçlarımda yükseldim ve sertçe tekrar yere bastım.

"Sence bu güzel mi?" Aras önünde koşan bir kaset figürünün olduğu lacivert tişörtü önümde tutunca ona odaklandım. Sanki kirliymiş gibi parmağının en uç noktasıyla tişörtü tutmaya

çalışıyordu. Bir yandan oyuncağını tutmaya uğraştığı için mi, yoksa temizlik takıntısı olduğu için mi, anlayamamıştım.

“Güzel,” dedim ve tişörtü elinden aldım. “Hadi, gel, biraz da bu tarafa bakalım.” Amacım kadınla adamdan uzaklaşmaktı çünkü ikisi de arada bir gözlerini Aras’a dikip bakıyordu. “Bunlar nasıl?” Mağazanın en uzak noktasındaki özenle katlanmış, rengârenk tişörtlerin olduğu tezgâha baktım. Aras parmak uçlarında yükselip önce üstlerinden bakıyor, sonra geri gidip yandan bakıyordu. Az önceki çift yaklaşırken Aras’ın neden normal davranmadığı ile ilgili kendi kendime hayıflandım. Beni utandırıyor ve ben ondan utandığım için kendimden daha çok utandığım kısır bir döngüye giriyordum.

“Elime alabilir miyim?” deyince içimden sessiz olması için yalvardım. “Onları bozsam kızmazlar mı?”

“Hayır, Aras.” Gözlerimi kapatıp dişlerimi sıktım. “Lütfen, sessiz ol ama.” “Tamam,” diye yanıt verse de yüksek sesle konuşmaya devam ediyordu ve hemen arkamıza kadar yaklaşan çift gülmemek için kendilerini zor tuttuklarını belli eden sesler çıkarıyordu.

“Babam ortalığı dağıtınca kızar da.” Artık iyiden iyiye elleriyle ağızlarını kapatmış, kahrkaha atmaya başlamışlardı. Aras bunu duyunca onlara döndü ve yüzü, dalından az önce koparılan bir papatya gibi hızla soldu. Gözlerini ondan kaçırarak çift böyle bir şey yaşanmamış gibi tezgâhın üzerindeki fularlara bakmaya başladı.

Bir gün, sadece bir gün huzurlu birkaç saat geçiremeyecek miydik? Bunu sadece kendim için değil, onun için de istiyordum. Aras’ı böyle üzgün görünce sinirlenmiştim, kaynayan bir çaydanlıktan çıkan buhar gibi öfkem artmaya başlamıştı. Sanki yıllardır içimde biriken tüm kırgınlıklar bir anda yüzeye çıkıyordu. Aras bana yaklaştı. “Beni almaya mı geldiler?”

“Hayır,” dedim ve çiftle arasına girip bana bakması için omuzlarından tuttum. Ama o bana bakmak bir yana, onlardan gözlerini ayırmıyordu. “Bana odaklan.”

“Onlar kim?” dedi Aras.

“Seninle alakaları yok.” Parmak uçlarımda yükselip görüş alanına girmeye çalıştım. Ama o hâlâ bana bakmıyordu. “Lütfen.

Lütfen, bana odaklan. Düşündüğün gibi değil. Bir şey olmayacak, tamam mı? Bana bak.”

Çekip gitmelerini söylemek için başımı arkaya çevirince çiftin artık alenen bizi izlediğini gördüm. Buna sebep oldukları yetmezmiş gibi, bir de eserlerini izlemekten gurur duyuyorlardı. İnsanlar nasıl böyle zorba olabiliyordu, anlamıyordum. Kuru-muş kalplerine hangi kötülük tohumu ekilmişti de insanların kötü olmasından bu denli yüz­süzce mutlu olabiliyorlardı! Kendi süper egolarında yarattıkları dünyanın çirkin manzarasında Aras’ın üzgün bir fotoğrafının olmasına izin veremezdim.

Aras kollarımdan kurtulup dışarı koşarken çifte döndüm ve sinirimin tüm yüzümde belli olması için dua ettim. Gözlerimi onlara dikip kaşlarımı indirebildiğim kadar indirdim. Kadın kollarını önünde birleştirdi ve yanındaki adama doğru sokuldu.

Tam Aras’ın arkasından çıkıyordum ki kadını duydum. “Deli miydi ne?” *İşte, şimdi yaş tahtaya bastın!* Yüzüme bakıp kıkırdadığı an nefesim daraldı. İçimde duyduğum öfke, daha önce hissettiğim duygulardan uzaktı. Bir ejderha bedenimdeki tüm boşluklarda gezinirken, derimin altına sıcak alevini bırakıyordu. Kadına yapmacık bir şekilde gülümsedim ve gözlerimle kocasını işaret ettim.

“Sizinki de orman reyonundan galiba?” dedim.

Kadının yüzündeki ifade aniden değişince içten içe kendimi kutladım. *İşte, bu!* Adam sinirle kaşlarını çatıp üstüme yürüyünce uzun bacaklarımın sağladığı avantajla bacağına bir tekme attım. Bir küfür savurup ağrıyan dizini tutmak için eğildiğinde de çantamı yüzüne geçirdim. Kadın küçük bir çılgılık atıp kocasının koluna girince reyon görevlisi bize doğru gelmeye başladı. Kolumdaki sepeti yere atıp kaçtım. *Güzel parçalardı, yazık oldu.*

Kapıdan çıkıp sağa sola baktım. Aras’ı kaldırımda oturmuş, kollarını dizlerine sarmış bir şekilde ağlarken ya da kriz geçirirken görmeyi bekliyordum ama o yoktu. Etrafa bakınıp adını seslendim. Aldığım tek karşılık kalabalıkta bana dikilen gözler oldu. Mağaza kapısı tekrar açılıp bir el bana doğru uzanırken omzumu son anda çektim ve koşmaya başladım. Biraz ilerleyip ara sokağa döndüm. Çift hâlâ peşimden koşup küfürler ediyor,

tehditler savuruyordu. Yolun sonundan bir kez sağı ve bir kez sola dönünce sonunda izimi kaybettirdim. Öne eğilip nefesimi toplamaya çalışırken umurumda olan tek şey Aras'tı.

Onu koca şehrin en kalabalık yerinde kaybetmiştim. Üstelik ikimiz de hiç bilmediğimiz bir yerdeydik. Hissettiğim çaresizlik bir anda beni yutmaya başladı ve küçük bir panik atak boğazımı gıdıklayarak kendini göstermeye başladı. Kim bilir, o ne hâldeydi?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bazı hayaller aslında hayatımızın tamamıdır.

Koşarak geldiğim yolu Aras'ın mağazaya dönmüş olma ihtimaliyle geri döndüm. Dönüş yolu sanki daha uzundu ve korkuyla ağırlaşan bedenim beni yavaşlatıyordu. Yine de çabaladım ve mağaza kapısından içeri girdim. Aynı görevli yine bana yaklaşıncı ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırdım.

“Bakın, ben gerçekten öz...”

“Biz mağazamız adına çok özür dileriz,” diye lafımı kesince şaşırıp ona baktım.

“Ben... hızla gelince beni kovacağınızı düşündüm.”

“Hayır. Diğerlerine müdahâle etmek istemiştin. Ama siz kaçınca müdahâle edemedim.”

Teşekkür edip etrafa göz gezdirdim ve Aras'ın orada olup olmadığına baktım. Kız etrafa baktığımı görüp eliyle kapıyı işaret etti.

“Sevgiliniz az önce geldi ama sizi göremeyince tekrar çıktı.” Ellerimi saçlarımın arasından geçirip hızla kapıya yöneldim.

“Ne tarafa gitti?” diye sorunca sol tarafı işaret etti. Gösterdiği taraf da diğer her yer gibi kalabalık ve genişti. Kapıdan kıza el salladım ve aldıklarımızı ayırmasını istedim. Aras'ın ilk defa kendisi için beğenerek seçtiği şeylere sahip olmasını istiyordum.

“Ayrıca sevgilim değil, kocam.” Kız gülümseyerek karşılık verince işaret ettiği tarafa yürümeye başladım.

Yolun sonunda denizi görebiliyordum ama söz konusu Aras olunca ne yapacağını kestirmek zordu. Hızla sahile doğru yürüyüp batmakta olan güneşi izliyor olması için dua ettim. Yanından geçtiğim ara sokaklara da girip bakmayı ihmal etmedim. İhtimaller azaldıkça endişem artıyor ve kaybolmuş olması korkusu beni ele geçiriyordu. Polisi aramak istedim ama yirmi sekiz yaşında bir adamın yaklaşık yarım saattir kayıp olması onları çok da harekete geçirmezdi.

Sonunda sahile varınca etrafa baktım. Oyun oynayan, tatilin tadını çıkaran ve sakince gezen insanların oluşturduğu gruplardan başka hiçbir şey yok gibi görünüyordu. Kriz geçiren insanların zapt etmeye çalıştığı birileri yoktu ki bu onu bulamamış olmama rağmen iyiydi.

Adımı haykıran, belime sarılmak üzere koşan kimse yoktu. Ağlayan ya da korku içinde Gameboy'uyla oynayan kimse yoktu. Onu gerçekten kaybetmiştim.

Ne yapacağımı bilmeyerek etrafımda döndüm. Annesini aramak aklıma geldi ama evlendiğimizden beri aramamıştı ve onları endişelendirip kendimi küçük düşürmek istemiyordum. Geri dönüp yol boyunca bir kez daha yürümeye karar verdim. Belki ara sokaklara daha çok dalıp birilerine onu görüp görmediklerini sorardım. Ne gösterecektim peki? Kocamla hiç çekilmediğimiz fotoğraflarımızı mı? *Allah kahretsin!*

Çaresizce geldiğim yolu geri dönmeye başladım ve parmağım Çiğdem Hanım'ın numarasının üzerindeyken yiyeceğim azara hazırlıklıydım. Telefonu kulağıma götürdüğüm sırada arkamdan gelen sesle duraksadım ve sesin yankılandığı binanın yanına baktım. Dar bir aralıkta yırtık kıyafetleriyle bir çocuk oturmuş, elindeki ışık saçan aletle oyun oynuyordu. Kararmaya yüz tutmuş sarı rengi ve kırık köşesiyle bunun kime ait olduğu gün gibi ortadaydı.

“Alo?” Çiğdem Hanım'ın sesi kulağımda çınlayınca telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. “Alo?”

Kahretsin!

“Çiğdem Hanım?” dedim çocuğun yanına yürürken. “Evlendiğimizden beri görüşmedik.” Sesimdeki sahtelik kendini ne kadar belli etse de korkumu saklıyordu. “Oğlunuzu görmek istemediniz sanırım, bana bıraktınız öylece.” İçimden çıkan bu manipülatör kişi de kimdi böyle?

“Ben...” duraksadı ve burnunu çektiğine emin olduğum bir ses geldi.

“Neyse, biz iyiyiz. Kendinize iyi bakın,” deyip telefonu kapadım ve bu yaptığım için kendimden utanmaya vakit bulamadan çocuğun yanına yaklaştım. “Selam.” Çocuk kafasını kaldırıp beni görünce birden ayağa fırladı. En fazla on bir yaşındaydı. Elinde tuttuğu oyuncacı kemerine taktığı poşetin içine atıp yerine mendil çıkardı.

“Mendil ister misin abla? İstersen suyum da var. Islak mendil istersen...”

“Elindeki oyuncacı nereden buldun?” deyince yüzü düştü.

“O satılık değildi abla ama...”

“Hayır.” Sesimi nazik tutup korkmaması için çaba sarf ettim. Aras’a karşı da böyle nazik olsam belki şu an onu arıyor olmazdım. “Sadece bunu nerede bulduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Bir abi verdi,” dedi eski gülümsemesi yerine gelirken. Aras gerçekten bunu yapmış mıydı? Bunu kendi isteğiyle yapması mantıklı gelmiyordu. “Uzun boylu, yakışıklı bir abi.”

“Evet, kendisi kocam olur.” Bunu bugün ikinci kez söylüyordum ve... her neyse! “Ne tarafa gitti peki?”

“Şu tarafa doğru.” Sokağın ilerisini gösterdiğinde doğruldum. Gösterdiği tarafın çok da tekin görünmediğini söylemek yerinde olurdu. Sokağın görünen her yerinde bar tabelaları vardı. Hava kararmamış olsa da çoğu dolmaya ve renkli ışıklarını yakmaya başlamıştı bile. Çocuğa yardım ettiği için teşekkür ettim ve kuru kuru teşekkür etmenin onun durumunda çok da faydalı olmayacağını düşünüp çantamdan cüzdanımı çıkardım. Yanımda taşıdığım tüm parayı ona uzatınca gözleri ışıldadı. Keşke onlar için daha fazlasını yapabilseydim ama önce yanımda olması gereken çocuğu bulmalıydım.

“Abla, bu paraya yerini bile gösteririm,” dediğinde gözlerinin parlama sırası bendeydi.

“Yerini biliyor musun?”

“Evet. Az ileride bir yere girdi.” *Vay, kaderin gülümseyen gözleri!* Sonunda şans beni de buluyordu. Başımı sallayıp elimi uzatınca hiç düşünmeden tuttu ve hızlı adımlarla beni çekti. Uzun bir süre sokağın içerisine doğru yürüdük ve kalabalığın içinden geçtik. Yanından geçtiğimiz her yüzde, içi görünen kafelerde ve barların arasındaki dar boşluklarda gözlerim onu aradı.

Sonunda çocuk birden durunca ona döndüm ve bakışlarım işaret parmağıyla gösterdiği yere kaydı. POLZE. Parlak ve titrek neon ışıklar. Etrafında minik lambalar ve kapıda dikilip sigara içen insanlar vardı ve gerçekten neden böyle bir yer seçtiğini merak ettim. İşte, şimdi gerçekten korkmalıyım. Çocuk uzaklaşırken arkasından teşekkür ederek bağırdım. Kapıda dikilen adamlardan biri beni fark edince sigarasını söndürüp kapıyı açtı. Gürültülü müziğin davetkâr sesi kulaklarıma usulca süzüldü. Adamın yanından geçince siyah, ses izolatörlü büyük bir kapı daha beni karşıladı. İkinci kapıyı da açınca gözlerim kamaştı ve kulaklarım ani gürültüyle bir an ağrıdı. Ses izolasyonunu hangi firma yaptıysa bulup onlardan ileride yapacağım projelerde faydalanabilirdim çünkü vay canına, gürültüye neredeyse dokunabilecektim.

Gözlerim çılgınca dans eden insanların arasında onu aradı. Sigara kokusu, alkol kokusuna karışıp daha keskin bir koku oluşturuyordu ve dumanın arasından süzülen renkli ışıklar net görmeme hiç de katkıda bulunmuyordu. Yine de tavandan sarkan minik ampuller, sanki yıldızlar yer yüzüne dökülüyor gibi hissettiriyordu. Eğer onu aramıyor olsaydım, burası hoşuma bile giderdi. Salonun diğer ucundaki DJ kabinine gitmek için insanların dans ettiği yerden geçmek zorundaydım. Bu kalabalıkta ve seste onu ne görebilir ne de sesimi duyurabilirdim.

Derin bir nefes alıp çantamı iki elimle kavrayıp yürümeye başladım. İnsanlara değmemek imkânsızdı ve ne yazık ki birkaç bana, ben de birkaçına sürtünmekten kaçınmadım. Sonunda küçük sahnenin önüne vardığımda içimden şükrettim. Dışım-dan etsem de kimse duymazdı zaten.

DJ kulaklığını takıp bir yandan masayı, bir yandan kalabalığı kontrol ederken ona el salladım. Bir yandan bağıırıyordum ama o kesinlikle duymuyordu. Belki müziği durdurup onun burada olup olmadığını anlamak için adını anons ettirirdim. Zıplayıp el sallamalarımı fark eden DJ başını aşağı yukarı sallayıp başparmağını bana uzattı. *Lanet!* Sanırım dans ettiğimi falan zannetmişti. Sinirlendim ve kontrol panelinin yerleştiği mermer masaya tutunup kendimi yukarı ittim. Sahnenin önündeki küçük çıkıntı üzerinde arkama döndüm. Birkaçı dans etmemi bekleyerek gözlerini üzerime dikti ve kollarını kaldırıp tezahürat etmeye başladılar.

Onlara aldırmayıp gözlerimle hızla etrafı taradım. Duman görüşümü bulanıklaştırırsa da görebildiğim her yüze bakmaya çalıştım. Bu son umudumdu ve eğer burada da bulamazsam ablamı arayacaktım. Koca kışını kaldırıp buraya gelmesi için de ne gerekiyorsa yapacaktım.

Gözlerim sahnenin sağında kafasını kaldırmış, tavan ışıklarını izleyen birinde takılı kalınca neredeyse ağlayacaktım. *Şükürler olsun!* Dans eden insanların gerisinde durmuş, ona değip geçen insanlara aldırmadan güzel yüzüne yansıyan ışıklar karşısında gülümsüyordu. Kabindeki adam elime dokununca ona döndüm. Elini hızlı bir şekilde aşağı yukarı döndürünce kendiminki kaldırıp sessizce özür diledim.

Gözlerimi ondan ayırmamaya uğraşsam da bedenleri şarkının ritmiyle uyum sağlayan insanların arkasında bir kayboluyor, bir görünüyordu. Kıpırdamıyor olması işime gelmişti. Sonunda ona ulaştığımda hâlâ tavanı izliyor ve beni fark etmiyordu. Gerçekten de oydu. Ah! Nasıl da korkmuştum! Şimdi öylece durmuş, güzel boynunda kımıldayan âdemelmasını izliyordum. Kollarımı açıp ona sarıldım. Limon çiçeği kokusu tüm bilincimi etkisi altına alırken gözlerimi kapadım. Tüm bu eğlence içinde ağlıyor ama bedenimdeki rahatlamayla da gülüyordum. Kaybettiğin bir şeyi bulmak kalbindeki boşluğun tüm duygularla dolmasını sağlıyordu. Bunu çok geç anlıyordum. Bu çocuk bütün hisleri bir arada yaşamama sebep oluyor ve bütün dengemi sarsıp beni kendi dünyasının bir parçası hâline getiriyordu.

Birkaç saniye sonra kollarını sırtımda hissedince şaşkınlıkla gözlerimi açtım. Başımı kaldırıp ona bakınca artık bana bir nefes kadar yakındı. Birden öne eğilip yanağımı öptü ve kolları arasındaki bedenimi iyice sıktı. Hayatımda böyle saf bir öpücük aldığımı hiç hatırlamıyordum. Böyle masum, böyle gerçek.

Tüm bu pisliğin içinde açan beyaz koca bir limon çiçeği idi.

Başımı göğsüne tekrar yasladım ve dünya etrafımızda duma-na boğulurken onunla nefes aldım. Başını benimkinin üzerine koyunca bir süre öylece kaldık. Sonunda müzik durup DJ kısa bir ara vereceğini söylediğinde ondan uzaklaştım. Bedenlerimiz arasına giren soğuk irkilmeme sebep olacak cinstendi. Gürültü birbirimizi daha iyi duyabileceğimiz kadar azalınca kulağına doğru parmak uçlarımda yükseldim.

“Hadi, gidelim.” Elinden tutup çekmek için harekete geçtiğimde beni kendine çekip kulağıma eğildi.

“Biraz kalamaz mıyız? Burası çok güzel.”

Sen istersin de biz yapmaz mıyız, dedi iç sesim. Sadece etrafımdakiler değil. Ben bile bana oyunlar oynuyordum. Duygularım birbiriyle saklambaç oynuyor, ben saklanmaya çalışırken beni ebe yapıyorlardı. Onu bulmak mı, ondan saklanmak mı daha iyi, karar veremesem de şu an buradaydık. Başımı aşağı yukarı sallayıp zaten tuttuğum elini çekip onu boş olduğunu umut ettiğim bir masanın yanına çektim. Elimini bırakmadan tavandaki ışıkları izlemeye devam ederken ben de sonuna kadar açılan gözlerinden yansıyan ışıltıları izledim. Her zaman olduğundan çok da farklı değillerdi. Ben de bakışlarının olduğu yöne baktım ve birden aklıma bir fikir geldi.

“Burada bekle. Sakın bir yere ayrılma, tamam mı?” diye kulağına bağırdığımda hızla başını aşağı yukarı salladı. Kendi ailesinin yanında benden yardım bekleyen adam böylesi kalabalık bir yerde yalnız kalmaktan çekinmiyordu.

Hemen ileride, solumuzda yer alan bara ilerledim. Neden gerçek bir eğlencenin tadına bakmasıydı? Barmen gülümseyip ne istediğimi sorunca kendim için ağır sayılabilecek bir içecek istedim. Aras içinse tek istediğim bira oldu. Barmen içeceklerimizi hazırlarken kolumu masaya yasladım ve geri dönüp ona

baktım. Dans eden kalabalığın içinde yukarı bakan tek yüz. Ona imrenmeden edemedim. Basit lambaların içinde yağan yıldızları görebilen tek kişi oydu.

Gerçi erkekler yanlarında dans eden kızlardan başka bir şey görmüyorlardı. Kadınlarsa müziğin ritmiyle dans edip gözlerini kapamış, yanlarındaki adamların zaten üzerlerinde olan ilgilerini daha çok çekmek için çabalıyorlardı.

Barmenden hazır olan içeceklerimizi almıştım. Masamıza giden kısacık yolda da neredeyse üç kez dökecektim. Sonunda geri döndüğümde Aras'ı tavana bakarken değil, tam aksine, aşağı bakarken gördüm. İki dakika. Sadece iki dakika yalnız bırakmıştım.

Bir kadın elindeki bitmiş kadehle Aras'ın önünde iyice eğilmiş, kıvrak bedenini Aras'a yaslayarak dans ediyordu. Aras'a sürtünüyordu. İç sesim şarkının sözleriyle uyumlu hâle geldi. *Move b*tch!! Get out the way!*

Geri kalan üç beş adımı da hızla arşınlayıp içkileri sertçe masaya bıraktım ve kendinden geçercesine dans eden kızın koluna iki kere dokunup kendi kollarımı göğsümde birleştirdim. Etek boyu ve dekoltesi elbisesi için çok kumaş kullanılmadığını kanıtlıyordu. İçimde kaynayan öfkenin dışarı taşması ise daha kısa sürecekti.

Kız sarhoş gözlerini aralayıp bana bakarak gülümsemeye devam etti. Aras masanın etrafından dolanıp yanıma geldi ve arkama geçip sessizce bana yaklaştı.

“Kocam olur,” deyince gülüşünü bozmadan tek kaşını kaldırdı.

“Böyle güzel bir parçayı yalnız bırakmaya gelmez güzelim,” dedi ve yanımdan uzanıp Aras'ın bileğini yakaladı ve parmaklarını gözümün önüne tuttu. Haklıydı. Eğer kocam oluyorsa, parmağındaki yüzük neredeydi? Kızla aynı şeyi düşündüğümüzü gösteren bakışlarımız birbirini buldu. Önce yüzüne, sonra Aras'ın bileğini kavrayan parmaklarına baktım. O bakımlı iğrenç ellerin Aras'ın tenine dokunduğunu görünce çıldıracağımı hissettim. Bedenimde gezinen karıncalar bugün çok fazla duygunun habercisi olmuştu ama bu hepsinden daha rahatsız ediciydi.

Onları derimden kazıyıp atmak istiyordum. Tıpkı Aras'ın tenine değen o kirli pençeleri yerinden sökmek istemem gibi. "Şimdi sen uza," dedi bana inanmayarak.

Kızın elini tutup bileğini hızla çekince Aras sendeledi ve dengesini sağlamak için masaya tutundu. Az önceki güveninden eser kalmayan kıza "Defol git," dedim sabrımın son kırıntılarını da kullanarak. "Yoksa ben seni göndermesini bilirim."

Kendinden önce gülüşü kaybolmuştu ve gözden kaybolana kadar onu izledim. Aras'a döndüğümde korkuyla bana bakıyordu. Masanın yanına geçip içkimden bir yudum aldığımda bacağım hâlâ titriyordu. Yüzünde bütün bunlara sebep olduğunu düşündüğü bir pişmanlık vardı. "Özür dilerim. Ben korkmuştum. Kızma bana. Hadi, gidelim." Kolumdan tutup beni hafifçe çekince kolumu ondan çektim.

Bakışları kalbimi eritse de hâlâ sinirliydim. "Sana kızmadım. Sadece..." *Sana benden başka birinin dokunması sinirimi bozdu.* DJ molasını tamamlayıp mümkünmüş gibi müziğin sesini daha da açınca cümlemin kalanını duyamadı. Yüzüne bakıp derin bir nefes verdim. Yine de gecemizin mahvolmasına izin vermeyecektim. Bu ikimizin özgür olduğu ilk gündü ve bunu hep hatırlayacaktık. Mutlu parıltıların üzerine siyah bir sis çekilmesini istemiordum.

Elini tutup onun bardağını uzattım ve tutması için işaret ettim. Kendi bardağımdan uzun bir yudum alınca beni taklit etti. Aman Tanrım! Bunu unutmuştum. Kolundan tutup bardağı ağzından çekince derin bir nefes vererek gülümsedi. Tadını beğenmiş olmalıydı ki tekrar bardağı ağzına götürdü. Elindeki ne kadar hafif olsa da yirmi sekiz yaşında bir çocuğu ne kadar çarpacağını kestiremiyordum. Bu yüzden yavaş içmesini sağladım.

Dans pisti neredeyse bir saat geçmesine rağmen hâlâ yorulmayan insanlarla doluydu. Aras bile izlediği insanları taklit ederek yavaş yavaş başını sallamaya başlamıştı. İkinci bardağımdan son yudumu alırken onun da bardağını bitirdiğini gördüm. Gözleri kısılrsa da hâlâ enerjik görünüyordu. Soğuk sıvı etkisini göstermiş, başım dönmeye ve görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. Bir müddet Aras'a baktım ve elinden tutup dans eden

insanların arasına çektim. Tepki vermeden bana ayak uydurdu. Tam pistin ortasında durduğumuzda diğer elini de tutup dans etmeye başladım. Dans etmeyi her zaman çok sevmiştim. Mutluluğu ifade etmenin daha güzel bir yolu olabilir miydi?

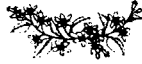
Elimi sıkıca tutup bana destek olurken daha da hafif hissediyordum. Bedenimi kısıyor ve insanlara temas etmemek için ona daha çok yaklaşıyordum. Ya da sadece ona temas etmek için yaklaşıyordum. Hadi ama! Ona yaklaşmak için sebebe ihtiyacım yoktu. O sadece benimdi ve bunun için kötü hissetmeme gerek yoktu. Onunla olmak, onu sevmek ve onun sevgisiyle hafiflemek istiyordum. Ah! Umarım ayık kafayla da hâlâ bunu istiyor olurdum. Sarhoşken sevmek kolaydı, sevgiyle sarhoş olmaktı zor olan.

Bir süre dans ettikten sonra yorulduğumu ve nefes nefese kaldığımı hissettim. Hareketli şarkılar birbirinin peşi sıra çalmaya devam ederken Aras hâlâ aynı hevesle hareket ediyordu. Ona gösterdiğim figürleri büyük bir mutlulukla yapıyordu. Ellerini bırakmadan başımın üzerine kaldırdım ve arkama döndüm. O sırada başka bir kız benimle aynı anda bana döndü ve bir anda karşılıklı dans etmeye başladık.

Sonra bir anda Aras belimden tuttu ve beni kendine yaklaştırdı. Daha da yakınlaştık. Artık bedenlerimiz birlikte hareket ediyordu. Sonra ellerini çekti ve tam ona döneceğim sırada kollarıyla belimi sardı. O an ne olduğumuzu, yaşadığımız her şeyi ve herkesi unuttum. Mahvolan hayatlarımızı unuttum. Bir şeyler fısıldadı ama ne dediğini duymadım bile. Sadece ikimizin olduğu bir evrendeydik ve yıldızlı gökyüzünde süzülüyorduk. Sadece o ve belimden geçirdiği ellerinden göğsüme yayılan sıcaklık hissi vardı. Sadece dans eden normal bir çifttik.

Hep olmak istediğim o hayattaydık ve o hayatta birbirimizi seviyorduk.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

*Bazı mutluluklar taklit edilse de
gerçeğinden daha çok heyecan verir.*

“Sırma, uyan lütfen.” Aras’ın sesi yavaşça açılan bir radyo gibi kafamın içinde zonklarken gözlerimi araladım. Oda dünden daha aydınlık, renkler daha beyaz, sesler daha şiddetliydi. Bedenimin bir tuğlaya dönüştüğünü hissediyordum. Aras’ın iç çeken sesi endişelenmeme neden olsa da hareket etmek istemiyordum. Sanırım sadece konuşarak cevap vermem gerekecekti.

“Efendim, Aras.” Maalesef o da vücudumun geri kalanı gibi dün gecedен nasibini almıştı.

“Başım çok ağrıyor. Bana bir şey mi oluyor?”

“Hayır.” Sonunda kendimde ona dönecek gücü bulduğumda gözlerimin içine dolan ışıkla gözlerimi kapamak zorunda kaldım. “Ama beni de bu derdine ortak etmek istiyorsan birazdan her şey olabilir.”

“Senin de başın ağrıyor mu?” Ah! Evet. Kesinlikle ağrıyor. Başımın altındaki yastığımı yüzüme kapattım ve uykuya dönmeyi umdum. Ne yazık ki Aras rahat bırakmayacaktı. “Biz hasta mı olduk?”

“Hayır.” Yastığın altından seslendim. “Çok içtiğin zaman ertesi gün başın ağrır.”

“Neden içtik o zaman? Bir daha içmeyelim.”

“Herkes ayık kafayla senin gibi renkler görmüyor,” dedim ve el yordamıyla telefonumu bulmaya çalıştım. Bulduğumda ışığını yaktım ve ışığının neden dedeminki gibi en yüksekte olduğunu sorguladım. Saat bugün gitmek zorunda olduğumuz etkinliğe neredeyse on beş dakika kaldığını gösteriyordu. Yastığı ve örtüyü hızla üzerimden atıp doğruldum. Ne yazık ki bu yaptığıma pişman olacaktım. Çünkü soğuk hava bütün bedenimi çarpmıştı. *Bütün bedenimi*. Kapalı olması gereken her yeri. Ben... çırılçıplaktım. Başımı çevirip Aras’a baktım. Evet. Yattığı yerden beni kesinlikle görüyordu. Full HD. 4K.

Çıglık atıp hızla yatağın içine geri döndüm ve kalın örtüyü başımın üzerine çektim. Aras da benimle aynı anda çıglık atıp yatağın en ucuna kaydı.

“Aras!” diye endişeyle bağırdım.

“Efendim.” Benim gibi bağıırıyordu.

“Dün gece neler oldu?”

“Hatırlamıyor musun?”

“Neyi hatırlamam lazım?”

Uzun süre dans ettikten sonra suçluluk hissiyle gözlerimi açmıştım. Dünya ayaklarımın altındaydı ve yıldızlar ışıkların arasında kayboluyordu. Onu sevebilir miydim gerçekten? Sevsem de nasıl sevebilirdim, bilmiyordum. Bu, kocama duyduğum sevgi miydi? Yoksa büyütmeye çalıştığım adama duyduğum bir sevgi mi? Ne olduğunu bilmiyordum ve bu çelişki beni mahvediyordu.

Aras'ın elini tutup dışarı çıkarmadan önce tuvalete gitmemiz gerekiyordu. Çünkü içtiği iki bardak biradan karnı ağrımaya başlamıştı. Tuvaletin önünde onu beklerken bir adam içeriden çıktı ve kısa eteğimden görünen bacaklarıma bakmıştı. Kaşlarım sinirle çatılmış ve ellerim istemsizce kapatmak için bacaklarıma gitmişti. Bundan utanması gereken ben değildim üstelik.

“Buralarda sizi ilk defa görüyorum.”

“Belli ki tuvaletten çıktığınız yok.” Sesimin sakın çıkması için kendimi zorlamıştım.

“Güzel bir kadını nerde görsem tanırım,” deyince gözlerimi devirmiştim.

“Beyefendi. Kocam bekliyorum. Uzatmayın bence.”

“Arkadaşını bekleyeni duymuştum da kocasını bekleyeni ilk defa duydum. Bence neyi beklediğin önemli değil.”

Lanet yüzükleri HEMEN TAKMAM LAZIM!

“Ciddiyim. Beni rahat bırakın.”

“Yoksa?” demişti sırtarak. Saçlarımın dibinde yine aynı öfke karıncalanmaya başlamıştı.

“Yoksa ben seni göndermeyi bilirim.” Benim yerime solumdaki kişi cevap verince donup kalmış ve bunun gerçek olup olmadığını düşünmüştüm.

Adam sesin sahibine dönmüştü. Karanlık bakışların sahibi asla kendisinden bunu beklemeyeceğim biriydi. Dik omuzları ve güçlü duruşuyla Aras tehditkâr bakışlarını adamdan ayırmıyordu. Karısını kıskanan her normal adam gibi göğsünü öne çıkarmış, adama olabildiğince yüksekte bakıyordu. Yürüyüp önüme geçti ve bileğimden tutup beni arkasına aldıktan sonra adama bakmaya devam etmişti. Adam endişeli bakışlarla onu süzmüş, sonunda bana bakmıştı.

“Denemiş oldum,” deyince Aras’ın önümde duran kolunu tutmuştum. İlk defa onun yanında korunduğumu hissediyordum. İlk defa güçlü olmak zorunda değildim. Sıkıca tuttuğu bileğime rağmen ilk defa özgür hissediyordum. Normali tatmanın böyle kolay olacağını bilsem bunun daha önce yaşanması için her şeyi yapardım.

Adam çekip giderken Aras gözlerini üzerinden ayırmamıştı. Hayranlıkla onu izlemekten kendimi alamıyordum. Ne kadar da karizmatikti. Artık bir çocuk değil, kocaman bir adamdı. Güçlü bakışlarındaki tehlike beni bile korkutmuştu ama yine de bu yeni Aras çok sıradışıydı. Çatık kaşlarının altındaki gölgeli bakışlarının hedefi ben olunca içimde ılık bir duygunun gezindiğini hissetmiştim. Gözleri dudaklarımla saçlarım arasında gidip gelmiş ve baktığı her noktayı hissetmeme sebep olmuştu.

Bileğimi bırakmadan hızla yürüyüp dışarı çıkınca tenime değen soğuk havaıyla ürpermiştim. Aras bana bakmıyor, konuşmuyor ve

herhangi bir tepki vermeden hızla ilerliyordu. Normal şartlarda bu güç gösterisini eziklik bulur, erkeklerin kadınları oradan oraya sürüklemesine gıcık olurdum. Ama şu an sadece tadını çıkarıyordum. Çünkü bunu Aras yapmıştı.

Bir süre sonra durup gözlerime bakmıştı, gözlerindeki karanlığın dağıldığını hissetmiştim.

“Nasıl?” diyerek gülümsemişti. “Az önce senin kadına yaptığın gibi yaptım.” Sevinçle öne doğru eğilince içimdeki bütün duyguların yerini hayal kırıklığı almıştı. “İşe yaradı,” deyip zıpladığında gözlerimi devirerek kollarımı önümde birleştirmiştim.

“Evet, Aras. Harika oyunculuk.” Hayal kırıklığıyla düşen omuzlarımı dikleştirip kolundan tutmuş, onu bir çırpıda ilerletmeye zorlamıştım. Hayat bana fazladan birkaç dakika mutluluğu çok görmüştü. Alkolün etkisiyle daha baskın hissettiğim duygularım ben onlara izin vermesem de gözlerimden taşmak üzereydi. Yine Aras’ın bileğini tutan bendim.

Yol boyunca sessiz kalmış ve otele vardığımızda dolaptaki tüm mini içecekleri tüketmek istemişim. Ne karıştırdığım umurumda olmadan birkaç dakika içinde vücuduma kaç farklı alkol girdiğini bile hatırlamıyordum.

Hatırladığım son şey Aras’ın elbisemi sıyıran elleriydi. “Sonra bütün o içecekleri içtin. Eliyle masayı işaret edince bunun kanıtı olan boş şişeleri gördüm.

“Sonra?”

“Sonra tuvalete gidip kustun. Ben de seni yıkamak için banyoya götürdüm.” *Ne büyük bir rezalet! Onun karşısında kusmuş muydum?*

“Sonra?”

“Yıkadım. Yatağa getirdim.”

“Sonra?”

“Uyuyakaldın. Kıyafet getirdim ama uyandıramadım seni. Bu yüzden...”

“Ne yani, beni mi yıkadın?” Başını aşağı yukarı sallayınca derin bir nefes aldım ve kolumu örtünün içinden çıkarıp saçlarımı

geriye attım. Aras hâlâ korku dolu gözlerle beni izlerken elimde olmadan kıkırdadım. Neler düşünmüştüm ben böyle? Benim için bir ilk yaşanacaksa bunu hatırlıyor olmak isterdim. Ki bu onunla imkânsızdı zaten.

Dudaklarımı büzüp örtüyü üstümden çektim ve kollarımın altından bedenime sararak ayağa kalktım. Penguen gibi yürüyerek Aras'a kaçamak bakışlar attım. Banyoya ulaşınca kapıyı kilitledim. Aynanın karşısına geçip dağılan saçlarıma ve şişen suratıma baktım.

Aras'ın bu konu hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum. Herhangi bir şey bilip bilmediğini de. Ya da bana bakınca ne gördüğünü de. Bir arkadaş, bir bakıcı, karısı... Bana ya da bir başka bir kadına bakarken gözlerinde tutkudan eser yoktu ve başka bir kadın için bunları düşünmesini istemezdim. Zihinsel olarak bir yetişkin olmasa da bedeninin yetişkin içgüdülerine sahip olup olmadığını anlamam da mümkün değildi. Bu belirsizlik beni de korkutuyordu ve yaşadığım ahlak karmaşası da bana hiç yardımcı olmuyordu. Bir yetişkinin zihnine sahip ben bile onun benim için ne ifade ettiğini bilmiyordum. Sadece... Aras'tı işte.

Başımın ağrısı artıp beni uyarırcasına şakaklarıma vurunca kısa bir duş alıp üzerimi giydim. Banyodan çıktığımda Aras hâlâ yatakta uzanıyordu.

"Hâlâ başın ağrıyor mu?" Başını aşağı yukarı sallayıp doğrulurken uykulu gözlerinden ne kadar acı çektiğini anlayabiliyordum. Yatağın başındaki telefonda ağrı kesici ve kahve isteyip telefonu kapattım. Kahve gelene kadar Aras uyumak istediğini söyleyince yanına uzandım.

Dün beni duşa soktuktan sonra kendi de duş almıştı. Bir anda onun benim bakıcım konumuna gelmesi beni gururlandırmıştı. Ben ona yardımcı olamıyordum, onu iyileştiremiyordum ama o ihtiyacım olduğu her an benim yanımdaydı. Aileme yemeğe geldiğinde, düğünden sonra ağlarken, dün gece aklım yerinde değilken. Daha çok benim iyileşmem için evlenmişiz gibi hissettim. Elini başına yaslayıp dirseğinin üzerinde beni izlemeye başlayınca tavana odaklandım.

Konuşmamız gerekiyordu ve uyumayacağına o kadar emindim ki! Suçluluk duygusu gözlerinden belliydi ama bunun nedeni benimle ben çırılçıplakken uyuduğu için mi, yoksa benden kaçıp bara gittiği için miydi, bilmiyordum.

“Neden oraya gittin? O bara,” dedim birkaç saniye sonra.

“Nereye?”

“O gittiğin yere işte. Müzikli ve ışıklı yere.” Sırtüstü uzandı ve benimle birlikte tavanı izlemeye başladı. Bu sefer dirseklerinin üzerinde durma sırası bendeydi. “Seni oraya ne çekti?”

“Bilmem,” dedi sessizce. “Yolu karıştırdınca kendimi orada buldum. İnsanlar içeriden gülererek çıkıyordu. İçerideki ışıklar da senin gelin olduğun güne benziyordu. Ben de o günü düşündüm. Çok güzeldi. Tekrar görmek istedim.”

Birbirine kenetlediğim ellerimi sıkıca birbirine bastırdım. “Neden?”

Durup birkaç saniye düşündü ve dudakları kıvrıldı. Ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Kafasının içinde dönen her şeyi duyup değiştirmek ve acılarının onu dönüştürdüğü her neyse, onu kurtarmak... Sadece böyle gülümseyeceği anıları, içinde ben olmasam da anlatacağı güzel hikâyelerinin olacağını düşünmek içimi ısıttı. “Çünkü sen çok güzeldin. Yıldızların ışıkları yüzünü aydınlatıyordu. Mutlu değildin ama çok güzeldin. Mutlu olsan kim bilir ne kadar güzel olurdu?”

Yanaklarımdan saçlarımdan arasına firar eden gözyaşıyla başımı ondan uzağa çevirdim. Hayatı üzerinde böyle bir etkim olduğundan haberim yoktu. Benimle çoğu şeyi ilk defa yaptığını biliyordum ama onunla yaşamaya başladığım günün onun için özel bir yeri olacağını düşünmemiştim. Onun hep kendi dünyasında bir anının içine sıkıştığını sanıyordum. Ama o yeni anılar biriktirmeye başlamıştı bile ve ben o anıların içinde mutlu değildim. Gözlerimi tekrar tavana çevirince kendimde konuşacak gücü bulmaya çalıştım.

“Özlem,” dedim. *Bir de umut*. Ne yazık ki onun beni hatırladığı en güzel günde onu eksik bırakmıştım.

“Efendim?”

“Bu dediğine özlem denir. O günü özlemişsin,” deyince bana bakıp gülümsedi. Ona bakmasam da bunu anlıyordum.

“Bir şeyi ne kadar çok tekrar görmek istiyorsan, o kadar çok özlemişsin demek midir?” Çocuksu sesi aramızdaki boşlukta yankılandı. Bakışlarımı ona çevirince yakalanmış gibi tavanda izlediği her neyse ona bakmaya devam etti.

“En çok neyi özlüyorsun?” diye sorunca gülümsemesi soldu.

Artık baktığı yerde bir tavan görmediğini biliyordum. Çok daha uzaklara bakıyordu gözleri. Gökyüzünden fazlası, artık bu dünyayı aşan bir acı vardı orada. Bir anda güz geldi, yaprakları soldu. Onun gözünde beliren bu sonbahardan nefret ettim. Hı-sırdayan yapraklar ve renkli şemsiyeler olmalıydı. Onun üzerine eğilip tüm acılarından koruyabilseydim... Dudakları yavaşça aralanıp sessiz bir nefes verince cevap vereceğini düşünüp heyecanlandım. “O zaman bir daha gidelim mi oraya?” dedi sadece. Yine de gülümsedim. Cevaplar hep başka bir gün içindi.

Küçük bir kahkaha attım ve yattığım yerden doğruldum. “Ne yani, ışıltılı bir barı çok mu özleyeceksin?”

“Hayır.”

“Neden peki?”

“Senin bana sarılmanı özleyeceğim.”

Zaman bir su damlasının göle düşmesi gibi usulca yayıldı ve etrafımda daireler çizerek tekrar durdu. Renklerin bir kokusu, sesin bir tadı vardı sanki. Hepsi çiçek açan bir limon ağacının etrafında dans ediyor ve beni de bu eğlencenin içine çekiyordu. Elimi tutup kalbine götürüyor ve beni daha önce fark etmediğim bir salıncakta sallıyordu.

Ya ben onu değil de o beni iyileştirirse ne olacaktı? Ya beni bırakıp gitmek isterse? Ya hayal dünyasındaki kadar mükemmel olmadığımı görüp benden vazgeçerse ki kesinlikle değildim ya benden ayrılmak isterse?

Bunu düşünmek bile acı verici olsa da aklımın bir köşesinde fısıldayan sese kulak verdim. *İyileştiğinde bitecek.* Başka ne olabilirdi ki? Bana sadece ona iyi bakmamı, onun yanında olmamı söylediler. Evliliğimiz kimsenin umurunda değil gibiydi. Çünkü evlendiğimizden beri bizi ne arıyor ne de soruyorlardı.

Birilerinin bizi takip ederek onlara hesap verdiğine dair parano-yakça bir düşüncem vardı ama buna dair hiçbir iz göremiyordum. Dün konferansın ortasında kaçmıştık, bugün gitmemiştik bile.

Bu düşünceler zihnimde yankılanırken içimde bir korku baş gösterdi. Sanki unutulmuştuk. Onu bana bırakıp kaçmışlar gibi hissettim. Evliliğimiz onlar için aşına olmadıkları bir yük gibiydi ve hiç kimse bu birlikteliği sorgulamıyordu. Sanki tüm dünya bize sırtını dönmüş, bizi unutmuştu. Yalnızlığını o an anladım. Bu yalnızlığı içimdeki koruma arzusunu daha da güçlendirdi.

Başımı yana çevirip tavanı izlerken gülümseyen yüzüne baktım. Benimki gibi yanağından saçlarına doğru ilerleyen bir damla gözyaşı akşamüstü ışığında ışıldadı. Sandığımdan çok ortak yönümüz vardı. Tam elimi kaldırıp silecekken benden önce davrandı ve elini kaldırıp yanağını sildi. O sırada ellerimiz birbirine çarptı. Bakışlarıyla özür dileyip önce elimi tuttu, sonra bunun da yanlış olduğunu düşünüp elini çekerken ona engel oldum. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip yatağın üzerine düşmesine izin verdim.

Gözlerimde yaşlar birikse de gözlerimi ondan ayırmadım. Dudaklarım düz bir çizgi hâlini alırken avucunun içindeki elime bakıp gülümsedi. Benim etrafım kalabalıktı ve eğer gerçekten gitmek isteseydim beni yalnız bırakmayacak olan insanlar vardı. Ama o yalnızdı. Gülümserken bile öyle yalnızdı ki bu boşluk canımı yaktı. Ona sarılmamı özlüyor ve mutluluğun bana yakıştığını düşünüyordu. İçime çektiğim nefes göğsümü titretince ağladığımı anladım. Kimse beni onun kadar düşünmemişti. Kimse bana onunla geçirdiğim bir ay içinde hissettiğim kadar sevdiğimi hissettirmemişti. Onun o sevgisine karşılık veremediğim için kendimden nefret ettim.

Tuttuğu elimi kaldırıp bir kuklaymış gibi hareket ettirdi ve kendi elimin tersiyle gözlerimi sildi. Bu hareketi karşısında kıkırdayınca kendi gözlerini de benim elimle sildi. Ağzımdan yalandan bir çığlık çıkınca o da benim gibi kıkırdamaya başladı. İkimiz de aynı anda birbirimize döndük. Kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi. Düşünceli bir şekilde beni izliyordu.

Dudağının bir kenarı kıvrılıp düzeliyor, sanki aklından geçenler yüzünü aydınlatıyordu. Yüzündeki gülümseme olmak isterdim ama ben hep buruktum çünkü o da hep buruktu. Yine de güzeldi. Öyle kusurluydu ki bu onu güzel bir insana dönüştürüyordu. Başka bir hayatta ona âşık olmamak aptallık olurdu.

Ne kadar zaman geçti, bilmiyorum, Aras'ın omzunun üzerinden baktığım pencereden güneşin batmak üzere olduğu anlaşıyordu. Yine de ikimiz de hareket etmeye cesaret etmedik. Bu anın bir büyüğü vardı ve ben onu bozmak istemiyordum. Aras bir ara gözlerini kapattı, sıkıca kenetlenen parmakları gevşemişti. Önce uyuduğunu düşündüm ama birkaç dakika sonra gözlerini açınca aslında düşüncelere daldığını anladım.

"O kız kötü biri miydi?" Fısıltısı boşlukta yankılandı. "Neden ona çok kızdın? Beni almak mı istedi?"

"Hayır," dedim. "Seni kimsenin almasına izin vermem."

"Beni neden dudağımdan öptü?"

"Ne?" Sesim neredeyse çığlık atıyormuş gibi çıkmıştı. Zaten ağrıyan başım iyice zonklamaya başlamıştı. Aras sesimden ve tavrımdan irkilince kendimi nefes almaya zorladım. Başımı kaldırıp dirseğimin üzerinde doğruldum. "Bu ne zaman oldu?"

"Yanıma ilk geldiğinde," dedi.

"Onu bulup bir güzel boğmam lazım." Doğrularp sırtımı yatağa yasladım. Elini o kadar çok sıkıştırmıştım ki avucumun içindeki teni bembeyaz kesilmişti. "O silikonlarını yerinden söküp boynuna dolamam lazım. İğrenç parmaklarını yerinden söküp dişlerine geçirmem lazım."

"Sırma. Elim." Sinirden köpürmeye ara verip ona baktım.

"Ve sen!" Parmağımı ona uzatınca gözlerini korkuyla daha da açtı. "Seni benden başka kimse öpemez." Ağzımdan çıkan cümle kulağıma ulaştığında ben bile kendi dediğime şaşırmıştım. Geri çekilip elimi yanına indirdim. "Senin bir suçun yok. Özür dilerim."

"Ama bana bağıırıyorsun."

"Sana bağıırmıyorum. Sadece..." *Birinin seni benden önce öpmüş olması fikri beni deli ediyor.* "Tamam. Bak, bir daha kimsenin seni

öpmesine izin verme. Bunu sadece karşısındakini seven insanlar yapabilir.”

“Kız beni seviyor muydu yani?”

“Hayır. Ah! Sen sadece tanımadığın hiç kimsenin seni öpmesine izin verme, tamam mı?”

Ellerini ellerimden hayal kırıklığıyla çekip, “Tamam,” dedi ve yavaşça doğruldu. Hâlâ üstsüz dolaşıyordu ve bembeyaz tenini öpen akşam güneşini kışkandım. *Neden her şey Aras’ı öpmek zorunda?* Önce bağırduğım için korktuğunu düşündüm ama bu korkudan fazlasıydı. Hayal kırıklığı gibiydi. Bir hata yapmışım gibi suçlu hissettim. “Sen neden beni öpmüyorsun?”

“Ne?” Sorduğu soru yüzüme soğuk bir su gibi çarpmıştı. Gözlerimi açıp ayağa kalktım. Yatağın etrafından dolanırken ikimiz de gözlerimizi birbirimizden ayırmadık.

“‘Karşısındakini seven insanlar öpebilir,’ dedin. Sen neden beni hiç öpmüyorsun?” Tam önüme gelip durunca kaşlarının ortası yukarı kalktı. Ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemedim. Kelimeler boğazımda düğümlendi. Ellerimi birbirine bastırınca parmaklarım çıtırdadı. Zor değildi oysa seni seviyorum demek.

Bütün bedenim katılaşmış gibi öylece dikilirken kendime verecek cevap bulamıyordum. Bunu daha önce kendime de sormalı ve bir dahakine cevabını verebileceğim sorulara yol açan cümleler kurmalıydım. Ağzımdan çıkan her şey onu yerle bir edebilirdi ama ben sorumsuzca kendi hislerime kapılıyordum. Ama lanet bir seni seviyorum ağzımdan çıkacak yol ararken labirente takılmış gibi davranıyordum.

“Ben...” Kapı çalınca derin bir nefes aldım. Aynı anda telefonum da çalmaya başladı. Hızlıca telefonu alıp kapıya yürüdüm. Arayanın ablam olduğunu görünce kuruyan boğazımı temizlemek için bir yudum su iyi olabilirdi. Neyse ki oda servisinin getirdiği kahve yaralarımı saracaktı. Aceleyle telefonu açıp kulağıma götürdüm.

“Efendim?” Telefonu kulağımla omzumun arasına sıkıştırıp üzerinde kahve olan tepsiyi aldım. Kapıyı ayağımla kapattıktan sonra kapının arkasında Aras’ın hem duyup hem de göreceği kadar görüş alanında kalmaya çalıştım.

“Neredesin?”

“Otelde.”

“Tamam.” Bu tamam ince ve uzun heceli bir tamamdır. Sa-
dece bir ‘tamam’ değildi, ardında birçok şey barındırıyordu.

“Ne işler peşindesin?”

“Senin tatil planının benim tarafımdan planlanan kısmında-
yım.” *Lanet tatili ikimize bıraksalar daha iyi olurdu!* “Sen iyi misin?”
dedi birkaç saniye suskun kaldıktan sonra.

“İyiyim, abla.”

“Yok, yok. Sende bir hâller var. Şüpheli davranıyorsun.”

“Ne yaptım şimdi ben ya?” diye söylenince birden derin bir
iç çekti. Şok içinde olduğunu gösteren o nefeslerinden birini
almıştı.

“Sen içmişsin. Gece bir şey olmuş. Utanç içindesin.”

Bunu tam olarak nasıl anladı ki!

“Ne alakası var? Ayrıca sana bu konuyu sakın bir daha açma
demedim mi?”

“Öyle bir şey demedim zaten. Senin de aklın fikrin...” der-
ken birden susup üfledi. “Ayrıca ne alakası var deniyorsa kesin-
likle alakası vardır.”

“Kapatıyorum,” derken carlayıp beni durdurdu. Zaten elim
doluyken telefonu kapatamazdım.

“Tamam. Özür dilerim. Ama bak bir şey anlatmak istersen
dinlerim.” Sesi bu sefer imadan uzaktı. Gerçekten beni merak
ediyordu. Kafamı hafifçe çevirip pencereden dışarıyı izleyen
Aras’a baktım. Beni duymayacak kadar uzak, tek derdim olacak
kadar yakındı.

“Güvende ve mutluyum. Yemin ederim.” Suskunluğu bana
inandığını gösteriyordu. Bunu gerçekten söylemiş miydim?
Mutlu muydum?

Telefon aniden kapanınca nefesimi verip içeri yürüdüm. Aras
beni görünce önce telefonu, sonra tepsiyi aldı.

Bu konunun üzerinde durmadan günü bitirmiştik. Ertesi
gün sabah kahvelerimizi içtikten sonra uzun bir kahvaltı yap-
tık ve bizim için planlanan bir başka etkinliğe gittik. Salona
gecikmeli girişimiz tüm gözlerin üzerimizde olmasına neden

olsa da mütevazı bir tavırla yerimize oturduk. Aras önceki günden sonra insanların içinde olmaya iyiden iyiye alışmıştı. Ama ne yazık ki sıkıcı konuşmaları dinlemek konusunda ikimizin de sabrı yoktu. Bittiği zaman birlikte buz gibi bir dondurma yedik.

Halletmemiz gereken birkaç şey daha vardı. Önce mağazaya gittik. Önceki günkü kıyafetleri hâlâ ayırmış olmaları beni çok sevindirdi.

Çalışan “Tekrar tekrar özür diliyorum sizden,” diye gülümseğinde çantamdan cüzdanımı çıkarıyordum.

“Neden?” diye sordu Aras. Kız kibarca yanıt verirken kartımı ona uzattım.

“Size kaba davranan müşteriler yüzünden. Burada böyle şeyler yaşanmasını istemezdik.”

“Onların özür dilemesi gerekmiyor mu?” Kafası gerçekten karışmış gibi bakıyordu ve kesinlikle haklıydı. Birinin hatası için bir başkası özür dilememeliydi.

Kartımı geri aldığımda araya girmem gerektiğini biliyordum. “Evet. Bu yüzden bu kibar hanımefendiye nezaketi için teşekkür ediyoruz.” Aras bana baktı ve başımı salladım, onay alınca kadına gülümsedi.

“Teşekkür ederiz,” dediğinde gururla gülümsedim ve bir elime alışveriş poşetini alıp, diğeriyle Aras’ın elini tutup mağazadan çıktım. Kadının Aras’a böyle normal davranması içten içe umutlanmamı sağladı. Aras da herkes gibi normal davranılmayı hak ediyordu. Durumu için kimseden çekinmesine gerek yoktu. Hatta onun kalbinin temizliği için saygı duymalılardı. Kapıdan geçtikten sonra boştaki eliyle uzandığı alışveriş poşetini benden aldı. Bu centilmenlikleri nerede öğrendiğini çok merak ediyordum. Bir yerden öğrenmesine gerek yoktu, belki de o gerçekten centilmen bir çocuktü.

İleride bir telefoncu görünce adımlarımı yavaşlattım. Bir daha kaybolması ihtimaline karşı bir önlem almanın zamanı gelmişti. “Oyuncağın nerede Aras?” dediğimde kaşları hüznle aştığı indi.

“Şey... bir çocuk çok üzgündü. Ben de ona verdim.”

Hay vicdanının meyve açan çiçekleri aşkına! Yapılan bir iyilik doğduğu yeri bu kadar hızlı bulabilirdi. O oyuncağıyla bir çocuğun yüzünü güldürmüştü ve o aynı çocuk benim onu bulmamı sağlamıştı. Onun yaptığı iyilik onu kurtarmıştı. Acaba benim kurtulmam için nasıl bir iyilik gerekiyordu!

“Sana telefon alalım mı?” deyince buna sevinse de çok hevesli görünmüyordu.

“Ama onlar çok parlak ve sıkıcı.”

“Parlaklığını istediğin gibi ayarlarsın. İstedığın oyunu da oynayabilirsin.”

“Oyuncağımdan bulamaz mıyız?”

“Hadi ama! Birbirimizi asla kaybetmeyiz. İstedığımız zaman ulaşabiliriz.”

Böyle söyleyince yüzü aydınlandı ve biraz daha istekli görünmeye başladı. “Tamam o zaman,” deyip benimle telefoncuya girince gözleri büyüdü ve bu kadar çok elektronik eşyanın bir arada olmasına şaşırdı. Yaramaz bir çocuk gibi bütün her şeye dokunuyor ve ne olduğunu soruyordu. Bilgiye açtı; eğitim eksikliği engeline takılmış olsa da çabuk öğreniyor olması aradaki farkı kapatıyordu. Bir yazıyı okumak için iyice yaklaştığında, döner dönmez bir göz doktoruna gitmeyi aklımın bir köşesine not ettim. Sonunda büyük ve çok özellikli bir telefonda karar kıldı. Sorduğu ilk soru, pek tabii, en sevdiği oyunu oynayıp oynayamayacağı oldu.

Otele geçtiğimizde ikimiz de yorulmuştuk. Zihnimin yorgunluğu bedeniminkine bir perde çekse de yatağa uzanınca bacaklarımın ve başımın ağrıdığını hissettim. Aras da yanıma yatınca ikimiz de sesli bir nefes verdik. Gerinip derin bir nefes verince başımı ona çevirdim. Kollarını bacaklarının yanına koyup bana bakınca bakışlarımı tavana çevirdim. Bana doğru yan döndü ve kolunu başının altına aldı.

“Sırma?”

“Hımm.”

“Ben burada çok mutluyum.”

“Biliyorum.” Ben de ona döndüm ve kolumu başımın altına koyup dirseğimden destek aldım.

“Buradan gitmesek olur mu?”

“Hep burada mı yaşamak istiyorsun?”

“Evet. Burada yaptığımız şeyleri orada yapamıyoruz.” Gözlerinden bir hüznün geçti ve sonra yerini umuda bıraktı. “Burada seninle yaşasak çok güzel olmaz mı?”

“Benimle bir odada yaşamak seni mutlu mu eder?”

“Evet.” Utangaç ve kaçamak bakışları odada dolaştı.

“Senin için ben neyim?” dedim aniden.

“O ne demek?” Sorguladığını gösteren kaşları kararsızlıkla çatıldı.

“Yani beni ne olarak görüyorsun? Senin arkadaşın mı, bakıcın mı, karın mı? Bana bakınca ne düşünüyorsun?” Aklıma takılan her şeyi ona sorabilirdim artık. Bugün o kasiyer aklımı başıma getirmişti. Eğer normal biri olmasını istiyorsam ona normal biri gibi davranmalıydım.

Bir süre durdu ve yüzünü tavana döndü. Uzun uzun oraya bakınca bakışlarımı istemsiz bir şekilde oraya çevirdim. Benim için boş beyaz tavandan başka bir şey yoktu. Onun ne gördüğünü ise kimse bilemezdi.

“Sen...” derken duraksadı ve ellerini başının altına alıp keyifle gülümsedi. “Karımsın. Annem öyle söylemişti. Ama benim hiç arkadaşım olmadı. Sen benimle oyun oynadın. Dans ettin.” Bir süre daha duraksadı ve gülüşü donuklaştı. “Ama annem gibi de ilgilendin. Annem değilsin ama ondan daha çok sarıldın bana.”

Gözyaşlarım sanki içime akıp ciğerlerime dolmuştu. Bir an nefes alamadım. “Sen en çok ne olmamı seviyorsun?” Çocuğu gülümsemesi geri dönüp bana döndüğünde yüzünün üstüne gece lambasının ışığı yansıdı. Kahverengi gözleri bal rengine dönmüştü.

“Bilmem. Ben seni seviyorum. Ne olduğun önemli değil ki!” Başımın altındaki elim titredi ve kalbim sıcacık oldu. İşte, üzerimdeki etkisi buydu. Farkında bile değildi ama ben onu düzeltmeye çalışırken, aslında o beni iyileştiriyordu. “Sen peki?”

“Ben mi?” Beklemediğim bu soruyu almak beni şaşırtsa da sonunda kendi tuzağıma düşeceğimi biliyordum. Başını hızla aşağı yukarı salladı. Sorunun cevabı çoktan belliydi.

“İyileşmen gerekiyordu, Aras. Senin bakıcındım ama sen beni kazandın. Seni seviyorum ama,” derken duraksadım. Dudaklarımdan dökülen sözcükler karşısında ben de şaşkındım ama bunu bilmeyi ikimizde hak ediyorduk.

“Gerçekten mi?” dedi ve aniden farkına varmış gibi gözleri aydınlandı. Başımı kaldırdığımda birden yatakta ayağa kalktı. “Sırma beni seviyor.” Çocuksu kahkahası odada yankılanırken daha yüksek sesle bağırdı. “Sırma beni seviyor.”

O aynı cümleyi birbiri ardına sıralarken ben öylece izliyordum. “Sessiz ol, birileri duyacak.” Ama o bana aldırmadı ve tekrar tekrar söyledi. Beni de elimden tutup kolayca kaldırdı ve bırakmadan zıplamaya devam etti. “*Sırma beni seviyor. Sırma beni seviyor.*” Çocuksu kahkahası beni de ele geçirirken ona eşlik etmeye başladığımın farkında bile değildim. Kahkaha atarak zıplıyorduk ve bu öyle içtendi ki ben bile bunu duyduğuma mutlu olmuştum. Artık onun dünyasındaydım ve sanırım artık ben de biraz deliydim. Bu his yeni ve de güzeldi.

Onu iyileştirecektim. Onun benim hareketlerimi taklit ettiği gibi, ben de onu taklit edecek ve ona iyi gelecektim. Adım Sırma’ysa bunu yapacaktım.

Sonraki birkaç gün sakın ve olaysız geçmişti. Açıkçası seminerlere ilgi duymaya ve kameralara poz vermeye alışmıştım. Yine de Aras buna alışamıyordu. Sıkıldığı an belli ediyor ve gitmek için harekete geçiyordu.

Aldığımız telefonu ona öğretmek o kadar da zor olmamıştı. Garip bir şekilde her şeyi çok kolay öğreniyordu. Bazen benim bilmediğim şeyleri bile buluyor ve bana öğretiyordu. Bazen aynı odanın içinde olmamıza rağmen beni arıyordu ve sesinin telefondan nasıl geldiğine şaşıırıyordu. Bunun nesi şaşırtıcıydı! Ayrıca döndüğümde annemden özür dilemeliydim. Çünkü Aras da benim gibi bazen telefonu elinden bırakmıyordu ki kafayı yiyecek gibi oluyordum.

Annemle son zamanlarda çok uzun süreli konuşmasak da birbirimizi arıyor ve küçük sohbetler ediyorduk. Hatta annemle benden çok Aras konuşuyordu. Üstelik görüntülü görüşmeyi öğrendiğinden beri annem neredeyse her anımıza tanık olmaya

başlamıştı. Bu da farkı anlamamı sağladı. Annemle konuşurken Aras daha çocuktuk. Daha neşeliydi. Daha mutluydu. Ama benimle konuşurken hep daha çok dikkat etmeye çalışıyor gibiydi. Eksikti ve sürekli cümlelerini ya da hareketlerini seçmek zorunda gibi davranıyordu. Bana özen gösteriyordu sanki.

Annem de bundan mutluydu. Her hareketimi gösteren Aras'ı iyiden iyiye sevmeye başlamıştı. Annem Aras'la onun dilinden konuşmaya bayılıyor ve bu beni bile şaşırtıyordu. Aras basit bir şeyi yaptığında bile annem onu alkışlayıp ardı ardına aferinli cümleler kuruyordu.

Ablamın buraya gelmeye hazırlandığını biliyordum ama beni nasıl kurtaracağından ve kurtulmak istediğimden de emin değildim. Aras'tan bir an önce ayrılmam için onu iyileştirecek bir hastane buluyordu bazen. Bana fotoğraflarını attığı soğuk renkli odalar Aras'ın sıcak karakterine yakışmıyordu. Yine de haklıydı. Yöntemi yanlış olsa da Aras'ın tedavi olması gerektiği konusunda haklıydı. Böyle bir amacı olan bir evliliğin devam etmemesi gerektiği konusunda haklıydı. Yine de onu sevmekten vazgeçecek olmak onu kendi dünyasından çıkarmaktan daha zordu.

Babamın ne yaptığını kimse bilmiyordu. Annem sürekli Mehmet Bey'le bir yerlere gittiğini, eskisi gibi çalışmadığını, onun yerine her işi birilerinin hallettiğini söylüyordu. Babam için bunun can sıkıcı bir durum olduğunu biliyordum çünkü o parayı değil, çalışmayı ve ilerlemeyi seviyordu. Zaten bunun için benim evlenmemi istemişti. Geri gitmektense ölmeyi tercih ederdi. Onun bu hırslı hâlinin yanında para sadece bir yan unsurdur. Annem onunla evliliğinin kesinlikle devam etmesini istemiyordu ama işleri benim için gözlemlemek adına onunla yaşıyordu. Ablam çoktan evi terk edip başka bir ev bulmuş ve bunun için babamın kartını kullanmaktan da çekinmemişti.

Çiğdem Hanım'la son konuşmamızdan sonra bir kez daha konuştuk. Aras onu aramak isteyip numarasını tuşlarken heyecanlanmıştı. Sanırım ne olursa olsun annesini seviyordu ki bu onun en doğal tepkisiydi. Aras annesi telefonu açar açmaz, "Anne, benim telefonum oldu," diye bağırınca Çiğdem Hanım bir süre sessiz kaldı. Sonunda hıçkırıklarının arasından

konuşmaya başlayınca onun da oğlunu çok özlediğini fark ettim ama bunu dile getirmiyordu. Garip şeyler dönüyordu ve ne olduğunu bilmek için can atıyordum.

“Ben hazırım.” Aras banyodan zıplayarak çıkıp beni korkutunca saate baktım. Pınar beni arayıp bu akşam sahilde güzel bir açık hava konseri olduğunu ve kaçırmamam gerektiğini söylemişti. Ne yazık ki bunu numarasını aldığı Aras’a da söyleyin-
ce sevgili eniştesi de gitmek için başımın etini yemişti. Onların anlaşması bu dünyada beni en mutlu eden şeylerden biri olsa da Aras’ı hepimizin olduğu gruba alması ve Aras’ın sürekli ne yaptığımı ilgili rapor verir gibi onlara mesaj atması can sıkıcıydı. Arkadaşlarımı çoktan kendi tarafına çekmişti ve bu durum beni delirtiyordu. Özellikle de Pınar beni kontrol etmek için ya da konsere gitmek istemediğimi söylediğimde Aras’ı arayıp beni ikna etmesi için onu kullanması gibi.

Ayağa kalkıp pencereden gökyüzüne baktım. Güneş alçalmaya ve gökyüzünü eflatun ve turuncuların ağırlıkta olduğu renklere boyamaya başlamıştı. Zaten otele yakın olan konser alanına yürüyerek gittik. Giderken dondurma aldık ve el ele yürüyerek dondurmalarımızı yedik. Aras bir ara elimize bakıp gülümsedi. Aklıma ilk defa yürüyüşe çıktığımızda dondurma yerken el ele yürünmesi gerektiğini söylediği an geldi. Artık biz de dondurma yerken el ele tutuşan çiftlerdendik. Bu mutluluğunu görmek beni de mutlu ediyordu ve aslına bakılırsa kısa bir zamanda onun için çok yol kat etmiştik. Benim için de.

Konser alanı kumların üzerine kurulmuş, çok da büyük olmayan bir sahneden oluşuyordu. Hava kararmadığı için belli olmasa da yanan ışıklar vardı ve güzel bir solist ince sesiyle şarkı söylerken ekibi ona eşlik ediyordu. Yerel bir müzik grubu olduğunu tahmin edebiliyordum. Kalabalık olmasa da ona eşlik eden birkaç dinleyici vardı. Aras’ı tutup denize doğru çektim. Ne de olsa akşamın olmasına daha vardı ve asıl gösterinin bu olmadığı belliydi.

Ayaklarımız suya değecek kadar yaklaşınca Aras beni tuttu ve yürümeyi bıraktı. Korku dolu gözlerinde ilerlemek konusunda tereddüt de vardı.

“Korkuyor musun?”

“Ya içine çekerse?”

“Bana tutunursun, hadi, gel.”

İki eliyle koluma yapışıp bana eşlik ediyordu ama korku gözlerinden silinmek yerine daha da arttı. Birkaç dakika daha derine gitmeden öylece yürüdük. Sonrasında bakışları biraz daha yumuşadı. “Ellerini bırakıyorum.” Bana güvenip gülümsedi. Kolları bir müddet onu bıraktığım gibi kaldı ve dengesini sağladığında yine hareket edip dik durmaya başladı. Ne kadar kolay olduğunu fark ettiğinde kahkaha atıyordu. Onun sınırlarını aşmaya bayılıyordum. Hiçbir sınırı yoktu ve ne olursa olsun elinden geleni yapıyordu. Bizim yaparken fark etmediğimiz detaylar, onun gününü değiştirebiliyordu.

“Kolaymış,” deyip güldüğünde denize biraz daha girdim. Geri geri yürüyüp onu görüş alanımda tutuyordum. O da bana gelmekten çekinmiyordu. Su neredeyse dizlerimize ulaştığında şort giymeme sevindim. Aras’ın giydiği kot bileklerinin biraz yukarısına kadar ıslanmıştı. “Dur, uzaklaşma,” deyince ona doğru bir adım ilerleyip eğildim. Kaşlarını çatarak ne yaptığımı bakarken suratına attığım suyla şok oldu ve ağzı sonuna kadar açılıp derin ve sert bir nefes aldı. Bu tatlılığı karşısında kahkaha atmadan duramadım. “Bunu neden yaptın?”

“Eğlenmek için.” Gözlerini açıp bana bakınca bir an kızdığını fark ettim.

“İnsan böyle nasıl eğlenir ki?” dedi ve bir an sonra gözleri kısıldı. “Tek başına olmaz.” Eğilip birden üzerime su atınca neye uğradığımı şaşırdım. Ama bunun sebebi su değildi. İlk defa karşılık veriyordu ve sözleri kinayeliydi. Yine o gelgitli anlarından birini yaşayacaktık ama o anlar çocukça eğlenmek istediğimiz bir zamana denk gelmişti. Büyük bir adamın zihnini kontrol eden küçük bir çocuktuk. Yine de birbirimizle su oyunu oynayarak eğlendik.

Ben üzerine su atmaya devam edip derine doğru ilerlerken bir saniye durdu ve yüzündeki suyu silip bana baktı. Ben ona su atmaya devam ederken üzerime yürüdü ve hiç beklemediğim bir şekilde beni bacaklarımdan kavrayıp kucağına aldı.

Dudaklarımdan küçük bir çılgık dökülürken hızla boynuna sarıldım. Bu kadar güçlü olduğundan haberim yoktu. Evet, vücudunun iyi olduğunu kabul ediyordum ama elli kilo bir kadını tereddüt etmeden kaldırmasını da beklemiyordum. Bir koluyla bacağımy belinde konumlandırdı ve diğeriyle düşmemem için destek oldu. Ben de düşmemek için omzuna sıkıca sarıldım ve bacaklarımy sıkıp onu sanki aramızda mesafe kalabilirmiş gibi daha sıkı kavradım. Neredeyse kalçamy kavrayacak olan eli de beni iyice kendine çekiyordu.

Denizdeydik. Batmakta olan güneş, güzel yüzüne yansıyor zamanı yavaşlatıyordu. Saçlarından akan su gibi teninde süzölmek istedim. Ama řu an tam olarak bu yaşanmıyor muydu? Gözlerim dudaklarına kayınca serin suda yandığımı hissettim. Elleri gezindiğı bacaklarımy sıkıca tutarken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Gözlerinden geçen ihtiras gerçek miydi, yoksa ben mi uyduruyordum? Ben neler yaşıyordum böyle? Yine beni anormalleştiriyordu. Kendi anormaline dönüp her gün olduğı Aras'tan farklı, bu normal Aras beni her zaman şaşırtıyordu.

Eğilip dudaklarından öpmek için içimde karşı konulmaz bir istek duydum. Bu istek bütün bedenime yayılıp beni ele geçiriyor ve içimde sınımsız duygular bırakıyordu. Kalbim artık bana ait değil gibi çarpıyordu ve onun duyması ihtimalinden korkuyordum. İlk defa onun karşısında savunmasız hissettim. Yanında çırılçıplak yatmış olmaktan daha utanç vericiydi bu. Sonunda karşı koyamayıp ensesinde birleşen ellerimi açtım ve yanaklarını tuttum. Avuç içlerime değen teni yumuşacıktı. Gülümserken kasılan kaslarını elimde hissettim. Gözlerimi kapamadan önce gördüğüm son şey dudaklarıma kayan gözleriydi.

Aynı dudaklar nefes verirken tenime değince konuştu. "Su hortumuuuu!!" Bağırıp etrafında dönmeye başladığında düşmemek için ellerimi tekrar boynuna sardım. Beline kadar suyun içindeydi ve etrafına sarılı bacaklarımy döndürüp suyun köpürmesini sağlamaya çalışıyordu. Hayal kırıklığı, sevinç, utanç, kafa karışıklığı... Bütün duygular gerçek bir hortum gibi etrafımda dönerken kendimi gülümsemek için zorladım.

Karşımdaki adam benim onu neden öpmediğimden yakınıp tam onu öpeceğim sırada yine kendi oluyor, anımızın büyüsünü bozuyor ve yine çok güzel bir an oluşturuyordu. Öyle ki sinirlenmeye bile vakit bulamayıp yine kahkaha atmaya başlıyordum. Onun gelgitli hâlleri bana da bulaşmıştı. O bunu hareketleriyle yapıyordu, bense duygularımla.

Yine de hayatın, dünyanın, zamanın o anda, tam da orada durmasını istedim. Aras'ı tanıdığımdan beri onu en çok o an seviyordum. Suyun içinde durmuş, etrafa su sıçratarak kahkahalar atan bir çiftken. Benim çiftim. Benim eşim. Hayatta beni çok mutlu hissettiren birkaç anı vardı. Hem mutlu hem huzurlu hissettiğim ve beni Aras'ın deyimiyle hafif hissettiren. Bu anılara cennet anılarım derdim. Ölüp de cennete gidersem sonsuzluğun içinde bu anıda yaşamak istediğim için bu ismi takmıştım.

Bu benim hayatımın cennet anılarından biri olacaktı. Hem de diğerlerinden çok daha uzun süre yaşamak istediğim anılardan biri.

Sudan çıkıp konser alanına döndüğümüzde güneş batmış, grubun yerini hızlı şarkılar çalan bir DJ almıştı. Sıradan bir sahil bariydi işte. Pınar'ın bunu neden ısrarla önerdiğini anlamamıştım. Yine de Aras birkaç dakika sonra bira içmek isteyince ben de onu kıramadım ve elimizdeki içkilerle dans eden insanların arasına karıştık.

Birkaç dakika sonra DJ değişince konseptin ne olduğunu anladım. Amatör sanatçılar sahneye çıkıp ne yapmak istiyorlarsa onu sergiliyorlardı. İnsanların tepkileri sahnede kalma sürelerini belirliyordu. Bazıları şarkı söylüyor, bazıları çaldıkları çalgılarla güzel bir şov sunuyorlardı. Bazıları da remiksledikleri şarkılarla insanları eğlendiriyordu. En çok alkışı ve süreyi de onlar alıyordu. Bir saat sonunda çıkan beşinci kişi şapkasıyla iyice yüzünü örtmüştü.

Parmağıyla bir düğmeye basmasını izledim ve hoparlörden sesimi duydum. *Sen de mi Brutus Cenk ya?* Sonra üçümüzün de sevdiği o şarkı bangır bangır çalmaya başladı. DJ'in arkasındaki dev ekranda "Welcome to Neck Night" yazıyordu. Gözlerim şaşkınlıkla açılınca istemsiz bir şekilde Aras'ın kolunu tuttum.

Bu yıllar önce Cenk'in lisedeyken kendine müzikle ilgili çeşitli araçlar almayı takıntı hâline getirdiği dönemden bir şarkıydı. Efe'yle tanıştığımız gün bize dinlettiği remiks.

Komik bir videomuzdaki sesimi kullanıp şarkının başına koymuştu ve yorumumuzu dinlemek için bizi müzikle baş başa bıraktığında Pınar'la ben çoktan dans etmeye başlamıştık. O zamanlar on yedi yaşındaydık. Hayatın getireceklerinden habersiz, eğlenmekten başka işi olmayan gençlerdik.

Biri fişi çekince olduğumuz yerde kalmış ve şarkıyı kapatanın kim olduğunu anlamaya çalışmıştık. "Selam herkese, seslendim ama duyan olmadı." Mavi gözlü, sert yüz hatları olan bu çocuk bizden büyük duruyordu ama sırtındaki çantadan bizim gibi lisede olduğunu anlayabiliyordum.

"Kızlar!" Cenk ayağa kalkıp hızla Efe'nin elinden fişi almıştı. "Efe'yle tanışın. Dershaneden dostum." Kinayeli ses tonuyla fişi yere bırakmıştı. "Beni biraz kıskanır." Bize dönüp yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirmişti. "Ama DJ Neck olarak sahneye çıktığımda benden imza almak için para verecek."

Neck, Cenk'in isminin harflerini karıştırıp bulduğu bir isimdi ve bu isimle turneye çıkacağına inanıyordu.

"Merhaba," demiştik Pınar'la aynı anda. Cenk isimlerimizi söylerken yavaşça yanımıza yaklaşmış ve çantasını sırtından indirip elimizi sıkıyordu. "Merhaba. Cenk böyle güzel arkadaşları olduğundan bahsetmemişti."

"Her gün ama her gün sizinle tanışmak istedi kızlar." Cenk onu utandırırken biz de gülümsemiştik. "Bahsetmeme gerek yoktu zaten." Efe ona sertçe bakınca teslim olur gibi elini havaya kaldırmıştı. "Ders için tabii. Ben sizin zeki olduğunuzu söyledim."

Sonra bütün gün Pınar ve Cenk birbiriyle didişmekle meşgulken biz ders çalışmıştık. Tabii kitapları önümüze açıp sohbet etmek ders çalışmak sayılıyorsa. Kimseyle böyle rahat konuşabildiğimi hatırlamıyordum. Konu konuyu açıyor ve zaman akıp gidiyordu. Mavi gözlerini bir an bile üzerimden ayırmıyordu ve bakışları tennimden kalbime işliyordu.

Sonunda telefonu çaldığında bir daha uzun bir süre görüşmeyeceğimizi bilmiyordum. Annesinin vurulduğunu ve acilen hastaneye gitmesi gerektiğini öğrenmişti.

O gün hastaneye gidip yanında olmuştuk. Cenk cenazeye giderken onunla gitmiştik. Öyle dağılmıştı ki yanından geçtiğimizi fark etmemişti bile. Bana diktiği mavi gözlerini düşününce özel olmayı beklemiştim. Böyle bir anda bunu beklediğim için kendimden utanmalıyım. Ama hayatımda ilk defa böyle güzel konuşabildiğim birini kaybetmek de istemiyordum.

Mavi gözler dans eden kalabalığın üzerinde beni bulunca nefesim kesildi. Ve bu gözler kesinlikle Cenk'e ait değildi. Şarkı bitene kadar dans edemedim. Şapkasını daha çok indirip el salladı ve alkışlar karşısında yere kadar eğilip insanları selamladı. Koşarak sahnenin arkasına geçtiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Etrafa baktım ama kimseyi göremedim. Tekrar dans edilen yere dönüp aramaya devam ettim. Aras peşimden koşup ne olduğunu soruyor ve beni durdurmaya çalışıyordu. Ona aldırmayıp etrafa bakmaya devam ettim.

Aradan geçen dakikalar sanki seneler gibi gelmişti. Sonunda elimi alnıma götürüp saçlarımı geriye attım ve kalabalığın ortasında kaşlarımı çattım. Bütün eğlencem mahvolup yerini korkuya bırakınca sestten uzaklaşıp sahile yürümek istedim. Yüzüme soğuk su çarpıp kendime gelmek istiyordum. Yaşadıklarımın gerçek olup olmadığı bir muamma gibi kafamı kurcalıyordu. Belki de benzetmiştim. Belki de sonunda gerçekten delirmiştim.

“İşte, buradasın, Sırma.” Adımı duyunca olduğum yerde donakaldım. Ayaklarım yürümeyi, dilim konuşmayı, beynim düşünmeyi unutmuştu. Yavaşça arkama döndüm ve benimle sesin geldiği yöne bakan Aras'ın bakışlarını takip ettim. Buradaydı. Tüm gerçekliğiyle aylar sonra karşımda duruyordu.

“Efe.”

ON ALTINCI BÖLÜM

*Bazı anılar
mutlu bir gecenin karanlık çukurlarından çıkagelir.*

Aynı duruş, aynı bakış, aynı koku... Ona bakınca içimde kayıp olduğunu bilmediğim bir parçamı buldum. Bir mucize olmuştu da zaman geriye akmıştı sanki ve hayatım hiç mahvolmamıştı. Ama o farklıydı. Sevgiyle bakan mavi gözlerindeki dans eden kıvılcımlar tenimi yakıyordu. Sevgi hiç insanın canını yakarmıydı?

Ona bağırarak, tokat atarak, hakaret etmek istiyordum. Bunca zaman boyunca nerede olduğunu sormak, ondan mantıklı bir açıklama duymak istiyordum. Yanına gidip ona sarılmak ve hayatımın mahvolmasına nasıl sessiz kaldıysa şimdi hemen düzeltmesini istiyordum.

Cenk'in evine geldiği günden sonra onu görmemiştim. Üniversitede tekrar karşılaşmış ve hikâyemiz kaldığı yerden devam etmişti. İki yıl boyunca hiç ara vermemiştik. Öyle nazik bir insandı ki kalbimi kırarken bile ondan vazgeçememiştim. Dürüst bir insan olduğunu düşünüyordum ama narsist bir pislik gibi beni gökyüzüne çıkarıp aşağı bırakmıştı. Babalarımız arasındaki ortaklık bitince beni bir mesajla terk etmişti. Ondan bir daha da haber alamamıştım. Artık ne onun beni sevmeye hakkı vardı ne de benim onu özlemeye.

Aylar sonra neden ortaya çıkıyordu ki? Bu haber ortaya çıktığında yanımda değildi. Ondan yardım istediğimde bile beni yalnız bırakmıştı. Oysa o, bu hayatta beni kırmayacağından emin olduğum tek kişiydi. Bu evliliği ailem ve biraz da Aras için yaptığımı kabul etsem de onun beni terk etmesi de nedenlerim arasındaydı. Dikkatini çekmek gibi klişe bir şey için yaptığımı söylemiyordum ama sığınacak son kalemin de yıkıldığını görmek bundan başka çarem kalmadığını düşündürmüştü.

“Sırma. O...” Aras’ın sesi bir fısıltı gibi kulaklarımda yankılandı. İlk aşkım, ilk masumiyetim, ilk hikâyem, ilk kurtuluşum, ilk yıkılışım...

“Efe. Eski bir arkadaşım.” Aras ses tonumdan irkilmiş olacak ki arkama geçip kolumu tuttu. Titreyen elleri ve zorla çıkan nefesi enseme değerken öne doğru eğildiğini bakmadan anladım.

“Beni ona vermezsin, değil mi?” Sonunda iki eliyle kolumu sıkıca tutarken birden iç çekti ve ağlamaya başladı. Efe’nin sinirli bakışları yerini şaşkınlığa bırakınca dudaklarımdan bıkkın bir nefes verdim. *Şimdi olmaz!*

“Aras!” dedim elimi başına koyup. Kolumu öyle çok sıkıyordu ki arkama dönmeme müsaade etmiyordu. “Korkacak bir şey yok. Dedim ya, eski bir arkadaşım.” Ama o daha da kötü oldu. Günlerdir şehirde cesurca dolanıyordu ama şimdi Efe’yi görmek onu eskisi gibi yapmaya yetmişti. Sanırım Efe’nin bir anda ortaya çıkıp beni sarsması onu da etkilemişti. “Lütfen. Lütfen beni ona verme.”

“Aras. Sakin ol.” Kolumu çekmeye çalışıyordu. Ama o koca bedenini benim zayıf vücudumun arkasında yok edebilirmiş gibi davranıyordu. Çaresizce ellerinden tutup bana bakmasını sağladım. Onun önünde buna ne kadar daha devam edebileceğimizi bilmiyordum.

Efe’nin şaşkın ve sorgulayan bakışları üzerimizde gezinirken sonunda kendimi Aras’ın ellerinden kurtarıp sıkıca kolumun altına aldım. Başını omzuma yaslariken hâlâ nefes almaya çalışıyordu. Ne yazık ki yolumuza devam etmek için Efe’nin yanından geçmemiz gerekecekti ve ben kokusunu almaya hazır değildim. Aras’ın yaşattığı stres de mideme hiç iyi gelmiyordu. Güzel bir

grup olmuştuk. Kusmak üzere olan bir kadın, ağlayan yeni koca ve aylar sonra ortaya çıkan eski sevgili.

Ondan uzak durmaya çalışarak yanından geçerken kaşlarımı çattım. Aras eğer ona sıkıca sarılıyor olmasaydım kaçacak gibiydi. Hızla ara sokaklardan birine geldiğimizde onu kaldırıma oturtup saçlarımı geriye attım. Dügün günümüzdeki gibi olmuştu. Hatta daha kötü. Bacaklarını karnına sıkıca çekip öne arkaya sallanıyor, elleri umutsuzca havada benim ellerimi arıyordu. Onu böyle çaresiz görmek içimde bir parçanın kopmasına sebep oluyordu. Güneş ışığının gezmesi gereken yüzünde hüznü vardı. Keşke gözyaşlarını silebildiğim gibi geçmişin izlerini de silebilseydim.

“Aras, bana bak.” Hâlâ havada beni arayan ellerini tutmaya çekindim. İçim acıyordu ama artık büyümeliydi. “Gözlerini açıp bana bakana kadar ellerini tutmam.” Hıçkırıkları arasında gözlerini kaldırıp birden bana baktı. Elinin tersiyle gözyaşlarını silmeye çalışırken boşa kalan eline sarıldım.

“Beni verme, ne olur?” diye iç çeke çeke ağlamaya devam ediyordu. Orada öylece otururken sokak lambasının ışığı masumiyetinin bir gölgesi gibi serildi üzerine. Arada bir geldiğimiz yöne bakıp hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Duygularımın ağırlığından mı, yoksa o ağladığı için üzüldüğümünden mi bilmiyorum, ben de ağlamaya başladım. Onun senfonisine eşlik eden iç çekişlerim gecenin sessizliğinde yankılanırken başımı dizlerine yasladım. “Lütfen, ağlama artık.” Sesim bir fısıltıdan öte bir nefes gibi çıkmıştı.

Korkuyordum. Birinin beni sarıp sarmalamasını, her şeyin düzeleceğini söylemesini hak ediyordum artık. Son bir ayın acısını çıkarırcasına mutlu olmak istiyordum. Gülüşümde bir endişe saklı olmasın, sevgimde şüphe gizlenmesin istiyordum. Tek istediğim şu an birinin bana sarılmasıydı ama eşim kendi yaralarını bile saramıyorken bana nasıl ilaç olabilirdi.

“Ben sana sarılırım.” Aras burnunu çekip ellerini elimden kurtarınca başımı kaldırdım. Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı.

“Ne?” Bir an içimi okuduğunu, beynini fazla çalıştırdığı için fantastik güçler kazandığını sandım.

“Sen dedin. ‘Biri bana sarılsın,’ dedin.” Yaşlı gözlerini üzerimde gezdirip kollarını açtığında uzun bir süre onu izledim. Bu bir saniye de olabilirdi, birkaç dakika, birkaç ömür... Umurumda değildi. İçimdeki acının bir sis gibi dağıldığını hissedince elimi kalbimin üzerine koydum. Ona yaklaştığımda karnına çektiği bacaklarını uzattı ve üzerine oturmam için iyice düz tuttu. Nerede olduğumuz önemli değildi. Yere oturup kollarımı bacaklarının üzerinden uzattım ve belinin iki yanından sarıldım. O an Aras oldum. Küçük bir kucakta bile güvende hissedebilmenin sıcaklığını yaşadım. Kaybolduğumu sandığım her an Aras beni koruyordu. Ne anlama geldiğini bilmeseydi kocam olduğunun farkındaydı. *Eşim olduğunun*. Bunu her hareketiyle belli etmekten de çekinmiyordu. Hatta az önce beni kendi acısının önüne koymuştu.

Yanımızdan geçen insanların bakışlarını üzerimde hissedince doğruldum ve buruk kalplerimizin sızıntılarını da kahkahaların ardına saklayıp otele koşmaya başladık.

Koşarken eğleniyor olsam da aklımda tek bir soru vardı. Aras onu görünce neden böyle olmuştu? Onun üzerimdeki etkisini anladığından mı? Yoksa Aras’ı ya da Atasoy ailesini tanımadığım zamanlarda başka bir şey mi yaşamıştı?

Düğünümüzde de böyle olmuştu. Aras’ın baktığı noktada bir şey görmediğimi hatırladım. Yoksa... Efe orada mıydı?

Aras’tan bunu nasıl öğreneceğimi bilmiyordum. Konuşmak ister mi, konuşursa tetiklenir mi bilmediğimden sormadım. Ne kadar derine inmem gerektiğinden bile emin değildim. Çünkü düşündüklerini ânında söyleyen biri değildi. Yardımı olacaksa her şeyi denemeye hazırdım ama üstüne gitmek bunlardan biri değildi.

Bu yüzden elini tutup koşarken bunu sonra düşünmeye karar verdim. Şimdi onunla el ele koşuyorduk. Bu her şeyden daha önemliydi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Bazı fark edişler yeniden güçlü başlangıçlar getirir.

Otele yaklaştığımızda Aras'a ne açıklama yapacağımı düşünüyordum. Kendimi kocasına ihanet eden kötü bir kadın gibi hissediyordum çünkü Efe sadece eski bir arkadaş değildi. Ayrıca neden birilerine açıklama yapmak zorundaydım ki? Biri beni terk eden eski sevgilim, diğeri zorla evlendirildiğim kocamdı.

Ne olursa olsun beni seven kocam!

Lobiden geçerken resepsiyondaki kadın bana seslendi. Durup kadına baktım. "Misafiriniz var," dediğinde başımı çevirdiğim an Pınar'ın tanıdık kolları bana dolandı. Kollarım yaşadığım şaşkınlık karşısında havada asılı kaldı. Cenk sımsıcak gülümsemesiyle yaklaşıp Pınar'ın üzerinden bana sarılınca açığa çıkan rahatlama duygusu genzimi yaktı. Onlara öyle ihtiyacım olan bir zamanda gelmişlerdi ki beni gerçek anlamda kurtarmışlardı.

Ben onların kolları arasında öylece ağlarken Aras'ın kendini dışlanmış hissedeceği aklıma geldi. Geri çekilip hızla tutamadığım iki damla yaş sildim. Son zamanlarda gözyaşlarım benden izinsiz hareket etmek gibi bir huy edinmişti. Pınar iki elini yanağıma koyup beni baştan aşağı süzdü ve hayal kırıklığı dolu bakışlarını Aras'a yönlendirdi.

"Ne oldu? Nereden geliyorsunuz?"

“Dışarıdan,” dedim kısa keserek. Cenk, Aras’ın elini sıkarken Aras konuşmaya başladı.

“Sırma’yla konsere gittik.”

“Evet, biz de oradaydık ama sizi bulamayınca buraya geldik.” Cenk neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Ben anlamıyorum, neler oluyor?”

Sorum üzerine ikisi de yan yana geçti ve olanları anlatmaya başladı. İkisi de birbirinin cümlelerini tamamlarken sessizce onları dinledim. Ablamın kurtarma planı üçünün birlikte kaldığımız otelden oda tutmakmış ama işleri bitmediği için Pınar’la Cenk’in ondan önce gelmesini istemiş. Hem de balayımız için hazırlanan listenin sıkıcılığına tezat daha eğlenceli bir etkinlik listesiyle. Pınar o konsere gitmemizi istemiş çünkü orada bizi bulup sürpriz yapacaklarmış. Cenk şarkıyı sahne ekibine verdikten kısa bir süre sonra ekip şarkıyı çalamayacağını söyleyip onları göndermiş ki sebebini az ya da çok tahmin edebiliyordum. Hatta biliyordum. Cenk de sahneye çıkamayınca bizi otelde bulmak için buraya gelmişler.

“Turnemin ilk sahnesi olacaktı. Ne hayallerle gelmiştim.” Cenk kendisiyle dalga geçse de eskiden beri onun hayalinin müzik olduğunu biliyordum. “Ama seni ağlarken buluyorum.”

“Önemli değil. Gerçekten,” dedim ama önemliydi. Bunun hakkında konuşup anın büyüsünü bozmak istemesem de gerçek ortadaydı, Efe buradaydı. Ortalıkta dolaşıyor, arkadaşımın planını bozuyordu. Bir planı vardı.

Arabayla geldikleri için yorgun olmaları işime gelmişti. Pınar konsere geri dönmek istese de yorgun olduğumuz için anlayışlı davrandı. Cenk, Aras’la birlikte oynayabilmek için onunla aynı Gameboy’u almıştı. Bu eski oyuncağı nereden bulduğunu sorgulamadım. Aras’la arkadaş olmak istiyordu ve bu beni mutlu etmeye yeterdi. Aras’ın elinde telefon gören Cenk için aynısını söyleyemezdim tabii. Yine de telefonda oynayacak çok daha fazla oyun vardı ve birkaç tanesini şimdiden düşündüğüne emindim.

Pınar’ın enerjisinde tuhaf bir değişiklik vardı. Yol yorgunu olduğundan mıydı bilmiyorum ama Aras’a karşı daha önce görmediğim bir nefreti vardı. Bunu Aras’ın söylediği her lafa burun

kıvırmasından, yaptığı her harekete göz devirmesinden anlamıştım. Ona baktığında ortaya çıkan nefret dolu bakışları bana döndüğünde hayal kırıklığına dönüşüyordu. Sahte gülümsemesi bile bunu gizleyemiyordu. Onu iyi tanıyordum ve kesinlikle bir sorun olduğundan emindim.

Odalarımız aynı kattaydı. İkisi de yerleşirken çoktan tatlı tatlı atışmaya başlamıştı. Bu atışma Pınar'ın ergonomi takıntısı yüzünden kol hizasında kalan rafları seçmek istemesinden ya da Cenk'in odanın ışığının nereden yüzüne vurmasını istemesinden kaynaklanıyor olabilirdi. Bir gün biz de böyle tatlı tatlı kavgaya edebilir miydik acaba diye düşünmeden edemedim.

Sadece birkaç gün için bu kadar şey getirmeleri planın daha büyük olduğunu gösteriyordu. Pınar, Cenk'e tişörtlerinden biriyle vurmaya çalışırken Aras kulağıma doğru fısıldadı. "Onlar neden evlenmiyor?" Gözlerimi kısıp onlara baktım ve yarım akıllı kocamın bu detayı benden önce fark etmiş olmasına şaşırarak gözlerim açıldı. Birbirlerine sataşüyor ve birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlardı. İkisinin de gözlerinin içi birbirlerine bakarken en az kocamın bana bakarken olduğu kadar ışıltıyordu. *Ne yani, Aras bana âşık mıydı?* İkinci farkındalık beni daha da şaşırttı. Ağzımdan sadece, "Doğru" kelimesi çıktı.

Hangisi beni daha çok heyecanlandırmalıydı, bilmiyordum. Bunu en kısa zamanda konuşmalıydım ama önce hangisiyle? İkisi de nasıl tanıştığımızı hatırlayamadığım kadar eski arkadaşımdı. Şimdilik bunu aklımın bir köşesine yazdım ve Aras'a bakıp gülümsedim.

"Bizi de böyle mi görüyorsun?"

"Hayır," diye söze başladığında göğsüm acıdı. "Böyle olmak isterdim ama sen bana Pınar kadar gülmüyorsun." Bu daha çok canımı yakmıştı. Gülümseyerek söylese de gözlerinde buğulu bir hüznü vardı.

"Büyüdüğün zaman böyle olabiliriz." Öylesine ağzımdan çıkan kelimeleri fark edince bir an ben de inanmadım. Aras da böyle düşünüyor olacak ki birden gözleri aydınlandı. Onunla bir gelecek ümidim olduğunu ne o ne de ben şu ana kadar bilmiyorduk.

“Evet.” Cenk coşkuyla bağırıp yanımıza geldi. “Ben kazandım,” dediğinde Pınar’ın asık suratına rağmen parlayan gözlerine baktım. Taş-kâğıt-makas oynamışlardı sanırım ve kim bilir neyi bu oyunla belirlemişlerdi.

“Kesinlikle.”

Ertesi gün Aras’la gitmeye zorlandığımız bir etkinlik yoktu. Kahvaltıdan sonra şehirde biraz gezdik ve alışveriş poşetlerini erkeklere taşıttık. Pınar için alışveriş bir felsefeydi. En kalitelisini en uygunu nerede bulacağını, kombin yapmayı, en çirkin görünen şeyleri bile bir şahesere çevirmeyi bilirdi. Ben sadece tasarlama konusunda iyiydim ama Pınar renklerle oynamaya bayılırdı.

Otele döndüğümüzde havuza inip Pınar’la biraz yüzdükten sonra oturduk. Cenk, Aras’a yüzmeyi öğretiyordu. Ayağını suya sokmaya bile korkarken şimdi Cenk’e sımsıkı tutunup acı çekiyor gibi dudaklarını sımsıkı kapatıp yüzmeye çalışmasına kıkırdamadan duramıyordum. Cenk ona cesaret veriyordu ama yine de yeterli değildi.

Bir ara Cenk elini onun sırtına koyunca sanki soğuk bir buz değmiş gibi irkildi. Dişlerimi sıkıp sırtındaki çiziklerin gözlerimin önüne gelen görüntüsünden kurtulmaya çalıştım. Acaba hâlâ acıyor muydu ya da dokununca aklına gelen anıların ağırlığı mıydı onu ürküten? Bugün suya girerken atletini çıkarmasa sorun olup olmayacağını sordu. Sebebini sorunca da arkasında duran aynaya kaçamak bir bakış attı ama bana cevap vermedi. O çizikleri kimsenin görmesini istemediğini söylemenin farklı bir yolu bu.

Pınar’ın Cenk’e her baktığında dalıp gitmesi gözümünden kaçmıyordu artık. Hâlâ Aras’a karşı soğuktu. Biz buraya gelene kadar onunla iyi anlaştığını düşünüyordum. Ama şimdi ona bakmaktan bile çekiniyordu.

“Neyin var?” dediğimde başını aniden bana çevirdi.

“Neyim olacak canım?” dedikten sonra ayağa kalktı ve bara doğru yöneldi. Aras’la ilgili sorduğum soruyu yanlış anlamıştı. Bu da teorimi destekler nitelikteydi. Pınar gerçekten Cenk’e karşı bir şey hissediyordu. Arkadaşlığım için kendimden utanmalıyım. Yıllardır arkadaşım olan insanları Aras’tan daha iyi tanıyamamıştım.

Sanırım büyürken bir noktada karşımızdakinin bakışlarındaki duyguyu aramayı bırakıyorduk. İnsanların yaptıklarından çok söylediklerine odaklanıyor, derine inmeyi ihmal ediyorduk. Küçük şeylere sevinmeyi ve hayattan tat almayı unutuyorduk.

Aras'a bakınca hayatın dönüm noktaları olduğunu görüyordum. Bana sevinmeyi unuttuğum şeyleri hatırlatıyordu. Onunla yaşam zordu ama bir şeye farklı açıdan bakmak, konfor alanından uzaklaşmak, değişmek güzeldi. Sanırım onun iyileşmesini beklemek yerine, onun gibi hissetmeye çalışmak bizi iyileştirecekti. Tedavi edilmesi gereken bizdik.

Cenk ağlamaklı bir sesle odamıza girdiğinde hazırlanmak üzereydik. Aras ve ben aniden girişi karşısında kaşlarımızı kaldırdık. "Ben bu cadıyla daha fazla yalnız kalamayacağım." Dün havuzdan sonra biraz daha eğlenmek istemiştik ama herkes yorgundu. Onlar geleli iki gün olmasına rağmen bir haftadır yorulmuşum gibi hissediyordum. Bazen Aras'la baş başa kalmayı özlüyordum.

"Ne oldu yine?" dediğim sırada Pınar, Cenk'in arkasında göründü. Gri elbisemi parlak taşlı takılarla renklendirmiştim. Pınar benim aksime rengârenk bir elbise giymiş ve hafif bir makyaj yapmıştı. Cenk'in arkasından içeri daldığında küpesini takmaya çalışıyordu.

"Ya ne yaptım ben?" Sonunda küpeyi takmayı beceremeyip küpeyi masaya benim önüme attı. "Ne cadılığımı gördün. Tamam, dondurmanın hepsini yemiş olabilirim. Pizzanı senin inadına vejeteryan söylemiş olabilirim. Bilgisayarla uğraşmayı bırak diye müzik programlarını silmiş olabilirim. Bunlar beni cadı yapmaz ki canım."

"Bunların hepsini bir saat içinde yapmış olmak yapar ama." Cenk yanıma sokulup kollarımın altına girince oyununa ayak uydurup kolumu omzuna attım ve onu teselli eder gibi omzunu okşadım. "Haklı," dediğimde Aras gibi çocuklaşarak işaret parmağını Pınar'a uzattı. "Ayrıca bir kızın numarasını yazdığım peçeteyle burnunu sildi." Elimi kalbimin üstüne koyup sahte bir iç çektim. "Bunu nasıl yaptın?" dedim fısıltıyla. "Hiç mi vicdanın yok!"

Aras küçük tiyatromuza kıkırdayınca Pınar kaşlarını iyice çattı. Bakmasam da Aras'ın aniden sessizleşmesi bunu fark ettiğini anlamama yetti. "Bunu iyiliği için yaptım," diye bağırdı. "Anlamamak senin suçun." Tabii, kesin öyledir. Elimi kaldırıp durmasını işaret ettim. "Ses tellerin kopacak, bağırma."

"Ben bağırmiyorum." Bağırarak hırsıyla odadan çıktığında aceleyle onu takip ettim. Diğerleri de arkamızdan gelirken Pınar'ın koluna girdim ve başımı omzuna yaslayıp onun adımlarına uyum sağladım. Aras arkamdan gelirken Cenk'le konuşuyordu.

"Kavga etmeniz kötü bir şey değil mi? Neden bu kadar kavga ediyorsunuz?" diye sordu Aras. Pınar omzunun üzerinden baktı. "Sen karınla ilgilen, bay çok bilmiş." Kolumdan çıktı ve adımlarını daha da hızlandırıp beni geride bıraktı. Bıkkınlıkla kollarımı yanıma indirip durunca Cenk ve Aras da benimle durdu.

"Çok bilmiş ne demek, Sırma? Ben çok da bir şey bilmiyorum."

"Lafın gelişi zaten. Aldırma," dedim ama ben aldırıyordum. Pınar'ın sorununu hâlâ anlamamıştım.

Akşam Pınar'ın gitmemiz için ısrar ettiği konsere gittik. Onlar eğlenirken Aras ve ben kenardan onları izlemekle yetindik. Sadece ikimiz varken daha güzeldi sanki. Şimdi her şeyin büyü-sü bozulmuş gibi hissediyordum. Arkadaşlarımdan beni yargılayacağını düşünmüyordum ama burası ve yaşadıklarımız sadece bize özel olsun istiyordum.

Sonunda ağır bir şarkı çalıp insanlar yanındakine sarılmaya başladığında Aras huzursuzca kıpırdandı. İmdadına Cenk yetişti ve beni elinden alıp Pınar'la Aras'ı tek başına bıraktı. Benimle dans etmeye başladığında bakışlarımı onlardan ayırmadım.

"Ona iyi gelmişsin," dedi kulağıma eğilerek. Aras üzgün bir şekilde kaşlarını kaldırmış, sinirle somurtan Pınar'a bakıyordu. Benim inşa ettiğim her şeyi mahvetmek üzere olan Pınar'a sinirlendim.

"Aras'a mı?" dedim. Başını aşağı yukarı salladı. "Bilmem. Ben değiştiğini düşünmüyorum."

"Hadi ama," dedi başını geriye atıp. "Sen hep sabırsızdın. Bir anda olsun bitsin istiyorsun. Ama şuna baksana." Bakışlarını

tekrar takip ettim ve Aras'ın Pınar'a dans etmek için uzattığı eline baktım. Bunu yaparken yanındaki başka bir adamı taklit etmişti. Pınar bir dizini titretip gözlerini devirdi ve istemeyerek de olsa elini tuttu. "On beş gün önce senin arkana saklanan biriydi. Şimdi arkadaş ediniyor."

"İyileşecek mi dersin?" dediğimde başını kendinden emin bir şekilde salladı. Bu arada Aras nasıl dans edeceğini bilmediği için Pınar onun bir kolunu belinde, diğerini yukarıda tutmaya çalışıyordu. Hangisi daha çocuktu anlayamıyordum. Dans ederek yavaşça onların yanına yaklaştığımızda Pınar'ın söylendiğini duyabiliyorduk. "Cenk'ten bile kötüsün. Biraz daha kıvrak olmaya çalışsana."

"Ben daha önce dans etmedim ki?"

"Kazma olma yeter."

"Hey! Ben kazma değilim." Cenk dayanamayıp araya girdiğinde ikisi de irkilerek bize baktı.

"Evet, sen bir kerestesin." Pınar yapmacık bir gülüşle Cenk'e söylenirken Aras'ın belindeki elini çekip geri adım attı ve aralarında bir boşluk bırakıp tekrar kapattı. Tek başına ahenkle dans ediyordu. "Ve ben tüm kerestelerden özür dilerim."

"Ben sana gösteririm keresteyi."

"Asıl ikiniz de kavga etmeyi bırakmazsanız balayımda keresteyle insan öldüren ilk insan olacağım."

İkisi de birden ciddileşip bana baktı ve sorgulayıcı bakışlarını üzerimde gezdirdiler. Gözlerimi devirdim ve Cenk'in kollarından sıyrılıp uzak bir köşeye geçtim. Cenk bara doğru yürürken Pınar hâlâ Aras'a dans etmeyi öğretiyordu.

"Merhaba." Biri yanımda belirip elini önüme doğru uzatınca bakışlarımı ona çevirdim. "Yalnız mısınız?" Kibar ve yakışıklı bir adamdı ama yine de dans teklifini geri çevirdim. Aras'ı işaret edip eşim olduğunu söylediğimde ağzını sahte bir şaşkınlıkla açtı. "Sizi göz göre göre aldatıyor mu?"

Kahkaha attım ve "Açık ilişki yaşıyoruz," dedim. Muzip bir şekilde gülümsedi. "Bir şansım olabilir o zaman." Başımı iki yana salladım ve bakışlarımı aşağı çevirdim.

"Buralardan mısınız?"

“Güzel kadınların olduğu her yerdenim.”

“Onu anladım zaten.”

“Çok da mütevazısınız.”

“Biliyorum.” Kıkırdarken bakışlarını takip ettim ve baktığı yerde bana ciddiyetle bakan üç çift göz gördüm. Geldiklerini fark etmemiştim. Cenk’in iki elinde kulplarından tuttuğu iki bardak vardı. Aras bir adım öne çıkıp elimden tuttu ve beni kendine çekti. Tanımadığım adam bir anda bağırmaya başladı. “Demek evlisiniz bir de hanımefendi. Ne kadar ayıp.” Geriye doğru bir adım atıp beni şaşkınlık içinde bıraktı ve arkasını dönmüş giderken söylenmeye devam etti.

“B... ben...” Cümlemin devamını getirememiştim.

“Bekâr olmayı özlediyse demek ki!” Pınar iğneleyici bir tavırla Aras’a baktı ve Cenk’in elinden bir bardak alıp büyük birkaç yudum aldı. Gözlerimi devirip nefesimi dışarı üfledim.

“Ne oluyor sana?” diye bağırdığımda Cenk, Pınar’ı kolundan tutup uzaklaştırdı. Bu neyin tepkisiydi anlamıyordum. Aras ona ne yapmış olabilirdi ki? Onunla görüşmemişti bile.

İkisi uzaklaşırken şaşkınlık ve sinirle arkalarından bakıyordum. Aras kolumdan tutup beni kendine çekerken bedenimin rahatladığını hissettim. “Dans edelim mi? Pınar bana öğretti.” O kadar ciddiydi ki! Gözlerindeki bakıştan kendinden emin olduğu anlaşıyordu. Yine büyük Aras’tı. Eğer farklı şartlarda yine burada bu ânı yaşıyor olsaydık beni bu bakışlarla kandırabilirdi. Bana adımı bile unutturabilirdi. Başımı aşağı yukarı salladığımda zaten tuttuğu elimi havaya kaldırdı ve beni etrafımda döndürüp kendine çekti. Diğer elini belime koyunca ürperdim ve gözlerinin içine baktım. Bedenimi iyice kendine çekip havadaki elimi bıraktı ve onu da belime koydu. Ona doğru iyice yaklaştım ve limon kokusu başımı döndürürken gözlerimi kapadım. Kollarımı omzuna dolayıp iyice ona yaklaştığımda bedenlerimiz bir olmuştu. Tam bana doğru bir adım atmıştı ki... Şarkı durdu.

Kahretsin!

Homurdanarak geri çekilmek istediğimde Aras belimdeki elleriyle beni durdurdu.

“Bu ne demek Sırma?” dedi kulağıma fısıldayarak.
“Ne?”

“Ben bir şey hissettim. Sen Cenk’le konuşurken olmuyor ama...” derken duraksadı ve uzakta bir yere kaşlarını çatarak baktı. “O adamla konuşurken nefesim daraldı. Ellerim titredi ve korktum.” Bedenimi uzaklaştırmadan başımı kaldırıp ona baktım. “Hasta mı oluyorum?”

Başımı iki yana sallayıp gülümsedim. *Hayır. Sadece kıskançlığı fiziksel olarak tarif ettin.* Başka bir şey söylemek istemiyordum, bu yüzden başımı yine omzuna yaslayıp gözlerimi kapattım. Dünya etrafımızda hızla dönüyor ve ben aldırmıyordum. Çünkü Aras beni kıskanmıştı. *ARAS BENİ KISKANDI!!* Hiç kimse bakıcısı olan birini başka bir erkekten kıskanmazdı, değil mi? Buna inanmak istiyordum. Onun için bir kadın olduğumu bilmek istiyordum.

Başımı omzundan kaldırmadan gözlerimi açınca Pınar ve Cenk’in bize baktığını gördüm ve sanki lisedeymişim de müdüre yakalanmışız gibi hissettim. Cenk’in ağzı sonuna kadar ayrılmıştı ama gülümsemek üzereydi. Pınar’ın da ağzı açıktı ama çekip gitmeden önce elindeki dondurmayı yere bıraktı. Odaya kadar koşarken onu takip ettim. Bu iş bugün çözülecekti.

Odasına girdiğinde kapıyı yüzüme çarptığının farkındaydı. Yine de içeri girdim. “Ne oluyor sana?”

“Bana bir şey olduğu yok, Sırma,” dedi kaşlarını çatarak. “Olan sana olmuş.”

“Bana ne olmuş! Sadece evli olduğum adamla dans ediyordum. Birden tavır yapıp gittin.”

“Evli olduğun adam mı sadece?” Artık sadece kızgın değildi, aynı zamanda şüphe içindeydi. Sanırım anlamıştı. “Belli ki artık eşin.”

“Sana öyle bir şey olmayacağını söyledim.” Sesim beklediğimden sert çıkmıştı.

Odanın içinde volta atmaya son verip tam burnumun dibinde durdu. “Derdim bu mu sanıyorsun!” diye bağırırken sesi titredi. Çenesi kasılıyordu. “Onu iyileştirip bırakacaktın.” Ağzımdan böyle bir şey çıkmamıştı ama nedense herkes böyle söylüyordu.

“Şimdi şu hâline bak.” Eliyle beni göstererek baştan aşağı düz bir çizgi çizdi. “Onu seviyorsun.” Gözlerinden damlalar süzüldü.

Bu doğrudu, evet. Onu nasıl sevdiğimi bilmiyordum ama en azından beni sevmesini sevdiğimi biliyordum.

“Bunun ne zararı var sana?” diye bağırdım. Zoruma gitmişti. Sevdiğim biriyle evlenme hakkının elimden alınması yetmiyormuş gibi, elimdekini sevmeyi de bana çok görüyordu. Dudaklarını birbirine bastırıp kolumdan tuttu ve beni sertçe aynanın önüne çekip sarstı. “Şu hâline bak,” derken kelimeler ağzından güçlkle çıkıyordu. “Zayıflamışsın. Yanaklarında renk yok. Sen allık kullanmazdın yanakların kırmızı diye. Adınla uysun diye uzattın saçlarını ama dağınık topuz yapmışsın. Sen dağınık saçtan nefret edersin, Sırma. Sen dağınık her şeyden nefret edersin ama şu hâline bak, dağılmışsın.” Kollarını yana indirip sinirle odada volta atmaya başladı. “Sana defalarca gönderilen ödevlerini sormak bile istemiyorum. Çünkü baban okuldan atılmaman için üç kere para ödemek zorunda kaldı, kaç kere yalandan rapor yazdırdı, biliyor musun? Gözlerindeki ışık bile yok. Buraya sana yardımcı olmak için gelmiştik ama şimdi seni nasıl kurtaracağımızı düşünüyoruz. Ama onu *seviyorsun*. Sana bunu yaşatmak zorunda olan adamı seviyorsun. Arkadaşımı yok eden adamı seviyorsun. Bunu o yarım akıllı kocan fark etmiyor olabilir ama ben görüyorum.” Omzuma işaret parmağıyla vurunca dengemi sağlamak için aynanın kenarına tutundum.

Haklıydı. Normalde de kilolu değildim ama şimdi gerçekten zayıftım. Çökmüştüm. Saçlarımın rengi açılmıştı ve benim tarzımdan uzak bir topuzdu. Kıyafetlerim ne ara renklerden yoksun hâle gelmişti, bilmiyordum bile. Atasoy siyahı sonunda beni içine çekmişti. Sanırım Aras’ın dağınıklığını toplamaya çalışırken kendiminkini görmezden gelmişim.

Ellerimi kendime dolamaya çalıştım. Sanki Pınar’ın rüzgârı beni üşütmüştü de farkındalığımın fırtınasından ellerim beni koruyacaktı. Aynadaki görüntümden ilk defa nefret ettim. Öz güvenim kırılıyordu ama görünüşümü severdim. Şu ana kadar. Sönüklüğümü sakladığını sandığım parlak taşlı takılar beni daha

da karanlık göstermişti. Dudaklarım kurumuştı ve şimdi üzerinden birkaç damla yaş süzülüyordu. Ama onların beni kurtaracağını sanmıyordum.

Dönüp Pınar'a baktım. Arkası dönüktü ve omuzları sarsılırken ellerini belki suçlulukla, belki de utanç duygusuyla bilmiyorum, yüzüne sıkıca bastırmıştı. Ona mı, yoksa kendime mi sarılmalıydım, onu da bilmiyordum. En yakın arkadaşını düşündüğü için ona kızamazdım ama bunun için Aras'ı suçlaması beni üzüyordu. Çünkü bunu ben istemiştim. Aileme olan bağlılığımın beni bitireceğini bile bile kabul etmişim ve artık yeni birine bağlanıp kendimi bitiriyordum. Birilerini düşünürken kendimi ihmal etmek sadece benim suçumdu.

Derin bir nefes alıp içime çekince başını hızla çevirip bana baktı. "Ben... özür dilerim. Öyle demek istemedim. Sadece ona bakarken kendini ihmal ediyorsun, buna üzülüyorum. Lütfen onu iyileştirirken kendini öldürme."

Aklına koyduğu her saçmalığı yapsa da o her zaman doğru düşünürdü. "Gerçekten özür dilerim Sırma," dedi ben öylece ona bakarken. Ağlayıp bana ne kadar acınası durumda olduğumu hatırlatırken ne söylemem gerektiğinden emin değildim. "Onun hakkında öyle dememeliydim. Gerçekten kötü bir insanım." Kollarımı tutup bana yaklaştı. "Sadece sinirliydim. Onun hakkında gerçekten böyle düşünmediğimi bilmelisin." Gözlerindeki pişmanlığı görebiliyordum ama sinirli olmadığım hâlde neden böyle düşündüğünü anlamamıştım. İfademi bozmadan aynaya bakınca kaşlarının çatık olduğunu fark ettim.

Aynaya bakmaya devam ederken, "Her konuda haklısın. Ama bir konuda yanılıyorsun," dedim ve sonra ona baktım.

"Biliyorum. Aras yarım akıllı değil."

"O zaman iki konuda yanılıyorsun."

"Diğeri?" dedi dudağı titreyerek.

"Dağınık topuzu yakıştığı için yaptım." Gülümsemeye başladığımda dudaklarından bir hıçkırık döküldü ve ağlamakla karışık bir kahkaha atarken bana sıkıca sarıldı.

"Aptalsın sen." Kollarıyla beni sarıp iyice sıktı. "Yıllardır biz de bunu söylüyoruz."

Uzun bir süre birbirimize sarılıp ağladık. Bazen ağladığımız için kahkaha atıyor, sonra ağlamaya devam ediyorduk ama böyle giderse Aras yerine bizim tedavi göreceğimiz kesindi.

“Ohooo!” dedi Cenk. “İki dakika yalnız bıraktık, odayı sel basmış. Aras itfaiye çağır.” Geri çekilip utançla onlara baktık. Kapıda dikilmiş, bizi izliyorlardı. Cenk’in dalga geçen bakışlarına Aras’ın endişeli gözleri eşlik ediyordu. Yanıma gelip sarılmak için can attığına emindim ama Pınar’dan çekiniyordu sanırım.

Pınar’la hâlâ yapışık duruyorduk. Boşta kalan kolumu kaldırıncı Cenk üzerimize doğru koştu ve bize sarılırken neredeyse devrilecektik. Dengemizi sağlamaya çalışırken kahkahalara boğulduk. Bir süre bizi etrafımızda dönmeye zorladı. Birden durup Aras’ın tebessüm ederek bize baktığını fark ettim. Pınar elimi tutup beni Cenk’e doğru itince Cenk’in attığı yastık yüzüme geldi. Sinirle ona dönüp baktım ve başımı yana doğru eğdim. Yatağın üstündeki diğer yastığı kaptı ve Aras’ın arkasına geçti. “Öldürecekler beni, Aras,” dedi. Ne yapmaya çalıştığını görebiliyordum. Gülümsedim ve elime başka bir yastık aldım.

“Aras bile seni kurtaramayacak,” deyip Aras’a yastığı fırlattım. Sonrasında mahvettiğimiz yastıklar için kabaran otel faturasını dert edemeyecek kadar mutluydum.

Nihayet birbirimize açılabilmiştik ve bunu aslında uzun süre önce yapmalıydık. Sanırım bazen duygularımızı dile dökmeden önce, boğazımızda birikmiş düğümleri çözmek zorunda kalıyorduk. İçimizde biriktirdiklerimiz, yeri geldiğinde kalbimizin taşıyamayacağı kadar büyüyor ve ister istemez dilimizden dökülüyordu. İyi niyetle bile olsa, farkında olmadan söylenen sözler karşımızdakine ağır gelebiliyor, aynı şekilde bu sözler zamanla sahibine de yük olabiliyordu.

Yanımdaki insanlar sadece en iyi arkadaşlarım değildi, aynı zamanda ailem olmuşlardı. Aramızdaki bu bağ, kan bağıyla anlatılamayacak kadar güçlü ve olağanüstüydü. Kimi zaman kendimi kaybettüğimde bile, beni asla unutmayan ve her daim yanımda olan onlardı. Ben kendimi farkında olmadan yok ederken, onlar kendimi yeniden bulmam için uğraşıyorlardı. Kontrolümü kaybetttiğimi anlamamıştım; kendimi olmayan

bir inanca kaptırmış, Aras'ın yerine geçmiş gibi hissediyordum. Onu hâlâ seviyordum, ancak bu hissin sağlıklı bir şekilde dönüşmesi gerekiyordu. Hayatımdaki eksikleri Aras'la doldurmak yerine, sevgimi hem ona hem de kendime adilce paylaştırarak iyileşmeye başlamalıyım.

Birlikte yastıkların içinden saçılan pamukların arasında zıplarken aslında hepimiz biraz Aras'tık. Şanslıydım; kocam benimle her daim çocukça oyunlar oynayabiliyordu. Söylediklerime koşulsuz inanıyor, beni örnek alıyor, hatta benim gibi sıradan birini bile gözünde vazgeçilmez biri hâline getirebiliyordu. Onun sevgisini kaybetmek istemiyordum, fakat artık büyümem ve birbirimizi sessizce tüketmeden bu ilişkiye sahip çıkmam gerekiyordu. Onun o kocaman kalbine sığabilecek miydim, yoksa bir gün zihnindeki fırtınada yok olup gidecek miydim, bunu bilmiyordum. Fakat gerekirse beni terk etme pahasına da olsa, onun iyileşmesi için elimden geleni yapmaya kararlıyım.

Neşeyle birlikte oyunlar oynarken ona olan sevgimin ne kadar derin olduğunu hissettim. Dostlarımdan bunu yüksek sesle söylemesi duygularımın gerçekliğini daha da pekiştiriyordu. Bundan utanmıyor, bilakis büyük bir gurur duyuyordum. Onlar fark etmişse, Aras'ın da bunu bildiğine inanıyordum. Bazen öyle bir gülümsüyordu ki onun bir çocuk olduğuna inanmak güçleşiyordu. Belki de hiçbir zaman sadece bir çocuk olmamıştı. Kendi kendime, "Bu adam benim eşim," derken onun masumiyetine hayran kalıyordum; kimi zaman ona sarılmak bile suçluluk hissetmeme neden oluyordu. Ama bazı anlarda bakışları öyle derin oluyordu ki kim olduğumu sorgulamadan edemiyordum: Karısı mı, annesi mi, bakıcısı mı? Yine de artık kesin olarak biliyordum; ben onu seviyordum. Onun da beni *sadece* sevmesi gibi ben de onu *sadece seviyordum*.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bazı günler sadece güzel bir manzaranın yansımasıdır.

“Ve bunu fark eden Aras’tı,” dedim. Gitmemize iki gün kala eşyalarımızı ve aldıklarımızı toparlarken Pınar’ı yalnız yakalamış ve onunla Cenk’le aralarında olanları konuşmaya karar vermiştim. Neredeyse üç haftadır buradaydık ve tatili uzatmış olsak da geri dönmemiz kaçınılmazdı.

Pınar onunla tartıştığımızdan beri bana çekidüzen vermeyi kafasına takmıştı. Kilo almakla başlayacaktım ve ben sağlığını geri kazanırken Pınar hiç anlamadığı ödevlerime yardım edecekti. Kafamı her çevirdiğimde kendi tabağındakileri benimkine koyduğunun farkındaydım. Yemek konusundaki isteksizliğim onun bana kilo aldırma isteğiyle çatışıyordu.

Aras ve Cenk fazla valizleri koymaya gittiğinde Pınar ve ben otelin kumsala yakın olan tarafındaki kafede oturup yemek yiyorduk. Sonuç tam da “yarım akıllı” eşimin dediği gibiydi ki Pınar’ın bakışları her şeyi anlatıyordu. Bir süre cevap vermese de Aras’ın adını duyunca tekrar tepki verdi.

“O bile mi?” Kaşlarımı çatıp tekrar göz devirdim ve tabağımdaki simidi yemek için öne eğildiğimde başını iki yana salladı.

“Evet. Kendimden utanmalıyım,” dedim gülümseyerek. Bakışlarını bana çevirip dudaklarını birbirine bastırdı.

“Yani bilmiyorum. O Cenk. Yani hep Cenk’ti. Sadece Cenk.” Bunu bana söylemiyor, kendini inandırmaya çalışıyordu. “Bilmiyorum. Öyle işte,” deyip arkamdaki bir yere baktı ve gülümsedi. Başımı çevirince Cenk ve Aras’ın bize yaklaştığını görüp ben de gülümsedim. Cenk, Aras’a hararetle bir şey anlatıyor, Aras da dikkatle onu dinliyordu. Artık eski-i gibi eğik yürümeyi bırakmıştı. Başı dikti ve omuzları daha da genişlemişti. Özgüveninin böyle yerine geldiğini görmek beni hem sevindiriyor hem de korkutuyordu. Sanırım annelerin ne hissettiğini anlamaya başlıyordum. Bir farkla. Onlar çocuklarını, ben ise eşimi büyütüyordum. Yine de bir gün anne olacaksam deneyimsiz olmayacaktım. *Olabilirsem eğer!*

Yine de arkadaşım ile yaptığım sohbeti bölmeleri hoşuma gitmemişti. Daha Pınar’ın ağzından laf alamamıştım. Ağzından çıkan birkaç kelime hem çok şey anlatıyor hem de sır vermiyordu. En azından reddetmemişti. Aslında onun adına üzülüyordum. Çünkü kim bilir ne zamandır arkadaşına âşıktı ve kimseyle paylaşmadığı için içinde filizlenen duygularını gün ışığına çıkarıyordu. Tüm duyguları kalbinin bir köşesindeki karanlıkta solup gidiyordu. Yine de bunu kendine neden yaptığını anlamıyordum.

Yanımıza oturduklarında neler yaptıklarından bahsedip durdular. Bir ara Cenk elini havaya kaldırıp Aras’ın vurması için karşılık bekledi. Ama Aras’ın aklı sonsuz ihtimallerle dolu olmasına rağmen beşlik çakmanın mantığını kavrayamamıştı. Bir süre onları dinledik. Cenk’in bu kadar çok yapacak şey bulup Aras’ı benden uzaklaştırması canımı sıkıyordu ve onu kıskanmadan edemiyordum. Biz de çok fazla şey yapmıştık ama Aras benim yanımda gerilirken onların yanında rahattı. Onlar kadar arkadaşı olamamıştım.

Kumsalda diğer insanların arasına karıştığımızda güneş tam tepedeydi. Buna rağmen havada tatlı bir esinti vardı. Ben bundan memnundum ama Pınar geniş şapkasının altında bile yanaçağından korkup Cenk’e kremi unutmasıyla ilgili söyleniyordu. Bir süre kumsalda oturup denize girme fikrini erteledik çünkü Aras hâlâ korkuyordu. Cenk sonunda Aras’ı denize sokmaya

çalışmaktan pes edip kendini kuma bırakınca nefes nefeseydi. “Senin bu kocan çok güçlü ha,” deyince gülümsedim. “Akıllıdır da ondan,” dedim Aras’a bakarak. Pınar onu ikna edebileceğini söyleyip Cenk’in görevini devraldı, koluna yapışıp onu denize çekmeye çalışıyordu. Sonra kulağına eğilip fısıldadı ve Aras yürümeye başladı. Onu neyle ikna ettiğini anlamak ikisi de bana bakarken zor değildi. Yine de Aras iyi bir sırdaştı ve konunun ne olduğunu asla öğrenemeyecektim.

“Kesin,” dedi şikâyet eden bir ses tonuyla. “Bu yüzden suya girince batacağına inanıyor. Hayır, insan bir dener. Nasıl da sabit fikirli.”

“Emin misin?” Parmağımla Aras’ı neredeyse beline kadar suya sokmak üzere olan Pınar’ı işaret ettim. Yerden kalkmadan kafasını kaldırıp baktı ve şaşkınlığını abartılı bir şekilde belli eden bir ses çıkardı. “Hah. Şaka yapıyor olmalısın. Ona kendi Gameboy’umu vereceğimi söylediğimde bile ikna olmadı.”

“Pınar bu,” dediğimde dirseklerine yaslanıp gülümsedi. İma ettiğim şeyi anlayıp anlamadığını merak ettim. “Sana alı şacaklarını söylemişim,” dedi.

“Aras’ta bir şey var ve insanları değiştiriyor. Ona alışıyorlar. Ben bile ne zaman alıştığımın farkında değilim.” Cenk gülümseyerek avucuna aldığı kumu yavaşça yere döküyordu. “Sanırım insanlara, masumiyetlerini kaybetmeden büyüseler dünyanın nasıl olabileceğini hatırlatıyor,” deyip önümüzden geçmekte olan kadına baktı. Bu gülümsemeyi tanıyordum. Arkadaşımlın etkileyemeyeceği bir kız var mıydı acaba? “Hayat geçip giderken zamanda takılıp kalmanın nasıl bir şey olduğunu.” Tekrar bana odaklanabildiği zaman kaşlarımı çatıp ona baktım.

“Odanda bir kızla yaşıyorsun, Cenk.”

“Ne var!” dedi abartılı bir şekilde. “Genç ve karizmatığım. Buna hakkım var. Ayrıca konumuz bu değildi.” Ters bir bakış atıp kolunu sıktım. “O benim arkadaşım. Odamda kalan her kızla bir şey yaşanmayacağına garantisini veremem ama o,” derken duraksadı ve gülümsüyor olsa da kederli bir şekilde onu işaret etti. “Pınar işte.”

İkisi de aptaldı.

“İkiniz de aptalsınız,” deyip suyun altında durma yarışı yapan eşimle arkadaşşıma eşlik etmek için ayağa kalktım. Pınar kendinden emin gururlu duruşunu bize sergilerken Aras’ın suyun hizasındaki belini gösterdi. “Harikasin,” deyip yanlarına yaklaştım. “Siz bayağı arkadaş oldunuz?” dedim. Aras arkadaşlarımı kazanmıştı. “Benim başka arkadaşım da var,” dedi Aras. “Adı Ferman.” Böyle birini duyduğumu hatırlamıyordum. Belki gerçekten altı yaşındayken böyle bir arkadaş vardı ama artık büyümüş olmalıydı.

Dördümüz suda birkaç saat eğlendikten sonra güneş batmaya başlarken kumda top oynadık. Lisede okul takımında olan Pınar ile ben Aras ile Cenk’e karşıydık. Bu aslında biz istediğimiz için oluyordu. Onlar sadece bizi eğlendiren piyonlar gibiydi. Aras tabii ki daha önce bu oyunu oynamamıştı. Voleybolun kurallarını anlatırken sık sık kafasını kaşıdı. Onun için kurallar olunca tabii ki bu yeni voleybol türüne Aras voleybolu diyecektim. Top taşıyabilir, filenin altından atabilir, yere çarptırabilirdi. Kendi gibi olmanın bazı avantajları olmalıydı.

Güneş batarken hepimiz yan yana oturup denizin ardında kaybolmak üzere olan güneşi izledik. Aras da benim gibi güzel bir manzaranın tadını çıkarmayı seviyordu. Yüzünde gezinen turruncu ışık onu daha çekici gösteriyordu. Daha masum.

Başımı omzuna koyup o anın durmasını istedim. Kısa bir süre sonra dönecektik ve hayatın kaygıları kaldığı yerden bizi yıpratmaya devam edecekti. Bu yüzden burada sadece biz olabilmenin tadını çıkaracaktım. Burası bizim hazinemiz olacaktı. Olur da yıllar sonra Aras ve ben yaşlanıp bastonla dolaşırken bile, kumun nasıl böyle yumuşacık olduğuna dair şaşkınlıkla sorular sorarsa, ona bastonumu bir güzel geçirirdim.

Dur bir dakika! *Ben onunla yaşlanmayı mı hayal ediyordum?* Aklıma gelen gerçekleşmemiş bu hayale kıkırdamadan edemedim. Güneşin ısıttığı yüzünü çevirip bana baktı ve o da gülümsedi. Hangisi daha aydınlıktı, bilemedim. “Neden güldün?” dedi. Uzun uzun yüzünü izleyip durdum ve sonra başımı iki yana salladım. Daha kendime bile bunun ne olduğunu açıklayamazken ona nasıl açıklayabilirdim ki! Bir şey söylemeden başımı omzuna

koydum. Saçlarım kollarına dökülünce bir kısmını alıp parmak ucuna dolamaya başladı.

“Sırma,” dedi çocukça seslenişle.

“Hımm.”

“Sen de bunun gibisin.”

“Ne gibi?”

“Bu manzara çok güzel ya,” deyip duraksadı. “Sen de bu manzara gibi çok güzelsin. Keşke hep burada kalabilsek...”

“Ne oldu şimdi, kanın mı kaynadı durduk yere?” Başımı omzundan kaldırmamam da sesi şaşırdığını ele veriyordu.

“Kan kaynar mı?”

“Hayır.” Gülümseyip elini tuttum. “Lafın gelişi o.”

Sevgisini açıkça söylemesine bayılıyordum. Daha önce hayatta hiçbir şey bana sevgiyi böyle derinden, böylesine saf hissettirmemişti. Hayatımdaki eksik yan buydu ve Aras bunu öyle güzel tamamlıyordu ki bazen büyümesini hiç istemiyordum. Beni sevmekten vazgeçmesine dair olan korkum onun sağlığını istememin önüne geçiyordu. Bu da o anlardan biriydi. “Kalabiliriz,” dedim içimden. Onunla bu anda kalmak isterdim. Sonsuza kadar bu güzel gün batımında, onun gülüşü içimi ısıtırken... *Ne güzel bir hayat olurdu.*

Ne ara ayaklanıp birbirlerinden kaçarak kavga ettiklerini anlamadığım Cenk ve Pinar yanımıza yaklaşırken ellerimi kaldırıp günbatımında fotoğraf çekilmek için yanımıza gelmelerini işaret ettim.

Cenk’le birbirlerini kovalayan Pinar, Cenk’in omzuna vurup yanıma geldi ve bir çırpıda Aras’ın telefonunu elinden aldı. Biz bu anda kalamayacak kadar faniydik ama fotoğrafımız bu ânı ölümsüzleştirecek kadar şanslıydı. Aras’ın deyimiyle fazla ışık saçan gösterişli aletin benden daha şanslı olacak olması canımı sıkmıştı. Ayağa kalkıp Aras’a elimi uzattım ve onu kendime doğru çektim. Sorgulayıcı bakışlarla beni izlerken onu suyun ince ince kuma yayıldığı yere çektim.

Aras’ı yönlendirip kendimi de onun yanında konumlandırıdığım birçok fotoğraf çektik. Aras’ın daha önce fotoğrafının çekilmediğini biliyordum ve bu beni çok üzüyordu. Keşke nasıl

büyüdüğünü görme şansım olsaydı ve kötü anılarını atmak da bir fotoğrafı yırtmak kadar kolay olsaydı.

Hava iyiden iyiye kararırken titremeye başlamıştık. Yine de bu güzel günü bitirmeye hiç kimse hazır değildi. Ertesi gün son kez burada vakit geçirecektik. Aras da üşümeye başlayınca ayağa kalktım ve üzerimize bir şeyler getirmek için otele yürüdüm. Neredeyse evim olan otelin bu kadar yakın oluşu beni mutlu ediyordu. Fazla yoğun olmayan yolda sadece birkaç araba vardı ve sanki tüm şehirden uzakta gibiydik. Oysaki iki sokak sonra, şehrin insanı yakan buhranı başlıyordu.

Odaya girince birden duraksadım. Gözlerim karanlığa alışmadığı için etrafı net göremiyordum. Birden bir ürperti hissettim ve izlendiğimi duyumsadım. Korku bedenimde hızla yayılırken aldığım koku beni daha da korkuttu. Korkunun kokusu olmadığına emindim. Arkama dönünce onu dolaba yaslanmış bir şekilde gördüm. Mavi gözleri geceyi delip geçen bir ışık gibi aramızdaki boşluktan geçip bana ulaştı. Adı dudaklarımdan bir fısıltı gibi dökülürken tutunacak bir yer aradım.

“Merhaba, Sırma.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

*Bazı kalpler en yakından yara alır ve
o yarayı aynı kalple kapatır.*

“Burada ne işin var?” dedim. Ondan korkmak istemesem de etrafta bir şeyler arayan elim bilinçaltımın her şeye hazırlıklı olduğu sinyalini veriyordu. Bir süre sessiz kalınca zihnimin bana bir oyun oynayıp oynamadığını düşündüm. Sonra tüm gerçekliğiyle bana doğru yürüdü ve tam önümde durdu.

“Hoş buldum, Sırma.” Gözlerim karanlığa iyice alıştığında lambayı yakmak için yanından geçmek istedim ama kolumu tutup beni durdurdu ve iyice yakınına çekti. Omuzlarımız birbirine değince kaşlarımı çatıp yüzüne baktım. “Seni özledim,” dedi. Sesindeki nefret üzerime buz gibi yayıldı.

“Saçmalamayı kes de soruma cevap ver. Buraya nasıl girdin?”
Karanlıkta kollarından kurtulup lambayı yakmaktan vazgeçtim.

“Pınar’la Cenk’i takip ettim diyelim.”

“Haber verebilirdin. Gizlice odama girmene gerek yoktu.”

“Ne yapacaktın? Sevgili kocandan boşanıp hiç evlenmemiş gibi davranmaya devam mı edecektin?”

Diyecek tek kelime bulamadım. Karşımdaki adamı yıllarca sevmiştim ve lanet olsun ki mavi gözlerine bakarken kalbimin hâlâ deli gibi atıyor olmasından nefret ediyordum. Ama her ne olduysa o aynı kişi değildi. Üç ay önceki Efe değildi. Sevdiğim

adam sinirliydi, evet ama bu adam öfkenin saf hâliydi. Ya da Efe sevmediği insanlara karşı böyle olabiliyordu ama ben bunu yeni görüyordum. Çünkü artık diğer taraftaydım ve bu ne olursa olsun kalbimi kırmıştı.

“Sen bu musun?” dedi bir çırpıda. “Dikkatimi çekmek için önüne ilk çıkan adamla mı evlendin?” Gözlerim sanki bu mümkünmüş gibi daha da büyüdü. “Hem de yarım akıllı biriyle. Sen de mi bu oyunun içindesin?”

Midem bulanınca gözlerimi kapatıp tutunacak bir yer ararken iki adım gerimdeki duvara çarptım. Gözlerimi tekrar açtığımda yine dibimdeydi. Yüzüne bir yumruk atıp çenesini kırmak istememe engel olan tek şey çıkacak gürültüye insanların gelebilecek olmasıydı.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordum. İthamları yüzünden midem bulanıyordu.

“Atasoylar’la bizim aramızdaki meseleye nasıl dahil oldun? Neden evlendin o yarım akıllıyla?” Dayanamayıp yüzüne bir tokat geçirdiğimde yeni çıkmaya başlayan sakalları avuç içime battı ama sözlerinin kalbime batması kadar acıtmamıştı. Omuzlarından itip gerilemesine sebep oldum.

“Beni onunla zorla evlendirdiler.” Göğsüne bir kez daha vurdum. Darbelerim ona çok etki etmese de en azından sendelemesini sağlıyordu. Gözlerim yanmaya başladı ama yutkundum. Onun karşısında ağlamayacak kadar gururlu ve sinirliydim. “Seni aradım. Defalarca. Kaç kere seni gizlice aramaya çalıştım biliyor musun? Beni kurtar istedim. Tek çarem sendin ama sen telefonuma cevap vermeye tenezzül bile etmedin.” Kapıya çarpınca ellerimi tuttu. Sinirle bakan gözlerinde artık şaşkınlık vardı. Sonra beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Bu kollara sarılmayalı yüzyıl olmuştu sanki. Ondan hem çok nefret etmiş hem de onu çok özlemiştim. Yüzüm omzuna kapanırken ona vurmaya devam ediyordum ama o bana daha sıkı sarılıyordu.

Sonunda dayanamayıp ağlamaya başladım. Bedenini itip uzaklaşmaya çalışsam da bana izin vermedi. “Özür dilerim.” Ellerini saçlarımin arasında gezdirip okşadı ve defalarca öptü. Bunu yapmasını çok severdim. Hâlâ hatırlıyor olması beni

şaşırtsa da eski Efe'nin geldiğini hissettim. Yine de kendimi kollarından sertçe sıyırdım.

“Birden gittin ve şimdi beni suçluyorsun.” Kapı koluna uzanırken sessizce bana baktı ve bileğimi tuttu.

“Kaçalım Sırma,” dedi ve bütün bedenim titredi. Elimi çekmeden yüzüne baktım. İstedğim kurtuluş gelmişti. Bir ay önce buna atlayarak tamam der ve elini tutardım ama şimdi...

“Defol!” Gözlerinin içine bakınca sıkıca tuttuğu bileğim acıdı. Gözleriyle yalvarırcasına bakıyordu. Öyle bir fısıldadı ki *lütfe*n derken sadece dudakları oynadı. Koridordan diğerlerinin sesi yankılanırken panikledim. Efe de bunu fark etmiş olacaktı ki bana doğru iyice eğildi.

“Yarın akşamüstü arka çıkışta seni bekleyeceğim. Gelirsen gideriz. Kimse bizi bulamaz. Gelmezsen o zaman giderim ve bir daha karşına çıkmam.”

Neler söylüyordu böyle? Mavi gözlerinde intikamın soğuk kalıntılarını görebiliyordum. Ona inanmak istiyordum ama bir şey bana engel oluyordu. Evli bir kadın olduğumdan mı, yoksa Aras'ın sevgisini onun üstünde tuttuğumdan mı bilmiyordum ama bu söylediğine karşı hem isteksizlik hem de büyük bir çekim duyuyordum.

Ben öylece donup kalmışken saçımdan son bir kez daha öptü ve kapıdaki elimi çekip odadan çıktı. Hiç var olmamış gibi odanın sessizliğiyle baş başa kalınca yere oturup ağlamaya başladım. Aras'ın ya da diğerlerinin olmaması işime gelmişti.

Aylar önce neredeydin aptal, dedim içimden. Babam bizim telefonlarımıza el koyduğunda kaçmadan önce babamın telefonunu gizlice çalıp ezberimde olan tek numarayı, onun numarasını aramıştım. Sesimi duyduğu an telefonu kapatıp engelledi ve üst üste yazdığım mesajlara cevap vermedi.

Ayrılırken yaptığı gibi sessizce kayboldu ortadan. Beni daha büyük bir sessizlikle baş başa bıraktı. Şimdi tam iyileşmeye başlarken karşıma çıkıyordu.

Kendime defalarca aynı şeyi sormuştum. Beni hiç mi sevmemişti? Yaşadığımız her şey bir yalandan mı ibaretti? Bunları bilmek istiyordum. Bana bir açıklama borçluydu ama onunla gitmek...

Onunla gidebilirdim. Zaten hep bunu istememiş miydim? Geç kalsa da sonunda gelmişti işte. İçimi kemiren bu kurt da neyin nesiydi? Arkama bakmadan kaçabilir, onunla kolay bir hayat sürebilirdim. Atasoylar'ın oyunu her neyse ondan kaçmanın bir yolunu bulacağını biliyordum. Belli ki bu aileyi tanıyordu ve onlara karşı gelebilirdi. Gelebilirdik. Ailemi karşıma alamamıştım belki ama Efe'yi yanıma alabilirdim. İç sesim *sakın* diyordu. *Sakın. Sakın. Sakın...*

Diğerlerine yorulduğumu söylediğim bir mesaj atıp duşa girdim ve uzun bir süre çıkmadan suyun altında kaldım. Kendimi öyle yorgun hissediyordum ki ellerim buruşana kadar suda kaldım. Aras çoktan gelmişti ve beni beklerken oyuncağıyla oynadığını duyabiliyordum. Su buharı nefes almamı zorlaştırdıncaya kadar duştan çıkıp giyindim. Saçlarımı kuruturken Aras yanıma geldi ve saçlarımı kurutmama yardım etti. Şefkatli elleri saçlarımda gezinirken derin bir suçluluk içime yayılıyordu.

Aras'ı seviyordum ama onun bana olan ilgisini mi, yoksa kendisi olduğu için mi onu seviyordum, bilmiyorum. Aynada kendime bakarken ne kadar çirkin olduğumu biliyordum sadece. Bu kadar saf bir sevginin benim gibi kötü birinin kalbinde harcanıyor olması ne büyük kayıptı.

Benimle işi bittiğinde o da banyoya girdi. Kalan birkaç parça eşyayı da valize tıkıp fermuarını çektiğinde içimde bir yerin yırtıldığını hissettim.

Aynı anda banyoda bir şeyler devrildi ve ardından Aras'ın feryadını duydum. Çıplak olmasını umursamaya vakit kalmadan içeri daldım. Ayağı kayıp düşmüş olmalıydı çünkü yerde yatıyordu. İki adımlık yolu koşarken korku içindeydim. Omzundan tutup çevirdim, kafasında bir şey olup olmadığına baktım.

Yavaşça ayağa kalkmasına yardım ettim. Sağ bacağının üstüne basmakta zorlanıyordu. Kırık olduğundan şüphelenmesem de büyük ihtimalle kötü bir eziği olacaktı. Neresinin ağrıdığını sorunca bacağının yan tarafını gösterdi. Dolapta buz olup olmadığına bakmak için ayağa kalkınca kolumu tuttu.

"Gitme. Korkuyorum," dedi masum sesiyle.

“Buradayım.” Elimi elinin üstüne koydum ve gözlerinin içine baktım. Bir terslik olduğunun farkında gibiydi. Üzüntümü, kendi duygularını bile anlamayan biri olarak çok iyi anlıyordu. “Ama sana yardımcı olmam lazım,” dedim ve dolaba bakmak için kalktım. Buz yoktu. “Benim buz bulmam lazım. Burada bekle. Kapıyı kimseye açma. Hemen döneceğim.” Ağzımdan çıkan her kelime ona verilmiş bir söz gibiydi ama tutabileceğime ben bile inanmıyordum. Yalancının tekiydim.

Koridora çıkıp çalışan birini görme umuduyla etrafa baktım. Kimse yoktu. Koridorun sonuna doğru ilerleyip görebileceğim kimse var mı diye kontrol ettim. Alt katın koridoruna da eğilip bakınca umudum iyice azalmıştı. Resepsiyona indiğimde beni otelin revirine yönlendirdiler. Hemşireden bir krem ve biraz buz aldıktan sonra geri yukarı çıktım.

Kapı açıktı. Endişe ayaklarımdan yukarı yakan bir zehir gibi yayıldı. Birkaç metre kilometrelere dönüşmüştü. Kalan mesafeyi koşarak aşip içeri daldım. Aras yine yerdeydi. Ağlıyor ve Pınar onu kaldırırken havlusunu üzerinde tutmaya çalışıyordu. “Ne oldu?” dedim. Boğazımdan yukarı acı bir tat huzursuz ederek yükseldi. Pınar’ın ters bakışları benimkini bulduğunda koşup ona yardım ettim.

“Sen gelmeyince seni bulmak için kalkmış ama yürüyememiş. Ben de yanık kremi getirmek için gelmişim.” Pınar onu oturtup elini beline koyduğunda Aras’ın önünde diz çöktüm. “Özür dilerim,” diyebildim ağlamaya başlamadan hemen önce. Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlarken ikisi de şaşkınca bana bakıyordu.

Az önceki tablo gidersem ne olacağının bir özeti gibiydi. Ben gidersem düşerdi, onu kaldırmaya çalışanlar olurdu ama benim yardımım olmadan ayağa kalkamazdı. Bunu düşünmek omuzlarımda tarifi zor bir ağırlık oluşturunuyordu. Hayatım boyunca ona bağlı olacak ve ne yaparsam yapayım onu da düşünmek zorunda kalacaktım. İşte, bu beni korkutuyordu.

Ellerim hâlâ bacaklarındayken başımı öne eğip yumruklarımı sıktım. Öylece ağlamaya ve özür dilemeye devam ettim. Bunu düşünmem bile büyük bir yanılgıydı. Vicdanımı

susturabileceğimi düşünmeme Efe'nin güven veren sesi yol açsa da kendimden utanmam için Aras'ın bakışları yetiyordu. Tırnaklarım avuç içlerime batarken sıcak elleri benimkilerin üzerine kapandı. İçime ânında bir rahatlama yayılınca gözlerimi açtım. Pınar şaşkınca yanıma gelip kollarını omuzlarıma sardı.

"Aman kocanın ayağına taş değmesin!" dedi dalga geçerek. "Hadi, gel. Bir şey yok." Beni ayağa kaldırırken bir sorun olduğunu anladığından emindim. Çünkü böyle durumlarda ben oturup ağlayan değil, kontrolü eline alan olurdum. Koltuğa oturduğumda teşekkür edip gitmesini işaret ettim. Beni anlayışla karşılayıp sarıldı ve kapıda bana son kez baktı. Veda gibiydi.

Elimdeki kremi alıp Aras'ın çoktan morarmaya başlayan yerine sürdüm. Yumuşak teni parmaklarımla ucunu yakıyor, vicdanım içimde bir yangına neden oluyordu. Parmağının ucuyla yanağımdaki yaşı aldı ben başka bir morlukla ilgilenirken. "Benim yüzümden hep ağlıyorsun," dedi fısıldayarak. Sesinde o yabancılık vardı yine. Olgunluk. Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda benden özür diledi. Başımı iki yana sallayıp sorun olmadığını söyledim. Üstünü giymesine yardım ettikten sonra banyoya gittim. Kapıyı kapatıp yere oturdum ve bedenimdeki her gözyaşı hücresi tükenene kadar ağladım.

Sonunda geçtiğini sanıp kapıdan çıktığımda uyuduğunu gördüm. Güzel saçlarını okşayıp alnına bir öpücük kondurunca dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. Bunu ona yaşatmaya hakkım yoktu. Gösteremediğim sevgimin onu iyileştirmesini bekleyemezdim. Kötü bir insandım ve o her şeyin en iyisini hak ediyordu. Yatakta yanına uzanıp arkamı döndüm. Limon kokusu burnuma iyice dolana kadar yaklaştım. Bu kokudan nasıl uzak kalabilirdim! Bunu düşünmek yine gözlerimin dolmasına sebep oldu ve omuzlarımla sarsılmasına engel olamadım.

Aras arkamda irkilip derin bir nefes aldı. Yatakta kımıldanıp bana döndüğünü hissedince nefesimi tuttum. Kolu belime dolanırken bu defa başını karnıma değil, benimkinin hemen arkasına koydu. Burnunu enseme yaslayıp saçlarımla kokusunu içine çektiğini fark edince başımı çevirip gözlerine baktım.

“Özür dilerim. Uyandırmak istemedim,” dediğimde başını iki yana salladı ama gözlerini açmadı. “Ağlama artık, Sırma,” dedi. “Söz veriyorum. Ben...” Birkaç saniye bekleyip gözlerini açtı. “Bir rüya gördüm.”

“Anlat hadi, dinliyorum.”

“Okuldaydım ama büyüktüm de” dedi. Zaten öyleydi. “San-ki hem bendim. Hem de değildim. Bir sürü ayna kırılarak üzerime doğru geliyordu. Ve ben kendimi farklı bedenlerde gördüm. Sen de oradaydın.”

“Ben ne yapıyordum?”

“Bana sesleniyordun ama sana yaklaştırmaya çalıştıkça her şey uzaklaşıyordu.” Onun bahsettiği uzaklık benim yorgunluğuma çok benziyordu. İçimde bir yerin sızladığını hissettim.

“Bazen ben de sana sesleniyorum ama sen de beni duymuyorsun,” dedim.

“Hayır, duyuyorum ama bazen yanına gelirim çocuk olamam gibi geliyor.” Bu bazen neden yetişkin gibi davrandığını açıklıyordu. O fark etmese de bazı şeyleri açığa çıkarmıştı.

“Ve büyürsen seni sevmem mi sanıyorsun?”

“Bilmiyorum ama çocuk olursam beni bırakamazsın gibi geliyor.” Derin bir nefes aldım ve bunun içimde kırılan bir noktayı bir arada tutabileceğini sandım. Hem böyle sıkıca sarılmak hem de uzaklaşmak istiyordum.

“Benim seni sevmem için büyüme ihtiyacım var, Aras.” Onu her haliyle severken böyle söylemekten nefret ediyordum ama iyileşmesine yardımcı olacaksa bazen kalbi kırılmalıydı. Benim tarafımdan da olsa.

“Ben... denemek istiyorum.”

“Neyi?”

“Büyümeyi.” Ona bakmayı bırakıp tekrar başımı çevirdim ve sırtımı ona iyice yaklaştırdım. İmkânım olsa göğüs kafesini açıp içine girer ve orada saklanırdım. “Sadece ne yapacağımı söyle. Ben bilmiyorum. Anlamıyorum bazen. Yapmam gereken farklı bir şey gibi hissediyorum ama yapamıyorum.” Belimde olan elini tutup bir kemeri sıkar gibi daha çok sardım kendime. “Daha sıkı sarılmakla başla.” Lafımı ikiletmedi ve huzurun kokusu

nefesime karışırken bana sıkıca sarıldı. Diğer kolunu da başımın altından geçirince kucağında küçüldüğümü hissettim.

İlk defa ondan küçük olmayı deneyimliyordum ve bu hayatımda eksikliğini hissettiğim bir yanıımı bulduğumu hissettiriyordu. Evime dönmek gibiydi.

Böyle yaparsa nasıl giderdim ki? Ondan kopma ihtimalim bile beni huzursuz ediyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Bazı dudaklar gülümsemek ve öpülmek içindir.

ARAS

“Kendi başına yapabildiğine göre artık yardım istemiyorsun, ha?”

Başımı kaldırıp suyu dudaklarına götüren güzel ellerine baktım. Güzel dudakları suyu içmek için aralandı. Onunla ilgili her şey güzeldi. O güzeldi.

“Sen yardım edince bozuluyor,” dedim. Oysa kocaman ellerimle minik parçaları tutmak çok zordu. Bazen bedenimin olması gerekenden büyük olduğunu düşünüyordum. Bardağı bırakırken eli titredi. Onu anlıyordum. Bazen çok fazla şey anlamaya çalışıyordu. Benim anlayabileceğimden daha fazlasını. Neden bazen çocuk gibi kaçtığımı, bazen de suskun bir adam gibi köşeye çekildiğimi. Ben de hangisi olduğumu bilmiyordum.

Cenk’in bana getirdiği puzzle bitmişti ama bir parçası eksikti. Bazen ben de kendimi böyle hissediyordum. Bir parçası hep eksik. Annem miydi o? Babam mı? Küçükken bir yerlerde unutmuştum kendimi galiba. Ama o gün... Sırma bana ilk sarıldığında... İlk kez eşim dediğinde... içimde bir şey kıpırdadı. Bir milyon karınca bedenimde geziyor gibiydi.

Bir keresinde onu nasıl sevdiğimi sormuştu. Bana annem gibi bakıyordu bazen... Bunu hep endişeli gözlerinde görüyordum. Bazen de babam gibi kızgındı. Çoğu zaman kızgın... Bazen de

bir kadın gibi bakıyordu. İnsanlar birini kaç farklı şekilde seviyor bilmiyordum. Sadece o yanımda değilken kalbim sıkışıyordu.

Eksik parça diğer elimdeydi. Sırma'ya baktım ve "Buldum," dedim. Eksik parça puzzle'a ait değildi.

Bugün son günümüzdü ve ben eve dönmek istemiyordum. Burada ikimiz yaşarken mutluydum. Sırma orada daha çok ağlıyordu. Buranın onu mutlu ettiğini biliyordum. Bana bile farklı davranıyordu. Odadan çıkıp Cenk'in yanına gitmek istediğimde benimle geldi. Çaldığımız kapı açılınca Cenk ile Pınar birbirinden uzaklaşmıştı. Ne olduğunu anlamamıştım ama ikisinin de yüzü kızarmıştı. Sırma önce ağzını sonuna kadar açtı, sonra ellerini çırpıp onların yanına gitti.

Öğleden sonra son kez gezip bir şeyler yedik. Sırma'nın sıkma yemeye bayıldığını öğrendim. Bayılıyorsak neden yiyorduk ki? Bu zararlı değil miydi? Sorduğumda yine lafın gelişi dediler. Bu lafın nereden geldiğini bilmiyordum ama orada çok garip şeyler oluyordu. İnsanlar sıkma yerken bayılıyor, kanları kaynıyor ve defolmak için merdivenlerden atıyorlardı. Çoğu zaman hangisinin gerçek olduğunu anlamıyordum.

Alışveriş dedikleri şey çok ilginçti. İnsanlar kendine ait olmayan kıyafetleri deniyor ve kimse kızmıyordu. Bir keresinde babam gibi görünüp onu korkutmak için kıyafetlerini giyip saatini takmıştım. Böyle olursa benden korkar ve bana vurmazdı artık. Ama öyle olmamıştı. Pınar ve Sırma kabin dedikleri minicik odadan çıktıklarında Cenk, Pınar'a "*Harika olmuşsun!*" dedi. Bunun ne demek olduğunu bilmiyordum. Cenk neyi anlamadığımı anlıyordu. Güzel demekti, güzelden daha güzel demek... Sırma gibi. Ona bakıp gülümsedim.

"Harika olmuşsun." Ama Sırma, Pınar gibi sevinmedi. Büyüklüklerin neye sevineceğini anlayamamak beni üzüyordu. Onların beni sevmesini istiyordum ama bazen buna da üzülmüyorlardı. "Hepsini beğeniyorsun, Aras," dedi ve içeri geri girmek için Pınar'ı bekledi. Pınar yaklaşıp Cenk'in dudağını öptü. Bunu yapması yanlış değil miydi? Sırma bir keresinde bunu sadece birbirini seven insanların yaptığını söylemişti. Biz bunu hiç yapmamıştık. Sanırım sadece ben Sırma'yı seviyordum.

“Sırma kızdı galiba,” dedim Cenk’e bakarak. Sırma babam gibi kızmıyordu ama hep aynı şeyden korkuyordum. Beni döver miydi? Beni bırakıp gider miydi? Bana ceza verir miydi?

“Sevgini belli etmenin farklı yolları var,” dedi. O zaman her yolla Sırma’yı seviyordum ama bu yollar neydi? “Sadece kendininkini bul. Ne olursa olsun, onu sevdiğini açıkça belli edecek şeyler yap.”

Birlikte dondurma yedikten sonra otel dedikleri eve geldik. Bu kadar yabancıyla aynı evde olmak beni korkutuyordu ama Sırma buna alışık gibiydi. Birden yorulduğunu söyleyip yatağa uzandı ve uyudu. Benim uyuduğumu sandığı geceler aslında onun ağlama seslerine uyanıyordum. İçimde hep aynı korku vardı. Ya giderse? Gitmesin diye beline sarılıyordum. Bu küçükken, yani yakında, hayır uzak bir zamanda, yani geçen hafta... bilmiyorum yıllar önce gibi ama dün gibi de... annemde işe yaramamıştı ama Sırma gitmiyordu. Şimdilik. Kendimi güvende hissediyordum onun yanında.

Önceki günkü gibi çok ağladığı gecelerden sonra hep daha yorgun oluyordu.

Bir süre uyurken onu izledim. Sevgini göstermenin yolları... Başkalarının sevdiği insanlarla yaptığı gibi onu dudaklarından öpmek istiyordum. Güneş içeri girip yüzünü ve saçlarını okşuyordu. Ben de bazen saçlarını kokluyordum. Kokusu bana nefes almak gibi geliyordu. Öne doğru eğilip bir süre nefesinin yüzüme çarpmasını hissettim. Zaten onu en iyi bu kadar yakinken görüyordum. Elimden daha uzak olduğu her yer bana bulanık görünüyordu ama ne kadar uzak olursa olsun onu tanırdım.

İnip kalkan göğüs kafesi bana yaşamı hatırlatıyordu. Valizde gizlediğim defterimi çıkarıp kalemi elime aldım. Yatakta uzanan koluna Cenk’in önerisini dinleyip bir cümle yazdım. Uyandı-ğında görüp mutlu olabilir ve onu sevdiğimi anlayabilirdi. Sonra defterimde kaldığım sayfayı açtım.

Bazı dudaklar gülümsemek ve öpülmek içindir. Eğer sevdiğin dudaklar gülümsemiyorsa o zaman öpmeyi dene.

Onlar gibi yetişkin olmak için böyle notlar alıyordum. Bunları tekrar okuyup eğer yanılıyorsam düzeltiyordum. Benim

dışındakiler buna ders çalışmak diyordu. Ya da ders çıkarmak. İkisi de karışıktı.

Yanına yüzüstü uzandım ve bir süre daha nefesini dinledim. Yaşam, aralık dudaklarından içeri dolup bana ulaşıyordu. Onu seviyordum. Onu her şekilde seviyordum. Farkında bile olmadan gözlerimi kapatıp ona yaklaştım ve dudaklarına bir öpücük bıraktım. Bir milyon karınca yine gelmişti. Bulutların üstünde gibiydim. Böyle bir mutluluğu hep yaşamak isterdim ama gözleri kımıldanınca kaçtım.

Ondan uzaklaşıp masadaki oyuncağımı aldım.

Bana kızacak mıydı?

Ya beni dövüp cezalandırırsa...

Daha da kötüsü... ya bırakıp giderse...

Bir şey söylemedi. Kalkıp oturdu ve önce bana baktı. Tıpkı benim anlamadığım zamanlarda baktığım gibi bakıyordu. Sonra pencereden dışarı bakıp zarif parmaklarını dudaklarında gezdirdi. Uzun bir süre öylece kaldı ve sanki yanakları daha da kırmızı oldu. Sonra kalkıp banyoya girdi ve uzun bir süre çıkmadı. Çıktığında da hiçbir şey söylemeden çantasını alıp çıktı.

"Kapıyı sakın kimseye açma. Korkarsan Cenk'in yanına git," dedi. Bu bakışları veda gibiydi ama Sırma hep geri dönerdi. Biliyordum.

Ama o dönmedi...

Saatın büyük çubuğu iki kere döndü. Kalbim iki kat hızlandı. Nefesim iki kere kesildi. Ama o gelmedi. Cenk'in yanına gittim. Onlar da oyun oynuyorlardı. Beni yanlarına çağırdılar ama ben pencereden dışarıyı izledim. Sanki karanlıktan gözlerimi ayırmasam daha hızlı gelirdi. Gelmedi.

Cenk'le Pınar farkına vardığında telefonu kapalıydı. Birlikte aşağı indik. Benim bir koltuğa oturmamı söylediklerinde giriş kapısındaydık. İkisi farklı yönler gidince yalnız kalmıştım. Korkuyordum ama Sırma'nın beni bulacağını biliyordum. Ama şu an benim onu bulmam gerekmez miydi?

Ayağa kalkıp etrafıma baktım. Nereye gidebilirdim ki? Kaybolmaktan korkuyordum. Onu bulamamaktan korkuyordum. Yerime oturmaktan korkuyordum. Yine de ayağa kalktım ve koridorda ilerledim. Yerimde durup etrafıma baktım.

İşte.

Oradaydı. Uzaktan anlamıyordum. İnsanlar uzaklaştıkça daha bulanık görünüyorlardı ama Sırma'nın kıyafetleri olduğunu seçmiştim. Uzun saçlarını tanıdım. "Sırma," dedim ama sesim fısıltı gibi çıktı.

Yaklaştıkça konuştuğu kişiyi fark ettim. Sanki biri beni tutmuş gibi yerimde kaldım. Büyümüştü ama mavi bakışları hâlâ kızgındı. Beni götürmek mi istiyordu? Alır mıydı? Sırma beni ona vermezdi, değil mi? Hayır. Daha önce yapmamıştı. Ama ya onu götürürse?

Bakışları beni bulunca korkudan saklandım. Giderdi, değil mi? Sırma her şeyi hallederdi. O her şeyi hallederdi. Korkuyordum. Dizlerimi hissetmiyordum. Çenem titriyordu. Yere oturup başımı ellerim arasına aldım. Bu adamı görünce böyle oluyordum. Çünkü beni öldürmek istiyordu ve ben Sırma'ya onu sevdiğimi gösteremeden ölmek istemiyordum.

Neden hâlâ geri dönmüyordu?

Kalkmalıyım. O beni korumaya çalışırken böyle saklanamazdım. Ama beceremiyordum. Oturduğum yerde dönüp duvarın gerisinden gizlice baktım. Hâlâ onunla konuşuyordu. Sonra onunla yürüdü.

Onu götürüyor muydu? Benim yerime Sırma'yı mı alacaktı? Ne yapacaktı ona? Sırma neden kaçıp gelmiyordu? Neden onunla gidiyordu?

Cesur ol biraz aptal. Büyü artık.

Dizlerimin üzerinde doğrulup kapıya doğru koşmaya çalıştım ama titreyen bedenim yüzünden titriyordum. Onu götürmüyordu.

Sırma onunla gidiyordu. Yoksa neden kapıyı açıp arabaya kendi binsindi ki? Neden gidiyordu? Neden beni terk ediyordu? Tekrar seslendim ama sesim yine çıkmadı. Gidiyordu işte... Onu tutamazdım. Tutmak için büyümem gerekiyordu. Ama yine de gitmesini istemiyordum. Koştum. Bu sefer bacaklarım uzundu. *Altı değil yirmi sekiz yaşındaydılar.* Yine de yetişemedim.

"Sırmaaa." Araba hareket ederken arkalarından bağırabildim sadece. "Gitme."

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

Bazı kaçışlar hasret dolu dönüşlerin yolunu açar.

SIRMA

Geri dön...

Geri dön...

Geri dön...

İç sesim aynı şeyi söyleyip duruyordu. Şimdiden pişmandım. Karanlık yol boyu ilerlerken radyo çalsa da aramızda büyük bir sessizlik vardı. Yorgun bir sessizlikti bu. Onunla gidiyor olsam bile bedenim hâlâ gördüğüm rüyanın etkisindeydi. Elimi dudaklarıma götürdüm tekrar.

“Ne düşünüyorsun?”

“Geri dönmeyi,” deyince sessiz kaldı. Bakışlarındaki ışıltı yanından geçtiğimiz ışıklarla parlayıp sönüyordu, tıpkı ona olan güvenim ve kalbim arasındaki bağlantı gibi. Bir yanıp bir sönüyordu. Bir yanımda hata yaptığımı, bunun bir cezası olacağını haykırıyordu. Diğer yanımda ise onun yıllar önce sevdiğim adam olduğunu fısıldıyordu. O fısıltıya tutunup geri kalan sesleri susturmaya çalıştım.

“Söz veriyorum. Her şey çok iyi olacak,” dedi o fısıltıya destek olmak ister gibi. Elimi tutup dudaklarına götürünce başımı onaylarcasına salladım.

Uzun yol boyunca konuşmadık. Uzun sıra ağaçların olduğu bir patikaya girdiğinde korkmadan edemedim. Eğer o Efe gelip yine beni öldürmek isterse buradan kurtulabileceğimi sanmıyordum. Uzun bir süre ağaçlar arasındaki yokuşu çıktık-tan sonra bir açıklıkta durduk. Arabadan indiğimizde her yer karanlıktı.

“Bekle,” deyip gittiğinde karanlıkta adım seslerini dinledim. Ne yaptığını biliyor gibi hareket ediyordu. Sonunda bir klik sesi duyuldu ve ânında ışıklar yandı. Küçük, beyaz bir karavan her çıkıntısına yerleştirilmiş minik ışıklarla aydınlandı. Önünde küçük bir tenteye tek kişilik sandalyeler vardı.

Aras buna bayılırdı.

Geri dönüp elimden tuttu ve beni sandalyelerden birine oturttu. Kaçan birileri için burası fazla ortadaydı ama özgüveni beni rahatlatıyordu. Kendi sandalyesini de iyice yanıma yaklaştı-rıp yerleştğinde ışıktaki parlayan gözlerine baktım. Ne olursa olsun o benim eskiden sahip olduğum sevgiyi hatırlatıyordu. Ne kadar inkâr etsem de birbirimizi sevdiğimiz zamanları özlemiş-tim. Şimdi o gözler aynı sevgiyle yüzümü izliyordu.

“Bugün sadece biz varız. Başka bir şey düşünmek yok,” dedi ve kolunu omzuma dolayıp beni iyice kendine çekti. İç sesim biraz daha yükselirse vücut bulup karşıma geçecek ve bana okkalı bir tokat atacaktı. Yine de beni iyice kendine çekerken göğsü-nün içine hapsedmek istediğini hissettim. Benim istediğim kafes farklı bir yerde benim için endişeleniyor olsa da yanında güven-de hissediyordum. “Seni çok seviyorum,” dedi.

Kolumdaki yazıyı fark edip elimi üzerine koydum. Güzel ama dağınık harfler bunu yazan ellerin karakterini anlatıyordu. Birden onu çok özledim. Ona dönmek ve sarılıp tatili iki gün ile iki yıl arasında uzatmak istiyordum. Ama çoktan ayrılmıştım ve buraydım. Yazıyı bir kez daha okudum. *Seni seviyorum.*

“Ben de seni seviyorum.”

Saçlarımın arasından öptüğünde bunu yanlış kişinin yanın-da söylediğimi fark ettim. Onu seviyorken neden buradaydım ki? Biraz özgür hissetmek istemiştım ama zaten öyleydım. Bunu ondan uzaklaşınca anlıyordum. Bazen ihtiyacımız olduğunu

düşündüklerimiz aslında elimizin altındaydı ve ellerimiz boş kalana kadar bunu anlamıyorduk.

Bütün gece gerçekten de biz vardık. Son kez rahat bir gece geçiren bir çifttik. Ertesi gün çok daha stresli bir gün olabilirdi. İçimdeki kurt artık çığlıklar atıyor olsa da Efe'ye odaklanmayı seçtim. "Sana seni sevdiğimi ilk defa söylediğim günü hatırlıyor musun?" dedi alnındaki izi gösterip. Kahkaha atıp yerimde hareket ettim ve kollarının arasından sıyrıldım. "Nasıl unutturum?" Cenk'le birlikte dünyanın en dâhiyane olmayan planını yapmışlardı. Cenk ben içeri girerken ipi çekecek ve tavandan sarkacak olan tabelada seviyorum yazacaktı ve üzerimize çiçeklerin döküldüğü sevgilim tabelanın önünde kollarını açıp benim ona sarılmamı bekliyor olacaktı. Bir adım önde durmadığı için tabela alnının ortasına çarpıp bayılmasına neden olmuştu. Hangisine daha çok şaşıracağımı bilememiştim.

"Liseden sonraki ilk karşılaşmamızı hatırlıyor musun?" dedim ona, karşılık olarak. "Üniversitenin laboratuvarında."

"Evet," dedi parmağını uzatıp gülümsedi. "Heyecandan elimdeki bardakları senin projenin üzerine düşürmüştüm."

Çok sakar ve tatlı bir çifttik. İki yıl boyunca daha niceleri olmuştu ve herkes birbirimizle olan uyumumuzu kıskanıyordu. Benim taklitlerimi onun replikleri tamamlıyordu. Birlikte çok eğleniyorduk. O beni bırakıp gidene kadar. Nedenine dair sorular sormak için sabırsızlanıyordum ama geceyi daha fazla mahvetmek istemiyordum.

Bir ara gözlerimin içine bakıp bana yaklaştı. Nefesini üzerimde hissedene kadar bekledim. Doğru gelmiyordu. Değil öpmesi, bana yakın olması bile doğru gelmiyordu. Geri çekilip sırtımı geriye yasladım. Hayal kırıklığı dolu gözlerinde bir öfke kıvılcımı parladı. Kazanmak istediği ben miydim, yoksa anlamını bilmediğim bu oyun mu, bilemiyordum.

Benimle uyumak istedi ama ona itiraz ettim. Burada onu sinirlendirmek beni korkutsa da kendimden ödün veremezdim. Buraya gelerek yeterince şey yapmıştım. Defalarca uyandım. Defalarca Aras'ı düşündüm. Korkularım bedenimi terk etmiyor, rüyalarımaya yansıyordu. Uyumak için kısa bir zamanımız vardı

ve her ne kadar ben ranzada, o yerde yatıyor olsa da kendimi ayıplıyordum. Yan yana yatıp huzur bulmak istediğim kolları geride bırakmıştım. Ertesi sabah benim ortalarda olmadığım gerçeği karşısında kendim bile endişelenmeye başlayacaktım. Telefon dünden beri kapalıydı ve arkadaşlarım da artık endişelenmiş olmalıydı.

Efe'nin karavandan çıktığını duyunca yatakta biraz dönüp durdum ve ardından ben de kalktım. Küçük pencereden dışarıda gökyüzü lacivertten maviye dönüyor, ufukta bir noktada güneş sarı ışıklarını göstermeye başlıyordu. Sanırım gitme zamanı gelmişti.

Açıklığın sonunda Efe'yi gördüm. Ona yaklaşıp biraz gerisinde durdum. Burası yüksek bir tepeydi ve gece fark etmediğim mükemmel bir manzarası vardı. Aşağıda irili ufaklı ağaçların arasında tek katlı evlerin bacaları görünüyordu. Aras buna bayılırdı.

Bir süre sessizce manzarayı ve Efe'yi izledim. Sonunda arkasını dönmeden, "Günaydın," dedi.

"Geri dönelim mi artık?" dedim sadece.

Bir gün önce

Rüyamda Aras'ın üzerinde siyah takım bir elbise ve benim üzerimde de kırmızı bir elbise vardı. İkimiz duvarlarının yıldızlardan ve zeminin de bulutlardan oluştuğu bir salonda dans ediyorduk. Valsimiz bedenimizin içi içe geçtiği bir ahenk oluşturuyordu. Sonra durup beni öptü. Bulutlar ayağımın altından kayıp düşmemize neden olurken uyandım. Aras uzakta koltukta oturmuş, atarisiyle oynuyordu. Tabii ya!

Rüyanın etkisinden çıkmak için dışarı çıkmam gerekiyordu. Sevmekten bile utandığım bir adamın hayatım boyunca bana dokunamayacağını bilmenin yükünü atmam gerekiyordu. Uzunca bir süre yürüdüm. Dudaklarım hâlâ sıcaktı. Dikkatimi dağıtmak için bir banka oturup insanların yüzünü izledim. Sanki herkesin yüzünde aynı ifade vardı. Burada vakit geçirmenin rahatlığı ve dönecek olmanın huzursuzluğu herkeste vardı. Ya da ben öyle

*hissettiğim için öyle görüyordum. Annem insan kendini nasıl hisse-
derse karşısındakini öyle görür derdi. Sanırım haklıydı.*

*Otele döndüğümde yolu uzatmak için arka kapıya dolanmış-
tım. Efe'nin orada olacağını bile unutmuştum. Beni görünce gü-
lümseyerek başını yana eğmişti. Bu beni her gördüğünde yaptığı bir
şeydi. Eskiden gelen alışkanlığı onun hâlâ sevdiğim o adam oldu-
ğunu gösteriyordu.*

*"Gidelim," demişti kolumdan tutup. "Eşyan yok mu? Olsun.
Alırız." Çocuksu bir sevinç vardı üzerinde. Sanırım içimizde sön-
mekte olan çocukluğa tutunup aptallıklar yapmak bizi iyileştiri-
yordu.*

*"Ben gelmeyeceğim," dediğimde yüzü solmuştu. Mavi gözlerin-
deki ışık sönmüş ve yerini gecenin karanlığına bırakmıştı. Arkam-
da bir noktaya bakarken kışları çatılmıştı. Otelin giriş kapısından
içeri bakınca en azından tanıdığım kimseyi görememiştim.*

*"O zaman son bir gün." Yalvarırcasına baktı bana tekrar. "Sa-
dece bir gün Sırma. Seninle burada vedalaşamam. Ayaküstü bir
veda bize yakışmaz. Lütfen."*

*Dedikleri mantıklıydı. Ama umurumda olan veda değildi. Beni
yüzüstü bıraktığında ona çoktan veda etmiştim. Asıl umurumda
olan almak istediğim cevaplardı.*

*Birincisi, beni neden terk ettiğini bilmeliydim. İkincisi, Atasoy-
lar'ın oyununu bana anlatacaktı.*

Başımı onaylarcasına sallayıp arabaya bindim.

Dışarısı sessizdi ve bir o kadar huzurluydu. Sadece vızıldayan bir böcek ve sesi yankılanan bir kumru vardı. Aşağıdaki evlerden birinde Aras'la yaşlanmak istedim. Ben sobayı yakmaya çalışırken bastonuyla gelir ve meyvelerin nasıl bu kadar hızlı büyüdüğünü çocuksu şaşkınlığıyla anlatırdı. Maalesef bu gerçeklikte sadece Efe vardı. Uzun bir süre manzaraya baktı ve arkasını dönmeden sordu.

"Emin misin? Bir şansımız daha olamaz mı?" Görebilirmiş gibi başımı iki yana salladım. Hava soğuk muydu, yoksa her veda insanı üşüten bir iz mi bırakırdı, o an anlamamıştım. Beni

görmüş gibi başını aşağı yukarı sallayınca ağzımdan o soru çıktı-verdi.

“Beni neden terk ettin?” Vızıldayan böcek sustu. Sesiyle havayı yumuşatan kuş uçtu ve kanatlarının acı çığlığı eşliğinde çekip gitti. Doğa, sanki bu sorunun cevabını benim kadar merak ediyor, yanımda duruyordu. Buna inanmak istedim çünkü alacağım cevap karşısında sığınabileceğim tek şey buydu.

Uzun bir süre düşündü. Yanına gidip tamamen ona döndüm. Gözlerime uzun uzun bakıp ağzını açtı. Cümleler sanki boğazında düğümlenmiş, çıkış yolunu arıyor gibiydi.

“Ailemizle Atasoylar arasında uzun zamandır bir kavga var. Ne zaman ve nasıl başladığını bilmiyorum ama bunun içinde olduğumuzu ben çocukken öğrendim. Çok acı bir şekilde. Bu yüzden hep bunun dışında kalmak istedim.”

“Bunun beni terk etmenle ne alakası var?”

“Sabret.” Geçmişin karanlığı yüzünü kaplıyor, yüzüne yansıyan güneşi bile yok sayıyordu. Susup kollarımı kavuşturdum. “Mehmet, annemi öldürdüğünde bir intikam yemini ettim.” Ensemdeki tüyler çekiliyormuş gibi bir hisle donup kaldım. Annesini öldüren Aras’ın babasıydı. Bu gerçeklik zihnime işlerken titredim. Efe annesini öldüren adamdan intikam almak istiyordu. Benim de içinde olduğum aileden. Sanırım artık korkmalıyım. Umarım planlarını benim üzerimden gerçekleştirmek istemezdi. Bu izbe yerde beni kimse bulamazdı da. Fazla merak gerçekten zarardı.

“Sonra bir gün bir adam çıkageldi. Birkaç ay önce. Senden ayrılmazsam, bunun bizim için kötü sonuçları olacağını söyledi.” İşaret parmağı ikimizin arasında gidip geldi. “Babamla bilmediğim bir geçmişleri olduğuna ama Atasoy olmadığına eminim. Beyaz saçlı, yaşlı ama dinç görünümlü bir adamdı. Sonra babam da senden ayrılmamı söyledi. Eğer senden ayrılmazsam bir şekilde öleceğini söyledi. Babam karşımda gülümsedi, Sırma. Senin öleceğini duyunca sevindi.”

“Bir dakika! Sen...” Kollarım iki yanıma düştü. Duyduklarım beynimin içinde yankılanıp duruyordu. Sinirle yerimde kıvıldandım. “Sen benim zorla evlendirileceğimi biliyordun... O aileyi... biliyordun ve beni uyarma gereği bile duymadın.”

Bana değil, yere bakıyordu. Kolundan tutup kendime çevirmeye çalışsam da yüzüme bakamadı. Koluna vurup geriye gittim. “Sen göz göre göre benden ayrıldın,” dediğimde yine sessiz kaldı. “Söylesene, beni sevdin mi hiç?” Bir kez daha vurdum. “Düğünüme de geldin mi bari?” dedim bağırarak. Ağlamaya başlayıp cevap vermeyince onu da yaptığını anladım. Başım zonkluyordu. Ben kiminle sevgili olmuştum böyle! Bir korkaktan yardım dilendiğim için kendime çok kızıyordum.

“Gelmişsin. Sen... Gerçekten korkunç birisin. Senden nefret ediyorum. Bir de gelip beni yargıladın.” Ellerimi başımın iki yanına bastırıp arkama dönünce konuşmaya başladı.

“Orada senin onunla gülümsediğini gördüm. O adamla mutlu mutlu insanların arasında gezerken bunu benim inadıma yaptın sandım, Sırma. O yarım akıllıyla ger...”

“Kapa çeneni,” diye avazım çıktığı kadar bağırarak sözünü kestim ve tekrar ona döndüm. “O gülümseyen adam sırf benim yanımda durabilmek için o kadar insanın içine çıktı. Hayatında ikiden fazla insanı bir arada görmeyen o korkak bile senden daha cesurdu. En azından saklanmadı.”

“Şimdi de bana onu mu savunuyorsun!” dedi tiksintiyle. “Seni tanıyamıyorum.”

“Sen beni korumadın, Efe. Sana en çok ihtiyacım olduğu an beni terk edip gittin. Beni kurtaramadın sen... bana mezar oldun.”

“Haklısın,” dedi fısıldayarak.

“Gidelim. Daha fazla burada kalırsam delireceğim.” Arkamı dönüp arabaya yürüdüm. Onu beklemeden binip beklemeğe başladım. Kısa bir süre sonra geldiğinde bir müddet daha bekledi. Uzun uzun bana bakınca hâlâ kararımı değiştirmemi beklediğini fark ettim. Dişlerimi sıkıp başımı iki yana sallayınca arabayı çalıştırdı.

Otele vardığımızda bir şey söylemeden kapıyı açtım. Kolunu uzatıp geri kapattı ve ineme engel oldu. “Yapma, ne olur?” Mavi gözleri benimkilerden sadece birkaç santim uzaklıktaydı. “Bu arabadan indiğin an karşı tarafta olacaksın. Sana düşman olamam ben Sırma.” Bir an samimiyetine inanacaktım.

“Zaten öyleyiz,” deyip kolunu ittim ve arabadan indim.

Ağlamak istiyordum ama insanların içinden geçerken bunu yapamazdım. Araba ciyaklayan sesiyle uzaklaşırken gözlerimi kapattım. Bir an önce gidip Aras’a sarılmak istiyordum. Onun sevgi dolu kollarında huzur bulmak. Sevgisinin tadıyla sevilmişliğimin üstüne bir set çekmek istiyordum.

Benim için endişelenmiş olduklarının yükünü atmak ve bir an önce onları rahatlatmak istiyordum. Her şey dün bıraktığım gibiydi. Etrafta ne bir polis ne de bir ambulans vardı ki bu benim için yeterliydi. Kötü olacaktı, evet ama kendimi affettirmek için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Odamızın olduğu kata geldiğimde adımlarım sabırsızca hızlandı. Birkaç metre kala koşmaya bile başladım. Kapıdan içeri girdiğimde Cenk ve Pınar birden başını çevirdi. Pınar önce endişeyle, sonra sinirle bana bakıp ayağa kalktı. Aras yoktu. Belime sarılacağını düşündüğüm kollar onların yanında değildi. Nerede olduğunu sormadan Pınar’ın eli havaya kalktı. Cenk kalkıp elini tutmasa o tokat tam yüzüme inecekti. Aras’ın yokluğu odanın ağır havasına karışıp yüzüme çarparak onun yarım bıraktığı işi tamamlamıştı.

“Neredesin sen saatlerdir, aptal?” Onu ilk defa bana karşı böyle öfke dolu görüyordum. Ne derse desin hak ettiğimin farkındaydım ama önemli olan ben değildim.

“Aras nerede?” dedim bir çırpıda. Pınar bacaklarına vurup etrafında bir tur döndü. “Her şeyi anlatacağım. Ama lütfen...” Odanın içinde ilerleyip Aras’a baktım. Yatağın altına bile saklanmış olabilir. “Aras nerede?”

“Gördük zaten,” diye bağırdı Pınar. “Cenk görüntüleri aldı.” Utanç içinde bakışlarımı yere eğdim. Gözlerim ânında buğulanıp yanaklarımı ıslattı. Korkum rezil olmam ya da onların bana kızması değildi. Aras yoktu ortada ve bu içimde hiç iyi şeyler olmadığını haykıran bir sese neden oluyordu. Tekrar aynı soruyu sorduğumda bu sefer Cenk cevapladı.

“Götürdüler.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Bazı dönüşler gitmekten daha fazla cesaret gerektirir.

Vicdan, insanın kendi içindeki mahkemesidir. Benim durumumda yargıç da sanık da cellat da bendim. İnsan her şeyden kaçabilir, herkesi kandırabilir ama zihninde yankılanan o sessiz hükümden asla kaçamaz. Vicdan bir başkasının yarasına bastığında kendi canının yanmasıdır. Canım yanıyordu.

Peki ya sevgi? Birini kendinden daha çok önemsemek mi? Eğer öyleyse ikisi ayağıma dolanıp hangisinin peşinden gittiğimi şaşırmıştım. Onu; ona zarar verdiğim için mi geri istiyordum yoksa bensiz olmak onu üzdüğü için mi?

Kapalı demir kapının soğuk bakışları önünde kendimi hiç olmadığım kadar küçülmüş hissediyordum. Efe'nin peşinden giderken sadece bir adamı değil, bir kalbi bıraktığımı anlayamamıştım. Şimdi o kapı açılmıyordu. Aras sessizliğini bir kalkan gibi aramıza çekti ve beni o sessizliğin dışında içimde beni sağır eden bir sessizlikle baş başa bıraktı. Annesiyle gittiği o an aslında benden gitmişti.

Karşımda duran iki izbanduta kaşlarımı çatarak baktım. Başlarını iki yana sallayıp yapabileceğim her şeye karşı hazırlıklı duruyorlardı. Gözlerim babamla onların arasında gidip geldi. Arabanın yanında dikilip başını olumsuz anlamda sallıyordu. Sonra

bana doğru yaklaşıp elini uzattı. Geri dönmemiz için yalvaran bakışları karşısında yorulduğumu hissettim.

Benim gittiğimi sanan Aras annesini arayıp geri dönmek istediğini söylemişti ve Çiğdem Hanım da ilk uçağa atlayıp çok sevdiği oğlunu almıştı. Aras, o gece ben Efe ile giderken arkamızdan bağırıp yere oturmuştu, bu görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Düşük kalite güvenlik kamerası kaydındaki bu manzara kalbimi ikiye bölüp canımı yakarak başa sarıp duruyordu.

Günlerdir onu almak için evlerine gidiyordum ama daha önce evden çıkmama engel olan korumalar şimdi kapıdan geçmeme izin vermiyordu. İlk gün sakinleşmelerini beklemiştim. İkinci gün ise ablamla gidip defalarca Aras'ı, Çiğdem Hanım'ı ve hatta Mehmet Bey'i bile aramıştım. Yüzlerce aramamdan sadece bir tanesi cevaplanmış ve Çiğdem Hanım onu unutmamı söyleyip telefonu yüzüme kapatınca saatlerce ağlamıştım.

Onu görmemek umurumda değildi ama iyi olduğunu bilmemek beni mahvediyordu. Zihnime kurulmuş bozuk bir plak gibi kayıp bir ruhun ele geçirdiği bir oyuncakmışçasına hep aynı şeyleri söylüyordu. *Hak ettin!* Beni görmek istememesini de kabul ediyordum ama o evde iyi olacak mıydı, emin olamıyordum. Benim yanımda iyi olduğu da söylenemezdi. Bir de bunun üstüne... İlmek ilmek dokuduğum zihni artık tamamen kendini kapatmayı seçmişti. Kaçmak istediği yere kendi isteğiyle dönmek isteyecek kadar mahvetmiştim onu. Şimdi beni onsuz bırakmakla cezalandırıyordu.

Babama eve gitmek istediğimi söylediğimde hangi evi kastettiğimi anlamıştı. Yalnız kalıp cezamı daha acı verici bir hâle getirirsem bir an önce ona kavuşurum gibi geliyordu. Kimse ağzını açıp tek kelime etmiyordu. Bu hayattan kurtulmak istediğim için kim beni suçlayabilirdi ki! Sadece Pınar... Bana hâlâ sinirliydi. Ona haber vermeden gittiğim için mi, Aras'ı bıraktığım için mi, yoksa birlikte gittiğim kişi Efe olduğu için mi, bilmiyordum, ancak yine de beni yalnız bırakmamak için sık sık uğruyordu.

Babam omzumdan tuttu, eve geldiğimi fark etmemiştim. Benim için defalarca Mehmet Bey'le konuşmuştu ama Mehmet

Bey ona bu olayı iş ilişkilerinin dışında tutmasını söylemişti. Benim için o adamın karşısında ezilip büzülmesi kendimi kötü hissettiriyordu.

Şirketi yüzünden onun esaretini kabul etmiş olsak da burada olması benim yüzümdendi. Benim için buna katlanıyor olmasına dayanamıyordum. Omzumdaki elini tutup teşekkür ederek sıkıca tutunca eğilip bana sarıldı. Onu öyle özlemiştim ki! Beni kazanmak için bunu yaptığı gerçeği karşısında daha çok küçülüyordum.

Eve girdiğimde mutfaktan sesleri gelen Şehnaz ve Aylin Ab-la'nın burada olduğunu görmek bile beni umutlandırmaya yetiyordu. Eğer Aras tekrar gelmeyecek olsa bu evde bulunmalarının bir anlamı yoktu, değil mi? Sadece burnumun sürtmesi için uğraşıyorlardı. Ama ben onu hemen şimdi görmek istiyordum. Belirsizlik beni deli edecekti.

Odasına girip kapıyı örttüm. Yatağına uzanıp hiç olmadığı kadar soğuk olan odada gecenin sessizliğini dinledim. Kokusu bile yoktu. İşini zamanında ve iyi yapan ev halkına içimden lanet ettim. Burası çok düzenliydi ve bir an önce dağıtılması gerekiyordu. Kollarıyla sıkıca belimi sarması gerekiyordu. Saçma sorularına aldığı cevaplara gülmesi gerekiyordu.

Ağlayarak uykuya daldığımı sabah erkenden kalkınca fark ettim. Ani bir kararla dışarı çıkarken Şehnaz kahvaltı yapmam için sesleniyordu. Gidip Mehmet Bey'i yakalamalıyım. Evden çıkarken arabasını durduracak ve gerekiyorsa beni ezmeden geçmeyeceğini söyleyecektim. Muhtemelen ezilecektim de.

Neyse ki tam zamanında varmıştım. Taksiden indikten birkaç saniye sonra dev kapı açıldı ve siyah büyük arabası yola çıktı. Sokağın ortasında durarak kendimi gösterdim. Araba tam bacaklarımın önünde dururken nefesimi tutsam da bakışlarımın kayıtsız olmasına çabaladım. Şoför el hareketleriyle bana bir güzel küfrettikten sonra sustu ve başını arkaya çevirdi. Bir dakika sonra kapı sessizce açıldı. Onun inmesini bekledim ama inmedi. Kapıya doğru yürüyüp ona baktım. Karanlığın içinde etten bir gölge gibi oturuyordu. Bana bakmadan arabaya binmemi söylediğinde sözünü ikiletmedim. Bir süre öyle sessiz kaldı ki nefes

bile almadığını düşündüm. Sonunda gözlerini üzerime dikince ürperdim. O çukurlarda duygudan eser yoktu. Ancak onun gibi biri bir insanı Aras gibi biri hâline getirirdi.

“Ne istiyorsun?”

“Biliyorsun.”

“Onu göremezsin.” Şöföre yaptığı el hareketiyle araba ilerlemeye başladı. Aklıma beni öldürüp kimsenin bulamayacağı bir yere atacağı gelince ürperdim. “Onu oraya sen soktun. Şimdi neden bu kadar yalvarıyorsun?”

Sözleri bir soru olmaktan çok gözlerimde gördüğü gerçekmiş gibi hissettim bir an. Aras kapıyı açar ve benimle gelirse bu vicdanımın zaferi mi olacaktı? Onu defalarca incittiğim, onu bir kenara atıp gittiğim için duyduğum o yakıcı suçluluk duygusu muydu? Yoksa bu, onun yokluğunda aldığım her nefesin boğazıma takılmasından mıydı?

Eğer sadece vicdanımsa bu yaptığım, ona en büyük kötülüğü şu an yapıyordum. Onu sevdiğim için değil, onun sevgisine muhtaç hissettiğim için yapıyorsam, bu sevgiden çok daha bencilce bir şeydi.

Mehmet Bey’in gözlerime bakarken bunları okuduğunu düşündüm. Ama benim onun gözlerinde gördüğüm çok daha farklı bir şey vardı. Saf karanlık. İşte bu, ne olursa olsun Aras’ın o evde kalmaması yeterli bir sebepti.

“Başka sorun yoksa ileride inersin.”

“Aras’ı. Görmek. İstiyorum,” dedim her kelimeyi bastırarak. “Onu savuşturmak için benimle evlendirdiniz. Şimdi neden onu saklıyorsunuz? Bu doğru değil.” Bir şey bilmediğimi belli etmek için konuştum. Onların gözünde gerçekleri bilen bir gelin değil, oğlunu terk edip sonra geri dönen bir kadın olmak daha güvende hissettiriyordu.

“Eski sevgilisini kocasına tercih eden bir kadından ahlak dersleri almak da öyle. Değil mi?” Onun gibi biri tarafından cani olarak değerlendirilmek istemiyordum ama aksini de iddia edemezdim. Aras’ın gözünde ikimiz de aynıydık.

“O hâlde ortak bir yanımda var,” dedim. Camdan dışarı bakarken yüzüne bir gölge daha düştü. Aras’ın kaderi onun

elindeydi, bir karar meselesiydi ve o kararı vermeyi kendine hak görüyordu.

“Yarım akıllı oğlum seni ilgilendirmemeli. Neticede zorla evlendin. Bunu kendin söylüyorsun.” Sakinliği beni deli edecek seviyedeydi. Ben için için titrerken onun ifadesiz bakışlarıyla bile bana üstün geliyor olması midemi bulandırmıştı. “Seninle daha fazla uğraşmak istemiyorum,” deyip kapıyı gösterdiğinde araba çoktan durmuş ve kapısı açılmıştı. Sessizce kabullenip indim. Onun uzaklaşmasını izlerken evlerinin ne tarafta kaldığını düşündüm. Çünkü geri dönecektim. Aras ne olursa olsun peşimden gelmişti, değil mi? Benim sevgim için pes etmemişti ve büyümeye karar vermişti. İşte, şimdi sıra bendeydi. Onun bizi örnek alıp büyümeye çalışması gibi, ben de onun arkasında olacak ve ne kadar koşmam gerekiyorsa o kadar koşacak ve yorulacaktım.

Evin önüne geldiğimde korumalar dişlerini sıktı ama gözlerinde anladıklarını gösteren bir ışık da görüyordum. Bana üzüldüklerini anlamak zor değildi ama onlar da emir kuluydu ki ne yazık ki emir benden gelmiyordu. Ve yine neyse ki bu emirler bana işlemiyordu. Bu yüzden bağırdım. Ne de olsa geldiğimi bilmesini istiyordum ve bunu ona söylemediklerine emindim.

“Araas.” Sesim sokakta yankılandı. Bir kedi koşarak duvardan atladı. Kocaman adamların ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Ben buradayım,” dedim. Duvarların üzerinden görünen pencerelerde ne bir hareketlilik oldu ne de kapılar açıldı. “Ne olur, affet beni,” dediğimde ağlamaya başladım. Adamlardan biri gelip kibarca elini belime koydu ve ne zaman çağırdıklarını bilmediğim taksiye kadar bana eşlik etti.

Affet aptal!

Hıçkırarak ağlarken şoföre güçlkle evimi tarif ettim. Onun bu evde olmadığı her saniye delirecek gibi hissediyordum. Onu yanımda istiyordum. Bir hata yapmış ve bedelini ödemiştim. Neden terk edildiğim bir sır olarak kalsaydı da onu kaybetmeseydim keşke. Oyunlarını bilmeden, ikimizi de bunların dışında tutmayı neden düşünememişim ki? Bedenim titrerken ellerimi saçlarımdan geçirdim. Karnımın üzerindeki

soğukluk kalbimi deliyordu sanki. Sinirleniyordum. Burada olmalıydı. Yanımda.

Çekmeceyi açıp bana aldığı yüzüğü parmağıma taktım. Bunu onun takmasını hayal etmekten vazgeçip en başında taksaydım, belki de bunları yaşamıyor olurduk. Ben ne yapmıştım! Kendimi bin parçaya ayırıp her bir parçamı bin farklı yere götürsem bile kendimden nefret etmeye devam edecektim. Gözlerim siyah kadife kutuya kayınca kutuyu elime aldım. Çiğdem Hanım'ın aile mirası içime bırakılan saf bir acıdan başka bir şey değildi. Ondan da nefret ediyordum. Kutuyu sinirle duvara fırlattım. Duvardaki tabloya çarpıp yere düştüğünde kadife kutu parçalandı. Elmasları etrafa saçılan bileklikle birlikte bir anahtar gördüm. Merakla acele ederek anahtarı bir çırpıda yerden aldım.

Çiğdem Hanım'ın ciddileşen yüz ifadesi aklıma gelince bütün taşlar yerine oturdu. Bunun görülmesini istemiyordu, bu yüzden böyle gizli bir şekilde vermişti. İyi de bu anahtar nereye aitti? Sıradan bir kapı anahtarına benziyordu. Evin anahtarlarının yanına koysa da kimse gizli bir yere ait olduğunu düşünmezdi. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Odamda gezindim. Saçma olsa da önce odanın kapısından başladım. Her köşeye, her dolabın arkasına, banyoya baktım. Hatta fantastik bir oyun olma ihtimalini bile göz önünde bulundurup duvarları bile itekledim. Benimkinde bir şey çıkmayınca Aras'inkine gittim. Orada da bulamayınca üst kattaki bütün odalara baktım. Yoktu. Sonra bahçede oynadığımız bir gün mutfak duvarının yerle birleştiği noktada bir karıştan çok da kalın olmayan bir pencere gördüğüm aklıma geldi. Aşağı inip bahçeye çıktım ve duvarın mutfakta nereye karşılık geleceğini anlamaya çalıştım. Kiler dolabının altına.

İçeri girip Şehnaz ve annesine oradan çıkmalarını söyledim. Sözümü ikiletmeyip sessizce mutfığı terk ettiler. Son zamanlardaki dengesiz hareketlerimi üzüntüme bağlayıp ne yaptığımı sorgulamıyorlardı. Onlar da sessizlikleriyle destek oluyorlardı bana. Sessizce teşekkür ettim ben de onlara.

Kiler dolabının kapısını açınca bunun buraya sonradan eklendiğini anlamam zor olmadı. Derslerini takip etmeyen ve

eğitim hayatı tehlikede olan bir iç mimar öğrencisi olarak bile bunu fark etmiştim. Kiler dolabı bir kişinin sığabileceği büyüklükteydi. Yani amacına yönelik kullanılmak için değil, başka bir kapıyı saklamak için yapılmıştı.

Şehnaz'ın bu evin çok kullanılmadığını söylediğini hatırladım. Bizi emlakçıya götürdükleri gün alırken bu evin aslında daha eski bir geçmişe ait olduğunu zaten anlamıştım ama içinde taşıdığı sırlar benim içindi. Kilerde bir şeyler saklayacak kadar bu eve değer vermemelerine sevinmiştim çünkü bir bıçak alıp döşemeleri sökmek yarım saatimi almıştı. İnce panelin sağlamlığı beni şaşırtsa da sonunda açılmıştı.

Yer yer çürümüş ahşap kapıya anahtarı sokup çevirdiğimde bir klik sesi geldi. Bingo! Kapıyı açıp hiç düşünmeden aşağı indim. Bütün korku filmleri böyle başlardı ve ben önden gidip filmde ilk çıkan o aptal olarak rolümü çok iyi oynuyordum.

Aşağısı beklediğimin aksine temizdi. Ama kutulardaki tozdan uzun zaman önce buraya konuldukları anlaşılıyordu. İçlerinden birini açıp aceleyle ne olduğuna baktım. Bazılarında kıyafet vardı. Bazılarında Aras'ınki gibi oyuncaklar. Başka çocuk kıyafetleri. Fotoğraflar.

Fotoğraflar...

Küçücük pencereden sızan ışığın altında oturup rengi sararmış fotoğraflara baktım. Çoğunda iki çocuk vardı. Farklı yaşlarda, farklı hikâyelerle... Kulaklarına kadar varan ağzıyla masum yüzü şimdikinden farksızdı. Gerçekten de büyümemişti. Kendini öyle ele veriyordu ki! Tek bir farkla. Bu fotoğraflarda gerçekten çocuktu ve gülen dudaklarının üzerinde kederli bakışları yoktu. Kiminde top oynuyor, kiminde yüzüyor, kiminde sadece poz veriyorlardı. Diğer çocuk eskiden çok yakın olduğu kuzeni olabilirdi, hatta bahsettiği arkadaşı Ferman.

Sonra bir tanesinde Çiğdem Hanım'ın onların yanında durduğunu gördüm. İki çocuğun da boynunda madalya vardı. Madalyaları tam olarak hangi başarıdan kazandıkları belli değildi ama Çiğdem Hanım'ın gülümseyen genç yüzündeki gurur net bir şekilde okunuyordu. Arkasını çevirince bir yazı gördüm. *Bu*

dünyadaki en çalışkan oğulların annesiyim. Aras ve Anıl. 2001 Küçükler Yüzme Yarışması.

Anıl mı? Aras'ın bir abisi mi vardı? Tozlu ellerimi ağzıma götürdüm, nefesimin daraldığını hissettim. Duvarlar birden üzerime gelmeye başladı. Aras'ın bir abisi mi vardı? Yoksa Çiğdem Hanım öylesine birini oğlu gibi sevdiği için mi yazmıştı? Diğer kutulardaki fotoğrafları da o kutuya koyup onu da yanıma alarak kilerden çıktım. Paneli gelişigüzel yerine oturtup mutfaktan çıktım. Şehnaz ve annesi oturdukları koltuktan hızla kalkıp şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar.

“Kiler hakkında sakın kimseye bir şey söylemeyin,” deyip yukarı çıkarken ağızlarını açmadılar. Kutunun içindekileri yatağımın üzerine döküp bütün fotoğraflara baktım. Aras'ın adının yazdığı her yerde diğer çocuğun da adı yazıyordu. Sanki ayrı bilinmemeleri gerekiyormuş gibi. Nıl! Aras'ın ateşliyen sayıkladığı isim aklıma gelince kaşlarım çatıldı. Aslında Anıl demek istiyordu. Aras ve Anıl.

Peki, Anıl neredeydi? Onu hiç görmemiştim. Belki de bu ailenin oyun dediği kanlı kavgaya dahil olmak istemeyip gitmişti. Belki de ölmüştü. Aras'ın böyle olmasıyla bir alakası olabilir miydi?

Bütün gece fotoğraflar arasında gezinip durdum. Tekrar tekrar baktım ve hepsini hafızama kazımaya çalışır gibi uzun uzun inceledim. Bir aile oldukları zamanlarda mutlu görünüyorlardı. Sanki hepsi başka bir dünyaya ait gibiydi. Acının olmadığı mutlu bir dünya. Mehmet Bey bile iyi biri gibi gülümsüyor, karısına sarılıyor, çocuklarıyla oyunlar oynuyordu. Mutlu anların hap-solduğu fotoğraflar beni daha da üzmüştü. Ne olmuştu da işler bu hâle gelmişti?

Anlamak zor değildi aslında. Fotoğralarda en son Aras'ın altı yaşlarında görüldüğü, yanındaki çocuğun da ondan iki yaş büyük hâli vardı. Aras'ın büyümeyi bıraktığı yaş. Peki, ya o çocuk... Çiğdem Hanım neden bu fotoğrafları kilit altında ve gizli tutuyordu, önce bunu öğrenmeliydim. Telefonu açıp hızla bir mesaj yazdım.

Anahtarı buldum.

Beklediğim arama kısa bir süre sonra geldi. Telefonu açar açmaz kulağıma dayadım.

“Çiğdem Hanım.”

“Kimseye söylemedin, değil mi?” dedi konuya girerek.

Başımı iki yana sallayıp, “Hayır,” dedim.

“Onları güvende tut,” diye fısıldadı. Güvende olmasını istiyorsa neden saklamaya devam etmemiştiki? Gitgide Atasoy oyununun içine çekiliyordum. Onlarla ilgili öğrendiğim her şey beni o karanlığa daha fazla çekiyordu. Ama her şey Aras’ı oradan alıp çıkarmak içindi.

“Neden benim görmemi istediniz bunları?”

“Oğlumu koruyan şey onlar.” Sıradan fotoğrafların nasıl bir kalkana dönüştüğünü anlamasam da sorgulamadım.

“Ben Aras’ı görmek istiyorum.” Bu bir istekten çok bir yakarıştı. Derin bir nefes verip sesimin titremesine engel olmaya çalıştım. “Lütfen, en azından iyi olduğunu söyleyin.”

“Bunu söylemeyi öyle isterdim ki...” dedi. Onun da sesi titriyordu. “Ama değil.”

Ellerim boşluğa düşüp bedenimde güç bulamayınca yere oturdum. Acı çektiğini biliyordum. Orada olarak kendisine acı veriyor olmasına anlam veremesem de onu alacaktım. Onu oradan almalıydım. Ama nasıl? “Lütfen. Benim için değilse bile onun için yardım edin. Benim yanımda şart değil ama oranın ona iyi gelmediğini biliyorsunuz.” Çatallaşan sesinden ağladığını anlamıştım. Uzun bir süre susup sadece ağladı. Bir anne olarak onun da acı çektiğini biliyordum. Aras böyle olduğu için üzülse de hepimiz gibi kocasından korkuyordu. Adını tekrar söylediğimde telefonu yüzüme kapattı.

Sonsuzluk gibi gelen birkaç saatin sonunda bir mesaj geldi ve bu mesaj günlerdir süren kederimi yok etmişti. Yarın gece saat üçte evin yan duvarının olduğu yere gel. Gece üçten sonra sadece iki adam kalır. Evin yan tarafında bir tahta olacak. Onunla tırman. Mutfağın kapısını açık bırakacağım.

Orada olacaktım. Onu ilk gördüğümde benden yardım istemişti. Geç kalmıştım ama söz konusu Aras olunca tüm gerçekler tersine dönebilirdi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bazen sarılmak kalpte yeni yaralar açar.

Fotoğraflar cebimde bir alev gibi yanıyor, kısa süre sonra gerçekleştireceğim girişimden daha çok heyecanlandırıyordu beni. Adam kaçırıacaktım. Yirmi sekiz yaşında, yüz doksan santim boyunda olan kocamı elinden tutup kaçırıacaktım. Tek başıma gidiyor olmak beni daha savunmasız kılıyordu ve onu görecektim olmanın verdiği hevesten dolayı kendimi tutuyordum. Gece-nin üçünde araba sesi bile olmasın diye birkaç sokak önce inip karanlıkta daha da yabancılaşan sokakta dakikalarca yürüdüm. Evin olduğu yere gelince başımı öne eğip kapüşonumu kafama geçirdim.

Gün ışığında bile korkutucu olan ev, bu karanlıkta gerçekten de fantastik bir canavarın şatosunu andırıyordu. Bu büyüklükteki bir duvarı aşmam zor olacaktı ama onun için bunu yapmaya değerdi. Ön kapıda bekleyen adamları uzaktan görünce duvara yaslanıp daha sessiz ilerledim. Neyse ki duvarlardan sarkan uzun dallardaki çiçekler beni biraz da olsa karanlıkta bırakıyordu.

Evin diğer tarafına giden sokağa sapıp adımlarımı hızlandırdım. Gerçekten de Çiğdem Hanım duvarın üstünden çıkmam için bir tahta parçası atmıştı kaldırıma. Bu ağır parçayı nasıl attığını merak etmiştim. Sanırım korku insana zorun ne olduğunu

unutturuyordu. Tıpkı şimdi benim yaptığım gibi. Tahtayı duvara yaslayıp sağlamlığından emin olmak için iyice ittim. Duvar elimle uzanabileceğim bir yükseklikte olsa da tırmanmam için desteğe ihtiyacım olacaktı ve bu sağlam tahta işimi görecekti.

Yavaşça tahtaya basıp omuzlarım duvarı aşana kadar tırmandım ve kendimi yukarı itip diğer tarafa geçtim. Atladığımda topuğuma sağlam bir ağrı girse de yanaklarımı ısırp bağırmmaya çalıştım. Ağzıma kan tadı gelince midem bulandı. Hızlıca karanlık bahçeye bir göz gezdirdim ve uzaktaki kapıda sohbet eden iki adamın beni görmemesi için dua edip evin kapısına doğru yürüdüm. Mutfak kapısına geldiğimde derin bir nefes alıp içeri girdim. Çiğdem Hanım gece uyanıp kapıyı açacağını ve öyle bırakacağını söylemişti. Sonrasında kontrol edilmiyor olmasına sevinmişim.

İçeri girdiğimde karanlıkta Çiğdem Hanım'ı gördüm. Büyük mutfak adasının diğer tarafından bana doğru geldi ve kolumu tutup etrafa göz gezdirdi. Çabuk olmamı söyleyip mutfak kapısına doğru ilerleyince parmak uçlarımda onu takip ettim. Soğuk zeminde, her ne kadar ayaklarım bunu hissetmese de bu korkunç evin zemininin de soğuk olacağını düşünüyordum, ayakkabılarımdan çıkardığı hafif sesin duyulmaması için onları çıkarmak istedim. Çiğdem Hanım'la büyük bir hole girip yukarı çıkan merdivenlerin tırabzanlarına tutunduğumda Aras'ı görmek için sabırsızlanıyordum. Çiğdem Hanım tırabzandaki elime dokunup beni durdurdu.

“Ne yapıyorsun?” dediğinde şaşırıp başımı iki yana salladım. İşaret parmağıyla aşağı inen merdivenleri işaret etti. Zaten tetikte olan hücrelerim şimdi şaşkınlıkla büzülüyordu. Ne yani, bodrumda mı yaşıyordu? Demek bu yüzden bağırdığımı duymamıştı. Üst katlarda bunca oda varken neden bodrumdaydı ki? Gözümün önünde zincirlenip işkence gördüğü sahneler canlandı. Kalbimi birinin elleriyle sıktığını ve kanımın son damlasına kadar çekildiğini hissettim. Duraksayıp kaşlarımı çatınca kolumu tutup beni aşağı doğru çekti.

Karanlık bodrum katı da en az yukarısı kadar kara ve korkunçtu. Uzun koridor siyah mermerlerle döşenmişti ve karşılıklı

birçok oda bulunuyordu. Eğer beni de buradaki odalardan birine kilitleyip Aras'a yaptıklarını düşündüğüm akıl almaz şeyleri bana da yapacaklarsa, avcımın tabağına kendi elimle düşmüşüm demektir. Yine de bu kadın da diğerleri gibi büyük ve ihtişamlı olmasına şaşırmıştım. Atasoy oyunlarının daha karanlık bir geçmişi olduğunu düşünmemi sebep olmuştu. Sanki tüm düşmanlarını toplayıp bu odalarda işkence ediyor gibiydiler. Belki de gerçekten öyleydi.

Çiğdem Hanım bir kapının önünde durup elini kapıya uzattığında kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Sabırsızca yerimde kımıldandım. Kapıyı açıp benim girmemi bekledi.

Karanlık, penceresiz, soğuk bir odaydı. Sadece bir yatak, cılız bir ışık ve duvarları kaplayan neredeyse duvar boyunda fotoğraflardan başka eşya yoktu. Bazıları bir insana, bazıları bir manzaraya aitti. Güzel manzaralara. Yanından geçtiğim her bir fotoğraf farklı bir dünyaya ait gibiydi. Ülkenin belki de tamamının tanıdığı müzisyenlerden birinin posterinin altında Ferman yazıyordu. Elimi ağzıma götürüp ağlamamak için kendimi zorladım. *Benim başka arkadaşım da var. Adı Ferman.*

Yüksek yatağın arkasında kıpırdayan ayağını görünce odağım aniden ona kaydı. Koşup yatağın diğer tarafına geçtim. Yere bağdaş kurup oturmuş, eğilebildiği kadar öne eğilmiş, kucağındaki çerçeveye bakıyordu. Üzerinde benim fotoğrafım olan bir çerçeveydi. Bu cılız ışıktaki bile üzerimdeki gelinliği tanımıştım. Benden habersiz çekilen, kahkaha attığım anlardan birine ait bir fotoğraftı. Kahkahalarımın bir yalandan ibaret olduğunu sadece beni tanıyanlar anlardı. Ağzımı açıp konuşmak istedim ama çıkan tek şey gözlerimden akan yaşlardı. Daha önce hiç olmadığı kadar bükülmüştü boynu. Zayıflamıştı. Öyle ki üzerindeki bol tişörtten bile omurgası belli oluyordu. Yine küçülmüştü. Eski-sinden daha çok. Kendimden iğrenmekten başka bir şey yapamıyordum. Konuşmak için nefesimi tutmam gerekti.

“Aras.” Korkuyla fısıldadım. Bu korku onun beni kovacak olmasından mı, yoksa birilerinin beni duyabilme ihtimalinden mi kaynaklanıyordu, bilmiyordum. Cezam bu olmalıydı. Bu manzarayı görüp öylece hayatıma devam etmemi söylemelerinden

daha büyük bir ceza olamazdı çünkü asla edemezdim. Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı da zaten.

Başını ağır ağır kaldırıp bana baktı. Yüzünden düşen iki damla terle sanki ömrümden iki yıl gitmişti. Dizlerimin beni daha fazla taşıyacağını sanmıyordum. Karanlık yüzünde renkten bir şey kalmamıştı. Yanakları içine çökmüş, dişleri daha da belirginleşmişti. Terli gözaltları morarmış, gözündeki ışık sönmüştü. Ağzını hafifçe açtı ve gülümsediğini sandım ama sonra ağlamaya başladı. Fotoğrafımı kucağından bırakıp yanıma gelmek için emeklemeye başlayınca bacaklarımı hareket ettiremeyip yere düştüm.

Sanki üzerindeki bu hastalıklı keder ondan bana geçiyor ve beni dermansız bırakıyordu. Bir insan sadece birkaç günde nasıl bu hâle gelebilirdi? Ben bir insanı birkaç günde nasıl bu hâle getirebilirdim?

Bana uzanan kollarını tutunca hıçkırarak bir elimle ağzımı kapatıp ağlamaya başladım. Kollarını belime dolayınca ona doğru eğildim ve ben de ona sarıldım. Benden kaçmıştı fakat sonunda yine bana sarılmıştı. Çaresizliği canımı yaktı. Feryatlarım duyulmasın diye ağzımı omzuna dayadım. Zoraki evliliğimin başıma gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünürdüm ama hayatım boyunca o andakinden daha büyük bir acı hissetmemiştim. Sanki bütün hücrelerime bir ateş parçası salınıyordu ve benim onu söndürmek için tek çarem Aras'tı.

Ama karşımdaki kişinin vücuduna bakınca hiçbir çarem olmadığını anladım. Ne yapacaktım ben? Onu bu hâlde nasıl buradan çıkaracaktım?

Geri dönüp Çiğdem Hanım'a baktım. Ellerini koyacak yer bulamıyor, sürekli koridora bakıyordu. Benden nefret ettiğini bilsem de oğlu için nefretini göz ardı ediyordu. Tekrar Aras'a bakıp ondan uzaklaştım. Zayıf kollarının güçsüz olması bunu kolaylaştırmıştı. Üzülecekler listeme bunu da ekleyip ayağa kalktım. Ellerimi ondan ayırmadan doğrulup onu da kendime çektim. Bana yaslanarak kalkarken bedeni titredi. Eklemlerinden gelen çıt çıt seslerini göğüs kafesimde hissettim. Kim bilir ne zamandır böyle duruyordu.

Bana bakıp gülümsemeye çalışırken bir yandan da yanaklarını sildi. Ne hâle gelirse gelsin yüzündeki masumiyetin değeri asla kaybolmuyordu. Kollarını omzuma koyup benden destek aldı ve sanki gerçekten orada olduğumu anlamak istemiş gibi saçlarımla yüzümü okşadı.

“Buradayım,” dedim içinde yankılandığını düşündüğüm soruya yanıt vermek için. Başını aşağı yukarı salladı. “Hadi, gidelim.” Elinden tutup yürürken beni çekti. Bunu belli belirsiz yap-sa da hissetmiştim. Dünya yavaşladı. Zaman durmuştu sanki. Gelmek istemiyordu. Az önce bana veda mı etmişti?

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı iki yana salladım. Gülümsemesi büyük bir adamın kederine, küçük bir çocuğun korkularına ev sahipliği yapıyordu. Artık ikisi ortak çalışıyor gibiydi. “Gidemem,” dedi. “Burada kalmak istiyorum.” Kendimi parçalayıp çerçevelerin içinde yok olmak istedim.

“Aras...” diye söze başladım. Hep onun adını söylemek istiyor ama devamını getirecek kelimeleri bulamıyordum. Beni anlamasını beklemekten başka çarem yoktu.

“Dışarıyı sevmedim.” Devam etmemi beklemeden konuşmayı sürdürdü. “Seninle mutlu olurum sandım. Mutluyum da. Ama olmuyor.” Sözleri bir bıçak gibi saplandı göğsüme. Ağzımı açtım ama elini dudaklarıma götürünce yeniden sustum. “Senin istediğin gibi olamam. Sen de benimle olamazsın.” Buna hakkım varmış gibi sinirlendim ve elini ağzımdan çektim.

“Sakın!” dedim. “Sakın beni sevdiğine inandırıp sonra da bunu hak etmediğimi söyleme.” Kaşlarını çatıp işaret parmağını ona uzattım. “Sen bir çocuksun. Ama kalbinde birinin sevgisini taşıyabilmek büyüklük ister. Anlamını bilmiyorsan, sana öğretirim. Büyümek istiyorsan seni desteklerim. Beni terk etmek istersen... bunu da anlarım.” Çenem titrerken içeri baktım. “Ama seni burada bırakıp gidemem. Benden bunu isteme.” Kararsız bakışları üzerimde gezindi. “Şimdi ya benimle gelirsin ya da ben de seninle burada kalırım.” Ayakta duracağından emin olamasam da elini bıraktım ve yatağa oturup kollarımı önümde birleştirdim. Duvardan destek alıp müzisyenin posterine baktı. Yakın arkadaşım dediği adamın posterine. Burada kim bilir ne

kadar kalmıştı da bir kâğıt parçasından ona bakıp gülümseyen adam tek arkadaş olmuştı!

“Geldi,” dedikten sonra başını aşağı yukarı salladı. “Sen kazandın.” Onunla ettiği iki cümlelik sohbeti dinledim. Beni desteklediği için içten içe o resme minnet duydum. Sonra bana dönüp elini uzattı. Hayat yeniden başladı. Karanlık odada bir ışık yandı. Sanki evrenin bütün yıldızları benim için parladı, hepsi onun gülümsemesindeydi sanki.

Eskiden birbirlerine çok çabuk alışan insanların gerçeklikten kopmuş hayalperestler olduğunu ya da romanlardan fırlamış kahramanlar olduğunu sanır, içten içe gülerdim. Sevginin, yılların emeğiyleilmekilmek işlenen alışkanlıklar üzerine kurulu bir kapı olduğuna inanırdım.

Ama Aras hayatıma öyle bir girmişti ki onu tanıdığım bir aylık kısa bir sürenin içine koca bir ömre yetecek sevgisini sığdırbildiğini bana kan revan içinde öğrettiğini fark ettim. Hayır, bu sadece vicdan değildi. Ne şekilde olduğunu hâlâ bilmediğim bir sevgiydi bu. Mantığım ‘henüz çok erken’ diye bağırsa da kalbim geç bile kaldın diyordu.

Aras’ı yaraladım ama Aras o yarayı iyileştirecek bir merhamet bıraktı bana. Ayaklarıma dolanan vicdanım değil, ona olan merhametimdi.

Aceleyle ayağa kalkıp bu kadar kolay ikna olan biri olduğu için çocuk yanına teşekkür ettim. Posterdeki en yakın arkadaşının yanından geçerken gülümsemeyi ihmal etmedim. Çiğdem Hanım gözlerindeki yaşları silip kapıyı arkamızdan çekti ve sonra önümüze geçip bize yolu gösterdi. Üst kata çıkıp mutfak kapısına yöneldiğimizde arkamdan gelen bir ses beni olduğum yere mıhladı. Ben birden durunca Aras da bana çarptı.

“Nereye böyle!” dedi sesin sahibi. Tehdit içeren bir uyarıydı bu. Sesin sahibine bakmak için başımı çevirirken içimdeki huzursuzluk yeniden belirdi. Kaşlarımı çatıp kendimi cesur görünmeye zorladım. Çünkü öyle olamayacağım gün gibi açıktı. Duruşumu dikleştirip ona döndüm. Yukarı çıkan merdivenlerin başında dikiliyor, tırabzanların üzerinde duran elindeki

yüzük karanlıkta tehditkâr bir şekilde göz kırpyordu. Arkasında Aras'ın doktoru vardı. Burada mı yaşıyordu?

Aras'ın elinden tutup onu arkama almak istedim ama o beni şaşırtarak elimi bıraktı ve kolumdan tutup beni arkasına çekti. Benim için babasına meydan okuyordu. Bu beni daha da güçlü hissettirdi. *1 – 0*. “Bırak, gidelim,” dedim fısıltıyla.

Yarım ağız gülümsedi ve merdivenleri ağır ağır inmeye başladı. “Karım bile bilmesede en yakın arkadaşım olan Tarık bir parazitin içimi kemirdiği gecelerde geç saatlere kadar uyumadığımı bilir.” Son basamağa geldiğinde durup küçümseyen bakışlarını önümde dikilen Aras'ın üzerinde gezdirdi. “Ama görüyorum ki bir kadın için önümde dikilen oğlumun bizzat kendisi bir parazit.” Sağ elini kaldırıp tırabzandaki topuza vurduğunda çenesi kasılıp titredi.

“Onun hakkında böyle konuşma.” Gözlerindeki nefret insanlığını yok eden cinstendi. İnsan kendi evladına nasıl böyle davranabilirdi ki!

Ben özgüvenimin son kırıntılarını cesaretimi korumak için kullanırken onun bunu yok etmesi için burun kıvrması yetiyordu. “Ne yaparsın? Benim olanı benim evimden iznim olmadan çıkaracağını sana düşündüren ne Sırma?” Her kelimenin üstüne basa basa konuşuyordu. Dünyamı sarsan adam hakkında canı sıkıldığı zaman kullandığı bir oyuncak gibi konuşması canımı sıkıyordu.

Aras onun gözünde sadece bir şeydi. Dişlerimi sıkıp derin bir nefes aldım ve Aras'ın önüne geçtim. Aklıma gelen şeyle elimi ceketimin cebine soktum. Eğer ters bir durum olursa diye yanıma Aras'la Anıl'ın birlikte olduğu son fotoğrafı almıştım. Fotoğrafın köşesindeki tarihlerden en yeni olanı cebimdekiydi. Çiğdem Hanım bunları ondan saklamıştı ama belki benim işime yarayabilirdi.

Elimdeki buruşmuş kâğıdı cebimden çıkarıp kolumu yanıma indirdim ve fotoğrafları yere doğru bir silah gibi tuttum. Henüz tetiği çekilmemiş bir silah. Ama yüzünde gezinen gölge namlunun kendisine doğrulduğunu kanıtlıyordu.

Az önceki özgüveninden eser kalmamıştı. Herkesin içinde onu kırılma noktasına getirdi, böylece ben bu oyunun kurallarından birini bozmuştum. Mehmet Bey bile olsanız aşılmaz duvarlarınız kâğıttan bir balyozla yıkılabiliyordu. Çiğdem Hanım eliyle ağzını kapattığında Aras'a baktı. Bunun onun ruhunda açacağı yeni boşlukları düşünmeden hareket etmiştim, kabul ediyordum. Ama diğerinin bam teline bastığımı bilmek de beni korunaklı hissettiriyordu.

Gözleri tekrar benimkileri bulduğunda gülümseme sırası bendeydi. Artık zayıf noktasını biliyordum. Bu fotoğrafların onu nasıl durdurduğunu, Aras'ı nasıl koruduğunu bilmesem de en tehlikeli kozumu oynuyordum. "Belki de doğru soru bu değildir," dedim. Gözleri Aras'a kaydığinde doktor öne çıktı ve Mehmet Bey'in kolunu tuttu. Kulağına eğilip fısıldadığı cümleyi hepimiz duymuştuk. *Bırak gitsinler.* Bir an onun birinin tarif ettiği bir insana ne kadar benzediğini düşündüm. Onu ilk gördüğümde ben de aynısını düşünmüştüm. Yaşlı ama dinç. Kimdi bu adam?

Harika! Yeni bir gizem daha.

Bu ailenin oyunlarından sıkılmışım. Gözleri Çiğdem Hanım'a kayıp dişlerini sıkınca onu ele verdiğim için yanlış yaptığımı biliyordum. Yine de Aras'ın arkasında duramadığı için bunu hak ettiğini düşünerek kendimi avutuyordum. O an umurumda olan tek şey Aras'ı da alıp bu canavar şatodan çıkmaktı. Bu adam kimdi ve bu aileyi nasıl kontrol ediyordu? Çiğdem Hanım hiç tanımadığı, oğlunu zorla evlendirdiği bir kıza güvenip nasıl aile sırrını veriyordu? Bunu benim koruyacağıma nasıl inanıyordu?

Aras'ın kolunu çekip öne doğru giderken Mehmet Bey tam anlamıyla kükredi. "HİÇBİR YERE GİDEMEZSİNİZ!" İrkilerek geri döndüğümde Aras da titremeye başlamıştı. "O fotoğrafı bana ver," dedi. Artık iplerin elimde olduğunu hissediyordum. Her an boynuma sarılıp beni öldürebilecek olan ipler. Yine de Çiğdem Hanım'a özür dileyen bir bakış atıp fotoğrafları cebime koydum.

"Biz buradan gidene kadar benden alacağın tek şey küfürlü birkaç söz olur."

İşte, her ne olduysa o anda oldu. Çiğdem Hanım elimdeki fotoğrafı almak isteyince korkup elimi çektim. Ne yazık ki refleksle Aras'ın olduğu tarafa doğru çekmiştim. Aras fotoğrafı sadece bir saniyeliğine gördü ve birden nefesini tuttu. Gözleri yerinde yuvarlandı, kayıp arkaya doğru düşerken kolunu son anda tutabildim.

Doktor bir küfür savurup koşarak yanımıza geldi. Fotoğraf parçası elimden yere düştüğünde umursamadım ve Aras'ın tüm vücudu titrerken başını çarpmaması için tutmaya çalıştım. "Ne oluyor? Bir şey yap."

Doktor, Aras'ı sıkıca tutup derin bir nefes aldı. Kollarını iki yanda yere sabitlerken ben de başını kaldırdım ve bacaklarımı sırtının altına koyup onu yarım yamalak da olsa kucağıma aldım. Sıkıca sarılırken bedeni çırpınıp her ne yaşıyorsa ona tepki veriyordu. Doktor ellerini bıraktığında yumruk yaptığı elleri bana çarpıyordu. Çarptığı yerlerde morluklar olacağından emin dim ama yine de sıkıca sarıldım ona.

Çiğdem Hanım bu görüntüye dayanamıyor gibi arkasını dönüp elleriyle yüzünü kapattı ve omuzları sarsılarak ağlamaya başladı. Mehmet Bey yavaşça yerdeki fotoğrafı alıp bacaklarının üstüne oturdu ve o da başka bir boyuta geçer gibi çatık kaşlarının altındaki kederli bakışlarını fotoğrafa sabitledi. Doktor sadece küfürler edip onu tutmaya çalışırken ben ne yapacağımı bilemeyip ona sıkıca sarıldım.

Demek ki bunca zaman bu yüzden psikoloğa gitmemişti. Düzelmek için geçmişle yüzleşmeye ihtiyacı vardı ama geçmişle yüzleşmek onu daha kötü yapıyordu. Sonra birden durdu ve bütün bedeni bir hamur gibi gevşeyerek kucağıma yayıldı. Nefes alıp verişleri düzeldi. Annesinin artık neden bahsettiğini biliyordum. Onu bu kâğıt parçalarından, bunlarla Aras'ı kullanan Mehmet Bey'den yıllarca sakınmıştı ama benden koruyamamıştı. Sonunda nefes almayı bile bırakan Aras'ı iyice kendime çektim.

Bedeni son kez çırpınıncı ilk defa elimde bir kuş tuttuğumu fark ettim. Ben ellerimi sıkıca kapatarak onu yok etmiştim.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Doktor, Aras'ın çırpınmayı bırakmasını fırsat bilip onu yukarı taşıttı. Beyaz duvarlarla kaplı odada desenli yatak örtüleri dışındaki her şey beyazdı ve hastane odasını andırıyordu. Aras'ı tek kişilik yüksekçe yatağa bıraktıklarında herkesi dışarı çıkarıp benim kalmama izin verdi.

Az önceki kadar çok olmasa da sıkıldığı dişlerinin arasından ara ara nefes alıyor, sonra morarana kadar nefes almayı bırakıyordu. Ona nereden çıkardığını bilmediğim iğneleri defalarca yaptı. Defalarca vicdanımın azabında kavrulup yok oldum. Ne olacağını bilmiyordum ve bu belirsizlik beni mahvediyordu. Sadece sakın kalıp ne yaptığını biliyor gibi görünen doktoru izledim.

Üçüncü iğneden sonra Aras tamamen normal bir şekilde nefes almaya başladı. Dudaklarının arasından çıkan her nefes bana can veriyor gibi hissettim. O nefes aldıkça benim de göğsümün havayla dolduğunu hissettim.

Sonunda kımıldamayı bırakınca korktum. Hareketsiz kalması çırpınmasından daha korkutucuydu. Fırtınalı bir sonun sert gelen ilk rüzgârları gibi. Aras'ta bunun ortası yoktu, ne yazık ki her zaman daha korkutucu oluyordu. Ne yapacağımı bilemeyip doktora baktım. Dirseklerini hareket ettirmemesi için Aras'ın

dizlerine bastırmıştı. Hareketsiz kalan bedenini, sanki her an kasılmalarla kımıldanabilir gibi tutuyordu. Sonunda derin bir nefes aldı ve alnını Aras'ın bacağına yaslayıp derin bir nefes verdi. Aynı anda elindeki iğneyi yere atınca metalin betona çarpan soğuk gürültüsü kulaklarımı deldi. Ağır ağır kalkıp inen göğsünü görmesem bu anın onu kaybettiğimiz anlamına geldiğini düşünürdüm ki o kendine gelene kadar da aksini zaten iddia edemezdik.

Bu adam ona ne yapmıştı? Zaten bu adam kimdi ki ben ona güvenip yaptığı doktorluğa güveniyordum? Ona daha kötü bir şey yapıp yapmadığını anlamak zordu. “Ne yaptın ona?” dediğimde başını kaldırmadan cevap verdi.

“Tetiği çektin.”

Bedenim titrerken Aras'ı bırakıp ona doğru yürüdüm ve kollarından tutup onu iterek uzaklaştırdım. Sert bir şekilde, “Ne yaptın ona?” diye bağırınca kollarımı itti ve geriye doğru savrulmama neden oldu. Düşmemek için yatağa tutundum.

“Yıllardır korumaya çalıştığım şeyi mahvettin. Onun zihnini ondan uzak tutmak için her şeyi yaptık ve sen bir saniyede onu mahvettin.” Bana bağırıp üzerime yürürken onu izlemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Sessiz kalabilmemin nedeni haklı olmasıydı.

“İyi olacak mı?”

“Bekleyeceğiz.” diye fısıldadı. “Onu bitirdin, Sırma. Dua et de çabuk uyansın.”

Aras'ı kurtarmaya çalışırken bir kez daha onu dipsiz bir kuyuya atmıştım. Onun iyileşmesinden başka bir şey istemiştim ama şimdi bu adam kalkmış, yıllardır ona yapılanları izlerken tüm suçu bana yıkıyordu. Şu durumda bu tartışmaya açık bir konu olsa da Aras'ı evde olan herkesten daha çok sevdiğimden emindim. Bu hiç adil değildi. “Bunun tek suçlusu ben miyim yani?” dedim Aras'ın hareketsiz bedenini işaret edip. “Ayrıca sen kimsin? Birden ortaya çıkıp tek lafınla babası olacak caniyi yönlendiriyorsun. Aras'ın tüm hayatıyla ilgili bilgiye sahipsin. Ve onun durumunu kontrol edebiliyorsun. Kimsin sen?”

“Ben onu hayatta tutmaya yardım eden biriyim sadece.” Dişlerini sıkınca çenesi kasıldı.

“Buna yaşamak mı diyorsun?”

“Sen o yaşamı ikinci kez mahvettin,” diye daha yüksek bir sesle bana bağırdı. “Asıl sen buna yaşamak diyorsan, bravo?” Yaşlı ellerini iki kere çırpınca ağzımı açıp duraksadım. Diyecek kelime bulamıyordum. Arkama dönüp titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Onun derin bir nefes verip bir yerlere yaslandığını hissettim. Karşısında cesur durmaya çalıştığım bu adam beni manipüle ediyor ve Aras’ın karmaşık zihniyle nasıl oynadıysa, benimkini de bulandırmak için oyun oynuyordu. Derin bir nefes aldım ve ona karşı diğer tehlikeli kozumu oynamaya karar verdim. Şimdi emin olmasam da birazdan nefes bile almayı bırakacak kadar düşünmesi kendini ele verecekti.

“Sevdiğim adamla ayrılmamıza sebep olup beni zoraki bir evliliğin içine sürükleyen adamdan bu ahlak derslerini almak ne hoş.” Sesimi kontrollü tutmayı başardığım için kendimle gurur duydum. Ona dönmeden konuşurken elim Aras’ın yukarı bakan elinin içindeydi. “Şimdi hayatımdaki tek güzel şey o ama onu benden alıyorsunuz. Elimdeki tüm erkekleri alınca eline bir şey geçecekse bilmek isterim.”

Arkama döndüğümde bana yan yan baktığını fark ettim. “Bahsetti demek,” dedi. Elini kalbine götürüp derin bir nefes aldı ve oturacak bir yer aradı. Gözlerim yerinden fırlayacak gibi oldu. Şimdi ona da bir şey olursa Aras’a kim bakacaktı? Hızla yanına gidip koluna girdim ve onu yavaşça koltuğa oturttum. Bir şey işaret ediyordu. Gösterdiği yere baktığımda duvarın bir bölümünün yere kadar gömme dolap olduğunu gördüm, önceden fark etmemiştim. Duvarla uyumlu olduğu için kapağın farkına varmayabilirdim. Neyse ki Aras’a müdahâle etmek için açtığında kapağı açık bırakmıştı. Bütün ilaçları elime alıp yanına gittim. Sarı küçük olanlardan birini alıp ağzına attı ve başını geriye yaslayıp bir süre gözünü kapattı. Bunca hastalıklı durumun içinde herkese koşmak beni yoruyordu. Sadece Aras’ın yanında olmak istiyordum.

“İyi misin?” dediğimde gözlerini açıp başını onaylarcasına salladı.

“Özür dilerim,” dedi beni şaşırtarak. “Aras benim için çok önemli. Elimde koruyabileceğim bir tek o kaldı.”

“Her şeyi anlat bana,” dedim kendimden beklemediğim bir sertlikle. “Anlat ki elimden geleni yapayım. Bu belirsizlikte sürekli hata yapıyorum, anla artık.”

“Yıllardır sakladığımız bütün sırları sana anlatacağımı mı sandın?” Zoraki bir şekilde gülünce dişlerimi sıktım. “Çok cüretkârsın, değil mi?”

“Efe benden ayrılmazsa ona kötü şeyler olacağını söylemişsin.”

“Bu seni ilgilendirmez.” Sanki beni sinirlendirmek için bile-rek yapıyordu ve eğer öyleyse başarılı da oluyordu. Aras’ın yanına oturup histerik bir kahkaha attım.

“Benim hayatımla oynarken de beni ilgilendirmeyeceğini mi düşündün?” dedim.

Kaşlarını çatıp sinirle başını çevirdi ve öne doğru eğildi. “Ben sadece onu korumaya çalıştım.” Bahsettiği kişinin Aras ya da Efe olmadığını ne bana ne de Aras’a bakmamasından anlıyordum. Boşlukta bir yere gözlerini dikip çenesi titrerken başını iki yana salladı. Başka bir şey vardı. Eksik bir parça. Söyledikleri bana cevapları vermiyor, kafamı daha da karıştırıyordu.

“O kim?” dedim sadece. Kimi kastettiğimi anladığına emin-dim çünkü bakışları yumuşamış, daha kederli bir hâl almıştı. Belki onun oğluydu. Belki de çocuğunu onlara vermişti.

“Kimse,” deyip ayağa kalktı ve steteskobunu takıp Aras’ın göğsüne koydu. Duyduğu onu tatmin etmiş gibi burnunu çekip başını onaylarcasına sallayınca bunu kulaklarımı onun göğsüne yaslayarak yapmam gerektiğini düşündüm. “Bazı şeyleri bilmek ile söyleyebilmek aynı şey değildir,” dediğinde elimi Aras’ın göğüs kafesine koydum.

“Bilmekle yetinmek onu kurtaracak mı?” dediğimde kulağındakini çıkarıp bilge gözlerini üzerime dikti. “Oradaydın, değil mi? Aras’ın büyümeyi bıraktığı gün.” Bir an gözlerime baktı. Buğulu bakışları üzerimde gezinirken köşeye sıkıştığını anlamış-tım. Pencerenin önüne geçip camı açtı ve karanlık havayı içine

çekti. Yeterince nefes alamıyormuş gibi o karanlığı yuttu ve sanki eksik kalan havayı tamamladı. Başını belli belirsiz aşağı doğru sallayıp ellerini arkasında birleştirdi ve tekrar bana döndü. Gözleri bilmek ister gibi bakıyordu. Bilgeliğinin özünde hep daha çok bilmeyi istemek vardı sanırım. “Sen mi yaptın?” diye sordum ama cevabından korkuyordum. Uzun uzun dışarıya baktı. Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kapattı. Sebebi o değildi ama neler olduğunu biliyordu. Sonunda pes edip cevabını beklemeyi bıraktım.

“Efe’yle ayrıldığım günün hayatımdaki en kötü gün olduğumu düşündüm.” Sözler içimden geliyordu. İçerisinin sessizliğinden mi, bulunduğumuz havanın ağırlığından mı, onun güvenini kazanmak için miydi bilmiyordum, sadece konuşmak istiyordum. Yatağın kenarına oturup Aras’a iyice yaklaştım. “Sonra evleneceğimi öğrendim. Çevremdekileri öyle çok önemsedim ki hayatımın benim için bile bir anlamı yok gibiydi. Aras hayatıma girene kadar cam kırıkları içinde yaşadığımın farkında bile değildim.”

Önümden geçip koltuğa oturduğunda bir elimi Aras’ın inip kalkan göğsüne koydum ve birkaç saniye onunla nefes aldım. “Sonra onunla evleneceğimi öğrenince *bunun bir anlamı olmalı* dedim. Çünkü öyle olması gerekiyordu. Hayatımın birilerinin elinde oyuncak olduğunu düşünmek istemedim. Onu kurtaracağımı sandım ama kendi egomla bir enkaz yarattım sonunda.”

“Efe’yle neden gittin?” dedi. Nereden bildiğini bilmesem de sorgulamadım. Bir şekilde biliyordu. “Aras anlattı. ‘Mavi gözlü hırsız onu götürdü,’ dedi.” Onun gözünde Efe böyleydi demek. Aras’ın zekâsı beni gülümsetince diğer elimi onun avucuna koydum.

“Amacım gitmek değildi. Efe onunla kaçmamı söylediğinde düşündüm, evet. Evlenmeden önce bunu teklif etmek için ben aramıştım zaten. Ama Aras bana büyümek istediğini söyledi. Benim için büyümek istedi. Ben kendi hayatımdan ailem için vazgeçmiştim. O da kendi ailesi için kendi hayatından vazgeçiyordu. Ailesinin ben olduğumu çok geç anladım. Sonra bir şey oldu.”

O ilgiyle beni izlerken dikkatim Aras'ın elimin altında titreyen eline kaydı. Birden başımı çevirip gözlerine baktım. Hafifçe titriyordu. Doktora bakıp onu işaret ettiğimde oturduğu yerden doğrulup önemli bir şey olmadığını söyledi. Tekrar onu muayene ettikten sonra yatağın diğer kenarında durup elleriyle yataktan destek aldı. Gözlerimin içine baktı. Soluk göz pınarlarında ona ne kadar değer verdiğini görebiliyordum.

“Yaşadıkların ağır geldi,” dedi. “Korktun. Bir can için çare olacağını bilmenin sorumluluğu ağırdır.” Gözlerim sızlamaya başlayınca bakışlarımı kaçırdım. “Seni çok sevdi Sırma. Çünkü o senin yükündü belki ama sen onun tek çıkış yoluydun.”

“Geri dönecektim.” Titreyen sesim havanın ağırlığına karıştı. “Efe saçma sapan konuşunca bazı cevaplar almak istedim. Neden terk edildiğimi bilmek istedim. Sizin ne işler çevirdiğinizi anlatsın istedim.”

“Öğrendin mi bari?” Bu sözüyle beni eleştirdiğine emindim. Gözlerimden akan yaşlara aldırmadan başımı çevirip cesurca ona bakarken başımı iki yana salladım. “Ama şu an tek istediğim onun düzelmesi. Ya da en azından uyanması.”

Gülüp yataktan uzaklaştı ve odanın içinde kısa bir tur attı. İkimizin arasında görünmeyen sessiz ve soğuk bir savaş vardı. O bana kaldırdığı kalkanın arkasında kılıcını saklıyordu. Duvarlarını yıksam bile her an beni mahvetmeye hazır beklediğine inanıyordum. Bense çıplak ellerimle ona saldırıp aynı zamanda bir tehlike olmadığımı göstermeye çalışıyordum.

Hâlâ kim olduğunu bilmesem de Aras'a yardımcı olmaya çalışması onu benim gözümde değerli yapan tek şeydi. Hastalıklı bir koruma biçimi olduğunu düşünsem de hâlâ gerçeği tüm şeffaflığıyla bilmemek beni tutuyordu. Yine de bu koca evin içinde güvenebileceğim bir tek o vardı. Sanırım onun da güvenebileceği tek kişi bendim, yoksa neden beni diğerleri gibi kapının ardında bırakmasındı ki? İçeride kalmama izin verdiğine göre bir ayrıcalığım olduğunu düşünmeyi kendime hak görmem çok normaldi.

“Onu alıp gidecek miydin gerçekten?” dedi tam önümde dururken.

“Sen olmasaydın evet.” Bakışlarımı ifadesizleştirip ona baktım ve sonra tekrar Aras’a odaklandım. “Onun en yakın arkadaşı olman da umurumda değil. Uyanıp yürüyebilir hâle gelince Aras’ı alıp gideceğim.”

“Buna müsaade edeceğimi mi sandın?”

“Tüm o hâlini gördükten sonra onu burada bırakacağımı mı sandın?”

Sonunda gülümsedi ve ellerini arkada birleştirdi. “Gerçekten de cesursun.” Gidip kapı kilidini kontrol edip tekrar yanıma geldiğinde bir an korktum. Bunca ilaç ve ekipmanı benim üzerimde kullanmayı düşünmüyordu umarım. Aksi takdirde ne kaçacak bir yerim vardı ne de onu bırakacak hâlim. Burada ölmek de istemezdim ki en azından Aras’ı kurtarabileyim.

Tekrar dönüp koltuğa oturduğunda Aras’ın elini sıktım ve bir an önce uyanıp az önceki gibi benim önümde kalkan olup bana cesaret vermesini istedim. Onsuz hep daha az hissediyordum.

“Aras için çok önemli olduğunun farkında olman lazım,” dediğinde biraz da olsa rahatladım. “Hayatım boyunca onun buradan kurtulması için çabaladım.” Bakışları yumuşayıp elini alnına dayayana kadar ne kadar yorgun olduğunu fark etmemiştim. Öyle sert bir duruşu vardı ki karşısındakini sadece bakışlarıyla yok edebilirdi. Ama bir yandan da bu bakışlar öyle güven veriyordu ki içinde kaldığım ikilemde onun tarafından ikna edilmek çok daha kolay görünüyordu.

“Kimsin sen?” Bir fısıltı gibi çıktığını sandığım soruyu duyup yüzüme baktı. Gidip tekrar kapıyı kontrol ettiğinde artık bunu da neden yaptığıyla ilgili yeni sorular oluşuyordu zihnimde. Sonra geri dönüp karşıma oturdu ve benden beklediği bir giriş olduğunu fark ettim. Ellerini sabunluyormuş gibi ovuşturup etrafa göz gezdirdi.

“Şimdi bir seçme şansın var,” dedim bakışlarımı yumuşatmaya çalışarak. Yine de sözlerim sertti. “Artık sadece tanık olmayı bırak. Ya gerçekten onun yanında ol. Ya da bundan sonra onun adını bile anma.”

“Sana inanıyorum,” dedi samimiyetle gülerek. Sanırım neler yapacağımı anlamıştı. Bir süre sonra gülümsemesi tıpkı çıkmış

gözümleri gibi soldu. “Fotoğraflardaki Aras’ın abisi.” Zaten anladığım şeyi doğrulamış olması duyduklarım karşısında şaşırtma engel olmadı. “Çok eskiden... Onlar küçükken bir şey oldu ve Aras’la Anıl yüksek bir uçurumdan aşağı düştü. Elinde tuttuğun fotoğraf Anıl’ın son fotoğrafıydı. O gün çekilmişti. Aşağısı akarsuydu. Annesi Aras’ı buldu. Sonra...”

Sustuğunda içimden Aras’a sarılmak geldi. Uçurumdan düşen küçük bedeni aklıma gelince kalbim parçalandı. O gün onunla olmak isterdim. Hayatım boyunca içinde olduğumu fark etmediğim karanlıktan beni tutup çıkardığı gibi onu kurtarmak isterdim.

Uyurken bedeni hafifçe titriyordu. Sanırım doktorun verdiği ilaçlar her neyse onu böyle yapıyordu. Kötü bir rüya görüyor olabileceğini düşünüp elini dudaklarıma götürdüm. Şimdi olduğu uçurumun dibinde yardım bekliyorsa benim onunla olduğumu hissetmeliydi. İnsanlar bu hâldeyken her şeyi duyar ve hissederen şey doğru değilse de inanmaya ihtiyacım vardı şu an.

Doktor artık daha az korkutucu görünüyordu. Kederle kaplı gözleri, önünde bir çocuğun ölmesine ve diğerinin kim bilir nasıl yaralarla kurtulmasına şahit olmuştu. Bunca acıyla ayakta kalabilmem bile mucize olurdu. Orada olduğu için minnet duymalıyım.

“Sonra hayatı değişti. Babası değişti. Annesi değişti. Başka bir insan oldu. İki çocuk düştü o gün. Biri gitti, diğeri de yarım kaldı.” Aras’a yarım demeleri hoşuma gitmiyordu ama ilk defa bunun anlamını kavırıyordum. Haklıydı. Aras gerçekten de bir yarısını o uçurumda bırakmıştı. Aklının duygularına hükmedememesi de tam ona göre bir hareketti.

Bana uzun uzun bakarken gözlerinin önünden anıların geçtiğini anlamıştım. Daha fazla soru sormadım. Onu daha fazla yoracak kadar vicdansız değildim. Ya da kendimi buna zorladım. Çünkü Aras için yeterince öyle davranmıştım. Şimdi ellerimin altında bir kuş gibi titrerken ne kadar zavallı bir insan olduğumu anlıyordum.

“Mehmet ona çok yazık etti. O fotoğrafların Aras’ı tetiklediğini bile bile onları kullandı. Sonunda Çiğdem hepsini sakladı.” Her sessizlikte daha da dibe batıyordu.

“Efe’nin babası...”

“Sertem Amca?” deyince ona böyle hitap etmeme şaşırmadı.

“Eskiden en yakın dostumdu.” Ne!

“Seni gördüğümü hiç hatırlamıyorum.”

“Anıl ölmeden önceydi. Gözünü birden hırs bürüdü. Babası ölmeden önce onun da beynini yıkamayı başarmıştı. Çok eskiden Sertem ve Mehmet’in babası düşmanmış. Eminim onlar da neden düşman olduklarını bilmiyordu. Bu düşmanlığı kanla bu-
laşan bir hastalık gibi çocuklarına da aktardılar. Neden olduğun-
nu bile bilmedikleri bir savaşın içinde çocuklarını feda etti ikisi
de.” Bir süre duraksadı, bana gülerek bakınca açık kalan ağzımı
kapamaya zorlayıp başımı iki yana salladım. “Sertem gerçek bir
kötüydü. Kötülük vücut bulsaydı, bu Sertem olurdu.”

Mümkünmüş gibi gözlerim daha da açıldı. İmkânsızdı. Bize
yemekler yapıp Efe hakkında bana komik şeyler anlatan o ada-
mın kötü olduğuna inanamazdım. Farklı bakış açıları farklı in-
sanlar doğruyordu ya da insanlar sevdiklerine karşı olan davra-
nış biçimlerini sevmediklerine göstermeyerek farklı insanlar için
farklı sıfatlar kazanabiliyorlardı.

Bakışları anlam kazanınca hızla bir iç çekip elimle ağzımı
kapattım. Anlamamı bekliyormuş gibi duruyordu. Onun böyle
kötü kalpli olabilmesini aklım almıyordu. Bütün bildiklerimin
yalan olmasından nefret ettim. Böyle saf oluşumdan daha da
nefret ettim. Efe’nin bundan haberi var mıydı acaba? Babasının
böyle kötü biri olduğunu bilse beni *karşı taraf* diye nitelendir-
diği yere geçtiğim için suçlayabilir miydi? Ben sadece Aras’ın
yanındaydım.

“Onun böyle kötü biri olduğunu bilerek yanında kalmaz-
dım. Babası Aras’ı bulup geldiğinde gözlerinde bir umut ol-
duğunu görmüştüm. Anıl’ı bulamayınca o umut da kayboldu.
Sonra o da diğerleri gibi kötü birine dönüştü. Aras büyüdükçe
zihni hep aynı kaldı. Bir şekilde onların güvenini kazandım ama
Aras’inkini hiç kazanamadım.”

Oysa Aras’a benden daha kibar davranıyordu. Hatta onu
benden daha fazla önemsiyor gibi görünüyordu. Aras’ın temiz
kalbinden ve içgüdülerinden asla şüphe duymamayı Efe’ye olan

tepkisinden anlamıştım. O bu adamla arasına mesafe koyuyorsa, ben de ona uyum sağlamalıydım.

“Mehmet Bey, ona Anıl’ın fotoğraflarıyla işkence etti. Aras ne zaman iyileşecek gibi olsa ona fotoğrafları gösterip Aras’ı katil olduğuna inandırdı. Hatta birilerini öldürmek için Aras’ı bile kullanmak istedi çünkü onun akli durumu ceza almasını önleyebilirdi. Suçu ona yıkıp hem onu hem de kendisini kurtarmayı planlıyordu. Amacı hep onları kışkırtmak olmuştu. Sen de bu yüzden seçildin zaten.”

Kaşlarımı çatıp gözlerimi üzerine diktim.

“Senin Efe’yle olduğunu öğrendiğinde Aras’la evliliğiniz için çoktan karar vermişti. Efe’yi kışkırtırsa Sertem de oğlundan yana olacaktı. Sana yemin ederim onu durdurmayı denedim. İşe yaramayacağı konusunda onu ikna etmeye çalıştım. Ama olmadı. Aklına koymuştu bir kere. Sebebini bilmiyorum ama onların hayatına giren herkesi onlardan çalmak istiyordu. Bu insan hırsızlığına neden olan şeyi hâlâ anlamıyorum. Ama sana yemin ederim, Sırma, onu durdurmaya çalıştım.”

Demek bu yüzden, demek bu yüzden onunla evli olmam yeterliydi. İntikam almak istiyordu. Sözlerindeki kesinliğe değil de gözlerindeki kedere inanmam beni istemsizce yakıyordu. Aras’ın elini bir kez daha sıktım ve ağlarken gözlerine bakmamak için gözlerimi tavana kaldırdım. Aras ve ben hakkımızda karar alınan iki insan olarak aslında aynıydık. Kendimi hep bu oyundaki mağdur taraf olarak nitelendirmiştim. Ama sanırım ikimiz de kötü yürekli şahın piyonlarından başka bir şey değildik. Tarihe gömülmüş bir mesele için kaderimizin kölesi oluyorduk.

“Neden birbirlerinden intikam almak istiyorlar?” dedim. “Söyle artık. Neden beni kullandı? Benim bu intikamda ne yerim olabilir, anlamıyorum. Neden Efe’nin annesini öldürdü?”

Bunu bildiğimi öğrenince dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. “Efe’nin annesi Rüya...” Yaşarken tanışmamış olsak da kim olduğunu biliyordum. “Mehmet’in ilk aşkıydı. Rüya’yı değil, Sertem’i öldürmekti asıl amacı esasen. Ama Rüya’yı öldürdü. Başka bir şey bilmiyorum.”

Şu an uyanık olmasına ve ellerimi tutup bana o büyümüş hâliyle sarılmasına öyle ihtiyacım vardı ki...

Kendimi çok yalnız ve savunmasız hissediyordum. Aras'ın eli bir anlığına benimkileri sıktı. Bu bilinçsizce yaptığı bir hareket olsa da yalnızlığım hafifledi. Ama onun büyüüne kapılıp kalbini sevgisine açan tek kişi ben değildim. Yılların ağırlığını taşıyan şifalı elleri titrerken doktorun da ona nasıl sevgiyle baktığını görebiliyordum.

Uyanır uyanmaz onu alıp götüreceğim ve bir fanusa kapatıp orada yaşatacaktım. Evet, tam olarak böyle yapacaktım.

Ona âşık değildim tabii ki. Aşk benim için masum değildi artık. Ben onu sadece seviyordum. Ona sahip çıkmak istiyordum. Onu korumak istiyordum. Sadece bana özel bir alan olmalıydı sanki o.

“Olan oldu,” dedim burnumu çektikten sonra. “Ne zaman uyanacak?”

Birkaç saate dediğinde cebimden telefonumu çıkarıp saate baktım. Neredeyse sabah olmuştu. Pencereden maviye çalan gökyüzünü görünce gözkapaklarımın ağırlaştığını fark ettim. Yine de uyumaya korkuyordum. Sanki gözümü kırpsam yine uzaklaşacak gibiydim. Doktor sorumu cevapsız bırakınca başımı Aras'ın göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattım ve bir süre kalp atışlarını dinledim. Bacaklarımı da yatağa çekince uykunun huzur kokan bahçesinin kapılarını araladığını anladım.

Neyse ki yatak yan yatabileceğim kadar geniş, ona yaslanma-yetecek kadar da dardı. Rahat bir yatak. Ev gibi...

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Gözümü açtığımda neredeyse öğlen olmuştu ve Aras uyanmasa da sıcak kollarına sarıldığım için mutlu uyanmıştım. Başımı kaldırıp etrafa baktığımda doktorun ortalarda olmadığını gördüm. Evin geri kalanına ait kasvetli hava bu odada yoktu. Duvarlar, yer döşemesi, yatak, koltuk, dolap... Hepsi beyazdı. Sanırım burası Aras'ı böyle durumlar için koruyan bir odaydı. Hastane odası gibi döşenmiş olmasını sevmemiştim. Fazla soğuk hissettiriyordu. Doğrulup yüzüne baktım ve elimi yanağına koyup belli belirsiz bir öpücük bıraktım.

Odadan çıkıp doktoru bulma ümidiyle koridora baktım. Duvarlarda sahibinin imzasını taşıyan birçok tablo vardı. Koyu yeşil rengin ağırlıkta olduğu koridorda bizim evimizdeki gibi kalın ahşap kapılar vardı. Yavaşça aşağı inince Çiğdem Hanım'ı salonda otururken gördüm. Yanında da Tarık Bey vardı. Mehmet Bey'in ortalarda görünmemesi beni sevindirse de onunla da konuşmak istiyordum.

Beni görünce Çiğdem Hanım ayağa kalktı. Sinirli olduğunu görebiliyordum ama mahcuptu da aynı zamanda. İki durum için de onu eleştirmeye hakkım yoktu. Doktor merakla bana bakınca başımı iki yana sallayıp uyanmadığını söyledim.

Çiğdem Hanım kısık sesle, “Sırma. Seninle bahçede konuşalım mı?” diye sorunca başımı aşağı yukarı salladım. Tarık Bey de ayaklandı. Biz bahçe kapısından çıkarken o da merdivenlerden çıkıyordu. Dudaklarımı oynatarak yanından ayrılmamasını söyledim.

Kahvaltı sofrasının hazırlandığı küçük bir masaya oturduğumuzda biri bana portakal suyu getirdi. Büyük bir yudum alınca ne kadar acıktığımı hissettim. Günlerdir doğru düzgün beslenmiyordum ve bedenim titrerken bunun tahminimden ciddi olduğunu anladım. Çiğdem Hanım’a kahvaltı için teşekkür ettiğimde ellerini önünde birleştirip dirseklerini masaya yasladı. Benim ondan beklediğim açıklamalar olduğu kadar, onun da benden vardı. Aras’ı sevmeyen ben değildim, onlardı.

“Siz sormadan söyleyeyim,” dedim elimi dur işareti yaparak. “Aras’ı terk etmedi...”

“Sana bunun için hesap sormaya hakkım yok,” deyip sözümü kesince şaşırdım ve kaşlarım istemsizce yukarı kalktı. “Sadece neden onu bırakıp hayatını yaşamadığını merak ediyorum. Her şey daha kolay olabilirdi ama dedikleri gibi gerçekten inatçısın galiba.” Bakışlarında zaferimi görüyordum. Oğlu beni öyle sevmişt ki bensiz olmanın burada olmaktan farklı olmadığını ona göstermişti. Bu bana acı veriyordu ama yine de Çiğdem Hanım’ın başarısız bir anne olduğunu anlamasını sağlıyordu.

“Ben sadece ona yardımcı olmaya çalışıyorum.” Merak içimi kemiriyor, Tarık Bey’le konuştuklarım aklımı kurcalıyordu. Meraklı bakışlarımı fark edip dudaklarını ısırırdı.

“O zaman sana anlatacaklarımı iyi dinle,” deyip öne eğildi. Yemeği bırakıp ona odaklandım. “Sertem...” Gözlerinin etrafındaki koyu halkalar belirginleşmişti ve günah, yasaklı bir kelimeyi söylemiş gibi elini ağzına götürdü. Onu tanıdığımı belli etmek için başımı aşağı yukarı salladım. “Çok kötü birisi, Sırma.” Gözleri şimdiden dolunca bunun basit bir intikam olmadığını anlamaya başlıyordum. “Yıllar önce beni kandırmasına izin verdim ve sonucunda oğlumu kaybettim.” Bunu öyle doğal bir şekilde söylemişti ki ürperdim. Acıya alışmayı anlıyordum ama evlat acısını hep farklı tutmuştum. Şimdi bundan öylesine

bahseder gibi konuşurken tüylerim diken diken olmuştu. “Sertem bu aileden intikam almaya yemin etmiş biri ve bunun için her şeyi yapar.” Ağlamaya başlayınca gözüme olduğundan daha yaşlı görünmüştü.

“Mehmet’le evlendiğimizde beni sevmediğini biliyordum ama ona öyle âşıktım ki bunu hep görmezden geldim. Bir gün beni seveceğine inandım ve kendime, sevgime güvendim. Anıl ve Aras doğduğunda bile beni sevmesi için elimden geleni yaptım. On yılın sonunda bu bana sadece oğlumu kaybettirdi.”

Durup bir yudum su aldı ve etrafına bakıp geriye yaslandı.

“Sonra karşıma Sertem çıktı. Beni sevdiğine inandım. Benimle öyle güzel ilgilendi ki ikimizin de evli olmasına aldırmadım. Mahvolan hayatımın kontrolünü elime almak için ona güvendim. Nihayet mutlu olacaktım. Nihayet bir adam beni sevecekti ama önce kendimi sevmem gerekiyordu, bir adamın sevgisine tutunmak değil.” Bir çırpıda söyledikleri ona üzülmeme sebep oldu. O da kendi ışığını yakalamak isteyen her kadın gibi sıradan biriydi işte.

“Sonra onunla kaçmamı istedi. Çocukları da alıp onunla kaçmamı, mutlu olacağımızı, kendimize yeni bir hayat kuracağımızı söyledi.” Tekrar öne eğilip yanağını peçeteyle sildi. “Tarık Bey onun en yakın arkadaşıydı. O uçurumda arabayı durdurduğunda karşımızda Mehmet’i gördüm. Meğer onu oraya bilerek çağırmış. Mehmet’e bu hayatta ne kadar değersiz olduğunu göstermek için.”

Bu yüzden onun sözünden çıkmıyor olmalıydı. Bu cezayı çekerek vicdanının hapsinden kurtarmaya çalışıyordu kendini. Belki de böylece kendini en azından birine affettirebilirdi. Kendine.

“Bu yüzden mi ona karşı gelemiyorsunuz? Ama onun yüzünden oğlunuzu kaybettiniz.”

Başını iki yana salladı ve sorduğum soruyu cevaplamadı. “Mehmet onu öldürmeyi kafasına koyduğunda çocuklara zarar gelmemesi için onları oradan çıkarmaya çalıştım. Ama Sertem onları bir kalkan gibi kullandı ve Mehmet gardını indirdiği an onları uçurumdan itti. Uçurumun sonunda bir akarsu vardı.

İkisini de alıp götürdü.” Yine duraksayıp boşluğu izlemeye başladığında bir yanım onu burada bırakıp gitmek, diğer yanım ise ona sarılmak istiyordu. Zaten âşık olduğu adam tarafından sevilmemiş bir kadındı, bir de üstüne güvendiği adam ona ihanet etmişti. Daha da kötüsü bir çocuğunu kaybetmişti.

Elimi ağzıma götürüp dişlerimin arasına aldığımı hafif bir sızı duyunca anladım. Onu nasıl teselli edeceğimi bilmiyordum. Ona nasıl kızacağımı da. Sadece... üzgündüm. Aras o küçük yaşında bunları yaşamak zorunda kaldığı için üzgündüm. Küçük bedeninin suya çarpıp sürüklenişini düşününce sıcak havaya rağmen üşüdüm.

“Aras’ı bulduk ama Anıl’ı bulamadık.” Gözleri boşlukta anıları zihninde canlanırken sessizce onu dinledim. “Aras’ın normal yaşlıları gibi gelişmediğini sonraki yıllarda Aras’ın doğum gününde anladık. Olaydan iki yıl sonraydı.” Oğlunun ölümüne olay demesi içimde ona karşı hissetmemem gereken kadar çok acıya dönüştü. “Öyle yıkılmıştım ki kendimi toparlamam iki yılımı almıştı. O süre boyunca onunla ilgilenmemiştim. Ona sekiz yaşına girdiğini söylediğimde bana kızdı ve altı yaşında olduğunu söyledi. Önceleri yine komik olmaya çalıştığını sandık ama sonradan anladık ki...”

İki yıl boyunca yalnızlığıyla baş başa kalan Aras’ı düşünmek içimde bir şeylerin düğümlendiğini hissettirdi. Küçücük kalbi nasıl da korkmuştu, kim bilir. Abisini, en yakın arkadaşını kaybetmişti, annesiyle babasının ilgisini kaybetmişti. Yalnız, küçük bir çocuğun hayaleti gibi gezmişti bu korku evinde. Hiçbir çocuk bunu yaşamamalıydı.

“Mehmet onu tedavi etmek için gönderdi, hastanelerde tedavi ettirmeye çalıştı ama sabırsızdı. Aras’ın düzelme ihtimali azaldıkça Anıl’ı daha çok özlüyordu. Anıl hep babası gibiydi.” Söylediği son cümleden sonra dudakları ince bir çizgi hâlini alıp kulaklarına doğru genişledi. Gülümsemek istiyor ama bunu yaparsa cezası son bulacakmış gibi kendine engel olmaya çalışıyordu. Kendini affedilmeye layık görmediğini anlıyordum. “Güçlüydü. Küçük yaşına rağmen yapmak istediği bir şey varsa onu bitirene kadar durmazdı. Sevgi doluydu ama belli etmezdi.

Çünkü hep babası gibi olmak isterdi. İyi kalpli ama soğuk.” Gözleri daldığı yerden bana dönünce başımı hafifçe aşağı yukarı salladım.

“Aras nasıldı? Yani tüm bunlardan önce.”

“İyi idi,” deyip duraksadı. “Gerçek anlamda iyi idi. Öyle güzel bir çocuktuk ki. Bazen gözlerimin içine bakıp beni anladığını sanırdım. Söylediklerimi değil de söylemediklerimi görürdü. Bazen sinirle onlara bağırdım. Anıl küsüp giderdi ama Aras iyi olup olmadığını sorardı. Tüm bu iyi huylarına rağmen abisini örnek alırdı ve bir gün onun gibi güçlü olmak isterdi. Hem abisinin küçük başarısı olmuştu hem de ondan daha iyi kalpliydi.” Duraksayıp kafasını kaldırdı ve Aras’ın odası olduğunu tahmin ettiğim pencereye baktı. Koyu renk perdelerin arasında sırttan tek beyaz perde. Aras’ın ruhunu yansıtan soluk bir beyazlığı vardı.

“Şimdi orada hayatta kalmaya çalışıyor.”

“Bu biraz da benim suçum,” deyip başımı öne eğdim. Biraz değil aslında tüm suçun bende olduğunu hissetsem de onun bana yüklenmesine fırsat vermek istemedim. Anlayışla yüzüme baktı ve başını iki yana salladı.

“Hayır, Sırma. Seni omuzlarına yüklenmemesi gereken bir sorumlulukla baş başa bıraktık. Hayatını mahvettik ve bunda benim payım büyük. Mehmet’e o kadar borçlu hissediyordum ki sözünden çıkmayarak ondan af dilendiğimi düşündüm. Bunun bir anlamı olmasa da hem kendi hayatımı hem de başkalarının hayatını mahvetsini izledim.”

Bir gün içinde çok fazla yüzleşme, çok fazla gerçek yüz görmüştüm. Başım ağrıyor ve omuzlarıma ağır geliyordu. Geri dönmek ve o otelde bütün günümü Aras’a sarılıp uyuyarak geçirmek istiyordum. Sadece istemiyordum, aynı zamanda buna ihtiyacım vardı. Onun yanına dönmek istedim ama karşımdaki kadının da bana ihtiyacı vardı.

“Çiğdem Hanım,” dediğimde ilgiyle öne doğru eğildi. “Yaşadıklarınız kolay değil, anlıyorum. Ama inanın bana geçmiş umurumda değil. Ben sadece Aras’ı düşünüyorum. Onun hayatında büyük bir yere sahip iki kadın olarak bizim birbirimizin yanında olmamız lazım. Lütfen bana destek olun.”

“Onlara karşı hiç şansımız yok, Sırma.” dedi şefkat dolu bir sesle. “Kan bürümüş gözlerini.”

“Ben Aras uyanınca onu alıp buradan gideceğim. Tamamen iyileştiğinden emin olana kadar da dönmeyeceğim. Evlenirken amacımın bu olduğunu söylemişsiniz. Görevimi yapacağım. İyileştiğinde de dönmek isterse dönecek.”

Beni ciddiye almayıp güldüğünde sinirle etrafıma bakındım. Masanın köşesinde oturduğumuzdan beri görmediğim ciltli defteri alıp önüme bıraktı. Kapağında parlayan iki yıldız simgesi vardı ve bordo cildi yer yer çizilmiş, derisi kalkmıştı. Eski gibi değil de hor kullanılmış gibi duruyordu.

Kaşlarımı çatıp sorgulayan gözlerle ona baktım. “Aras seninle gittiği herhangi bir yerden dönmek istemeyecek Sırma.” Sonra bakışlarıyla defteri işaret etti.

Kapağını açarken derinin kaliteli olduğu hissediliyordu. Ne olduğunu tahmin etmek beni korkutsa da merak, parmaklarımın kontrolünü ele geçirmişti bir kere. Sanki bin yıllık bir sırrın ağırlığını taşıyordu. Soğuk yüzeyi Atasoy imzasını taşısa da kapağı açar açmaz içime sıcak bir sevginin yayıldığını hissettim.

İlk sayfadaki o düzensiz el yazısını görür görmez kimin olduğunu anlayınca nefesim kesildi. Artık kolumda silinip giden seni seviyorum yazısının aynısıydı bu.

Adı Sırma'ymış. Babam seslendiğinde duydum. Elindeki taştan korktum ama sonra bana elini uzattı. Öyle güzeldi ki elleri, annemin eskiden bahsettiği peri masallarındaki gibiydi.

Ondan kaçmak istedim ama bir yandan da ona saklanmak istedim. Elini tutmak istedim. Tuttum da. Sımsıkı tuttum ama o bana kızmadı. Beline sarılınca kafamın içindeki tüm sesler sustu.

Ama o gülmüyor da. Belki onunla oyun oynarsam güler. Onun yanında kalmak istiyorum hep. Çünkü onun yanında karanlığa saklanmak istemedim. Sanki o beni her şeyden korur.

Kimse beni alamaz, babam beni bulamaz, dünyada hiç kimse oyuncuğımı elimden alamaz artık.

Ama onunla paylaşırım.

Babam artık büyüyeceğimi söyledi. Onunla evlenince iyileşeceksin dedi. Ben hasta değilim ki. Niye iyileşeyim? Hasta olsam annem söylemez miydi?

Ben iyiyim.

O zaman neden Sırma hiç gülmüyor? Neden korkuyor? Neden elimi bırakıp gitti?

Büyümek istemiyorum ama Sırma yanımda olacaksa belki büyümek o kadar da korkutucu değildir. Yine de korkuyorum. İçimdeki acı benden kopamıyor. Yine de büyüme-liydim.

Belki de bazı fedakârlıklar mutluluk getirse de ayrılıkla aynı acıyı veriyordur.

Bu Aras'ın günlüğüydü. İyi de bunca zaman bunu nasıl fark etmemiştim.

“Aras bir şeyleri saklamakta ustadır.” Dedi aklımı okurcasına. “Çünkü o görünmez bir çocuk Sırma. Yirmi sekiz yaşında bir çocuk. Her zaman bıraktığın yerde bulacağını bilirsin ama o çoktan istediğini yapıp dönmüştür oraya.”

Ellerim sayfanın üzerinde daha önce onun dokunduğu yerleri hisseder gibi gezindi. Defter benimle başlıyordu. Diğer sayfalara geçmek için delice bir istek duysam da eğer Aras gerçekten bunu bilmemi isteseydi görebileceğim bir yere koyardı. O görmemi istememişti. Ben de tıpkı defteri gibi onu da görmezden gelmişim. Merhamet etmenin bana yettiği yalanına inandırmıştım kendimi.

Çiğdem Hanım haklıydı. Hiçbirimiz Aras'ı görmemiştik. Sadece zihni parçalanmış, dünyasının çirkinliğinden kaçıp içine saklanmış biriydi. Saklandığı gölgeler onu değil, duygularını saklasa da bunu görmekte geç kalmamalıydım.

“Bende kalabilir mi?” diye sordum.

Biraz düşündükten sonra başını aşağı yukarı salladı ve belli belirsiz gülümsedi. Onun da Aras'ı kurtaracağına olan inancı

vardı. Her ne kadar yukarıda uyuyan beden için çok fazla umudu olmasa da içinde bir yerlerde o inanç için çırpındığını görebiliyordum.

Kahvaltıdan sonra kahve içip biraz daha konuştuk. Bana Aras'ın o fotoğrafları görünce bilincini kaybedene kadar kendini sıktığı için fotoğrafları sakladığını anlattı. Ayrıca Mehmet Bey, Aras böyleyken onu kontrol etmenin daha kolay olduğundan onu arada bir fotoğraflara maruz bırakmış. Onun zihninin karışıklığını âdeta bir suç aleti gibi kullanmış ve eğer birine yaptığı bir şeyden dolayı yakalanırsa Aras'ın üzerine atıp kendini aklamak niyetindeymiş. Çiğdem Hanım'ı da böyle susturmuş. Eğer birine olanları anlatırsa kendi yaptığı tüm kötülükleri masum Aras'a yıkıp onu kirletecekmış. Zaten bir evladını kaybetmiş bir anne olarak diğerini de göremeyecek olmanın acısına katlanamayacağı bakışlarından belli oluyordu. Susmasının tüm sebebi buymuş. Çiğdem Hanım'ın Aras'ın zihni gibi kırılğan bir psikolojisi olduğunu şimdi anlıyordum.

Bir kere Aras on yedi yaşındayken Mehmet Bey'in onu götürdüğünü ve geri döndüklerinde Aras'ın tamamen yok olmuş bir hâlde geldiğini söylediğinde o adamdan bir kez daha nefret ettim. Doktor Tarık, Aras'ı en azından konuşabilen biri hâline getirmek için aylarca uğraşmış. O günden sonra fotoğrafları saklamış ve Mehmet Bey'in Aras üzerindeki bu kötücül gücüyle kontrolünü biraz da olsa azaltmış. Nitekim oğlunun fotoğraflarını bile görememek de Mehmet Bey'i daha kötü biri hâline getirmiş.

Bana her detayı anlatmasa da Aras'ın bu hâle gelmesine dair ipucu olacak şeyler söylemişti. Onu bir fotoğrafla bu hâle getiren asıl sebebi merak ettim. Abisini özlemesi, onu daha çok görmek istemesi gerekmez miydi? Onu görünce yaşadığı gün aklına geliyor ve tek bir anı diğerlerinin kilidini açıyor olmalıydı. Babasının onu kontrol etmek için yaptığı her canilikten önce fotoğrafları görmesi tabii ki bir travmaya sebep olacaktı.

Onu bir kez daha yaralamasına izin vermeyecektim. Bu kirli yaşamın içine çektiği kocamı onunla asla yalnız bırakmayacaktım. Uyanana kadar burada kalacaktım ve uyandığında da buradan el ele gidecektik.

Ablamı arayıp tüm olanları kısaca anlattım. Aras'ı almak için geldiğimde onu baygın bulduğum dışında hiçbir şey söylemedim ama kocamı kaçırmaya çalışırken yakalanmamı komik bulmuştu. Kahkaha atarken telefonun hoparlörünü açmış, yine kahkaha atarak geri kalan olayları annemle babama anlatmıştı.

“Kızım, sen kafayı mı yedin? Bu çocuğun yanında kala kala sen de aklını yitirdin.”

“Kocamı onların eline bırakacak hâlim yok.”

Annem endişeli bir ses tonuyla gülünce ablama içimden küfrettim. Beni düşürdüğü hâl için dolabından çalacağım birkaç parçayla bunun bedelini ödeyecekti. “Ya anne, ablam hep yapıyor böyle şeyler. Ona hiç gülmüyorsunuz,” dedim kızgınlıkla. Çiğdem Hanım gülümsedi ve yanımdan sessizce ayrıldı. Sanırım onlara detay vermemem için beni kontrol ediyordu.

“Kocan kadar taş düşsün kafana.” Annem bu sefer gerçekten sinirliydi. “Gecenin bir vakti, sen kocanı kaçıırken ya biri seni kaçırsaydı? Ay düzelmiştir diye seviniyorduk biz de ama adam kızımızı delirtti.”

“On beş yıldır verilen hasarın bir tatilde düzeleceğini mi sandınız gerçekten?” *Ben sanmıştım.*

“Ara’stan daha zeki olmayan biri olarak hayır,” dedi ablam yapmacık bir şekilde kibar konuşarak. Kelimeler kahkahalar arasında dudaklarından dökülürken dudaklarımı büzdüm, “Bunu ben bile yapmam.”

“Orada iyi olacağına emin misin?” Babam araya girince ablam onu tersleyerek uzaklaştırdı. “Sen onu evlendirmeden önce düşünecektin.” Ben göz ardı ediyor olsam da ablam hâlâ nefret doluydu. Bunu telefondan bile anlayabiliyordum. “Kızı soktuğu hâle bak. Git Mehmet Bey’den aldığı parayla ona bir şeyler ısmarla da kızına bir faydası olsun.”

Ablamın tavrına hak vermekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Aras'ı sevmiş olmamı bir yana bırakırsak, o kızını birine satan kötü biriydi. Dün duyduklarımdan sonra kötü kavramım biraz değişse de babamın yaptığı hatayı geri alamazdı.

“Neyse en azından artık rahatça boşanabilirsin.” Ablam sert bir şekilde konuşunca irkildim. “Artık uyuduğuna göre bu senin düzeltebileceğin bir şey olmaktan çıktı. Adamı kurtarmak için günlerce kapısına gittin. Meğer uyuyormuş. Bir öpücük ver, prens uyansın. Sen de boşan ve gel.”

Böyle rahat konuşabilmesi mi yoksa onu tamamen bırakmak mı içimde böyle boğuk bir karanlığa neden oldu bilmiyorum ama ürperdim. Kollarımın bir anda üşüdüğünü hissettim. Aras’ı her ne kadar seviyor olsam da onun yanında kalmamın da ona bir faydası olmayacaktı. Ona merhamet duyan birine ihtiyacı olduğu için buradaydım.

“Bir uyansın da...” dedim fısıltıyla. Sonucunu şimdi düşünmek istemiyordum.

“Aman bekle.” Sinirle çemkirince gülümsedim.

Mehmet Bey bir daha onu görmeyeceğimi söylediğinde, onu benden alıkoyduğunda bunu ufak bir an düşünmüştüm ama sonraki an buna pişman oldum. Aras’ı yalnızlığına mahkum eden benken en azından kendine gelene kadar yanında olmayı ona borçluydum.

Sonra bir süre konuşmadık. Babam sadece istediğim kıyafetleri bir saat içinde getireceğini söyleyebilmiş, bense sadece tamam diyebilmiştim. O an ne derse desin tamam diyebilirdim. Mesela onu affetmemi, ona sarılmamı, ona tekrar baba diyebilmemi... Ama söylemedi. “Başka bir şey lazım olmadığına emin misin?” dedi sadece.

“Eminim,” dedim son heceyi uzatarak. “Siz bana kıyafet getirin yeter. Çiğdem Hanım biraz... asortik,” dediğimde annem üç kere cıkladı.

“Biz ona sade olgun şıklık diyoruz.”

Ablam bir kahkaha daha attı. Buradan istediğim zaman ayrılabilceğimi bilmek, tüm bunları istediğim zaman geride bırakabileceğimi düşünmek keyfini yerine getirmişti anlaşılan. “Biz yaşlı değiliz, ne bilelim. Ayrıca mevzu Çiğdem’s e şıklık denmez, şillik denir,” dediği an bir şaklama sesi geldi. Sanırım annem kendisini gıcık ettiği ya da kötü bir söz söylediği için dayanamayıp bacağına hafifçe vurmuştu. Ablam çılgılık atarak uzaklaşırken

annemin onu kovaladığını gözlerimin önüne getirdim. Bu görüntü beni mutlu etmişti.

Telefonda babamla baş başa kalınca uzun bir sessizlik oldu. Onunla sadece buraya gelmesi için konuşmuştum. İkimizin arasında esen soğuk rüzgârların ne yöne gideceğini bilmesem de eskisinden daha fazla iletişim kurmaya çalışıyorduk. En azından bu ev görünümlü hapisten çıkana kadar aramızdaki savaşı göz ardı edip sözsüz bir anlaşma sağlamıştık. O bana yardım etmeye çalışarak daha yakın davranıyordu, ben de onun yapabilecekleri için buna sesimi çıkarmıyordum. Küçük ya da büyük her yardıma ihtiyacım vardı. Mehmet Bey'e karşı tek başıma ayakta kalabileceğimi sanmıyordum. Ayağa kalkıp telefonu kulağımdan çektim ve uzun bir süre kapatmasını bekledim. Ne o kapatmaya yanaşıyordu ne de ben...

Annemle aldıkları ayrılık kararında annemin kararlılığını sürdürdüğünün farkındaydım. Birkaç dakika sonra ablam bana ev ilanları atınca aslında Aras'la evlenmeyi kabul ederek şirketi kurtarıırken ailemi kurtaramadığımı anlamıştım. Tam kapatırken ablam telefonu tekrar eline aldı.

"Kapatıyorum o zaman. Eğitim toplantım var," deyince şaşırdım.

"Sen burada iş mi buldun? Bu yüzden mi tatile geledin?"

"Evet. Üniversitelilere arkeoloji dersleri vermek kazı yapmak kadar eğlenceli değil. Ayrıca o kadar kazanamıyorum ama..." Derin bir iç çekip bir süre bekledi. "En azından buradayım. Bir gittim başına gelmeyen kalmadı." Haklıydı. Onsuz kendime sahip çıkamıyordum ama bazı acılar düşüp yaraladığımız dizimize üfleme kadar kolay geçmiyordu. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Böyle olacağını bilsem, telefonun çekmediği bir yerde asla kalmazdım. Ama sana yemin ederim bu işin üstesinden..."

"Birlikte geleceğiz." Lafını tamamlayarak sözünü kesince duraksadı. Gülümsediğini görmeden bile anlıyordum. Ekip gibi hissettirdiği için bunu yapmamın hoşuna gittiğini söylerdi hep. "Senin suçun değil, buna babam sebep oldu. Hem alıştım artık. Babam hakkında bunu söylemek kendimi kötü hissettirmişti

ama şu an sadece ablamın mutlu olmasını istiyordum. “Sadece biraz zaman lazım.”

“Yine de bu kötü oyunun içinde kalbinle yaşamın arasındaki kapının karanlıkla çevrili olmasını istemiyorum.” Edebiyatı sevmediğimi bilirdi ve böyle süslü lafları kolay kolay etmezdi. Ama gerçekle harmanlayıp bana sunduğu zaman keyif alıyordum. Lisede Türk dili dersinde kelimeleri kullanamaz ve saçmalayıp notlarda batardım, o da bana somut varlıkları somut olmayana nasıl benzeteceğimi bu yolla öğretmeye çalışırdı. Artık anlıyordum.

“O benim kapım,” dedim sadece.

Sonunda kafamı kaldırıp Aras’ın penceresine baktım ve Mehmet Bey’i beni izlerken gördüm.

Lanet olsun!

Bütün bedenim dünya ayaklarımın altından çekiliyor gibi sarsılınca kalkıp koşmaya başladım. O aptal bunağa güvenmem gerektiğini biliyordum. Mehmet Bey’i onun yanına yaklaştırmaması gerektiğini defalarca söylemiştim. Ne yapmaya çalışıyordu bu? Hani Aras’ı yaşatmaya çalışıyordu!

Merdivenleri çıkarken sanki dünkünden daha fazla basamak varmış gibi geldi. Çık çık bitmiyordu ve korku bacaklarımdaki tüm dermanı tüketiyordu. Yine onu kilitleme ihtimali neredeyse ağlamama sebep olacaktı. Koridoru aşır kapıya ulaştığımda korktuğum ihtimali göz önünde bulundurarak kapıya asıldım. Ama neredeyse düşecektim çünkü kapı kilitli değildi. Ah! Şükürler olsun kilitli değildi. Durduğu pencerenin önünde hâlâ dışarıyı izliyordu. Aras’ın yanına gidip elimi göğsüne koydum ve nefes alıp almadığını kontrol ettim. Bunu yaparken koltukta oturan doktora kızgın bakışlar atmayı da ihmal etmedim. Arada kalmışlığın baskısıyla ellerini havaya kaldırıp *ne hâliniz varsa görün* der gibi bir hareket yaparak ayağa kalktı ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

Onunla aynı odada kalmak beni korkutsa da benim üzerimde kontrol sahibi olmasına izin vermeyecektim. Zaten onunla yalnız kalabileceğimiz bir an kolluyordum ama ne yaparsam yapayım onun karşısında ya da şu durumda, yani arkasındayken bile ezildiğimi hissediyordum. Özellikle son duyduklarım

karşısında korkmamak elimde değildi. Bir elimi Aras'ın göğsüne, diğerini eline koyup sessizce onu izledim.

Güçlü dik omuzları, yapılı vücudu ve kaskatı duruşu yaşının verdiği karizma ile harmanlansa da sivri yüz hatları onun tıpkı az önce bahsedildiği gibi vahşi görünmesine sebep oluyordu. Bir elini beline koymuştu. Diğer eli de önündeydi ve tuttuğu her neyse onu göremiyordum. Bana doğru dönerken bu sorunun cevabını aldım. Duruşunu bir santim bile bozmadan, ayakları olmayan bir hayalet gibi etrafında dönünce üşüdüğümü hissettim. Elinde dün yanımda getirdiğim fotoğraf vardı.

Çatık kaşları altındaki hüznle gölgelenen gözlerini görünce neredeyse üzülecektim. Bize doğru yaklaşırken gözlerini fotoğraftan ayırmıyordu. Aras'ın bedeni sanki onun burada olduğunu biliyormuş gibi her adım sesinde hafifçe kasılıyordu. Eğer uyanmak gibi bir planı varsa, şu an güzel bir zamandı.

“Bu fotoğrafları görmeyeli yıllar oldu,” dedi. Gözlerini fotoğraftan bana çevirince bütün hüznü kaybordu ve her zamanki saf nefreti kaldı. “Karşıma çıkıyor ve bana oğlumun fotoğrafını getiriyorsun.” Yürümeye devam edip Aras'ın başında durunca onun bunları duymuyor olması için dua ettim.

“Bu kadar istediğini bilseydim hepsini getirirdim. Aras'tan uzak tutmuş olurum en azından.”

“Uyanana kadar diğerlerini de getirirsin belki.”

“Uyanır uyanmaz gideceğiz.” Sesimin titremeden çıkması için kendimi toplamam gerekmişti. “Uyanana kadar bir yere ayrılmıyorum o yüzden.”

“Hâlâ öğrenemedin mi? Ben istemeden hareket edemezsin. Özellikle de benim evimde.”

“Umurumda değil. Eve gideceğiz,” dedim tekrar. “Ayrıca senin pis intikam planlarının da bir parçası olmak istemiyoruz. Biz eve dönünce fotoğrafların geri kalanını da alabilirsin.” Son cümlemi söylerken gözlerinin içine baktım. Onun gibi özgüvenli olabilmek için onu taklit ederek odanın içinde dolanmayı bile düşündüm. Ne yazık ki ben nefes almaya çabalarken o tek bir göz kırpmasıyla beni yok edebilirdi.

“Cesaretini sevdim, Sırma.” Bir adım yana kayıp önce önümde yatan bedene, sonra bana baktı. “Yıllar önce Çiğdem de senin gibi cesaret gösterebilse daha farklı olabilirdi.”

Onu yargılamak, ona bağışlamak, onu suçlamak ve hatta yere yatırıp bedenindeki her hücre kanla dolana kadar onu dövmek istiyordum. Ama bunu yapmak için ne takdir ettiği cesaretim ne de cılız bedenim yeterli gelirdi. Onun gücünün karşısında tek başıma olduğum gerçeğini aldığım derin bir nefesle sindirip Aras’ın elini sıktım. Kendisi hariç herkeste kabahat bulan bu kan emiciye karşı önümdə duran bilinçsiz eşimden başka kimsem yoktu.

Onu kızdırmam işleri yokuşa sürerdi. Bu yüzden bakışlarımı yere indirip içimdeki öfkeden kurtulmayı umdum. Tekrar ona baktığımda gülümsüyordu. Kontrolü öyle elinde tutuyordu ki odadaki havayı bile tek parmağıyla çekip beni nefessiz bırakabilirmiş gibi hissettim. Nefes aldığımı kendime hatırlatıp ağzımı açtığımda söze girmeden elini havaya kaldırarak bana engel oldu.

Pencerenin önünde durup dışarıyı izlerken ağzından çıkan her kelime Aras’ın irkilmesine sebep oluyordu. “Hiç kendine ait bir parçayı kaybetmemiş biri olarak beni yargılamak sana kolay geliyor olmalı. Aksi hâlde onu korumak için buraya koşarak gelmezdin,” deyip yerde olan bakışını çekti ve kafasını çevirip birkaç saniye bana baktı. Sonra tekrar önüne döndüğünde ağzımdan bir kelime çıkması için kendime yalvardım ama konuşamıyordum. Ne hissetmem ve söylemem gerektiğini bilmiyordum. Sessizliğimi kendine göre yorumlamasına izin verdim.

“Geçmişte ne olduysa umursamamayı ben de çok istedim. Aile saçmalığının sadece bir kan bağından ibaret olduğunu biliyorum. Ama maalesef o aptal sevgilinin babası sevdiğim kadını benden çaldı.” Son cümlesi sıktığı dişlerinin arasından nefretle çıkmıştı. Efe’nin annesine mi âşıktı? Sertem Amca bunu bilerek mi yapmıştı yani? Hayır, salata yaparken bile elinin altında bir tablo varmış gibi nazik olan o adamın kötü biri olduğuna inanamazdım. O şefkatli bir adamın elleriydi, bir katilin değil.

“Sevdiğin kadınsa neden öldürdün?” dedim aklımdaki soruları cevaplaması için. Bunu sorarak aynı zamanda kendimi ona daha önce arabada yalan söylediğim konusunda ele vermiştim. Çatık kaşları altındaki gözleriyle bana baktı. Öfke, kızgınlık, şaşkınlık.. Bu adamın yüzünde olumlu tek bir ifade olmaz mıydı? *Bunu gerçekten onu katil olmakla suçlarken mi sorguluyordum!*

“Ben kimseyi öldürmedim.” Hızla gelip yatağın önünde durdu ve işaret parmağını bana doğru uzattı. Şaşıрма sırası ben-deydi. Siyah gözlerinin içindeki karanlıktan korkuyordum ama doğru söylediğinden neredeyse emindim. Efe bana yalan mı söylemişti yani?

“Oğlu yalan mı söylüyor?” dedim gözlerinin içine bakarak.

“Oğlu orada bile değildi.” Tiksintiyle yüzünü buruşturdu ve işaret parmağını bu sefer kendi oğluna çevirdi. “Neler olduğunu sadece o biliyor. Onun da zayıf beyni hiçbir anıyı hatırlamıyor zaten.”

“Ondan neden böyle nefret ediyorsun?” dedim üzüntüyle.

Birilerinin ona böyle nefretle bakması beni üzüyordu. Ailemi ve arkadaşlarımı ikna etmek kolay olmuştu ama yıllardır kendi oğlundan nefret eden bu adamın bu sevgisizliğini yok etmem imkânsızdı. Kim bilir Aras nasıl üzülmüyordu? “O da senin oğlun.”

Duruşunu düzelterip ifadesizleşti ve ellerini arkasında birleştirip az önce durduğu pencerenin önüne bir kez daha geçti. Aras’ın da pencereden dışarıyı izlemeyi sevdiğini hatırladım. En azından bu huyunu kimden aldığı belli oluyordu. Bunu sesli bir şekilde dile getirdiğimde başını öne eğdi ve hafif bir kahkaha attı. “Bana benzeyen tek bir şeye sahip olsaydı, orada yatmak yerine abisinin intikamını alıyor olurdu. Nitekim küçük beyinli prensimizin güzellik uykusu bölünmemeli, değil mi?”

Dişlerimi sıkıp Aras’ın elini bıraktım ve yatağın etrafından dolanıp onun yanına gittim. Öfkem kontrolü ele geçirince korkumu unuttum. Kolunu tutup onu bana bakmaya zorlayınca kaşlarını çatıp kolundaki elime kolunda gezinen bir sürün-genmiş gibi baktı. Gözlerindeki küçümseyici ifade, beni daha da öfkeliendirdi.

“Onu bu hâle getiren sensin. Onu aşağılamak yerine biraz aynaya bakmaya çalışsaydın, sorunun kimde olduğunu görürdün. Gerçeklerle yüzleş artık.” Sesimdeki kontrol beni bile şaşırtmıştı. Kolunu sallayıp elimden kurtulduğunda bir adım geri çekildim. Gözlerinde bir saniyeliğine de olsa o duvarın yıkıldığını gördüm. Özgüven duvarının... Yıllardır insanların zihninde edindiği krallığı bir cümleyle yıkmıştım. Üstüne bir de hakaret ediyordum.

Pencerenin kenarına bıraktığı fotoğrafı eline alıp bana uzattı. Şüpheyi yüzüne baktığımda fotoğrafı ısrarla uzatmaya devam etti. Yıpranmış kâğıdı elime aldım ve bakışlarında fotoğrafı incelemem gerektiğine dair bir işaret gördüm. Aras ve Anıl yan yanaydı, kollarını birbirlerine dolamışlardı, abisi büyüklük taslayarak kameraya bakarken kocam yapmacık bir gülümseme ve sımsıkı kapattığı gözleriyle abisine sarılıyordu. Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. Tekrar Mehmet Bey’e baktığımda fotoğrafa bakıp gülümsüyordu.

“Bu fotoğraf, Çiğdem çocuklarımı benden alıp o herifle kaçtığı gün çekildi. Anıl’ın bana ne kadar benzediğini görebiliyor musun?” Aslında Çiğdem Hanım’a daha çok benziyordu. Aras’ın annesinin benzeyen kahverengi gözlerini saymazsak, geri kalan her detayıyla babasına daha çok benzeyen oydu. “Fiziksel olarak bahsetmiyorum, gözlerindeki kararlılığa, duruşundaki kendinden emin hâline bak. Tıpkı benim gibi.”

“Yanıyorsunuz,” dedim fotoğrafı ona uzatırken. “Onun en azından bir ruhu var.”

Elimdeki fotoğrafı yırtılmasından korkar gibi nazikçe alıp gözlerini bir süre daha üzerinde gezdirdikten sonra dik bir şekilde pencerenin kenarına koydu.

“Çiğdem sana ne anlattı, bilmiyorum.” Gözleriyle bahçede gezinen Çiğdem Hanım’ı gösterdiğinde başımı çevirdim. Yorgun adımları çimenleri ezerken başını yerden kaldırmıyordu. Omuzlarına sardığı şalın altındaki bedeni daha zayıf görünmüştü gözüme. “O da o herif karşısında kaybettiğim başka biri sadece.”

“Sevgisizliğinizden kaçmış olamaz mı?” dedim gizlemeye gerek duymadığım nefretimi sesime yansıtarak.

“Onu sevmediğimi mi sandın?” Çiğdem Hanım bunu duymuş gibi aniden olduğu yerde durdu ve bize baktı. Gözlerinde bir hüznün ve umut vardı. İkimizi aynı tablo içinde görmenin verdiği hissin bu olduğunu düşündüm bir an. “O herifin sahte sevgisine kanıp giden bir kadına, hele ki oğullarımdan birini kaybetmişken...” Duraksadı ve sanki devamını getirecekmiş de bunu ondan gizlemeye çalışıyormuş gibi kısık sesle devam etti. “Hâlâ...” Devamını gözleri anlatıyordu. Kalbinin yerinde dalağı olduğunu düşündüğüm bu adamın acı çektiğini gördüm. Sevgi hissini bırak, sevgi kelimesinden bile nefret ederken bir türlü cümlesini tamamlayamıyordu. Ona acıdım. “Sevdiği herkesi ondan alana kadar durmayı planlamıyorum.” Sözleri çok şey anlatıyordu. Misillemeye dayalı, ağır adımlarla ilerleyen bir intikamın habercisiydi ve ne yazık ki bizi de buna alet etmişti.

“Bu yüzden mi beni seçtin?” dediğimde kendi kendime yeni bir farkındalığa kapı açmıştım. Kastettiğim Aras’ı benden uzak tutarak benden intikam alıyor olmasıydı ama cevapsız vermeyişi aklıma başka sorular getirdi. Ağzımdan öylesine çıkmıştı ama... Doğru muydu? “Bunun için babamın işlerini bozdun ve onu ortaklığa zorladın.” Bir yargıdan ziyade bir soruydu ama ağzımdan çıkan kelimelerin karşısında hâlâ sessiz kalıyordu. “Efe’ye zarar vermek için onunla ayrılmamıza neden olacak bir yol buldun. Amacın neydi? Efe’nin annesini sen öldürmediysen neden Efe senden intikam almak istesin?”

Sessizliği sinirimi bozuyordu ama hâlâ eksik parçalar vardı. Hâlâ istediğim cevapları alamamıştım. Ellerimi saçlarımdan arasından geçirip saçımı çekiştirdim. Sanki kopsa bütün acılarım da birlikte gidecekti. Ama bunun bir faydası olmayacağını biliyordum. Gözleri üzerimde gezinirken beni nasıl bir silah olarak kullanacağını düşündüm.

“Sertem’i öldürmeye gittiğimde Rüya’yı kendine kalkan olarak kullandı.” Tıpkı Aras’ın anıların ağırlığıyla titremesi gibi titredi. “Dönüp yaşayıp yaşamadığına bakmadı bile. Sevdiğim kadını kendi elimle toprağa koydum ben.” Elimle ağzımı kapattım. Bunu hiç kimse bilmiyordu. Hiç kimse onun bir katil olduğunu söylememişti bana. Belki de kimse bilmiyordu.

Peki, neden ben? Zihnimin bir köşesinde hâlâ bu soru yankılanıyordu. Efe'nin annesine âşıktı. Sertem Amca onun ölümüne neden olmuştu. Şimdi Efe'yle beni ayırıp kendi oğluyla evlendirmişti. Efe bu hikâyedeki Mehmet Bey gibiydi. Sevdığı kadın, yani ben düşman ailenin oğluyla evlenmiştim. Şimdi o da gelip beni mi vuracaktı?

Gözlerim bunun gerçekleşme ihtimaliyle değil, Mehmet Bey'in de aynı şeyi düşündüğünü belli eden bakışlarıyla açıldı. Bacaklarım anladığım şey karşısında gücünü yitirince Aras'ın yatağına oturdum. "Yok artık!" dedim. Sesim yalvarır gibi çıkıyordu. Lütfen, gerçek olmasın dedim içimden. "Efe'nin intikam almak için geleceğini biliyordun." Başıyla beni onayladı. "Geldiğinde Aras'ı değil, evli olduğu her kimse onu vuracaktı çünkü aynı şeyi sizin de yaşamanızı isteyecekti."

"Ailemizin düşmanlığının sebebi bu Sırma." Dümdüz bir sesle adımlı söyleyince irkildim. "Üç kuşaktır her Atasoy'un sevdiği kadını öldürdüler. Sadece kadınları değil, ailemizi yok ettiler. Annemi babamı, onların annesini, benim ailemi..." Son cümlesini söylerken nefretle bağırdı.

"Sen de," dedim parmağımı ona uzatıp. "Efe'nin bu düşmanlığı sürdüreceğini biliyordun?"

"Onun soyundan gelen herkesin yaptığı gibi."

"Efe'ye beni mi öldürtecektin?" Bağırıp ayağa kalkınca yatak sarsıldı. Gözucuyla Aras'a bakıp geri döndüm. "Sen sevdiğin kadını öldürdün diye Efe'nin de sevdiği kadını öldürmesini istedin." Birkaç saniye yüzüme bakıp beni onayladı. Ciğerlerimdeki nefes ağırlaşmış boğazımı tıkadı. Ellerimi boğazıma götürdüm ve ağzımı sonuna kadar açıp derin bir nefes aldım. Hava boğazımdan geçerken acı bir ses yükseldi. Öne eğilip nefes almaya çalıştım. En başından beri beni öldürmek istiyordu. Aras'ın iyileşmesi için geldiğimi sandığım evde aslında ölümüm planlanmıştı. Bunu kimlerin bildiğini merak ettim. Tarık, Çiğdem, babam... Tüm bedenim titreyince başımı kaldırıp terleyen yüzüme yapışan saçlarımın arasından Mehmet Bey'e baktım.

"Ne kadar acınası olduğunun farkında mısın?" dedim.

İşaret parmağını kaldırıp sözümü kesince yaptığım karşısında pişmanlık duymadan gözlerine bakmaya devam ettim. Kurbanının gözlerinin içine bakmaya çekinmiyordu. İçindeki nefret korkunçtu. Ölebilirdim. Ne zaman olduğunu bilmiyordum ama bu ev ve sevip korumaya çalıştığım adam benim mezarım olacaktı. Beni o mezara atan eller yabancı olmayacaktı.

“Sana söyledim. Durmaya niyetim yok.” Hafifçe öne eğilerek her kelimeyi bastırarak söyledi. “Ama o aptal sevgilin her şeyi mahvetti. Öp başına koy.” Dudakları tiksintiyle aşağı kıvrıldı. “Seni bu kadar seviyor olmasa o otelede ölürdün.”

Pencerenin önündeki fotoğrafı alıp uzaklaşırken Aras’ın yanında durdu ve ona yönelmeden bir elini onun omzuna koydu. Ona bakmamak için kendini zor tutsa da gözücuyla nefes alan göğsüne baktı. O an az önce ölümümü planlayan bu adam değişmiş gibi, onda bir merhamet ışığı gördüm. Merhamet bazen kötülüğün içeri sızdığı bir kapı oluyordu. Benim merhametim beni Aras’ın yaralarını sarmaya iterken, onun merhameti de en derin yaralarını bir silaha dönüştürmüştü.

Ben de Aras’a çok fazla yanlış yapmışım. Öyle ki kendine acıması olmayan bu adamın evine geri dönmek istemişti. Böyle yüzyıllık bir uykuya dalmasına sebep olarak aslında bir nevi babasıyla aynı taraftaydım. En azından ben sonunda içimde duyduğum sevgiyi fark ederek kendimi ondan farklı bir yere koymuş olmalıydım. Tıpkı nefes aldığından emin olmak için yaptığım gibi. Onun da içinde bir sevgi vardı. Başlarda benim de kaçtığım sevgiden kendince sebeplerini bahane ederek kaçıyordu.

“Kaybettikten sonra sevmenin bir anlamı kalmayacak,” dedim. Birkaç saniye sonra elini çekti ve başını sağ omzuna doğru çevirdi.

“O aile yok olana kadar olmaz.”

Sonra odada beni onunla yalnız bıraktı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Bugün ilk defa annem olmadan bir yere gittim. Babamın sürekli yanında olan korkunç adamların elleri beni arabadan atmaya çalıştı.

Ama Sırma öyle değil. Elleri mutlu bir gün gibi çağırırdı beni. İyi ki en sevdiğim gömleğimi giymiştim. O beni güzel görürse belki gülümser. Çünkü o gülümseyince renkleri görüyorum. Onun etrafında dans eden renkleri.

Nefret eden yüzlerin etrafındaki karanlık siyah yoktu onun gözlerinde.

O yanımda olunca yıldızlar uçuşuyor etrafımda. Onlara dokunmayı seviyorum. Sırma ben ona dokununca mutlu oluyor, o yüzden yıldızlara dokunuyorum ben de.

Yine bana ellerini uzattı. Kafamdaki sesler sustu. Sadece onun sesini duyunca korkmuyorum.

Otururken herkes bana baktı. Çok korkuyordum ama Sırma'nın elini tutunca her şey daha az korkutucu oldu. Yok olmuyorlardı ama Sırma beni korur. Kimse beni dövmek istememişti ama herkes bunu ister gibi bakıyordu. Ben onlara ne yapmıştım ki! Sırma'da yanımda oturuyordu işte. Gülümsüyordu.

Ama ya gözleri... Neden böyle kırmızı ve yorgundu? Ona da mı çok kızıyorlardı? Ya onu da mavi gözlü hırsız aldıysa?

Sonra yemek masasında ağladım. Çünkü Sırma'yla yaşayacakmışız. Aslında mutluydum ama neden ağlamak istedim, bilmiyorum. Babam olmayacaktı, annem olmayacaktı. Kimse beni almayacaktı. Ama yine de ağladım. Onun yanında güçlü durmak istiyordum ama ablası beni sevmiyordu. Arkadaşları beni sevmiyordu. Sırma yorulmuştu.

Ama bana öyle bir baktı ki gözlerindeki ışığı gördüm. Diğerleri de öyleydi. Kimse elimi tutmadı ama beni dizine yatırıp saçlarımı okşamış gibi baktılar bana. Galiba bazı sevgiler nefretin karanlığından kurtulunca anlam kazanır. Onlar da o renksiz boşluktan çıktı. Gözleri hâlâ nefretle bakıyordu ama bu sefer farklıydı.

Neyden nefret ettiklerini bilmiyorum ama benden değil.

Aras'ın defterini kapatıp göğsüme çöken o ağır nefesi dışarı bıraktım. Gerçekten de ben onu boynuma dolanmış bir esaretin zinciri olarak görürken, o bende kendi kurtuluşunu aramıştı. Bunu yaptığım için kendimden utanıyor ve onun özel alanını ihlal ettiğim için suçluluk duyuyordum ama onu beklerken beni teselli eden tek şey beni onun dünyasına alan bu defterdi.

Hayatım boyunca hep sabırsız biri olmuştum. Beklemek benim için zor bir beceri olsa da kendime beklerken ilgilenecek başka bir odak noktası bulurdum. Bazen babamın eve gelişi, bazen ablamın oyuncaklarımı tamir edişi, annemin üniversite sonuçlarımı alışı, Aras'ın uyanışı... Sabır gerektiren işler hiç bana göre değildi. Ama hayat da bundan ibaret değil miydi? Hep bir beklenti üzerine yaşar, o beklentiler doğrultusunda duygularımızı inşa ederdik. Hep daha iyi olmasını bekler ve bunu umardık. Beklenti dolu bazı anlar yeni bir oyuncağın alınmasını beklemek kadar basit olsa da bazıları sevdiğin birinin uyanmasını günlerce beklemek kadar zordu.

Aras üç gündür uyanmamıştı. Doktor birinci günün sonunda birini çağırıp Aras'a ilaç verip hortum bağlarken sakın olsa da ben onların işini bitirmesini bekleyemeyecek kadar sabırsızdım.

Bunu başlatan bendim ve ona hayat veren her hortumun bedene girişini izleyip acısını paylaşmaya çalışarak kendimi cezalandırıyordum. Tarık Bey bunun normal olduğunu, bu kadar uzun sürmese de daha önce de böyle durumlar yaşadığını söylüyordu. Uyanmaması psikolojikti ve beyni ne zaman hazır olursa, o zaman uyanacaktı.

Yanından bir saniye bile ayrılmadım. Yatağının yanına yatmam için geniş bir koltuk vardı ama ben onun yanına yattım. Çok uzak olmayan bir geçmişte ben olmadan rahat uyuyamazdı. Hâlâ öyle olmasını umarak ona sarılıyor, kendisini rahat hisse derse, daha çabuk uyanacağına inanarak bekliyordum.

“Araaaasss.” Ablam ona doğru yaklaşip bağırınca Cenk’le birlikte gözlerimizi devirip ona baktık. Beni yalnız bırakmamak için kısa ziyaretlerde bulunuyorlardı. Genelde yarım saatten uzun kalmasalar da bugün Çiğdem Hanım onları yemeğe davet etmişti. Başta annem buna sıcak bakmasa da Pınar’ın ısrarı karşısında pes etmişti. En azından o Mehmet Bey’in devasa inine girmek konusunda korkusuzdu. Annemle Çiğdem Hanım bahçede otururken biz üçümüz de Aras’ın yanındaydık.

“Abla ne yapıyorsun?” dediğimde yüzünü buruşturup omzunu silkeledi.

“Belki kulağı duymuyordur.” Sonra üstüne eğilip gülümseyip yüzünü inceledi ve hınzırca Cenk’e baktı. “Yalnız Sırma bu kadar uyusa cadı olarak uyanırdı.”

“Seni şimdi...” Oturduğum yerden kalkıp üstüne yürürken eğilip elimden kurtuldu ve Cenk’in arkasına saklandı. Ben onu yakalamaya çalışırken aramızda kalan arkadaşım kendi etrafında birkaç tur dönmek zorunda kaldı. En sonunda beni saçımdan, ablamı tişörtünden tutup uzaklaştırdıncaya ayrılmak zorunda kaldık. “Kızlar!” dedi Cenk uyarıcı bir ses tonuyla. “Uyandıracaksınız adamı.”

“E, ne güzel işte. Bunu istemiyor muyuz?” Ablam onay almak isteyerek öne doğru eğildi ve Cenk’in yanından bana kafa salladı.

“Evet,” dedim eline dolaşan saçımı kurtararak. Elimi anlaşıma yapar gibi ablama uzatınca tutup aşağı yukarı salladı ve kendi

de Cenk'in elinden kurtulduğunu anlayınca gülümseyip, "O zaman devam," dedi. Aynısını söyleyip tekrar kovalamacaya başlayınca Cenk ellerini saçının arasına geçirip deliriyormuş gibi bağırdı. "Ben çıldıracağım artık. Araaasss." O da bağırmaya başlayınca içeride büyük bir gürültü oldu.

Birkaç saniye sonra Mehmet Bey çattığı kaşlarıyla kapı eşiğinde durunca hepimiz yerimizde donakaldık. Sanki az önce o kadar gürültüyü yapan biz değilmişiz gibi hazır ola geçince yürümeye devam etti. Arkasından babam görününce bakışlarımı Aras'a çevirdim. Hâlâ babamı Mehmet Bey'in karşısında soktuğum zor durum için kendimden utanıyordum. Aynı zamanda eski ortağının gerçekte nasıl biri olduğunu bilmediği için ona üzülüyordum. Ama Mehmet Bey'le çalıştığı için Sertem'le bozulan arkadaşlıkları için de mutluydum.

O herifin bir sözüyle tüm hayatımızı altüst edebilecek olmasının altında onun tüm sahip oldukları için çabalaması olduğunu hatırlayınca babama sarılmak istedim. Kırılğan zenginliğinden vazgeçip bizi seçseydi neler olacağını düşündüm. Sanırım bunun tek kötü yanı Aras'la tanışmamam olurdu. Daha da kötüsü ablamla aynı odada kalıyor olurdum.

Mehmet Bey'in intikam planları için beni kullandığını, bu yüzden neredeyse öleceğimi kimseye söylemedim. Bu sır içimde ağır bir yük olsa da Aras bu hâldeyken sadece ona odaklanmak istiyordum.

Gülümseyip ablama bakınca bana dil çıkardı. Yanına gidip kıvrıcık kırmızı saçlarını dağıtınca da bana sarıldı.

Sonraki günlerde de Aras pek bir yaşam belirtisi göstermedi. Sadece titrek nefesler veriyor, yanında bir ses yapınca veya dokununca irkiliyordu. Hâlâ bizimle olduğunun tek kanıtı buydu. Ama her geçen gün onu daha çok özliyordum. Kollarını sarıp başını koyduğu yerdeki boşluk her geçen gün daha da büyüyordu. Ona kitaplar okuyup şarkılar dinletiyordum. Belki bir tepki verir diye anılarımızı anlatıyordum ama bunun duvarla konuşmaktan farkı yok gibiydi. Uyanınca da bir duvara dönüşmesi ihtimali beni korkutuyordu.

İki hafta sonunda uyanmayınca Tarık Bey'i de ikna ettim ve onu hastaneye götürmeye karar verdik. O da Aras'ın ilk defa bu kadar uzun uyumasını şüpheli bulup teklifimi kabul etti. Kendi çalıştığı ve hastanenin adının Atasoy Medikal olmasından dolayı büyük bir kısmına Mehmet Bey'in sahip olduğunu düşündüğüm hastaneye gittiğimizde çok da büyük olmadığını, birkaç farklı bölümün olduğunu ama son model cihazlar ve ekipman kullanıldığını öğrendim. Tarık Bey bana burayı kendisinin kurduğunu ve Mehmet Bey'in yatırım yaptığını söylüyordu. Şehirdeki alanında en iyi doktorlarla çalışıyorlarmış. O taş kalplinin böyle bir hizmeti sunuyor olmasına şaşırmışım.

Aras'ın bütün tetkikleri yapılırken yanımıza bir doktor geldi. Aras'ı izlediğimiz camın yanında durdu ve Tarık Bey'in bakışları sertleşip etrafına baktı. Benden çok da büyük olmayan bu adamı görünce Tarık Bey'in gerildiğini hissedip gözlerimi şüpheyle kıstım.

"Uğur Bey. Hastanemizin psikiyatri profesörü," deyip beni tanıştırdı. Bu kadar genç yaşta profesör oluşuna şaşırdım. Kısa bir sohbetin ardından makinenin içine giren Aras hakkında sorular sormaya başladı. Tesadüfen mi buradaydı, yoksa çağırılmış mıydı bilmiyordum ama ona soracaklarım olabilirdi.

"Uğur Bey," dedim Tarık Bey'in bakışlarına aldırmadan. "Bu mümkün mü, yani bir insanın bu kadar uzun süre uyuması, böyle bir şey olabilir mi?"

"Sırma Hanım," derken bana yöneldi ve profesörlüğünden kaynaklı olsa gerek sesini daha güven verici bir tona ayarladı. "Travma sonrası stres bozuklukları kişiden kişiye değişiklik gösterir. Her insanın buna tepkisi farklı olur."

"Ama Aras'ın travmasının üzerinden uzun yıllar geçti." Tarık Bey'in çattığı kaşları daha fazla bilgi vermemem için beni uyarıyordu ama umurumda değildi. Gerekiyorsa çılgılık atıp kocamı kurtarın derdim. "Sadece hatırlamak bir insanı bu hâle getirir mi?"

"Hatıralar beynimizin bize en büyük oyunudur, Sırma Hanım. Biz fark etmesek de beynimiz bir hatırayı sadece görüntü olarak gözümüzün önüne getirmez. O an hissettiklerimiz bilinçaltımızda canlı kalmaya devam eder. Aras'ta bunu bir çeşit

hipnoz gibi düşünebilirsiniz. Unuttuğunu sandığı travmaları, aslında bilinçaltında yaşayan anıları bir yerden delik bulup sızmış olmalı. O sızıntı, deliği daha fazla büyütmüş ve sonunda aslında başta yaşaması gerekeni yaşamadığı için de bu hâle gelmiş.”

Verdiğim bu kadar az bilgiyle bana bunu böyle güzelce anlatması çok hoştu.

“Yani eğer en başında bir tedavi görse, bu sıkıntı yaşanmazdı mı demek istiyorsunuz?” Anlasam da bilerek sormuştum çünkü umarım Tarık Bey bu bilgiyi alıp müsait bir zamanda Mehmet Bey ve Çiğdem Hanım’ın gözüne sokabilirdi. Ne kadar iğrenç ebeveynler olduğunu onlara her an hatırlatmak istiyordum.

“Evet, bu mümkün,” dedi o da Tarık Bey’e bakarak.

“Sizce daha ne kadar böyle kalır?”

“Eğer tetkikleri temiz çıkarsa, yani bu durum tamamen psikolojikse kesin bir şey söylemem mümkün değil. İnsan beyni karmaşık bir yapıdır. Bu tür vakalarla ilgili birçok makalede sürenin değişebileceği yazıyor. Umarım o kadar sürmez ama beş yıl boyunca uyuyan bir vakayla ilgili bir makale okumuştum,” dediğinde yutkundum. Ellerim uyuştı. Bacaklarım titredi. Bu mümkün olamazdı, olmamalıydı.

Onunla vakit geçirmek için çok az fırsatım olmuştu ve ben ona kötü bir şey yaşatmıştım. Zaten kaybettiği bir yirmi yıl vardı. Şimdi benim yüzümden bir beş yıl daha kaybedebilirdi. Kendimden daha ne kadar nefret edebilirdim, bilmiyordum.

“Sadece yanında olun.” Doktor Bey omzuma dokununca irkildim. Yere çevirdiğim bakışlarımı ona yöneltince gülümsedi. “Klişe gelebilir ama sizi duyacaktır. Bilinçaltı algılar demiştim. Böyle durumlarda hastanın kendini güvende hissetmesi çok önemli.”

Bu konuşmanın ardından sonuçların temiz çıktığını uzmanlardan öğrenince eve döndük. Aras önde sağlık aracıyla gidiyor, biz de arabayla onu takip ediyorduk. Yol boyunca aklımda hep aynı cümle yankılandı. *Beş yıl boyunca uyuyan bir vakayla ilgili bir makale okumuştum.* Eğer benim hatam yüzünden bu kadar vakit kaybedersek kendimi asla affedemezdim. Ya bu sürede bedeni

zayıf düştüğü için ölürse? Panik yine bedenimi ele geçiriyordu. Pencereyi açıp nefes almaya çalıştım ama gökyüzü zaten ciğerlerime dolmuştu. Ne dışarıda içime çekecek hava ne de içimde o nefese yer kalmıştı. Çaresizce boynumu tutup göğüs kafesimi şişirmeye çalıştım. Ellerimle kendime yelpaze yaptığımda arka koltukta yanımda oturan Tarık Bey elimi tuttu ve ona bakmamı sağladı. “Ağlamazsan geçmez,” dediğinde dudaklarım ânında titredi ve ağlamaya başladım. Korku bedenimi yavaşça terk ederken Tarık Bey beni kendine çekerek ona yaslanmamı sağladı. Güvenmesem de bu adam beni ağlatmanın da, rahatlatmanın da yollarını biliyordu.

Hayatım Aras’ın yanında geçip giderken bu evde yaşamaya da alışmıştım. Bazen Çiğdem Hanım benimle sohbet ediyor, evde yaptığı değişiklikleri anlatıyordu. Mehmet Bey’le karşılaşmaya bile alışmıştım. Bazen Aras’ın yanına gelip onun durumunu soruyordu. Sanırım birinin onu kendinden koparacağı hissi kıskanmasına neden olmuştu ve sürekli kendini hatırlatmaya çalışıyordu.

Okula uzaktan devam ediyordum. Babam ve ablam fakültedekilerle konuşup onları ikna etmenin bir yolunu bulmuştu ve eğitimim hâlâ devam ediyordu. Mehmet Bey’le aramızdaki soğuk savaşa rağmen Mehmet Bey şaşaalı çalışma odasının mimarisine yer verdiğim bir ödeve bile yardımcı olmuştu. Hatta bana bir staj bile ayarlamıştı. Şimdilik Aras’ın yanından ayrılmak istemediğim için derslere evde çalışıyordum. Aras uyandığında şirkette de bir yerim olacaktı. Aras açısından onunla aynı konumda olduğumuzu düşünüp kendimi Mehmet Bey’e maruz bırakarak onun gibi kendimi cezalandırıyordum. Her an ölümün kıyısında olmak Aras’ı anlamamı sağlıyordu.

Zamanımın bir kısmını da Aras’ın telefonuyla çektiği fotoğraflara bakarak geçiriyordum. Sahil kenarında çektiğimiz fotoğrafları onun telefonuyla çekmiştik ve ne yazık ki kendime gönderme fırsatım olmamıştı. Telefonda biraz daha yukarı çıkınca o günden başka günlerde çekilmiş diğer fotoğrafları gördüm. Profesyonel bir elden çıkmış gibi ışığın ve açının özellikle ayarlanmış olmasına şaşırdım. Bazıları güzel manzaralara aitti.

Çoğunda manzaranın bir köşesinde ben de vardım. Pınar'dan istesem asla böyle güzel çekemezdi ve evet, fotoğrafın kesinlikle çeken kişiyle alakası vardı. Geri kalan kısmında da ben uyurken çekilmiş fotoğraflarım vardı. Onun gözünde böyle güzel olmayı hak etmiyordum. İzin alıp çoğunu paylaşabilirdim. Çünkü vay canına! Kendimi hiç böyle güzel görmemiştim.

Onun gözlerinde hep böyle güzel kalabilmeyi dilerdim.

Uyumasının üzerinden tam bir ay geçmişti ve Aras uyanmıyor, umudum gibi gitgide zayıflıyordu. Birkaç gün önce nefes almayı bırakmıştı ve Tarık Bey yine bir kaç iğneyle onu hayatta tutmaya çalışmıştı. Vücuduna bağlı hortumlara bir yenisi daha eklenmişti. Ağzından girip ona nefes veriyordu. Günden güne solup giderken onu izlemekten başka çarem yoktu. Artık yanında sıkı-sacak bir yerim olmadığı için ona sarılıp yatamıyordum.

Ona öyle büyük bir zarar vermiştim ki artık yaşamak bile istemiyor gibiydi.

Makineden çıkan her seste vicdan azabım daha da katlanıyordu. Her bip sesi ruhuma inen bir kılıç darbesi gibiydi. Odası artık bir iyileşme yeri değil de bir suç mahalliydi sanki; benim suç mahallim. O borular ona nefes verdikçe ben içime çektiğim nefesten utanıyordum. Bazen çekip gitsem kendi ellerimle sebep olduğum bu canlı cenazeyi görmezsem o sesi sustururum sandım. Ama hayır, gitmek çok kolaydı. Benim yüzümden yarım kalan her gülüşüyle, alamadığı her nefesle yüzleşmek zorundaydım. Benim ödülüm buydu işte. Onun yokluğunun açtığı devasa boşluğun içinde, attığım her adımda bunun sebebi olduğumu bilmek.

Bu vicdan azabı benim borcum; hem de hakkıma düşendi.

Hastaneye ilk gittiğimiz günden sonra Uğur Bey de Aras'a bakmak için gönüllü olmuştu. Aras'ın durumunu araştırmanın mesleği açısından onu farklı bir noktaya taşıyacağını söylüyordu. İş abarttığını düşünsem de en nihayetinde patronunun oğluna bakacaktı. Belki de bu yüzden daha çok ilgi göstermek istiyordu. Tarık Bey gibi biri bile onun etrafında huzursuz olduğu için eve

gidip gelmesine sesimi çıkarmıyordum. Neticede düşmanımın düşmanı dostum sayılabilirdi.

Bana Aras'la ilgili çıkarımlarda bulunup olabilecek çözümlerden bahsediyordu. Tarık Bey'in olmadığı gecelerde bana eşlik ediyor ve ev halkına görünmekten kaçınıyordu. Bu yüzden hep geç saatlerde gelip erken saatlerde çıkıyordu. O bile bu evdeki ağır havanın farkındaydı.

Gündüzleri hemşireler gelip Aras'a ilaçlarını verirken onlara yardımcı oldum. Aras sırtındaki yaraların görünmesini istemedi. O yüzden kim olursa olsun yanında duruyor ve eğer üstü değiştirilecekse sırtını tek görenin ben olmasını sağlıyordum.

İlk günlerde uyanması için taşıdığım umut, yerini kalbi attığı için şükreden dualara bırakmıştı. Her gece gözlerimi sanki bir an ona bakmayı bıraksam artık orada olmayacakmış gibi onun üzerinde tutuyordum. Uğur Bey gelene kadar.

Bu gece de o vardı ama Tarık Bey'in odasında bir şeyler üzerine çalışıyordu. Aras uyuyalı neredeyse iki ay olmuştu. Aras'ın bağlı olduğu makinelerden biri ötmeye başladığında kafamı ekrana bakmak için kaldırdım, ne olduğunu anlamasam da bir yükselerek inen bir düz seyreden çizgiler artık iyice karmaşık bir düzen oluşturmaya başlamıştı. Saat gece yarısını gösteriyordu. Aras'ın bedeni yine kasılmalarla titriyor, bu sefer yatağın bile sallanmasına neden oluyordu. Bir yandan onu tutmaya çalışırken bir yandan da bağıırıyordum. Uğur Bey sesimi duyup geldiği sırada Aras'ın bedeni kasılmayı bıraktı ve tamamen hareketsizleşti.

Makineler çılgınca öterken Tarık Bey'in burada olmaması yüzünden endişem arttı. Bu aralar sürekli ameliyatları vardı ve neyse ki o yokken onun yerine Uğur Bey kalıyordu. Odanın kapısını kapattıktan sonra Aras'ın üstüne eğilip hızla ne olduğunu anlamadığım düğmelere bastı. Tıptan anlamamı sağlayacak bir bölüm okumadığım için kendime lanet ettim. Ama düz çizginin ne demek olduğunu biliyordum. Arada alçalıp yükselmesinin yetersiz olduğunu da.

Zaman yavaşladı ve buz gibi bir hava bedenimi kaskatı kesti. İşe yaramaz kalbimin ağırlaştığını hissettim. Keşke kalbimi

söküp çıkarabilseydim de ona can olabilseydim. Uğur Bey’le göz göze gelmeye korktuğumdan ona bakamadım. Küçük bir çocukken annemle babam arasında bir sorun olduğunda bunu bizimle konuşmazlardı ve biz de gözlerinden bunu anlamaya çalışırdık. Bu yüzden bakışların ne anlama geldiğini çok iyi bilirdim. Eğer o bakışlarda sona geldiğimizi görürsem bu benim de sonum olurdu.

İstemsizce bir an gözlerim Aras’ınkilere kaydı. Aralık gözlerinden kahverengi irislerinin alt tarafı görünüyordu. Hâlâ içimde bir yerde kaldıysa eğer ruhumun çekildiğini hissettim. Umarım ona can olabilecek bir yol bulurdu da değersiz varlığım onunla bir anlam kazanırdı. Yoktu. Orada bir yerlerde beni dinlediğine emin olduğum Aras artık yoktu. Birkaç hafta önce bana yaşamla bakan gözlerinde karanlık bile olmayan bir boşluk vardı ve bu boşluk bana yaşamın anlamını yeniden öğretiyordu.

Hiçlik...

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

“Sırma?” diye bağırdı Uğur Bey. Sesini duyunca kulağımdaki çınlama azaldı. Zaman hızlandı ve kaos geri döndü. “Şu an kendinden geçemezsin. Sana ihtiyacım var.” Hemşireyi de geceleri burada tutmamız gerektiğini defalarca söylemiştim. Ah, lanet! Ben ne yapabilirdim ki! “Kalp masajına başla,” dediğinde titreyen ellerimi onun göğsüne koydum. Doktor dolaptan çıkardığı birkaç iğneyle aceleyle yanımıza gelip Aras’ın üstüne saçarken kalp masajına başladım. Bir zamanlar dinlemek için kulağımı yasladığım kalbi elimin altında hayata dönmeye çalışıyordu. Onu kaybediyordum ama şimdi ağlamanın sırası değildi. Ne olursa olsun pes etmeyeceğime söz vermiştim. Beceriksiz ellerim titrerken bütün gücümü kullanıp kalbine bastırdım.

Omzuma dokunarak beni kenara iten elin sahibine şaşkınca dönüp baktığımda yanımda Mehmet Bey’i gördüm. Kalp masajına benim kaldığım yerden devam ederken endişeliydi. Her şey o kadar hızlı oluyordu ki! Bana Tarık Bey’i arayıp hoparlöre almamı söylediğinde telefonu neredeyse iki kere düşürecektim.

Çiğdem Hanım kapıda ağzını eliyle kapatmış, için için hıçkırıyordu. Daha kaç kez oğullarının ölümünü izleyecekti? Ben daha kaç kez yanacaktım onun için? Tarık Bey’in hoparlörde

yankılanan sesini duyunca Mehmet Bey kükredi. “Sıçarım yoğun bakımına. Hemen buraya gel.” Uğur Bey uzanıp telefonu elimden aldı ve Mehmet Bey’e dışarı çıkmasını söyledi. O da benim gibi onun varlığından rahatsız olmuştu. Aras’a kalp masajı yapmaya devam ederken hiçbirimize aldırmadı. İçimize korku saçan adamın neredeyse çenesi titriyordu.

Birkaç dakika devam ettikten sonra masajı bana bırakıp koltuğa oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Ben masaja devam ederken Uğur Bey işe yaramayan ilaçlar yapıyor, Tarık Bey’i bilgilendiriyordu.

“Uğur. Tüm kontrolleri yaptın mı?” Telefonda Tarık Bey’in sesi yankılandı.

“Yaptım. Kalp atımı yetersiz. İlaçları da uyguladım ama nefes almıyor.”

“Makine çalışıyor mu?”

“Evet. Herhangi bir arıza sinyali de yok. Mehmet Bey kalp masajı yapıyor.”

Sonra duraksadı ve ekrana biraz daha yaklaştı. “Bir saniye,” dedikten sonra ellerimi itti. Sanırım bunu defalarca söylemişti ama ben anlamamıştım. Bir saniye sonra aceleyle Aras’ın ağzındaki nefes almasını sağlayan boruyu bir hamlede çekti. Makinenin deli gibi sesler gelmeye başlarken ağzım şaşkınlıkla açık kaldı.

“Sen ne yaptın?” dedim. Ben yatağın etrafından dolanırken Aras’ın yaşadığını belirten bütün sesler kesildi ve yerini çığlık çığlığa bağırarak sinyal seslerine bıraktı. Aras’ı öldürüyordu. Neden güvendiğim herkes ona zarar vermeye çalışıyordu ki? Kollarını iterken ağlamaya başladım. Aras’tan uzak durmasını söylüyor ve koluna yumruklar atıyordum ama o buna aldırıyor ve makineyi izlemeye devam ediyordu. Mehmet Bey ayağa kalktı. Hızlı adımlarla odayı arşınlayıp Uğur Bey’in yanına geçti ve anlayacakmış gibi onun baktığı yere baktı.

“Neler oluyor?” Tarık Hoca’nın telefondaki sesine karşılık verdim.

“Nefes aldığı boruyu çekti. Tarık Bey. Ne olur gel. Ona bir şey yaptı.”

“Ne? Uğur neler oluyor? Ne yapıyorsun?” diye bağırان Tarık Hoca’yı desteklemek için Uğur Bey’in kolunu çektim ve cevap vermesi için telefonu ona uzattım. Gözlerimden yaşlar süzölüyor ve elimden gelen tek bir şey olması için dua ediyordum. “Söylesene, ne yaptın ona?” diye bağırdım yine çaresizce.

Bir saniye sonra sesler yeniden gelmeye başladı. Zaman durdu. Ben sustum. Konuşan ve cevap almak isteyen tek kişi Tarık Bey’di. Uğur Bey öne doğru eğilip nefesini alınca Aras’a baktım. Hızla inip kalkan göğüs kafesi yaşamın tüm bedenimde kök salmasını sağladı. Başının üstündeki makinede kalp atışını gösteren dalgalar düzenli hâle geldi. Dudaklarının arasından çıkan hava bana da nefes almayı hatırlatınca gülmeye başladım. Telefon elimden düştü.

Eğilip yaşama dönen Aras’ın elini tutarak göğsüme bastırdım. Bir süre önce bana sıkıca sarılan elleri artık öyle güçsüz, öyle narindi ki! Yine de artık uyanmasını değil, sadece nefes almasını istiyordum. Onunla ilgili hayallerim her geçen gün çaresizlikle soluyordu.

“Tarık Bey. Hasta kendi kendine nefes alabilmeye başladı.”

“Ne?”

Anlamadığım tıbbi terimlerden bahsederken neler olduğunu merak etsem de sesimi çıkarmadım. Benim için önemli olan nefes alabiliyor olmasıydı. Telefonu kapattıktan sonra Uğur Bey odadan çıktı ve kapıda bekleyenlere açıklama yaptı. Çiğdem Hanım şimdi daha çok ağlıyordu ama bu sefer mutluluktandı. Mehmet Bey yanımda öylece duruyordu, yatağın kenarlığını sıkkan elleri bembeyaz kesilmişti.

“Yaşıyor,” dedim gülümseyerek.

Odayı dolduran o soğuk, metalik seslerin yerini, Aras’ın huzurlu hafif solukları aldığında, içimdeki o devasa uçurumun kenarından çekildim. Ölümünden dönmüştü. Göğsü inip kalkarken bütün dünya ayaklarımın altına tekrar dönmüş gibi hissettim. Yaşamı yeniden bulmuştu ama ona yaşattıklarımın gölgesi hâlâ içimi karartıyordu. Yine de mutluydum. Varsın yaşasındı, ben acımı çekerdim.

Mehmet Bey dişlerini sıkmaya devam ediyordu. Hayatını mahvedip bu hâle gelmesine sebep olan iki kişi birbirimize bakıp başımızı onaylarcasına salladık. En az onun kadar ben de burada olmayı ve sevinmeyi hak etmiyordum. Belki de Aras uyanmadan gitmeli ve onun iyiliği için ondan uzak durmalıyım. Dizlerim hâlâ titrerken birden hiç beklemediğim bir şey yaptı ve kollarını iki yana açtı. İçimde hissettiğim acı ve sevinç Mehmet Bey'e olan nefretimi unutturdu. Elini tutup Aras'ın elinin üstüne koydum ve iki elimle ellerini tuttum.

Ağladım. Mehmet Bey'in omzuma değen kolu titredi ve sertçe yutkundu. Onunla yan yana Aras için ağlayacağımız asla aklıma gelmezdi ama biliyordum, o da en az benim kadar, hayır, neredeyse benim kadar üzülüyor ve onun hayatta olmasına seviniyordu. Bu tabloyu ablam görse ne derdi acaba diye düşünürken aklımlı okumuş gibi birden uzaklaştı ve elini çekip benden uzaklaştı. İkimiz de sanki az önceki bir dakika yaşanmamış gibi birbirimize bakmaktan kaçındık. Uğur Bey sessizce onun gidişini izledi.

Sonra bakışlarını bana çevirdi ve derin bir nefes aldı. Bir süre konuşmadan sadece Aras'la ilgilendik. Üzerindeki ilaçları alıp kaldırdı. Kullandığı malzemeleri çöpe atarken ona yardım ettim. Sonunda üzerindeki örtüyü değiştirdi. Yaklaşık bir saat sonra tekrar karşılıklı oturuyorduk. Sonraki bir saat içinde ikimiz de konuşmadan sakinleşmeyi bekledik. Çiğdem Hanım'ın oğluyla ilgilenmesini ve belki de uzun zaman sonra saçını okşamasını izledim. Gece sabaha kavuşurken herkes gitmişti. Uğur Bey'le yalnız kalınca derin bir nefes aldım. Aras'ın göğsünü dolduran nefes bana iyi geliyordu.

"Bir daha benden şüphe ederken iki kere düşün. Kolumu morarttın." Uğur Bey yapmacık bir kızgınlıkla bana seslendi. Ona gülümsediğimde ekrana bakıp rakamları görmek için kahverengi gözlerini kıstı. Böyle yapınca onu Aras'a benzettim. Aras'ın da uzağı göremediğini hatırladım. Uyandığında onu doktora götürmemiz gerektiğini hatırlamak için bunu listeme ekledim.

Uzun zamandır onun yanında kendimi oyalırken yapmaya başladığım bir şeydi ve bir uygulamadan gerçekleştiriyordum.

Uygulamaya yapılacakları listeleyip tarih yazıyordum. Uyandı-
ğında Yapılacaklar Listeme kaydet tuşuna bastıktan sonra tele-
fonu kapattım. Her seferinde bir gün sonrasını yazıyordum ama
henüz tiklediğim tek bir madde olmamıştı.

“Neler oldu öyle? Ne yaptın?” dedim elindeki defteri bir ke-
nara bıraktığında.

“Bulgularını not alıyorum.”

“Onu demiyorum.” Gözlerim cehâletimi ele verecek şekilde
açıldı. “Aptala anlatır gibi anlat lütfen.” *Çünkü öyleydim.*

Hızlı bir nefes verirken sırıttı. “Onu tutmaya çalıştığın an
vardı ya,” dediğinde Aras’ın sarsılan bedenini hatırlayıp başımı
aşağı yukarı salladım. “Sanırım o an nefes almaya başladı. Bu
cihazlar sabit bir ayardadır ve hastaya düzenli aralıklarla nefes
vermeye programlıdır. Onun nefes aldığını anlayınca kendi ken-
dine ayarları değişmez. El ile yapılması lazım. Ama bunun için
de cihazın kalibre edilmesi gerekir. Yani ayarlarının değiştirilme-
si ve uyumlanmasını beklemek. Bu süre bizim için azdı. Ayarları
değiştirdim ama makinenin kendini uyumlamasını bekleyecek
zaman yoktu. Ben de aldığım nefesin yeterli olduğuna inanmayı
seçtim.”

“Yani risk aldın.” Verdiğim karşılığa dudaklarını ısırıp başını
aşağı yukarı sallayarak yanıt verdi. “İyi ki buradaydın.”

“Evet.” Sahte bir kibirle gülümseyip öne doğru eğildi. “O
burada olsa, bunu anlayana kadar epey bir zaman geçerdi,” de-
yip göğsünü kabarttı ve eliyle sakalı varmış gibi yanağını sıvaz-
layarak Tarık Bey’i taklit etti. Bu görüntü kıkırdamama neden
olunca Tarık Bey’e karşı kendimi kötü hissettim. O da sık sık
uzunluğu değişen sakallarıyla oynardı.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Onu bana döndürdüğün için.”

“Bana değil.” Elindeki kalemle onu işaret etti. “Ona et. Se-
ninle kalmayı o seçti.”

“Tüm bunlara sebep olan kişi olduğum hâlde mi? Sanmıyo-
rum.”

“Kendini suçlayıp durma. Neler yaşandı bilmesem de ona
nasıl baktığını görüyorum. Asıl benim sana teşekkür etmem la-
zım.” Söylediği şeyin saçmalığını fark etmiş olacak ki kendi de

kaşlarını çattı. Sonra bana bakmadan deftere bakmaya devam ederek, “Orada bana yardımcı olduğun için yani,” dedi.

Artık sadece insanlar değil, makinelere de güvenmiyordum. “Benim bedenimi alıp onunkinin içine yerleştirecek tıbbi bir çare yok mu?” dediğimde kaşlarını çattı.

Başıyla beni onaylayınca gözlerimi açıp ona baktım. “Uzaylılar geldiği zaman.”

Aras onunla tanışmalıydı. Belki iş için bile olsa sohbet edebileceği bir arkadaşı olurdu. Ayrıca boyu, saçlarının rengi, oturduğunda ortaya çıkan kambur duruşuyla birçok ortak özellikleri vardı. Pınar saçını siyaha boyatmadan önce biz de Pınar’la arkadaş kardeş gibi benzerdik. Ablam ve Pınar doğal renklerinden sıkılıp saçlarını boyadıklarında yalnız kaldığımı düşünüp üzül-müş-tüm.

“Onunla iyi arkadaş olurdunuz,” dediğimde gülümsedi.

“Kardeş gibi bile olabilirdik.” Aras’ın bir kardeşi olduğunu bilse ne derdi acaba diye düşünmeden edemedim. Gerçekle-ri bilse kardeşi gibi olmak istemeyeceğini de biliyordum ama Aras’ın en azından bir kardeşe ihtiyacı olduğundan emindim.

Sırma’yla evlenmişiz. Ben arkadaşım olduğunu sanıyordum ama annem o senin karın diyor. Onun kocası nasıl olunur bilmiyordum bile. Şimdi aynı evde yaşayacağız. İkimiz. Artık hiçbir şey beni korkutamaz. Çünkü Sırma hep yanımda olacak.

Bir sürü kardeşi vardı onun. Benim de var. Benim de... Sahi o nerede?

*Onu dünden beri
hayır çok eskiden beri
onu*

onu görmedim.

Benim kardeşim neden yoktu burada?

Eniştymişim bir de ben. Enişteler ne yapar onu da bilmiyorum ama keşke bilseydim. Onlar beni severse belki Sırma da sever.

Bu kadar kardeşe nasıl yetebilirdim ki?

Abimi bile

Abimi de

Sahiden o nerede?

Sırma yanımda. O yeter.

Öyle güzel bir gelin ki dünyada gördüğüm en güzel şey. Başka insanlarla konuşurken hep gülümsüyor. Keşke benimleyken de böyle olsa. Benimleyken hep ağlıyor.

Mavi gözlü hırsızdan bile Sırma'nın gözyaşları kadar korkmamıştım. O gün siyahtılar. Yanaklarından süzülüp benim yanağıma düşerken ninni okudu bana. Öyle üzül-düm ki onun beline sarılırken hayatımda ilk defa bir an önce büyümek istedim. Altı yaşında onun için ne yapabilirdim ki?

O günü hiç unutmadım. Bazı gözyaşları siyah izler bırakır ve asla kaybolmaz. Bazen hâlâ yanağıma dökülen gözyaşının sıcaklığını hissediyorum.

Defteri bir kez daha sıkıntıyla kapattım. Artık defteri baştan okumaya başlamıştım. Her sayfaya geçtiğimde bu sefer uyana-cak diyordum ama uyanmıyordu.

O gecenin üstünden tam bir aydan fazla geçmişti. Yani uyuma başladığından beri neredeyse dört ay olacaktı. Onun tekrar nefes almaya başlamasından sonra ona olan umutlarım artmış-tı. Teni her geçen gün soluyor ve zayıflamaya devam ediyordu. Yine de doktorların verdiği ilaçlarla bu yavaşlıyordu.

Artık iki yeni hemşire daha vardı ve sabah akşam onun yanında sırayla nöbet tutuyorlardı. Tarık Bey yeni ekipmanlar da getirmişti ama öyle dizayn etmişti ki her biri bir nişancı gibi odanın bir köşesinde duruyor ama kendini belli etmiyordu. Yine biz nerede olduklarını biliyorduk. Aynı huy Uğur'da da vardı. Ona artık bey demiyordum çünkü eskisinden daha sık uğradığı için yakınlaşmıştık ve yaşı bana yakın olduğu için arkadaş gibi olmuştuk. Ayrıca ablamla da çok iyi anlaşıyorlardı.

“Sonra Sırma olanca gücüyle kaldırıp suyu üstüne döktü.” İkisi de küçükken rezil olduğum bir anı hakkında ablamın

konuyu açması üzerine konuşup kahkahalar atarken kaşlarımı çattım. Belki biraz fazla yakınlaşmışlardı ve eğer durum böyleyse bu hiç de iyi değildi.

“Gerçekten bazen sizi neden tanıştırdığımı düşünüyorum. Sadece geceleri geldiğinde hayat daha çekilebilirdi, Uğur Bey,” diye onlara çatınca ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdılar.

Herkes hâlâ uğramaya devam ediyordu. Ailem o geceden sonra bana daha çok destek olmaya başlamıştı. Annem ve babam boşanma sürecini ertelemiş ve sadece bize odaklanmaya karar vermişlerdi. Pınar ve Cenk artık daha çok buradaydı. O gece olanları anlattığımda Pınar yere oturup dizlerini döverecek ağlamıştı. Sürekli uyandığı zaman bizi bu kadar endişelendirdiği için kafasını suya sokup çıkaracağını söylüyordu. Yapılacak listeme bir madde daha ekledim. *Aras'ı Pınar'la yalnız bırakma.*

Cenk ondan beklemediğim kadar üzülüyor ve yeni edindiği eğlenceli arkadaşını kaybedeceğine dair endişesini sürekli dile getiriyordu. Onunla oynayacağı bir sürü oyun DVD'si almıştı ve bazen elinde onlarla gelip uyumakta olan Aras'a anlatıyordu. Birkaç ay önce yalnız bir çocuktü ve henüz haberi olmasa da artık onun için endişelenen ve uyanması için dört gözle bekleyen bir sürü insan vardı.

Ertesi gün akşam üzeri sıcak havaya rağmen gökyüzünde süzülen bulutlar serin bir esinti oluştıuruyordu ve batmakta olan güneş gökyüzünü sarı ve mavinin en güzel tonlarına bürümüştü. Ödevlerimi bir önceki akşam bitirip Aras'ın yanında uyumuştum ve sabahtan beri sadece Aras'la ilgileniyordum.

Aras'a okuduğım elimdeki kitabı bir kenara bırakıp pencereye yürüdüm. Bahçede çimenleri kesen bahçıvandan ve onu izleyerek sohbet eden hemşire çocuktan başka evde kimse yoktu ve kestiği otların kokusu sonuna kadar açık pencereden içeri giriyordu. Koca evde baş başa olduğumuzu bilmek bana kendimi iyi hissettirdi o an. Neredeyse dört aydır onunla yalnız kalmamıştım. Umutlarım her geçen gün tükense de güçlü olmaya çalışıyordum. Gözlerimin önünde zayıflayan bedeni için yapabileceğim tek şey umudumu kesmemek ve beklemektü. Yalnızdım.

O da burada değildi ama beni duyduğunu düşünerek kendimi avutmaya çalışıyordum.

Benimle ilgili yazdığı şeyler öyle güzeldi ki. Bir keresinde Çiğdem Hanım, Aras ona hiçbir şey anlatmadığı ve onunla iletişime geçemediği için böyle bir yola başvurduğunu söyledi. Ancak böyle anlayabilirmiş ona gerçekten nasıl davrandığımı. Sanırım ikimizde cevabımızı almıştık.

Bana otelde onun için ne ifade ettiğimi sorduğumu da yazmıştı. Bana söylediklerinden fazlası vardı. Seni sen olduğun için seviyorum demişti bana ama günlükte benimle ilgili sevdiği her şey yazıyordu.

Düşünüp kendi listemi yapınca onun kadar iyi sonuçlara ulaşamamak sinirlerimi bozdu. Aras ihtimalini seviyordum ben. Bazen olması gerektiği gibi davrandığı zamanlarda gerçek bir centilmen gibi davranmasını seviyordum. Bana olan saf sevgisini seviyordum. Bir gün gerçekten düzelir de beni aynı şekilde sevmeye devam ederse dünyanın en sevilen kadını olacağım ihtimalini seviyordum. Düzelmese de seviyordum. Onu o yapan ne varsa onun için seviyordum işte.

Ama hep bir ama vardı. Ya bu sadece vicdanımın kafamın içinde fısıldayan sesiyse. Ya merhametim onu bana bağlayan zincirler gibi dolanıyorsa zihnime.

Düşüncelerimi savuşturmaya çalışırcasına başımı iki yana salladım. Başımı pencereden iyice sarkıtıp manzarayı içime çeker gibi derin bir nefes aldım.

Buradan bakınca kasvetli bahçe duvarının üzerinden diğer evler ve hatta ufukta denizin bir kısmını görebiliyordum. Sırazhan'ı bu yüzden sevdiğimi hatırladım. Ekim ayının sonları olmasına rağmen havası hep güzeldi. Soğuk da olsa sıcak da olsa ansızın çıkan meltemi çimen kokularıyla nefesimizi süslüyor gibiydi.

Aras'ın tam şu anda uyanmasını ve arkamdan bana usulca sarılıp benimle bu güzel manzaranın tadını çıkarmasını istedim.

Neden çıkarmasındı ki?

Aniden aklıma gelen fikirle yaslandığım pencereden kalktım ve eğilip yatağın tekerleğinin kilidini açtım. Aras daha önce de

böyle olduğu için bu odayı gizli bir hastane odasına çeviren Tarık Bey'e minnet duydum.

"Madem böyle kalacaksın, o zaman böyle normalleşmenin bir yolunu buluruz." Ağır yatağı tek başıma çekmek zor olsa da pencerenin yanına iyice yaklaştırıp duvarla yatak arasına girdim. Yatağa kalçamı yerleştirip batan güneşin ışığında güzel yüzüne baktım. Dudakları bir an gülümser gibi kasıldı. Aklıma gördüğüm o rüya geldi ve yüzüne dalıp giderken onu öpmenin nasıl bir his olacağını hayal ettim. Listedeki birinci madde aklıma geldi. *Onu öp.*

Elimin altında kalbi atıyordu. Benimkinden oldukça yavaştı ama benimki de normale göre yüksekti. Yanağımı ısıtıp kapının kapalı olduğundan emin olduktan sonra yüzüne doğru eğildim ve verdiği nefesi yanağımda hissedecek kadar ona yaklaştım.

Son zamanlarda bunu yapmak beni rahatlatır olmuştu. Başımı omzuna koyup yavaşça verdiği nefes alnıma çarparken uyuyakalıyordum. Yanağımda dolaşan havayı bir an tüm bedenimde hissettim.

Gözlerine bakıp iki elimi yanaklarına koydum ve biraz sonra bunu yaptığımı utanacağımı bile bile dudaklarımı soğuk ve kuru dudaklarının kenarına dokundurdum. Dudaklarımdan bedenime ılık bir his yayılırken zaman durdu. Sanki beni ele geçiriyor ve tüm zihnimi duygularımla işgal ediyordu. *Bir milyon karınca bedenimde geziyor gibi...*

İçimde bir volkan patladı ve kulaklarımda havai fişek sesleri duydum. Üst üste defalarca kulağımı deldi. Onu öpmenin böyle hissettireceğini bilmiyordum. Tıpkı rüyamdaki gibi uzayın siyah boşluğunda salınıyor ve bedenime çarpan tüm gerçekliği unuttuyordum. Kuru ama hâlâ yumuşak olan dudakları aynı hissi vermişti. Onu öpmek... rüyaların gerçekleşmesi gibiydi.

İçimdeki havai fişek ışıklar saçarak parladı ve beni gökyüzünün bilmediğim bir yerinde salındırdı. Dudaklarımı dudaklarından ayırmadan gülümsedim. Gözlerimi araladığımda yüzüne yayılan ışıkları fark ettim. Gerçeklik geri gelirken havai fişekler patlayıp yüzünü aydınlatmaya devam ediyordu. Sonunda onun gibi gerçeği hayalden ayıramaz olmuştum.

Doğrulduğumda bir havai fişek daha patlayıp kararmak üzere olan havayı aydınlattı. Aman Tanrım! Onlar gerçektir. Başımı çevirip gözlerimi onlara çevirdim ve ilişkimizde en azından birimiz aklını kaçırmadığı için şükrettim. Birkaç sokak ileride birileri havai fişek patlatıyordu ve batmakta olan güneşin önünde renkli ışıklar oluşturunyorlardı. Hayranlıkla onları izlerken elini tuttum.

“Uyan artık. Buna bayılırdın,” deyip sanki sıradan bir günde onu uyandırmaya çalışıyormuşum gibi başımı omzuna koydum. “Çok güzeller, değil mi?”

Bir an... Sadece bir an elimi sıktı. Hızla başımı kaldırıp yüzüne baktım. Titreyen gözkapaklarını ağır ağır açmaya çalışıyordu. Makineye baktım. Nabzını gösteren çizgiler az öncekine göre hızlıydı. Korkup hemşireye seslenmek istedim ama avuçlarımın arasındaki eli yavaşça benimkini kavramaya devam ediyordu. Gözleri aralanmaya başladığında vücudunun sabit duruyor olması heyecanlanmama sebep oldu. Korkudan değil, umuttan heyecanlanıyordum bu sefer. Ona yardım etmek istedim ama bunu yapamazdım. Gözleri yarıya kadar açılırken az önce öptüğüm dudakları aralandı. Gözlerimi ayırmadan yaklaşılabildiğim kadar yaklaştım. Ağzından çıkacak tek bir harfi bile kaçıramazdım.

“Çok güzel,” dedi sadece. Hızla doğrulup elimi ağzıma koydum ve sevinç çılgılığı atmamak için ağzımı kapattım. Çılgılığım içimde güçlü bir duyguya dönüşüp gözlerime hücum etti ve yaklaşımdan dökülürken başımı aşağı yukarı salladım.

Öyleydi, evet. Çok güzeldi.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bazı uyanışlar geçmişe yeni bir dönüştür.

ARAS

Gözlerimi açtım. Nefes almaya çalışıyordum ama hava bana engel oluyordu. Boğulacağımı düşünüp elimi ağzıma götürdüm. Başımı yukarı kaldırdım. Binlerce yıldız ışıldıyor ve etrafta dalgalar oluşturunuyordu. Sanki... suyun altında gibi. Öyle olduğunu fark edince korkuyla çığlık attım. Ağzımdan kelimeler yerine kan saçıldı ve kötü bir büyü gibi etrafımı kapladı.

Bu bir rüya olmalıydı ama rüyanda o ânı yaşadığını hatırlamak... mümkün müydü?

Sırma neredeydi? Sırma beni kurtarırdı ama beni burada nasıl bulacaktı? Gitmişti. Ama geri dönmüştü de. Şimdi yine mi gitmişti? Ben daha hazır değildim ki... Daha çok şey gösterecektim ona. Akşamları battaniyenin altına girip çizgi filmler izleyecektik. Ona komik taklitler yapacaktım. Şimdi nasıl kurtulacaktım buradan?

"Aras!" Etrafa saçılan kanın arasından o tanıdık sesi duydum. Buradaydı. Beni bırakmamıştı. Yüzerek yaklaştı ve çocuk ellerini bana uzattı ve hâlâ çocuksu kalan yüzüyle bana ulaştı.

"Anıl!"

Ellerimi uzatıp küçücük ellerini avuç içlerime aldım. Artık nefes alabiliyordum. Ama bir yanlıklık vardı. Benden büyük olması

gerekiyordu ama şimdi benim yanımda küçücük kalan elleri avuçlarımın içinde kayboluyordu. Bir... çocuk gibi.

“Ben seni bırakmadım.” Cesurca gülümseyince ağlamaya başladım. Gözümden dökülen yaşların yerinde yine kan vardı ve suyun içine kırmızı bir sis gibi yayılıyordu. Sonra o kanın benden çıkmadığını fark ettim. Ondan geliyordu. O ölüyordu...

Elini tutup başımı suyun üstüne çıkarana kadar çırpındım. Yüzey hem çok yakın hem de başka bir dünya kadar uzaktı. Başımızın üzerinden bir ağaç kütüğü geçince ona tutunup sarıldım ve elime sıkıca tutunan bedeni yukarı çektim.

Oradaydı. Uçurum... Mavi gözlü hırsız... Annem... Babam... Bizi iten adam...

Başımı çevirip tutunduğum kütüğe baktım. Sivri bir dalın kırılan ucunda kan vardı. Düşerken bana sarılan Anıl bu kütüğe çarpmıştı. Sırtından süzülen kanı elimle kapatmak istedim. Elim neredeyse bütün sırtını kapatıyordu. Bu imkânsız... Sanki ben ondan büyüktüm.

“Büyüksün,” dedi ve aklımı okur gibi düşündüğüm soruya cevap verdi. Kollarını boynuma doladı ve bir anda karaya çıktık. O ayakta durup bana sarılırken ben diz çökmüştüm. “Kocaman olmuşsun. Yıllarca kendini büyümediğine inandırdın ama sen de farkındasın Aras.”

“Sen?” deyip gözlerimi şaşkınca açtım.

“Ben büyümedim.” Gülümsedi. “Ben seni bıraktım, kardeşim. Sen de beni bırak artık.” Bu bir vedaydı. Yaşından büyük cümleler çıkıyordu ağzından. Ona bakarken kafamı kaldırırdım. Şimdi diz çökmeme rağmen o yukarı bakıyordu.

Yorulmuştum...

Ne ara bu kadar büyümüştüm? Oysa ben altı yaşındaydım.

Başını iki yana salladı ve benimle alay etti.

“Büyümen gerek.”

“Ama yapamam. Sensiz büyüyemem. Sensiz büyümek istemiyorum.”

“Yaparsın. Seni sevenler var artık.”

“Sırma gitti.” Gitmişti. Anıl’dan başka kimsem yoktu.

“Gözlerini açarsan görürsün.”

“Ama gözümü açarsam...”

“Büyümen gerekir.” Gözlerime uzun uzun baktı. Çocuksu özlemimi kalbimde hissettim. Sonra birden ellerini göğsüme koydu. “Şimdi git.”

Birden boşluğa düştüm. Yine az önceki suyun altındaydık. Bu sefer etrafımda kan yoktu. Biri uzaktan yüzerek geliyordu. Beyaz elbisesini ve uzun saçlarını tanıdım. Ona söylemek için sabırsızlanıyordum. Bana iyice yaklaştığında ağzımı araladım. Tam ona söyleyecekken parmağını dudaklarıma koydu. “Uyan artık,” diye fısıldadı güzel dudakları. Sonraki dediğini duymadım ama parmağı dudağımdayken suyun yüzeyindeki yıldızlar patlayıp etrafa dağılmaya başladı. Sırma elimi tutup yanıma yaklaştı. “Çok güzeller, değil mi?” dediğinde ona bakıp gülümsedim. Asıl güzel olan oydu.

“Evet,” dedim gözlerimi ondan ayırmadan. “Çok güzel.”

Uyanmam gerekiyordu. Gözlerimi açmalıydım ama avucumdaki eli sıkmaya çalışmaktan başka bir şey yapamadım. Bu narin ellerin onun eli olduğundan emindim. Bu eller hem çok tanıdık hem de bir o kadar yabancıydı. Sadece karşımda onu görmek beni mutlu etmişti ama hareket edemiyordum. Kalkmaya çalıştığımda beni durdurup endişeli gözlerle gülümsedi. Gözlerinden damlayan yaşlar üstüme düşerken yatağın üstünden atladı. Neredeyse yere düşüşünü ve kapıdan koşup çıkışını izledim. *Gitme* diye seslenmek istedim ama boğazımdaki kuruluk buna engel olmuştu.

Ellerimle tutunacak bir yer aradım. Büyük ellerimle. Sol elimde bir hortum vardı. Vücuduma bağlı başka hortumlar da vardı. Öyle yorgun hissediyordum ki uyuyup uyandıktan sonra hiç bu kadar yorgun olmamıştım. Doğrulmaya çalışınca sırtımın ağrısından kıvranıp geri yattım. Bedenimdeki her eklem ağrıyordu. Derin nefesler alıp sakinleşmeye çalışırken yanında beyaz saçlı bir adamla içeri geldi. Adını nereden bildiğimi, adam ona adıyla seslenince hatırladım.

Sırma... Benim güzel olanım...

Titreyen ellerim onunkileri bulunca rahatladım. Doktorla yan yana durup bana baktılar. Doktor elindeki ışığı gözüme tutunca gözümü kapattım ve başımı çevirdim. Sonra kulağına

taktığı hortum gibi bir şeyin ucunu göğsüme koydu ve işaret parmağıyla susmamı işaret etti. Bunu benden çok yanında çılgınca kıvranan kadın için yapmıştı.

Derin bir nefes alıp gülümsediğinde Sırma kıkırdayıp yerinde zıpladı ve adamın beline sarıldı. Adamı hatırlıyordum ama hayal meyal. Sanki bir rüyadan fırlamış gibiydi. Ona dair anılarım silikti. Ama Sırma'yla yaşadığım her detay ona baktıkça film şeridi gibi beynimin içinde dönüp duruyordu. Sadece neyin gerçek neyin hayal olduğunu çıkaramıyordum. Hepsi, unutamadığım parlak bir rüya gibiydi. Bütün anılarım öyleydi. Sanki bir oyunun başlaması gibi renkler hızla beynimin içine dökülüyor ama hangisini dikkate almam gerektiğini bilmiyordum. Adımı bile düşünmem gerekmişti.

Yine de ilk defa bana böyle güzel gülümsediğini biliyordum. Daha da güzeli kahkaha atıyordu. Başıma bir öpücük kondurunca gülümsedim ama yanaklarım bile ağrıyordu. Acıkmıştım. Susamıştım. Her yerim ağrıyordu. Uzun bir uykudan uyanmış gibi hissediyordum ama bu uykusuzluk da neydi? “Sonunda,” deyip yanıma oturduğunda annem içeri girdi. Sanki bütün bilgilere sahiptim ama nereden bildiğimi çıkaramıyordum. Yatağa yürürken doktora bakıyordu. Onu görmek karnımda bir ağrı hissetmememe sebep oldu. Sebebini bilmesem de sadece annem olduğunu hatırlıyordum.

“Neler oluyor, Sırma? Çılgılığına koştum,” dedi ve sonra gözlerini bana dikti. Eliyle ağzını kapatıp ağlamaya başladı. Bana bakınca hep yaptığı gibi. Etrafımdaki insanlar hep ağlıyordu. “Şükürler olsun,” dedikten sonra yine ağlayarak odadan çıkışını izledim. Uyanmama sevinmemişti tabii. Ama başka bir duygunun habercisi de olabilirdi bu. Sevinmek gibi. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Daha önce neyi düşünmüştüm ki?

Beyaz saçlı adam hortumlara bakıp bir şeyler yaptıktan sonra gitmek için kapıya yöneldi. “Ben Mehmet’e haber vereceğim. Sen de yanından ayrılma, kasılmaları başlarsa haber ver hemen. Şimdilik sadece su ver.” Sırma heyecanla başını aşağı yukarı sallayınca saçları dalgalandı. Adam kapıya doğru ilerlediğinde babamı gördüm. Doktor bir an duraksadı ve “Ben

de sana geliyordum,” deyip duyamadığım birkaç şey anlattı. Babama dair zihnimde canlananları görmek gözlerinde ilk defa bana bakarken başka bir şey gördüğümü fark etmeme neden oldu. Adını bilmediğim ve kesinlikle daha önce onda görmediğim bir duygu. Beynimin içinde gezinen adamın bakışları aynı değildi.

Herkes çıktıktan sonra Sırma gözlerini kısıtı ve elini yanağıma koydu. İlk defa onu bana karşı böyle sevgi dolu görüyordum. “Ne oldu?” diye sorduğunda avucuna baktım. “Ağrıyor-sa dokunmayacağım.” Elini hızla çekince yanağım üşüdü ama bir şey diyemedim. “Sen ne zamandır uyanıksın?” diye sorunca omuzlarımı kaldırıp geri indirdim. Az önce uyanmıştım. Yanımdaydı. Neden bunu soruyordu? “Yani uyanmadan önce falan bir şey mi hissettin?”

Bir rüya görmüştüm ama hatırlamıyordum. Silik görüntüler vardı. Sadece onun bana dolanan kollarını hatırlıyordum. Bir de kan vardı. Çok fazla kan. Kanı hatırlamak beni huzursuz etti.

Yanıma oturup bana çok uzun süredir uyuduğumu söyledi. Sağlığım iyiymiş ama neden bunca şeye bağlı olduğumu anlamıyordum. Sadece su içmek ve konuşmak istiyordum. Konuşsak söyleyecektim ama sesim çıkmıyordu. Bir de... konuşmak istemiyordum sanırım. Konuşursam anlaşılırdı. Neydi ama bu? Saklamak istediğim bir sır var gibi hissediyordum ama bunun ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Ayrıca o benimle böyle güzel ilgilenecekse hep hasta olabilirdim.

Bir süre sonra beyaz saçlı adam yanında biriyle gelip bedene bağlı hortumları çıkarırken Sırma bir köşede eliyle yüzünü kapatıp arkasını döndü. İşleri bitince beni duşa götürdüler. Çıkınca üstümü giydirdiler. Yaşlı adamın yanındaki daha genç adam tüm bunları yaparken bana yardım etti. Çok uzun bir süre yatakta olmak böyle mi hissettiriyordu? Çok daha iyi hissetmem gerekmiyor muydu? Aklıma bir sürü soru geliyordu ama konuşmak istemiyordum.

Sadece Sırma gitmesin istiyordum. Neden içimde o gidecek gibi bir his vardı ki? Son hatırladığım bir otel ve bizimle eğlenen insanların olduğuydu. Ne ara bu lanetli yere dönmüştüm?

Diğer sorun bedenimdi. Bu beden bana ait gibi hissetmiyordum. Vücudum çok... büyüktü. Beni ayağa kaldırmak için iki kişi yardımcı oluyordu. Oysa tek kişi kaldırabilirdi beni? *Çok uzun zaman önce. Ya da dün...* Sanırım birileri filmlerdeki gibi deney yapmış ve ruhumu bu bedene hapsetmiş olabilirdi. Zaman benim için başka bir döngüdeydi. Dün aynı zamanda yıllar önceydi.

Başım ağrımaya başladığında ağrıyan kollarımı başıma götürdüm. Doktor bunu anlayıp kolumdaki ince boruya bir yenisini bağladı ve kısa bir süre sonra uykuya daldım. Rüyalarım beni rahatsız etmeye devam ediyordu. Bildiğim her şey iç içe geçmiş kümeler hâlinde üzerime gelmeye ve beni anılarla dolu bir girdabın içine sürüklemeye devam ediyordu. Uyudum, uyandım. Bu defalarca oldu. Bazılarında gündüz, bazılarında geceydi ama yanımda hep aynı kadın vardı. Bazen yeşil gözlerine bakarak uyanıyordum, bazen de sırtına yayılmış saçlarını izleyerek. *Sırma. Sırma. Sırma.* İçimden tekrar ettikçe silik anılar daha da artıyordu.

Sonra tekrar uyandım. Bu sefer daha iyi hissediyordum. Yanındaki insanlar hep değişse de Sırma hep aynı kalıyordu. Ona dair hatıralarım hep bulanık olsa da diğerlerine oranla daha netti. Bazen üzerinde beyaz bir gelinlikle, bazen de güzel bir elbiseyle dans ederken... Emin olduğum tek şey bu anıların içime taze bir bahar havası gibi dolduğuydu.

“Beni hatırlıyorsun, değil mi?” Kimse yokken Sırma yine o bakışı yaptı?

Konuşmadığı bir şeyler vardı ve benden şüpheleniyordu. Sakladığım her neyse dile getirmemi beklediğini düşündüm. Anılarım beynimin içinde dolaşüyor, içimden bir ses *seni nasıl unutabilirim ki* diye çığlık atıyordu. Başımı hızla aşağı yukarı salladım. Gülümsemesi bir nefes gibi aydınlattı odayı. Dudakları her yukarı kıvrıldığında daha uyanık hissediyordum. Aynı zamanda daha rüyada. Anılarımdaki Sırma bana bu kadar gülümsemiyordu. Her ne oluyorsa bana bu kadar iyi davranmasına seviniyordum. “Burada olmayı sevmediğini biliyorum. Biraz daha dayan sadece. Söz veriyorum, sonra gideceğiz.” Duraksayıp

cevabımı bekleyince başımı olumlu anlamda salladım. “Tabii istersen?” dediğinde kaşlarımı çattım. Neden istemeyecektim ki? Hoşuma gitse de davranışları ve söyledikleri biraz... tuhaftı.

Sonra farklı bir doktor daha geldi ve benimle konuşmaya çalıştı. Genç bir adamdı. Sırma'nın ona Uğur diye seslendiğini duydum. Giderken onun omzuna dokunması yattığım yerden fırlama hissine neden olsa da hareket edemiyorken yapabildiğim tek şey nabzımın yavaşlamasını beklemektir. Benimkiyle aynı tondaki saçları, renkli gözleri ve kaliteli gözlüğüyle odada dolaşarak başucumda duran makinelere baktı. Ciddi duruşu Sırma çıkınca bozuldu ve omuzları düştü. Gözlerindeki yorgunluk bana bakınca arttı. Elini omzuma dostane bir şekilde koyup derin bir nefes alırken gözlerini bir anlığına kapattı. Onunla ilgili hiçbir anım olmamasına rağmen bana bu kadar samimi hissettirmesi tuhaftı.

“Uğur benim adım,” dedi gözlerini açtığı anda. “Seninle uzun zamandır ilgileniyorum.”

Onunla yalnız kalmak beni kötü hissettirmemişti. Aksine uzun zaman sonra sevdiğim biriyle karşılaşmak gibiydi. Birkaç soru sordu. Adım, ne hissettiğim, neden konuşmadığımı gibi... Hiçbirine cevap vermeyince bir süre sonra odadan çıkmaya karar verip arkasını döndü. Birkaç dakikanın ardından odaya Sırma girince yeniden rahatladığımı hissettim.

“Aras?” diye bana seslendiğinde zaten ona bakıyordum. Başımı iki yana sallayınca gülümsedi ve elimi tuttu. “Neyse, en azından adını hatırlıyorsun.” Sonra başka bir yere bakıp dudaklarını ısırdı. “Peki, senin karın olduğumu hatırlıyor musun?” Gözlerim açıldı ve başımın ağrımına sebep oldu. Demek gelinliğiyle koluma girdiği anılardaki damat bendim. Turnayı gözünden vurmuş olmalıydım. Şaşkınlığım geçip kaşlarım tekrar inince yanaklarımdaki ağrı gülümsediğimi anlamamı sağladı. Başımı aşağı yukarı salladığımda derin bir nefes verdi ve sevindiğini belli eden bir hareketle doğrulup ellerini önünde birleştirdi.

Sonraki birkaç gün yanıma insanlar gelip gidiyor ve benimle konuşuyorlardı. Adının Cenk olduğunu hatırladığım adam elini öne uzatıp bekleyince bir şeyler yapmam gerektiğini anlıyordum

ama ne yapmam gerektiğini anımsamıyordum. Sadece anılarımda mutlu bir ifadeyle olduğunu görüyor ve hayali biri olmadığı için mutluluk duyuyordum.

Sonraki günlerde Sırma beni oturtup su ve çorba içirmeye başladı. Neden öyle olduğunu bilmesem de ellerimin büyüklüğü beni şaşırtıyordu ama kaşık tutmam için hâlâ fazla güçsüzlerdi. Gün içinde bir adam gelip bedenimin her kısmını tek tek büküyor, hareket ettiriyor ve gerilen kaslarımı rahatlatmamı sağlıyordu.

Birkaç gün sonra kendi kendime oturacak hâle gelmiştim.

Artık üzerimi kendim değiştirebiliyordum ki bu iyiydi çünkü birileri sırtımı görecekt diye ödüm kopuyordu. Birileri her üstümü değiştğinde Sırma arkamda kalıyordu ama onun da görmesini istemiyordum. Sırtımda ne vardı ki?

Çizikler.

O adamın yaptığı. Mavi gözlü adamın. Neden yapmıştı ki?

“Aras.” Sırma saçlarımı tarayıp onları şekle soktuğu bir gün bana soru sorarcasına baktı. “Kaç yaşındasın?” dedi aniden. Soru basitti. Cevabı da öyle. Ama düşüncelerimde bir tutarsızlık vardı. Yine anılarım birbirlerinin içine giriyor ve bana bir yalanı fısıldıyorlardı.

Altı.

Fark etmeden havaya kaldırdığım ellerim Sırma'ya bunu benden habersiz söyler gibi hareket etti. Bu bir yalandı. Ben altı yaşında olamazdım. Bu beden küçük bir çocuğa ait değildi ama gerçek yaşımı bilmiyordum. Sanki altı yaşımdan beri uyuyordum da bana hatırladığım hayatı yaşayan bir adamın anılarını yüklemişlerdi.

Yine de hâlâ konuşmuyordum. Uyandığımdan beri geçen üç haftada ben bile içimde kendime ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ne zaman konuşacak olsam içimden bir ses bir sırrı ortaya çıkaracakmışım gibi davranıp susmama neden oluyordu. Bir hafta sonra ayağa kalkabilecek hâle gelmiştim. İki kişi beni ayağa kaldırıp yürümeme yardım ediyordu. Bunlar bazen hemşire olduklarını öğrendiğim iki genç adam, bazen Sırma ve adının Uğur olduğunu duyduğum doktor, bazen de Pınar ve Cenk

oluyordu. Pınar ve Cenk'le yürümek çok eğlenceliydi. Bazen beni unutup şimdiki gibi tartışmaya başlıyorlardı.

“Sen öyle san?” dedi Pınar bağırarak dururken. “Seninle şimdi evlenmek istemememin seni sevmemle ne alakası var?” İkisi de benden bir adım öne geçerken hâlâ kolumu tutuyordu. Kollarım önde ben gerideydim.

“O zaman neden kabul etmedin?” Cenk'in sinirli olduğunu belli eden kaşları kalp kırıklığını anlatıyordu.

“Çünkü daha sevgili olalı birkaç ay oldu ve ben daha yeni yeni arkadaşım olmadığını kabulleniyorum.”

“Çünkü korkak bir kız çocuğu gibi davranmak işine geldi.”

“Asıl sen bir çocuk gibi davranıyorsun.”

İkisinin de sesi gitgide yükseliyordu.

“En azından bu çocuk seni tüm hayatını birlikte geçirecek kadar seviyor.” Cenk kendini işaret ederek bağırırken kolumu bırakmıştı. Gözlerim açılırken sesimi çıkaramadım.

“Öyle mi?” Pınar da kolumdan çıktığında önce sendeledim ve güçsüz bacaklarımı sıkmaya çalışıp ellerimi aşağı indirerek dengemi sağlamaya çalıştım. “Asıl bu korkak seni daha çok seviyor,” diye bağıldıktan sonra bir an durup birbirlerini öpmeye başladılar. Şaşkınca ağızımı açıp elimle ağızımı kapatırken dengem sarsıldı ve geri geri gitmeye başladım. Tam yere düşeceğim sırada Cenk durumu fark etti ve Pınar çığlık atarken son anda beni yakaladı. Kısa süre sonra az önceki an yaşanmamış gibi ciddi bir şekilde beni kaldırıp yürütmeye devam ederlerken yere bakıyorlardı. Ardından ikisi de birbirine bakıp kahkaha atmaya başladı.

Pınar bir ara yerinde durup telefonu öne, yukarı uzattı ve kamerayı açıp bizi göreceği şekilde tuttu. Saçlarım dağınık, gözaltılarım çökmüş ve zayıflıktan yanaklarımdaki tüm kemikler ortaya çıkmıştı. Kendimi bir an yaşlanmış hissettim. Kaç yaşında olduğumu düşününce aklımda hep aynı rakam ışıkları bir levha gibi karşımda belirdi. Altı.

Ama başka bir düşünce bunun böyle olmadığını söylüyordu.

“E, biraz gülsene.” Pınar gülümseyince onu taklit ettim. Birkaç kere aynı kareyi çektikten sonra telefonu tekrar cebine

koydu. Bunu sürekli yapıyordu. Elimde telefon tuttuğuma dair bir anı canlanırken benimkinin nerede olduğunu düşündüm.

Bunca iyi şeye rağmen içimde bir ses bana bir tuhafılık olduğunu söylüyordu. Neden böyle düşündüğümü bilmesem de hissediyordum. Herkes tuhaftı. Babam bile. Bir gün Sırma'yla yürümeye çalışırken bana yardım etti. Bir elimle ona, diğer elimle duvara tutunuyordum. Sırma sadece izliyordu. Doktorlardan biri bir elimle duvara tutunmanın güçlenmeme yardımcı olabileceğini söylemişti. Babam bana iyi davranıyordu ama anılarım tam tersini söylüyordu çünkü bakışlarında bir değişiklik vardı ve her zaman gördüğümden farklıydı. Sanki beni görmeye artık katlanabiliyordu.

Sırma bana sorular sormaya devam ediyordu ama ben başımı sallamakla ya da omuz silkmekle yetinmesine neden olan cevaplar veriyordum. Bunun ona yetmediğinin farkındaydım ama bir şey saklamam gerektiğini biliyordum. Konuşursam anlaşılacaktı ama bunu kendim bile çözemiyordum. Hafızamda eksik şeyler vardı. Buraya nasıl geldiğim gibi mesela. Sırma'ya bunu sormak istiyordum ama... Ah! Her şey aynı kapıya çıkıyordu. Anlamam için sormam, sormam için konuşmam, konuşursam saklamam gereken bir şeyi ifşa etmeme neden olacak bir döngüde sıkışıp kalmıştım.

Akşamüstü ablası geldi. Deniz anılarımdaki gibi sinirliydi. Sırma'yla sürekli atışıyorlardı. Başta benden nefret ettiğini sanıyordum ama o... herkesten nefret ediyordu. Özellikle de babasından. Sanırım onun Sırma'yla konuşmasını istemiyordu çünkü ne zaman Sırma'ya bir şey söylese araya girip babasını kızdıracak bir şey söylüyordu. Sırma bunlar için bana iğneli laflar söylemişti. Lafın gelişi gibi ilginç bir olaydı bu da. Lafın gelişile ilgili aklımda anılar canlanıyordu ama net değildi. Kendi hayatımı yeniden öğreniyor gibiydim.

Cenk de şakalar yapıp elini sürekli havaya kaldırıyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Neden bunu yapmaya gerek duyduğunu da. Ayrıca şaka yapan kendisiydi ama insanlar buna güldüğü için şaplağı yiyen bendim. Pınar bana eskisinden farklı davranmadığını düşündüğüm tek kişiydi. Yerimde

kımıldandığım an herkes bana bakıp endişeyle beni izlerken o yanımdan geçip *hızlı ol* diyebiliyordu. Son kez beni yürütüp bahçede tur attırırken kolumu aniden bırakıp sendelememe neden olmuştu ve elini uzatıp çekerek ona tutunmama engel olmuştu. Ağır ağır yürüyerek peşinden bizimkilerin yanına dönünce Sırma ona kızdı ve hızla yanıma gelip beni tuttu. Yalnız yürümek beni korkutsa da bunu tek başıma yapabileceğimi anlamak beni rahatlatmıştı çünkü tuvalete giderken bile yanımda birilerinin olmasına gerek yoktu.

İnsanlarda fark ettiğim başka bir şey daha vardı. Sanki her şey yolunda gibi davranıp bana hiçbir şey anlatmıyorlardı ama ben bir terslik olduğunun farkındaydım. Her uyduğumda görüyordum ama bunlar gerçek mi, değil mi, anlamıyordum. Birinde Sırma'yı öptüğümü gördüm. Eğer bu gerçekse bana kızacağını hissediyordum ama evliysek buna neden kızacaktı ki? Bunu hatırlayıp gülümsediğimde sıradan bir akşamüstüydü. Sırma elini sallayıp dikkatimi daldığım yerden kendine çekince düşüncemi okuyup okumadığını anlamaya çalıştım.

Tarık Bey Sırma'nın yanında oturmuş, ciddiyetle bana bakıyordu. Bir şey söyleyeceklerinden emindim ve her nedense bu beni korkutuyordu. Sırma'nın gideceğini mi söyleyeceklerdi yoksa? Bundan neden korkuyordum ki?

"Aras, muhtemelen neden bu hâlde olduğunu merak ediyorsun." Bu daha çok bir soru gibiydi. Cevabını bildiklerini düşünüp tepki vermedim. Birbirlerine baktıklarında gözlerimi kıstım. Sırma yanıma gelip elimi tuttu ve derin nefesler alıp boşta kalan eliyle bacağımı teselli verircesine okşamaya başladı. Artık koltuk değnekleriyle yürüyebildiğim için ona sarılamadığım hakkında dert yanıyor ve her fırsat bulduğunda elimi tutuyordu.

"Bir süre önce bazı sebeplerden dolayı psikolojik olarak bir travma atlattın. Bu, sende açıklasam da anlamayacağın birtakım şeyleri tetikledi ve uykuya daldın. Uzun bir uyku." Bir çocukla konuşuyormuş gibi anlatışı sinirlerimi bozmuştu. "Yaklaşık dört ay," deyip sustuğunda kaşlarımı çattım. Nasıl yani? Dört aydır uyuyor muydum? "Şu an iyisin ama korkmana gerek yok. Sadece eskiden konuşmamazlık yapmazdın."

Sakın belli etme! İçimdeki ses yine konuştu. Bunu hep söylüyordu ama ben neyi belli etmemem gerektiğini bilmiyordum. Ellerimle koltuktan destek alıp ayağa kalkınca Sırma da ayaklandı ama doktorun fısıldadığı bir şey onu durdurdu.

Hissettiğim şeye isim veremiyordum, belki de ne olduğunu bilmiyordum. Yerimde durmak istemiyordum çünkü zaten bunca yıl yerimde sayıp durmuştum. Elimin altında hareket eden koltuk değnekleri beni rahatsız etmeye başlayınca onları bıraktım. Tek istediğim bir şey yapmaktı. Geçmişim ve geleceğim birbirine giriyor gibi hissedince olduğum yerde durdum.

Aylar süren bir uyku... Kayıp giden onca zaman... Daha fazlası vardı. Bu aylardan ibaret değildi, ben... yıllarımı kaybetmiştim. Her şey küçüktü. Ellerim ve bacaklarım fazla büyüktü. Ulaşamayacağım yerlere ulaşabileceğimi hissedip büyümüş ellerimi uzatıp ağaçtaki yaprağı tek hamlede çekip kopardım. Buna gücüm yetmezdi benim. Öyle olması gerekiyordu.

Sırma ve doktorla yaptığımız konuşmayı düşünüyordum. Bir kere uyumuştum ve artık bu bedene ait olmayan bir ruhtum. Bu bedeni ödünç almış gibi hissediyordum. Etrafımda bir tur dönüp boş olan bahçede peşimden gelen kimse olmadığı için yere oturdum.

Anılarımdan daha küçük görünen ön bahçedeydim. Karanlık gökyüzüne bakıp bir anda yorulduğumu hissettim. Bu bedenden çıkmak istiyordum. Bir çıkış noktası olmalıydı, ben bu kadar büyük değildim. Bedenim daha da büyümeğe başlıyor gibi gelince elimi vücudumda gezdirdim. Yoktu, bir tane bile çıkış yoktu. Ellerimi boğazıma götürüp çıkmaya çalıştım. Bu büyük et yığınının kurtulmam lazımdı ama başaramıyordum.

“Ne yapıyorsun? Dur!” diye bağırdı biri. Babamın sesiydi. Çimenleri ezen hızlı adımlarla bana ulaştığında ellerimi tutup kendine çekti. “Aptal. Kanatmışsın.” Kollarımı çekip ondan kurtulmak istedim ama olmadı. Çok güçlüydü ama aynı zamanda güçsüzdü de. Artık elleri o kadar sıkı tutmuyordu. Ben miydim güçlenen, yoksa o muydu zayıflayan...

Ellerinden kurtulup ayağa kalktığımda onu itekledim ve geriye doğru giderken şaşkınca onu izledim. Bunu yapamazdım. Beni bunun için cezalandıracaktı. Bunu neden düşündüğümü bilmesem de böyle düşünüyordum. Bir el koluma yapışıp beni kendine çevirdiğinde irkilip geri çekildim ve Sırma eliyle şok içinde ağzını kapatırken onu izledim. Kollarını tekrar bana uzattığında bana dokunmasına izin vermedim. Bana söylemediği her neyse bana zarar vereceğinden korkuyordum ama Sırma bunu yapmazdı. Bana zarar vermezdi.

“Ne yaptın ona?” Bahçenin diğer tarafından gelen Uğur’un her zamanki resmi tavrı sinirden kaybolmuştu. Babam değildi bunu yapan ama onu savunamadım. İçimdeki ses onun bunu hak ettiğini söylüyordu. Konuşabilsem bile sesim çıkmayacaktı zaten. Sırma aynı soruyu tekrarlarken onun üstüne yürüdü. Uğur bana sakın olmamı söyleyip koluma girmeye çalıştı. Oradan kaçıp uzaklaşmak istedim ama Sırma’yı babamla yalnız bırakmamam gerektiğini biliyordum.

“Ben bir şey yapmadım. Onu böyle buldum.” Sırma’ya bağırırken ensemden yayılan bir sinir çenemin kasılmasına neden oluyordu.

Sırma ona inanmadı. Kimse inanmadı. Ne Uğur ne Tarık ne de seslere koşan annem. “Ne istiyorsun sen be?” diye bağırıp onu iteklediğinde babam önce tepki vermedi. “Aylardır uyan-sın diye bekliyorum. Amacın ne senin? Tekrar mı uyusun? Ben sana güvenemeyecek miyim!” Sırma sürekli babamı iteklerken bir adım bile geri gitmedi. Sadece bana bunu onun yapmadığını söyleyip kendini aklamaya çalışıyordu. Bıkkınlıkla Sırma’ya kendini ifade etmeye çalışırken biz de onları izliyorduk. Babam bu sefer daha güçlü bağırdı.

“Sana bir şey yapmadım dedim.” Babamın sesi karanlıkta kükreyen bir canavarın sesi gibi yayıldı bahçede. İkinci kez söylemeyi sevmezdi.

Sırma’yı omuzlarından iteklediğinde dokunmaya bile kıyamadığım kadın arkasındaki çiçek fidesine takılıp düştü. Ensemdeki his kendini daha da sert hissettirirken burnumdan soluyordum. Kolumdan tutan Uğur’un elini itip öne çıktım ve babama doğru yürüyüp bir yumruk attım.

Bendim ama aynı zamanda değildim. Yine de bu bedene onu sarsacak gücü barındırdığı için minnet duydum. İki büküm olup tekrar doğrulduğunda çenesini tutunca aynı anda hem korktum hem de rahatladım. O his ensemde doğru geri çekildi ama yine de tamamen gitmemişti.

“Sakın bir daha ona dokunma.” Sesim beklediğimden sert çıkınca neyi saklamam gerektiğini anlamıştım.

Herkesin gözü sonuna kadar açılırken, her zaman kızgın gözlerle bakan babamın bile, bu yaptığıma pişman oldum. Sırma yerden kalkarken gülümsüyordu. Öyle bir gülümsüyordu ki zamanın burada donup kalmasını istedim. Anılarımda hiç olmadığı kadar mutluydu hem de. Bunun onu bu kadar sevindireceğini bilsem daha önce yapardım. Neden bunu saklamak istediğimi anlamasam da büyümüşüm. Ama buna hazır değildim. İçimdeki aynı ses yine yankılandı ama çok geçti.

Belli etme demiştim, aptal!

Bir şey yapmam lazımdı. Kendimi açık etmemeliydim. Sebebini bilmediğim bir şüphe dizlerimi bükte. Yere oturup başımı iki elimin arasına aldım. Herkes bana çok tanıdık geliyordu ama bir o kadar da yabancıydı. Babam anılarımda beni korkutuyor ama gerçekte normal davranıyordu. Anıl ve Tarık Bey’in hayatımı kurtardığını bilsem de içimde onlara karşı bir şüphe vardı. Sırma farklıydı. Sadece o gerçekten mutluydu ama anılarımda onun arkasından ağladığımı hatırlıyordum. Herkes farklı bir şekilde bana zarar vermiş gibiydi. Korkmuyordum ama hatıralarımdaki kendim gibi davranmaya karar verdim.

Yere diz çöktüm ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Beni onlara verme.” Kime ne için vereceklerdi beni? Hatıralarım gözlerimin önünde akıyor ve dayanılmaz bir belirsizlik sanki beynimin içine üflüyordu. Başımı iki elim arasına aldım ve sinirle, ağlayarak, gülererek, akla gelecek her şekilde aynı şeyi tekrarlardım. “Beni onlara verme.”

Sırma eğilip nazik dokunuşuyla omuzlarıma dokununca biraz geç de olsa ürperir gibi yaptım.

“Al işte. Beğendin mi yaptığını?” diye bağırdı. Hatıralarımda bu sesi duyduğuma dair biz iz aradım ama hiç bağırdığını

duymamıştım. Sadece bir kadını öpmemle ilgili bana kızdığını hatırlıyordum ama onda bile bu kadar sinirli değildi. Ben onu aldatmış mıydım? Zampara biri miydim ben? “Aras,” dedi elleri omuzlarımdan yanaklarıma kayarken. “Lütfen bana bak,” dediğinde başımı titreterek gözlerimi ona çevirdim. Dişlerim sahte bir takırtıyla birbirlerine çarptı ama Sırma öyle endişeliydi ki işte şimdi gerçekten kafamın içindeki görüntüler gibi görünüyordu.

Titremeye devam ederek ellerini tuttum. Uğur iki koltuk altımdan tutup kaldırıncı dizlerimi düz tutmakta zorlanıyor gibi hareket ettim. Sırma ellerimi bırakmadan bir kolumun altına girdi ve kolumu omzuna doladı.

“Bir şey söylesene,” dedi babam. “Benim yapmadığımı söylesene.”

Sesim titreyerek dudaklarımdan arasından dökülürken Sırma kaşlarını daha çok çattı. “Yok. O yapmadı,” dedim korkulu bakışlarla. Doğruydu ama Sırma bana inanmadı. Uğur da.

“Kapa çeneni.” Sırma artık bağırmasa da kızgınlığını derinden belli eden bir tonda konuştu. “Sakın ona yaklaşayım deme.”

Babam ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Ben de sesimi çıkarmadım. İçeri doğru yürüyüp odama çıkarken beni yürüttüler. Ben hâlâ ara ara kasılıp irkiliyor gibi yaptım. Nefes nefese kalmak zor olmadı çünkü kaslarım o kadar uzun süre yatmaktan hamur parçasına dönmüştü ve yorulmam hızlı olmuştu.

Sırma beni sakinleştiren cümleler söylüyor, sürekli bacaklarımdan nasıl hareket edeceğini söylüyordu. Yavaş. Önce sağ. Şimdi sol. Bakışları öne eğik olsa da omzuna sardığı kolumun üstüne gözyaşları aktı. Tam omzuna silecekti ki kolumu görüp vazgeçti. Diğer tarafında da ben vardım. Kararsızlıkla tekrar önüne bakınca bir anda bir sürü görüntü sıralandı zihnimde.

Başını önüne eğip ağladığı görüntüler. Ama üzgün olmaktan çok çaresizlik vardı duruşunda. Hepsinde de ona seslendiğimden birden gülümsüyor ve ben onları fark etmemişim gibi gözlerini siliyordu. Ama hatırlıyordum. Bu ağlamak değildi, canı yanmaktı. Zihnimdeki Aras’a kızdım o an.

“Sırma?” dediğimden avcunun içini hızla yüzüne götürdü ve bütün suratını sıyırdıktan sonra bana baktı. Gülümsüyordu.

Anılarımdaki gibi. Gülümseyince bu kadar güzel olan bir kadına hiç yakışmıyordu o yaşlar. Yanakları kızarmalıydı, gözleri değil.

“Efendim.” Benden cevap alamayınca tekrar önüne döndü ve adımlarımı izlemeye devam etti.

Ne cevap vereceğimi bilemeyip “Beni onlara vermezsin, değil mi?” dedim anılarımdaki gibi. Ama bu sefer ses tonum farklıydı. Sanki daha büyük gibi.

“Tabii ki vermem.”

Belimde beni destekleyen elini biraz daha kendine çekti ve bütün bedenimi kendine yasladı. Uğur artık sadece kolumdan tutuyordu. Yine de avcumun içindeki elinin neden bu kadar sıkı olduğuna anlam veremedim. Sadece destek olmaktan farklıydı bu. O da titriyordu çünkü.

Bir an göz göze gelince dudağının kenarı kıvrıldı ama bir şey söylemeden beni odama götürmeye devam etti. Merdivenleri neredeyse beş dakikada çıkmıştık. Artık zaman benim için kısıtlı bir ihtiyaçmış gibi kullandığım her ânı sayıyordum. Bir kol saati takmak istiyordum.

Nihayet yatağıma uzandığımda Uğur elinde bir ilaçla gelip pamuğa döktü ve boynumdaki tırnak izlerinden iplik gibi sızan kanı sildi. Bunu yaparken arada bir vücudumu bilerek kasıyordum. Her seferinde Sırma elimi daha sıkı tutuyor, dudakları sanki acıyı kendi yaşıyor gibi kasılıp gevşiyordu. Uğur işi bitince uzaklaştı ve kapıda durup bir şey söyleyecek gibi ağzını açtı. Sonra her ne söyleyecekse yutkunup içine attı. Oda arkamızdan kapanır kapanmaz Sırma yanıma oturdu.

Ellerini alnıma koyup tüm saçlarımı geriye itti ve alnıma bir öpücük kondurdu. Öyle zarif öyle narindi ki kırılgan olan o mu yoksa ben mi, bilemedim. Bir süre gözlerime şefkatle bakıp gülümsedi.

“Artık konuşacak mısınız?” dedi. Kızgın gibi değil de bunu gerçekten merak ediyormuşçasına öne eğdi başını. Başımla onu hafifçe onayladım. “İyi olmadığını biliyorum ama...”

“İyiyim,” dedim fısıldayarak. Sesimi bir çocukla konuşuyormuş gibi yapmaya çalıştım ama artık doğal gelmiyordu bu. “Biraz boğazım acıyor.”

“Yorgun olduğunu biliyorum. Dinlenmeye bak sen. Babanı da kafana takma.”

“O yapmadı. Ben yaptım,” dedim bir anda ama sesim fazla savunmacı çıktı. “O yapmadı,” diye tekrarladım kaşlarımı korkuyla kaldırarak.

“O yokken korkmana gerek yok. Sana zarar veremez bir daha. Özür dilerim ben...”

“Senin suçun değil.” Kahretsin! Şu sesimi kontrol etmem lazımdır. “Ben yaptım.”

Gözleri kahrolur gibi bir şüpheyile gezindi üzerimde. “Neden?”

“Bilmiyorum. Korktum sadece.”

Derin nefesler almaya çalışarak dudaklarını ısırıp ve bakışları etrafında gezindi. Birkaç kere ağzını açıp bir şey söylemek istedi. Sonunda gözlerini kapattı ve yere baktı. “Eskiden kendine zarar vermezdin.”

Başımı ondan uzağa çevirip dişlerimi sıktım. Evet, galiba yapmazdım. Zaten eskisi gibi değildim de ama söyleyemiyordum. Önce emin olmam lazımdı. Bana her dokunuşu rahatlatan bir dalga gibi yayılsa da onu hatırlayan bu bedendi, ben değil. Gözlerimi kapatıp nefes alış verişlerimi yavaşlattım. Sonunda yatak Sırma'nın ağırlığının yok oluşuyla hafifçe sarsıldı. Parmak ucundaki ayak sesini uzaklaşırken dinledim.

Kapı hafifçe açıldığında tekrar ona baktım. Sadece bir saniye görmüş olsam da başı öne eğikti yine. Omuzları sarsılıyor ama sesi çıkmıyordu. Arkasında kalan koluyla ışık düğmesine dokundu ve odayı karanlık içinde bıraktı. Kapıdan sıyrılan bir şeylerin sesini duydum, hemen ardından altından sızan ipliksi ışık bir karanlıkla ikiye bölündü. Kapının önüne oturmuştu.

Dudaklarımı sıkıp tekrar tavana çevirdim bakışlarımı. Anılarım öyle karışık, öyle dolanıktı ki hiçbirini sıraya koyamıyordum. Zaman bükülüp iç içe geçmişti sanki. Kafamın içinde bir ses belli etme deyip duruyordu ama sebebini bilmediğim için sinirleniyordum.

Yanımda bir telefon titreyip ışığı tavana yansıyınca başımı çevirdim. Bu benim telefonum olmalıydı. Sehpaya uzanıp almaya çalışırken sırtım ağrısa da aldırmadım. Gelen mesaja tıkladım.

Cenk ve Pınar'dan bir fotoğraf gelmişti. Biraz yukarı çıkınca farklı günlerde çekilmiş farklı fotoğraflar karşıma çıktı. Bana sürekli böyle mesajlar atıp duruyordu anlaşılan ama telefonum olduğundan bile haberim yoktu.

Sonra çıkıp Sırma'ya attığım mesajlara girdim. Yanıtlanmamış bir sürü mesaj vardı. Kaşlarımı çatıp bunları ne zaman attığımı ve neden hiçbir zaman cevap vermediğini düşündüm. Hepsi de günaydın, iyi geceler, seni seviyorum içerikli mesajlardı. Onu seviyor muydum gerçekten?

Bu kadar seviyorsam neden anılarımda hep acı içindeydi. Belki de benim sevgim ona acı getiriyordu.

Mesajlardan çıkıp fotoğraflara girdim. Telefon yeni olmalıydı ya da ben fazla fotoğraf çekilmeyi sevmiyor olacaktım ki fazla yoktu. Hepsinin ortak yanı zihnimdeki bir noktadan alınmış gibi olmasıydı. Hatırlıyordum. Hepsinde Sırma'nın en güzel hâlleri vardı. Güzel bir manzara önünde, uyurken, saçlarını yaparken, sahilde, oyun oynarken... Hepsinde de mutluydu.

Sıkıntıyla nefesimi dışarı üfledim. Ona güvenebilir miydim, bilmiyorum ama tek bildiğim onun yanında daha rahat hissediyordum. Şimdiden gittiğine pişman olmuşum. Tek başıma kalkabilecek kadar uyuşuk olmasam kapısına giderdim. Bunu yaptığımı da zihnimde görmüştüm. Ama geçen ay mıydı, geçen yıl mı, hatırlamıyordum.

Düşüncelerim arasında uykuya daldığımda rüyalarımın hepsi Sırma'yla doluydu. Gerçekten mutluydu. Peki ya gerçek hayatta?

Gözlerimi zayıf bir kapı sesiyle açtığımda karşımda yine onu gördüm. Sakallı, yüzü neredeyse yetmiş yaşında görünse de vücudu benden daha genç duran adam hiç de sessiz olmaya çalışmayarak içeri girdi. Bir şey söylemeden beni başıyla selamlayınca gözlerimiz buluştu. Şüphesini saklama gereği bile duymayınca kaşlarımı korkuyla yukarı kaldırmaya zorladım.

Sanırım öğlen olmuştu. Hava soğuk olmasına rağmen dışarıda güneşli bir hava vardı. Artık anılarım biraz daha yavaş geçiyor

ve beni o kadar da rahatsız etmiyordu. En azından hepsi yerine oturmuştu. Başımı hafifçe çevirince kapı pervazına yaslanıp bizi izleyen Sırma'yı gördüm.

Sırma benim karımdı. Evlendik. Sonra bir yerde kaldık. Sonra o gitti. Ben buraya geldim.

Onunla ilgili her anım buruk bir mutlulukla gösteriyordu kendini. Sanki o olmasa daha kötü olacaktı ama o olunca da iyi değil gibi. Keşke neler hissettiğimi de hatırlayabilsem.

“Nasıl hissediyorsun?” Başımdaki ciddi bir sesle düşüncele-rimden sıyrılıp ona baktım. Gözlerim biraz bulanık görüyordu.

“İyiyim,” dedim küçük bir çocuk gibi konuşarak. Gözleri daha da kısıldı ve düşünceli bir şekilde notlar aldı.

Yanıma gelip gözlerime ışık tuttu, kalbimi dinledi, bileğimi tutup saatine bakarak bir şeyler saydı. Sonra tekrar notlar aldı.

“En son ne hatırlıyorsun?”

Başımı iki yana salladım. Sırma'nın gidişini hatırlıyordum. Buraya gelişim, onun beni buradan götürmeye çalışırken elin-de gördüğüm fotoğraf, babamın siniri ve bu doktorun babamın yanında oluşu. Artık anılarım anlamlı bir bütün gibiydi. Tam ağzımı açmıştım ki Sırma'nın acı dolu bakışlarını gördüm. Kal-bim de bir sıkışma kendini hissettirince dudaklarımı yaladım. Vereceğim cevaptan korkuyordu.

Yalan söyledim. “Bir oteldeydik.”

Böyle dediğim an gözlerindeki hüznün kaybolmasa da dudak-larındaki gülümseme kendini göstermeye başladı.

“Buraya geldiğini hatırlamıyor musun?” *Zorlamasana be adam!*

Başımı iki yana salladım.

Sonra birkaç şey daha sordu. Kaç yaşında olduğumu, anne-min adını, Sırma'nın adını, okulumu...

Hepsini hatırlıyordum ama hissetmiyordum. Sonra bir şey söylemeden çıktı.

O gider gitmez içeri Sırma girdi. Yatağın kenarına oturup elimi tuttuğu an derin bir nefes alır gibi hissettim. Aklımda ne varsa bedenimde ağrıyan neresi varsa unuttum. Bugün daha iyi görünüyordu. Gözlerindeki kırmızılık geçmişti. Saçlarını şekil-lendirmiş ve her zamanki spor kıyafetler yerine elbise giymişti.

“Birazdan kahvaltı yaparız. Sonra bahçeye ineriz, olur mu?”

“Sen kahvaltı yapmadın mı?” Çocuksu ses tonum tam da istediğim gibi çıktı. İçimden kendimi tebrik ederek gülümsedim. Sırma da gülümsedi.

“Sen olmayınca bana kimse kahvaltı tabağı hazırlamıyor.”

Burnumdan gülüp başımı pencereye çevirdim. Otelde ona kahvaltı tabağı hazırlamıştım, evet. Neleri sevdiğini bir kadına sorduğumu hatırladım. Kadın bana defalarca tekrarlatıp ezberlediğimden emin olmuştu.

“Mutlu muydun?” dedim bir anda ona dönüp.

Kaşlarını çatıp böyle bir soru sormuş olmama şaşırarak gözlerini kırıştırdı. “Neden böyle bir şey sordun?”

“Merak ettim.”

Sonra etrafa bakındı ve aklındaki düşünceleri savuşturmaya çalışır gibi başını iki yana salladı. “Açıkkası mutlu olduğum zamanlar da oldu. Üzüldüğüm zamanlar da... Ama artık sen buradasın gerisinin bir önemi yok.”

Gülümsediğinde çökmüş gözaltılarının kırıştığını fark ettim. “Yorgun musun?”

Bu sefer sinirlenmişti. “Aras, neden bunları merak ediyorsun?” Sesi yüksek çıkmasa da tepkiliydi. “Özür dilerim,” dedi bir an sonra omuzlarını düşürüp. “Belki şimdi hatırlamıyorsun ama benim yüzümden bu hâldesin. Galiba, sana yaşattığım şeye rağmen beni düşünüyor olman kötü hissettirdi. Ama hep böyleydin. En azından birkaç ay önce.”

Bir gülümsüyor, bir sinirleniyor, yüzü duygudan duyguya geçiyordu. Her şeyi hatırlıyordum ama hissettiğim tek şey onun beni rahatlatan dokunuşuydu. Sanki umurumda değildi bana yaşattıkları. Gerçekten de değildi.

Yine de temkinli olmamı fısıldıyordu kafamın içindeki ses. Ama kalbim onu üzgün görmenin acısıyla sızladı.

“Bahçeye gidelim mi?” dedim. İlk defa parka gitmek istediğimi söylediğim zamanki gibi ışıldadı gözleri.

Ayağa kalkıp bastonlarımı getirirken neredeyse mutluluktan zıplayacaktı. “Yakında bunlardan kurtulacaksın,” dedi geri döndüğünde.

Düşünceli bir tavırla doğrulup başımı iki yana salladım. “Onları istemiyorum. Sana tutunsam olur mu?”

Bir anda durup olduğu yerde çakılı kaldı. Cevabını biraz düşündükten sonra söylese de yüzündeki gülümseme ne olduğunu çoktan söylüyordu. “Olur, tabii.”

Elini bana doğru uzatıp yanıma yaklaştı ve iki elimi tutup beni hafifçe çekti. Ayaklarını benim ayaklarıma yasladı ve kaymamam için sabitlendiğimden emin olduktan sonra beni tüm gücüyle çekip ayağa kaldırdı.

“Bu sefer daha kolay kalktın,” derken başını yukarı kaldırıncaya gözlerimiz buluştu.

Nefesi yüzüme çarptı. Aramızda neredeyse hiç mesafe yoktu ve ben dengemi sağlamaya çalışırken bedeni benimkine çarptı. Ellerimi sıkıca tutup kahkaha atarken bir adım yana kaydı ve kolları bedenime dolandı. Sağ kolumun altına geçerken elini göğsümden ayırmadı. Sonunda ağırlığının bir kısmını ona verince yine neşeyle kıkırdadı.

Uyuşmuş bacaklarım sızlarken kendimi adım atmaya zorladım. Sırma yine her adımımı izliyor ve beni hem önden hem de arkadan destekliyordu. Merdivenlerden inerken omzumun üstünden geriye bakınca birkaç yardımcının elindeki çarşaf ve temiz yastıkla odama girdiğini gördüm. Sırma adım atmam için bekleyince solda boş kalan elimle tırabzana tutundum.

Merdivenin aşağısında annem bekliyordu ve ellerini dua eder gibi göğsünün önünde birleştirmişti. Yavaşça inip ona ulaştığımızda kollarını açıp bir şey söylemeden bana sarıldı. Tereddüt etmeden, hatıralarımdakinin aksine.

Bunu en son ne zaman yaptığını hatırladım. Çok eskidendi. Annemin bana sarılmaya çalıştığı ama bunu yaparken tereddüt ettiği bir anı gözlerimde canlandı. Bedenimin boyutu öyle olmasa da bunu altı yaşında yaptığını hatırlıyordum. Kendimi düşündüğüm her anının içinde zihnim bana altı yaşında olduğumu söylese de artık bundan emin değildim. Çünkü bedenim öyle olmadığını biliyordu. Hâlâ kaç yaşında olduğumdan emin değildim.

Yine de başımı omzuna koyduğumda hissettiğim yarı tedirginliğe rağmen bedenimi ele geçiren huzurdan kendimi alıkoyamadım. Birkaç saniye bunun tadını çıkardıktan sonra geri çekildi.

“Tam zamanında indiniz. Herkes burada. Dışarıda çok güzel bir hava var. Masayı da bahçeye kurduk.”

Herkes burada mıydı gerçekten?

Dışardaki neşeli seslere odaklanınca dudaklarımı ısırđım. Sırma beni yavaşça yönlendirirken adımlarımı ona uydurdum. Daha bahçe kapısından geçer geçmez herkes sustu ve bakışlarını bana çevirdi. Cenk ve Pınar gülümseyerek el sallayınca ben de kendimi gülümsemeye zorladım. Onlarla ilgili anılarım netti. Pınar hepsinde öyle olmasa da sonradan iyi anlaştığımızı hatırlıyordum. Ama Cenk benim en iyi arkadaşımığı sanırım.

Yanlarında oturan Deniz ablanın benden nefret ettiğine emindim. İfadesiz bakışları beni baştan aşağı süzerken dudakları hafifçe kıvrılrsa da garip bir istenmeme hissi oturdu içime. Karşısında oturan Uğur bana omzunun üstünden gülümseyerek bakıyordu. Onunla ilgili hiçbir anım yoktu ama yine de başımdan hiç ayrılmadığını hayatımı kurtardığını bilmek kendimi güvende hissetmeme neden oldu.

Babamın sert bakışları dünden sonra daha da katılaşımtı ve gerçeğı kimseye söylemediğim ya da inandıramadığım için bana kızgın gibiydi. Onunla ilgili hatırladığım her şey karanlıktı. Gölgeleyen gözleri beni huzursuz ediyordu. Beni defalarca çekıştirdiğı, dövdüğü, mavi gözlü bir adamın eline verip arkasına bile bakmadan gittiğı anılar gözümde canlandı. Tam bu noktada kaşlarımı korkuyor gibi yukarı kaldırdım.

Onu zan altında bıraktığım için içten içe huzursuz hissetsem de şu an önemli olan herkesten bir şeyler saklamam gerektiğiydi.

Masaya oturduğumda birkaç saniye gözler üzerimde gezinmeye devam etti. Sonunda Sırma elimi tutup kendi kucağına çekti ve kaşlarını çatıp diğerlerine baktı. “Ee, neyden konuşuyordunuz?”

Herkes derin bir hipnozdan çözölür gibi dik bir oturuşa geçti ve kaldıkları yerden konuşmaya devam ettiler.

“Aras!” Pınar tepkiyle seslenince elimdeki çatalı bıraktım. “Ya bu Cenk diyor ki önce beni hatırlayacak. Ben de dedim ki hayır beni. İddiaya girdik. Bizi hatırlıyor musun?” Parmakları ikisi arasında gidip geldi.

Başımı aşağı yukarı sallayıp kendimi gülümsemeye zorladım. Pınar da hah deyip başını aşağı yukarı salladı. “Peki önce beni mi hatırladın Cenk’i mi?”

Yerimde huzursuzca kımıldanınca Sırma çiğnediği lokmayı yutup bana baktı. Gözlerini anlamlı bir şekilde ayırıp dudaklarını Pınar’ın istediği cevabı vermemi istercesine birbirine bastırdı. “Pınar’ı,” dedim hiç düşünmeden. Sesim istediğim tondaydı.

Pınar ellerini zaferle iki yana açtı ve hafifçe öne eğilip insanları selamladı. “Ben demiştım demeyi sevmem ama ben demiştım.” Her kelimesini tek tek anlaşıldığından emin olarak Cenk’in gözlerinin içine baka baka söyledi. Bana yüzme öğretmek için girdikleri savaşı hatırlattı bu bana. Onu da Cenk’ten değil, Pınar’dan öğrenmiştiım. Çünkü bana bir söz vermişti. Neydi o? Sırma’yla birlikte fotoğrafımızı çıkarttırmak. Evet. Sözü nü tutmadığını biliyordum ama belki de buna fırsatı olmamıştı.

Herkes kendi arasında bir şeyler konuşurken Sırma solunda oturan Uğur ve Tarık Bey’le bir şeyler konuşuyordu. Tabağına biraz nane ekleyip kendim de birkaç kızartma aldım. Öyle açtım ki bedenim zayıftı ve bu yüzden önüme gelen ne varsa yiyordum. İnci Teyze karşımda, sinirli bakışları babamla annem arasında gidip gelen Deniz’in yanında oturuyordu.

Bana birkaç küçük poğaç a uzatırken “Al oğlum, ye bol bol,” dedi. Öyle içten gülümsüyordu ki Sırma’nın bu huyunu kimden aldığını görmemek için aptal olmak gerekirdi. Yine de öyleymiş gibi davrandım. Başımı hevesle aşağı yukarı salladım.

Deniz yapmacık bir gülücükle bana bakıp başını yana eğdi ve gözlerinden bir anlığına şüphe dalgası geçti. Buna izin vermemek için ellerimi önümde birleştirip yanlış bir şey yapmışım gibi başımı öne eğdim. “Sen de bir değişiklik var?” dediğinde gerçekten suçluymuşım gibi bakıyordum artık. Yutkunup hızla atan kalbimi dışardan duymuyor olması için dua ettim.

“Ne gibi?” Sırma endişeyle cevaplayınca bakışlarımı bir an ona çevirdim.

“Sanki böyle daha...” deyip işaret parmağıyla alnını işaret etti ve doğru kelimeyi bulmuş gibi parmağını şıklattı. “uyanık gibi.”

Bu ne demekti? Kendimi ele mi vermiştim? Yoksa en başından beri saklamayı beceremiyor muydum?

“Çok komiksin abla.” Sırma çatalını sahte bir sinirle masaya çarpınca Deniz bir kahkaha attı. Pınar da ona katılınca Cenk ağzındaki suyu püskürtecekti neredeyse. Ne olduğunu anlamaya çalışarak Sırma’ya baktım.

Dirseklerini masaya yaslayıp başını iki parmağı arasına aldı ve gerçek bir baş ağrısı olup olmadığını düşündüm bir an. Tam elimi omzuna koyacaktım ki başını bana çevirip sol yanağını sol eline yasladı. “Bayağıdır uyuyorsun ama şimdi uyanıksın ya. Espri yaptı aklınca.”

Derin bir nefes alıp aptal bir sırıtişla kaşlarımı çattım. Bu sefer gerçekten anlamamıştım ama hemen sonra gelen farkındalıkla iç çektim. Bu sefer gerçekten içimdeki çocuktan tepki veren. Ardından rahat bir kahkaha attım. Sırma gözlerini hayranlıkla üzerime dikti ve benim kahkahalarımın eşlik etti. Hatta bir ara Tarık Bey bile bize eşlik etti.

Normal olmak güzeldi. Kimseye söylemek istemesem de uyandığımdan beri ilk defa içimin rahatladığını hissettim. Sırma elimi sıkıca tutuyordu. Aklımda canlanan her mutsuzluğun tam tersiydi yüzündeki aydınlık. Bir an burada zaman dursun istedim.

Akşama doğru herkes bir yerlere dağıldığında yanımda yine Sırma kaldı. Bensiz hiçbir yere gitmiyordu. Yemeğini benim yanımda yiyor, yürürken mutfığa gidersek su içiyordu. Her işini eğer yürüyüş noktamızda varsa yapıyordu. Arada bir odaya girip soluklanmış gibi yapmasam tuvalete bile girmeyeceğinden emindim.

Onun olmadığı bir an yakalayıp evin içinde gezmek ve neden saklamak zorunda olduğumu hissettiğimi çözmek istiyordum. Aslında Sırma’ya güvenebilirdim çünkü bana karşı diğer herkesden daha temkinliydi. Yine de içimden bir ses bunu geciktirmemi söylüyordu.

En çok da babama güvenmiyordum. Eğer hâlâ altı yaşında olduğımı anlarsa kötü şeyler olacak gibi içime saçma bir his peyda olmuştu. Altı yaşında gibi davranmanın da çok faydası olmadığı hatırladığım şeylerde açıkça görünüyordu zaten.

Bu gece bir şeyler yapmam lazımdı.

Herkes uyuyana kadar bekledim. Sırma gün boyu benim için koştururken yorulmuştu ve uykuya dalması uzun sürmemişti. Yanı başımda uyuduğu koltukta derin nefesler alıp veriyor ve derin uykuda olduğunu işaret edercesine kasılıp gevşiyordu.

Olabildiğince sessiz ve yavaş bir şekilde doğruldum. Karanlıkta yön bulmak benim için hiçbir zaman zor olmamıştı. Çünkü karanlığa alışkıktım. Karanlığı seviyordum. Çoğu için korkutucu gerçekleri saklayan bir örtü gibi olsa da benim güvenli sığınağımdı. Ayaklarımı soğuk zemine bastırıp yavaşça doğruldum. Eğer koltuk değneklerimi alırsam ses çıkacağı için temkinli ve yavaş adımlarla kapıya ulaştım. Dengem bazen sarsılsa da yıkılmadığım için şükrettim.

Koridora adım atar atmaz kalbim çarpmaya başladı. Ne tarafa gideceğimi bilmiyordum o yüzden içgüdülerime güvenip koridorda ilerledim. Bir sürü anı gözlerimin önünde bana rehberlik edercesine sıralandı. Attığım her adım, bir sis bulutu gibi koridorun boşluğunu tamamlıyordu.

Sağdaki ikinci kapı babamın çalışma odasıydı. Merdivenlere en yakın olan. O odada anılarım vardı ama hepsinin gerçekten altı yaşındaki bir çocuğun bedenine ait olduğu anılardı. Duvarlara tutunarak kapıya doğru ilerledim. Kapı kolunu sıkıca tutup içerde kimse olmamasını umarak yavaşça çevirdim.

Kimse yoktu. Adımlarımı sürükleyip içeri girdim ve her detayı içimde korku oluşturan odada yürüdüm. Kapıyı kapatıp içerde göz gezdirdim. Loş bir ışık masadan etrafa yayılıyor olmasa ilk defa karanlıktan korkardım. Koyu renk ahşap mobilyalar, bir canavarın ininden çalınmış gibi duran biblolar, sert çizgilere sahip tablolar, koyu yeşil duvar... Her detayı üzerime basıp beni ezmeye çalışan bir ağırlığa sahipti.

Başımı iki yana sallayıp babamın beni sağdaki koltuğa savurduğu anıyı uzaklaştırdım. Sol tarafta çekmecelerle dolu ahşap bir mobilya vardı. Tek tek çekmeceleri açıp kapattım. Ne bulacağımı bilmiyordum. Sadece iç sesimin neden bana gerçekleri anlatmam için izin vermediğini anlamak istedim.

Masaya ulaştığımda üzerindekiilere göz gezdirdim. Deri kaplı büyük bir defterin kapağını açtım. Bütün sayfalarda sıralanmış isimler, rakamlar ve notlar vardı. Hiçbiri tanıdık değildi. Masanın çekmecelerini zorladım ama kilitliydi. Her ne saklıyorsa buralarda olmalıydı.

Arkama dönüp pencerenin önünde yine çekmece ve dolaplarla dolu ancak dizlerime kadar gelen şifonyerin önüne oturdum. Onlar da kilitliydi.

“Lanet olsun!” deyip son çekmeceyi de zorladıktan sonra kenarına asılarak doğruldum. O sırada pencerenin önünde gözümüne bir şey çarptı.

Cama yaslanmış hâlde bir fotoğraf, çerçevesiz kendi kendine, yıpranmış bir hâlde duruyordu. Uzanıp elime aldım.

Fotoğrafta iki çocuk vardı. Biri bendim. Tüm dişleri görünecek şekilde gülümsüyor ve yaramaz bir şekilde kahkahamı bastırmaya çalışıyor gibi görünüyordum. Anılarım gözümün önünden geçerken nefesim daraldı. Eksik olan buydu işte. Benden sakladıklarını düşündüğüm gerçek karşımda duruyordu. Benim kendimden sakladığım gerçek.

Abim.

Fotoğrafın içinde kolunun birini omzuma atmış, tam bir abi gibi göğsünü gerip çenesini öne çıkarmıştı ve o da benim kadar olmasa da gülümsüyordu. Bu fotoğrafı o gün çekilmişti. Annem bizi kapının önünde durdurup çektikten sonra fotoğraf makinesini içeri bırakmıştı.

Bizi bir adamla birlikte götürürken korktuğumu hatırladım. Abim kolunu sıkıca bana dolamıştı. Annemin yüzündeki mutluluğun nasıl birden gölgelendiğini, babamın arabanın önünde duran görüntüsünü, adamla babamın birbiriyle yaptığı o tehditkâr konuşmayı, abimle uçurumdan düşüşümüzü...

Altı yaşındaydım çünkü abim ölmüştü ama ben bunu kabullenmek istememiştim. O yüzden bütün anılarımda altı yaşındaydım ama bedenim hep farklı görünüyordu. Bir gün geri döndüğünde beni bıraktığı gibi bulsun istemiştim ama artık bu imkânsızdı. Bedenim bir ağaç gibi uzayıp ellerim büyümüştü.

Anıl'ın çocuk gülüşü hafızamda hâlâ taptaze ama yüzü tozlu bir aynanın ardından bakar gibi gözlerimin önüne geldi. Ben delirdiğim için değil, abimi kalbimde canlı tutabilmek için kendimi o yaşa hapsetmiştim. Meğer geçen yıllar benim yaşıma değil onun yokluğunun sessiz çılgınlıkları olmuş.

Kendimi babamın koltuğuna bırakıp uzun uzun fotoğrafı izledim. Ağlayıp birilerini uyandırmamak için kendimi tutsam da titrek nefeslerim burnumdan ve ağzımdan girip çıkarken canımı yakıyordu. Sonunda gözyaşlarım benim kontrolüme geçince gözlerimi açtım.

Masanın üzerindeki gazetenin katlı sayfasında gördüğüm şeyle donakaldım. Lambanın ışığı sanki bilerek ayarlanmış gibi o kısmı aydınlatıyordu. Elimi uzatıp gazeteyi çektim ve resme yakından baktım.

Biri bizi o uçurumdan itip kaçan adamdı. Diğeri de mavi gözlü hırsız.

İçimde gidip saklanmaya dair derin bir istek duydum. Ayaklarım benden bağımsız, nereye gideceğinden emin adımlarla aşağı yöneldi. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırsa da yavaş hareket etmedim. Koltuk değneklerimi almadığım için pişmandım, daha hızlı hareket edebilirdim ama şimdi tutunacak bir hedef bulmadan diğer adımımı atmakta zorlanıyordum.

Yine de durmadım ve zemin kata ulaşır ulaşmaz mutfaktan çıkan birine aldırmadan bir kat daha aşağı yöneldim. Arkamdan herhangi bir ses gelmeyince beni görmediğini düşünüp bodrum katın soğuk ve kasvetli koridoruna ulaştım.

Her iki yanda sıralanmış kapılar vardı ama ben hangisinin doğru olduğunu hatırlıyordum. Biraz daha dayanmaya çalıştım hıçkırıklara boğulmamak için. Anılar gözlerimin önünden geçti. Her şey öyle yerine oturdu ki artık ne hissettiğimi bile hatırlıyordum. Hepsinde ağır gelen tek şey acıydı. Ne yaşarsam yaşayayım acı çekmiştim. Uyuşmayan şey insanların davranışları değil benim ne olursa olsun eksik hissediyor olmamdı.

Odanın kapısını açıp girer girmez adımlarımı hızlandırdım ve yatağa oturdum. Biraz yorgunluktan biraz da hissettiğim her

neyse beni paniğe sokan şey yüzünden nefes almakta zorlanıyordum. Sırtımdaki çizikler, daha yeni açılıyormuş gibi sızladı.

Hatırladıkça içimdeki o küçük çocuğun nefesi de kesildi. Sonunda onun gibi ağlamaya başladım. Babamın dev gölgesi üzerime düştüğünde kaçacak yer bulamazdım, attığı her tokat sadece tenime değil ruhuma çarpardı. Annemin 'akıllı ol' dediği her an neden öyle olamadığımı düşünüp canım yanardı. Sonra Efe...

Başımı kaldırıp geriye adım attım ve tenimi yırtıp kendimi dışarı atma isteğime engel oldum. Bu beden çok şey yaşamıştı ama ruhum ondan kurtulunca özgürleşeceğini sanıyordu.

Duvarda elindeki gitarla gülümseyen adamın fotoğrafını görünce histerik bir kahkaha attım. Ferman'dı bu. Tek arkadaşım. Sırma beni almaya geldiğinde onu destekleyen arkadaşım, karanlıktan korkmamam için benimle konuşan arkadaşım, artık sadece bir bedenden ibaret olmamı engelleyen tek...şeydi.

Hiç tanımadığım bir adamın fotoğrafıydı bu. Ne iş yaptığını bile bilmediğim ama elindeki gitardan müzisyen olduğunu düşündüğüm bir ünlünün fotoğrafıyla arkadaş olmuştum. Sadece bir kâğıt parçası değildi. Zihnimin sessizliğini paylaşırdı benimle. Babamın öfkesinden kaçtığımda bana kucak açardı.

Yavaşça ayağa kalkıp gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim ve duvardan söküp yere oturdum. Saatlerce abimi anlatırdım. Geri geleceğini, yine oyun oynayacağımızı anlatırdım. Gameboy'da geçtiğim her bölüm sonu canavarı abimin işini kolaylaştırmak içindi. Aslında ben sevmezdim böyle oyuncaklarla oynamayı, abim severdi. Bunu bir tek poster bilirdi işte. Ben birileriyle oynamayı severdim. Ve o birilerine ihtiyaç duyduğumda karşımda hep bu poster vardı. Nereden çıktığını ve buraya nasıl geldiğini bile bilmiyordum.

Ama küçücük bedenimin onunla beş taş oynadığını, çocuk kitaplarımı onun önüne doğru kaldırıp o okurken sıramı nasıl beklediğimi hatırladım. O zamanlar öyle hissetmesem de aslında beni hiç duymamıştı. Aslında yapayalnız olduğumu tüm çıplaklığıyla görmek canımı yaktı.

İçimden o çocuğa sarılmak istedim, ellerim kendi etrafıma dolandı ve poster ellerimin arasında parçalandı.

Sırma gelene kadar tek arkadaşım buruşuk bir kâğıttı işte.

Dizlerimi karnıma çekip başımı iyice öne eğdim ve ağladığımı kimsenin duymaması için dua ettim ama öyle olmadı.

“Aras!” Babamın gölgesi kapıdan üzerime düştü. Bedenim irkildi ama artık kendime altı yaşında olmadığımı hatırlattım.

Ama babam bunu bilmeyecekti. O hâlâ intikam istiyordu ve eğer artık altı yaşında gibi hissetmediğimi düşünürse ya o beni bu oyunun içine çekerdi ya da düşmanı olacak o adam.

Aklımdaki düğümler teker teker çözöldü zihnimdiki karanlık dağıldı. Şimdi yine korkma zamanıydı. Kaşlarımı korkuyla kaldırıp kendi kendime yutkundum ve ona baktım.

“Ben bir şey yapmadım,” dedim çocuksu bir sesle. “Buraya oturdum sadece.”

“Tamam, oğlum. İstedğin yerde otur.” Oğlum demesi boğazıma bir düğüm gibi çöktü.

İşte o an her şey yerine oturdu. Babam korkunç değildi, yorgundu. İntikam istiyordu ve kana susamışlığı yüzünden gözü dönmüştü. O yüzden anılarımda beni korkutuyordu ama gerçekte ondan çekinmiyordum. Sadece öfkesini yanlış yerden çıkaran üzgün bir adamdı. Bunu bilmek ona olan nefretimi azaltmasa da artık ne olduğunu biliyordum. Bir canavar değildi.

Tereddütle bir bana bir koridora bakıp içeri girdi. Yanıma yaklaşırken gölgesi üzerimde büyüdü ve sonunda ben o gölgenin içinde küçük kaldım. Bana elini uzattı. Tutmamı bekliyordu.

“Nereye?” dedim yıllar önce yaptığım gibi. O zaman beni sürüklüyordu tabii.

“Sırma’nın yanına gideceğiz, korkma.”

“Beni ona vermezsin değil mi?” Kendim olmakta gittikçe ıstımlanıyordum.

Hiçbir söz söylemeden başını iki yana salladı. Gözlerindeki pişmanlığı artık çok açıkça görebiliyordum. Elimi uzatıp ona asılınca beni tek hamlede kaldırdı. Kolumun altına girip beni merdivenlere yönlendirirken sesimi çıkarmadım. Sadece gerçek mi yoksa sahte mi olduğunu anlamadığım iç çekmelerim yankılandı.

İkinci kata geldiğimizde durdu ve yüzüme baktı. Gözlerimi tereddütle bir ona bir yere çevirdim. Eğer zihnimin gerçek hâlini

bilseydi gözlerinin ta içine bakar, beni korkuttuğu her saniyenin acısını çıkarırdım ondan. Delip geçerdim zihnini. Ben olmak isterdi. Ama şimdilik öyle yapmadım. Boştaki elimi enseme koyunca bir adım geri çekildi.

“Ağlamıyorsun, değil mi? Yine ben yaptım sanacaklar. İstersen kendi odana geç.”

Benim burada kendi odam yoktu ki. Sadece bodrumdaki oda ve hastane odası gibi olan oda vardı.

“Yok, ben Sırma’nın yanına gideceğim,” dedim çocuksu bir arsızlıkla.

“Tamam.” Sıkıntıyla bir nefes verip kolumu tutmadan odama doğru yürüdü.

İçeri girdiğimiz an buna pişman oldum çünkü Sırma öyle bir sıçradı ki bir an ne olduğunu anlamayıp yatağa baktı ve sonra bakışları yine ikimiz arasında gidip geldi.

“Ne yaptın sen yine?” dedi babama kızgın bir tonla. Babamın gözlerini devirdiğini anlamak için önünde olmaya gerek yoktu.

Sırma’nın gözleri bütün vücudumda gezindi. Hâlâ sağlam olup olmadığımı kontrol ederken omuzlarımı tuttu ve arkama sağıma soluma bakıp emin oldu. Yine de bana iyi olup olmadığımı sormayı ihmal etmedi. Çünkü söz konusu babam olunca sadece bedeniniz değil, ruhunuz da yaralanabilirdi.

Tarık Bey’in kendime gelmem için yaptığı hipnozların üstüne babamın, abimin fotoğraflarıyla beni zihnimin içindeki kafeşe tekrar ve tekrar nasıl soktuğunu hatırladım. Beni bir silah ve günah keçisi yapmıştı. Şimdi o silah kendine doğrulmuştu ama bunun farkında değildi.

Sırma beni tekrar yatağa yönlendirirken konuşmak için babamın çıkmasını bekledim. Tekrar uzandığımda gerçekten ne kadar yorulduğumu anladım. Bedenim küçük değilse de olması gerektiği kadar genç de değildi artık. Fizik tedaviler işe yarasa da hâlâ zamanım vardı.

“Babam bir şey yapmadı,” dedim Sırma üzerimi örtüp yorganı sıkıca etrafıma sıkıştırırken. Sanki bunun beni buraya hapsedebileceğine inanmıştı. Gülmemek için kendimi zor tuttuğumu ve onun yanında nasıl huzurla dolduğumu hissettim.

“Neden beni kaldırmadın? Nereye gittin?” dediğinde ona yalan söylemedim.

“Ferman’ı görmeye.”

Yüzü bir an gölgelendi. Ona ve bana hatırlattıkları yüzünden rahatsız hissettiğini biliyordum. Onu üzmeyi bu kadar doğal bir şekilde başarıyor olmama sinirlendim. Yaptıklarından utandığını, bunun için kendini suçlu hissettiğini anlamıştım ama o bu hikâyede bile değilken başlamıştı bu kavgaya.

“Ona seni anlattım,” dedim gülümseyerek. Öyle bir şey yapmamıştım ama yapsaydım eğer bunları söylerdim. “Seni çok sevdiğimi söyledim. Hep yanımda olduğunu söyledim. Benim başımdan ayrılmadığını, benimle hep oyun oynadığını.” Durup nefes aldım ve gözlerine yerleşen parıltı için kendimle gurur duydum. “Gittiğin için kızmadığımı da söyledim. Sadece geri dönmeyeceğinden korktuğumu, artık bir daha kimse benimle konuşmayacak, beni güldürmeyecek, beni gezmeye götürmeyecek diye üzüldüğümü söyledim.”

Buruk bir gülümsemeyle bir elini avcumun içine yerleştirip diğerini yanağımın üzerine koydu. “Bir daha asla seni yalnız bırakmayacağım,” dedi. Sonra doğrulup gözlerini korkutucu bir şekilde ayırdı. “Ama bir daha benden habersiz bir yere gidersen seni bulup yatağa kelepçelerim.”

Ben de gözlerimi korkuyla açıp başımı aşağı yukarı salladım. Yorganı ağzımın üstüne kapatırken Sırma yapmacık bir gülümsemeyle yanımdan kalktı.

“Şey?” Karanlık tavana doğru seslenince Sırma mırıldandı. “En azından Gameboy’um benimle kalır mı?” Cevabını beklemeden gülümsedim.

“Asla.”

Yalan söylediğini adım gibi biliyordum. Benimle ilk tanıştığı gün yaptığı gibi yanıma oturur benimle birlikte oynardı o.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Bazı yalanlar sadece siyahtır, çıktığı dile batır.

SIRMA

Aras uyandığından beri geçen bir ayda her şey beyaz bir bulutun içinde yaşamak gibi pürüzsüz ve tasasız hissettirmeye başlamıştı. Eskiden sabırsızdım, eskiden fevriydim, eskiden çoğu şeyden nefret ederdim. Artık umurumda olmaması gereken ne kadar çok duyguyla savaştığımı fark ediyordum. Uyandığından beri önemli olan tek şey sağlıklı olmamızdı.

Aras aynı Aras değildi. Sanırım bundan sadece ben şüpheleniyordum ama onun yaşadıklarını yaşayan herhangi birinin aynı kalmasına zaten imkân yoktu. Kendini altı yaşında zannediyor olması önemli değildi, o da bir insandı. Zihninin içinde hapsediği yerde dünyayı görmediğini, hissetmediğini beklemek aptalca olurdu. O kafesin camları, onun yaşadıklarını daha keskin kılıyordu. Sadece biz bunu görmek istememiştik.

Babasına yumruk attığı andan önce bile durgunluğu, anlam vermeye çalışan bakışları, eskiden sorgulayarak bakan gözlerinin yerinde şimdi saf bir şüphenin yer alıyor olması değişikti. Mecbur kalmadıkça konuşmuyor, sadece izliyordu. Ama söylediği kısıtlı şeylerde onun hâlâ kendini altı yaşında zanneden Aras olduğunu anlıyorduk.

O derin uykuda kendini bulacağına dair yüzünüzce bir umuda kapılsam da şimdilik yanımda oturup ne anlatırsam anlatayım beni aynı eskisi gibi dinliyor olması yeterliydi. O yine bana dönmeyenin bir yolunu bulmuştu.

“Balayı ne demek?” diye sordu aniden. Odasındaydık, kimse yoktu. Sadece yatağında uzanmış elinden hiç düşürmediği Gameboy’undan tek farkı, kırmızı olan yeni bir oyuncakla oynuyordu. Telefonu hâlâ umurumda değildi ama zaten onu hiç yalnız bırakmadığımız için ihtiyacı da yoktu.

Bakışlarımı ayırıp aniden bu soruyu neden sorduğu karşısında afalladım. Daha önce de sormuştu. Beni asıl korkutan bunu açıklamaktan çok daha öncesini hatırlamıyor olma ihtimaliydi. Beni unutmuş olma ihtimali. Tamam, belki biraz da bunu tekrar açıklamak...

“Şey,” dedim elimdeki notları bırakıp. Pınar hâlâ bana okuldan notlar getirmeye devam ediyordu. Üniversitenin yakında başlayacak olan sınavlarından geçemezsem öğrenciliğim iptal edilecekti ve artık Mehmet Bey’in bile beni kurtarabileceğini sanmıyordum.

Aklıma Aras’ın günlüğüne yazdıkları geldi.

Sırma’yla balayı dedikleri yere geldik. Bal yiyecekmişiz. Evde de bal vardı. Buraya gelmemize gerek yoktu ama iyi ki geldik. Burası çok güzel ve kaldığımız ev neredeyse yıldızlara yakın. Bazen pencere kenarında oturup elimi onlara uzatıyorum. Sırma bunu komik buluyor çünkü o yapamazmış. Neden yapamayacağını anlamıyorum. Onunla dans ettiğimiz akşam bana herkes senin gibi ayık kafayla renkleri görmüyor dedi. Ama buradaydı işte, nasıl görmezlerdi ki. Bazen Sırma ağlıyor, burada benimle yalnız olduğu için daha çok korkuyor ama bazen de çok gülüyor. Özellikle elini tutup koştuğumda ya da o beni korkutan adamlar gibi davrandığımda. Büyükleler gibi.

Geldiğimizden beri bal yememiştik bile ama galiba bu yüzden buraya balayı diyorlar. Çünkü Sırma’yla yaptığım her şey bal yemek gibi tatlı. Saçları da güneş ışığında bal gibi

sarı görünüyor. Teni de yumuşacık. Ne koktuğunu bilmiyorum ama sanırım o da bal gibi.

“Ne oldu?” Aras’ın seslenişi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

“Bir şey olmadı, dalmışım.” Yanağımın içini ısıtıp bir an için ona doğruları söylemek istedim. “Balayına genelde çiftler ilk evlendiğinde gider. Bunu bir tatil gibi düşünebilirsin. Biz gerçekten evli bir çift değiliz ama biz de gittik.”

Yüzü aniden solunca kendimi kötü hissettim. Elimdeki notaları fırlatır gibi koltuğa atıp yatağın kenarına oturdum ve elini avuçlarımın arasına aldım. Kolundaki serumun hortumu hareketlendi. Hâlâ vitamin takviyesi almak zorundaydı.

“Özür dilerim,” dedim. “Sana dürüst olmaya çalışıyorum. Evet, gerçek bir çift değiliz ama seni çok seviyorum Aras. O yüzden gerçek bir balayı olmasa da biz bir çift olmasak da önemli değil.”

Kaybolan gülüşü aynı hızla geri geldi. Başını hafifçe aşağı yukarı salladı. “Peki gerçek çiftler, gerçek balayında ne yapar?” Yüzünde hınzır bir gülümseme peyda oldu. Bu da yeniydi. Eski- den Aras sadece sorardı, artık altında anlam aramaktan kendimi alamıyordum. Elini bırakıp ayağa kalktığımda neredeyse kıkırdı- dayacaktı.

“Sen bir şey mi duydun?” dedim kızgın bir sesle. Endişeyle açılan gözleri kendini ele verdi.

“Cenk.” Telaşlı bir sesle konuşurken yutkundu. “Orada çiftler birbirini öpermiş. Bir kere Pınar’ı öptü yanımda. Pınar da dedi ki sen şimdiden böyle bana yapışık geziyorsun evlenince ne yapacaksın dedi. Cenk de balayında görürsün ne yapacağımı dedi.”

Dışlerimi sıkıp yüzümü ondan saklamaya çalıştım ama altı yaşındaki beynine bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Normalde nasıl açıklayacağımı da bilmiyordum zaten. Ah! Beni gerçekten zorluyordu.

“Sen Cenk’i boşver. Onun her ağzından çıkanı da kafana takma.”

“Yalancı mı yani?”

“Hayır, değil. Yani boş ver işte.” Ellerim nereye koyacağımı bilemediğim için havada öylece sallanıyordu. Aras’ın yüzündeki hınzır gülümseme geri dönmüştü.

“Seninle bir kere dans etmiştik,” dediğinde derin bir nefes verdim. Aklıma dolan anıyla biraz olsun rahatlamıştım. Aras’ın soracağı her neyse beni korkutuyordu ama yine de çok uzak bir geçmişte olmasa da o zamanları özlediğimi hissettim. “Orada bana sarılmıştın.”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Kaybolduğunu sanmıştım. Sonra da biraz alkol alınca öyle oldu işte.”

“En çok o gün seni sevdim,” dedi masum bir tonla. Bunu sanki şimdi öyle hissettiği için değil de kendi içinde tespit ettiği bir gerçekmiş gibi söyledi.

“Şimdi sevmiyor musun?” Cevabından korksam da sordum.

“Şimdi sen beni seviyorsun.”

Bunu fark etmek daha önemliymiş gibi gözleri ışıldadı. Duduğının bir kenarı yukarı kıvrılırken bir elini bana uzattı. Bana doğru öyle zarif uzandı ki âdeta bir dansa davet eder gibi yanına çağırıyordu beni.

Bir adımda yanına gidip elini tuttum ve yatağın yanına oturdum. Gözleri bir süre üzerimde gezindi. Garipti. Aras eskiden de beni izlerdi ama gözlerinde bu sefer hayranlıktan daha fazlası vardı. Sanki aklına kazımaya çalışıyor ve tenimin altındaki duygularımı görmeye çalışıyor gibi hissettim. Tam ağzını açıp bir şey söyleyecekken sustu.

“Seni üzdüm mü?” dedi çocuksu bir tonda. Artık sadece sesi onun zihnini ele veriyordu. Ne hareketleri ne de bakışları Aras gibiydi. Yine de o Aras’tı işte.

“Beni üzdün,” dedim gülümseyerek. “Çok fazla uyudun. Beni hep yalnız bırakıyorsun. Bir daha uyursan seni asla affetmem.” Sonra aklıma sözüme ne kadar sadık olduğu geldi. “Yani bir günden fazla uyursan.”

Kıkırdayıp dişlerini açığa çıkarınca onu öpmek istedim. “Tamam. Bu sefer sen uyu. Ben seni korurum,” dedi. Gözlerimi kapatıp ondan uzağa baktım ve ağzımdan bir kahkaha yükselmesine engel olamadım.

“Tamam. Sakın uyuma ama. Şimdi saat 12.” Duvardaki dijital saati gösterdim. “Orada 13 yazınca beni uyandır.”

Başını aşağı yukarı salladı. Aslında bir saatten fazlasına ihtiyacım vardı ama fazla uyuyup onu yalnız bırakmak istemiyordum. Bizimkiler akşam gelecekti ve Uğur Bey de yoktu. Zaten uzun zamandır endişe yüzünden hep tetikte uyuyordum. Sadece kendime bir saat izin vermek istedim, biraz da onu kırmamak için.

Başını aşağı yukarı sallayıp elimi bırakmadan hafifçe yana kaydı. Artık hareketleri iyiden iyiye akıcı hâle gelmişti ama ne yaptığını o söyleyene kadar anlamadım.

“Hadi gel.” Gözlerindeki saf beklenti öyle barizdi ki kaşlarımı çatıp bunu gerçekten isteyip istemediğini anlamaya çalıştım.

“Yanında mı uyumamı istiyorsun?”

“Neden, gerçek olmayan çiftler bunu yapmaz mı?” dedi alaycı bir tavırla. Bu da yeniydi. “Eskiden uyurdun ama artık istemiyor musun?”

Başımı aceleyle iki yana salladım. Beni yanlış anlaması kalbimin korkuyla atmasına neden oldu. Bir şey söylemeden hortumlarına dikkat ederek yanına uzandım. Yüzümüz aynı hizaya gelene kadar kaydım. Kolundaki hortumu çekiştirip başının altına koydu ve üzerime gelmesini engelledi.

Bir süre bekledim ama o öylece beni izliyordu. Güneş ışığı yüzüne düşüyor, kahverengi gözlerini daha açık bir renge dönüştürürken kirpiklerinin gölgesi gözaltlarına yansıyor. “Ee. Belime sarılmayacak mısın?” dedim ben de onun gibi alaycı bir tavırla.

“Hayır. Bu sefer sen bana sarıl. Ben seni koruyacağım ya. Sana sarılırsam seni koruyamam.”

“Neyden koruyacaksın beni?”

“Bilmem. Sen beni neyden koruduysan ondan.”

Bir süre sessiz kalıp yüzünü izledim. Bakışlarını, gülümsemesini... Anlam veremediğim bir şey vardı. Artık ne bir çocuk kadar düşünceliydi ne de bir yetişkin kadar yüzeysel. Arada sıkışmıştı ya da yalan söylüyordu. Ama Aras yalan söylemeyi bilmezdi.

Derin bir nefes verip bunları umursamayı sonraya sakladım. Şimdilik benimle konuşuyordu, gözleri açıktı ve beni hâlâ seviyordu. Bunu açıkça söylemese de anlıyordum.

Yan dönüp kolumu yavaşça beline sardım. O da kolunu başımın altından geçirdi ve serumlarını umursamadan kolunu etrafıma sarıp beni kendine çekti. Kalbi kulağımın altında hızla atıyordu. Canını yakmaktan korktuğum için ağırlığımı ona vermemeye çalıştım ama kolunu öyle sıktı ki başka şansım kalmadı.

“Bir yerin ağırısa söyle,” dedim. Yüzümü yukarı çevirince çenesinin sert çizgisiyle göz göze geldim. Gülümseyerek beni onaylarken dişlerini sıkıp bırakınca kasları seğirdi. Sonra daha sıkı sardı kollarını.

Ben de aynısını yaptım. Derin nefesler alıp verirken burnunu saçlarıma yasladı ve bir müddet öylece kaldı. Eli saçlarımda yanaklarımda gezindi. Dokunuşu öyle yumuşak öyle saftı ki... ama bir o kadar da güçlüydü. Onda değişen her ne ise hoşuma gitmeye başlamıştı. Öyle hissetmemem gerekirdi ama artık yorulmama gerek kalmamış gibi hissettim. Dinlenebilirdim. Nâsılsa Aras buradaydı.

Gözlerimi kapatıp uykuya daldığımı bile fark etmeyene kadar saçlarımla ve yüzümü okşadı. Uzun süredir hiç çekmediğim kadar iyi bir uyku çektim. Atan kalbi, kulağımın altındaki göğsüne vuruyordu, elleri güven verircesine saçlarımla okşuyordu ve kolları gerçekten bana kalkan olurmuş gibi acılarımı savuşturuyordu.

Biraz ağlasam sorun olur muydu? Artık rahat bir nefes alabiliirdim, değil mi?

Gözlerimi tekrar açtığımda pencereden sert bir sesin seslendiğini duydum. Biri aralık pencereden ona sesleniyordu. Aras kısık sesle bir küfür savurunca başımı kaldırıp ona baktım. Nereden öğreniyordu böyle kelimeleri. Cenk'in başını ezme vakti gelmişti.

Dışarıda güneş batmak üzereydi. Saat neredeyse altı olmuştu. Bir saat demiştim ama Aras beni uyandırmamıştı. Ona kızmak istesem de kendimi öyle dinlenmiş hissediyordum ki Cenk'in Aras'ı çağıran sesi bile sinirimi bozamıyordu.

“Özür dilerim, uyandın,” dedi.

“Neden uyandırmadın?”

“Öyle güzel uyuyordun ki kıyamadım.” İşte yine o anlardan biriydi. Aras’ın eskiden de sahip olduğu o gelgitli yetişkin anları. Bunu öyle normal söylemişti ki hem bakışları hem de sesi gerçek bir yetişkin gibiydi.

Bunun bir saniye sonra geçeceğini bilerek gülümsedim. Bir şey söyleyip anın büyüsünü bozmasını bekledim ama o öyle yapmadı. Önüme gelen saçımdan bir tutam alıp kulağımın arkasına sıkıştı. Dirseklerinin üzerine doğruldu bir anda yüzlerimizin arasında bir nefeslik mesafe bıraktı.

Yine aklıma o rüya geldi. Lanet olası yetişkin tavırları yüzünden dengemin bozulmasından nefret ediyordum.

“Aşağı inelim mi?” dedi yine normal bir sesle. Kaşlarımı çatmamak için kendimi zorladım. Sanki kımıldarsam yine çocuk olacaktı. Ama o benden önce davranıp yatağın diğer tarafına indi ve yataktan destek alarak doğruldu.

Aceleyle yanına gidip kolunu tuttum. “Kendim yürüsem olur mu?” dediğinde hayal kırıklığıyla başımı salladım. İyileşiyor olmasına seviniyordum ama bu artık kolunu tutmamak anlamına geliyorsa üzüldüm.

Aras’ın bir adım önünde ben geri geri giderken o kollarını öne uzatmış benim ona uzanan ellerimi yakalamaya çalışır gibi koridor boyunca yürüdük. Sonunda merdivenlerin başına geldiğimizi düşünüp göz ucuyla arkama baktım.

Beklediğimden erken gelmiştik ve ben adımımı düz zemine attığımı sanırken aslında bir basamak aşağı atacaktım. Korkuyla iç çekince dengem sarsıldı ve tutunacak bir yer aradım. Tam düşecek olmanın korkusuyla ağzımı açmıştım ki Aras’ın elleri bir pençe gibi belime dolandı. Beklediğim çocuksu acemilikle değil, aksine beni tüy gibi havalandıran ve sarsılmaz bir güçle kavrayan yetişkin bir adamın hamlesi gibiydi.

Başım göğsüne çarpınca derin bir nefes aldım ama bu sefer neredeyse onun dengesi bozuldu. Birkaç sarsak adım atıp ayakta kalmaya çalışırken birbirimize iyice dolandık. Sonunda ben sırtımı duvara çarpınca onunla duvar arasında sıkıştım. Aras iki elini yanımdan duvara yaslayıp beni kafese kapattı.

Kıkırdayarak ellerimi göğsüne koydum ve öne eğilip kıkırdamamı bastırmaya çalıştım. Biri bizi öyle görse çok komik olurdu. Başımı kaldırıp Aras'ın gözlerine baktığımda gördüğüm şey karşısında donup kaldım. O bakışlarda Aras'ın masumiyeti yoktu. Derin, karanlık ve daha önce hiç şahit olmadığım bir tutku alevi yanıyordu. Gözbebekleri büyümsü, bakışları dudaklarıma kilitlenmişti.

Ama Aras böyle biri değildi. Aras'ın gözlerinden sevgi geçirdi, şefkat geçirdi, hatta bazen ben söylemeden anladığını bile düşünürdüm. Ama tutku. Onun düşüncelerinde olmayan bir duyguydu. En azından kafasının içindeki çocuğa hapsediği zamanlarda öyleydi. Yoksa!

Kalbim, onun göğsünün üzerindeki elime değen sert atışlarıyla yarışırken zihnim çılglık çılgıca bir savaşa girdi. Bu imkansız diye fısıldadım bana doğru eğilen yüzüne. Ama karşımdaydı. Karşımdaki koruyucu ve sahiplenici duruşu mantığımın tüm savunma hatlarını yerle bir etti. Gördüğüm arzuya inanmak büyük bir günah olurdu. Çünkü karşımda büyük bir çocuk görmeyi beklerken ilk kez bir adamla göz göze geliyordum.

Üstelik bunu taklit edemezdi.

“Aras?” dedim kaşlarımı çatıp. Bir anda başını geriye çekti ve gözlerindeki tutku bir duman gibi yok oldu. Hayal kırıklığı içinde kollarını iki yanımdan indirdi ve bir an kolları boşlukta sallandı.

Sonra beni beklemeden çabucak uzaklaştı. Merdivenden inip gözden kaybolunca dizlerimin titrediğini fark ettim. Öne eğilip derin nefesler aldım ve elimi göğsüme bastırıp bunun hızla atan kalbimi yavaşlatmasını umdum. Bu da neydi şimdi böyle!

Peşinden hızla gidip merdivenlerin sonunda ona yetiştiğimde yüzüme bakmadı. Bir adım gerisinde kalıp bahçeye çıkarken koluna girip girmemek konusunda kararsız kaldım. Bir anda Aras olmaktan çıkıp özel bir bölgeye dönüşmüştü. Yeniden keşfetmem gereken bir alanı var gibiydi artık.

“İşte bu seni ayağa kaldıracak ve bir daha asla yatırmayacak, güzel kardeşim.” Cenk bahçenin tam ortasında elindeki topu havaya atıp ayağında sektirdi ve Aras'ın tam önüne attı.

Sanki bu hakkında bir bilgi verebilirmiş gibi gözlerimle onu baştan aşağı süzdüm. Oysa kaşlarını masum bir şekilde kaldırıp kendini gülümsemeye zorladı. “Ne yapacağım ki şimdi?” dedi. Aras’la çok kez top oynamıştık. Bu bilmediği bir şey değildi ama yine de Cenk onu yönlendirirken masada oturan Pınar’ın yanına yöneldim.

Kollarını açıp bana doğru gelirken gözlerim hâlâ Aras’taydı. Pınar artık gözlerimi ondan ayırabileceğim konusunda beni dostça azarlarken kimsenin ondaki değişikliği fark etmediğini anladım. Masaya saçtığı notları anlatırken bile kafam hep ondaydı.

Aras’ın bu tavrını aylarca uyuyup ölümden dönmesinin verdiği şok yüzünden olduğunu düşünmüştüm. Biz bile onu izleyip içten içe yaralanırken o bunu yaşamıştı. Zihninin kaldıramayacağı anıların üstüne yenileri acımasızca kazanmıştı.

Ama şimdi onu izlerken nasıl dik durduğunu, naifliğinden bir şey kaybetmese de ne kadar güçlü baktığını bir çocuktan çok bir yetişkin gibi davrandığını fark ediyordum.

“Kertenkele çorbası çarpı porsuk fırını eşittir...”

Kaşlarımı çatıp Pınar’a baktığımda aniden sustu. “Ne diyor-sun sen be?” dedim yüzümü tiksintiyle buruşturarak.

“Kaplan kabilesi davet menüsü veriyorum yarım saattir ama not almadın.” Yüzü alaycı bir gülüşle aydınlanırken gözlerimi devirdim.

“Özür dilerim,” dedim yarı mahcup yarı öfkeli bir tonda.

Pınar elindeki kalemi bırakıp elini omzuma koydu ve rahatlatıcı bir şekilde aşağı yukarı hareket ettirdi. “Endişelenme artık. Baksana günden güne iyiye gidiyor. Ayrıca Cenk’in refleksleri, beni anlama hızından daha iyi. Düşmesine izin vermez.”

“Yok ondan değil de,” dedim ve bir süre ona söyleyip söylememek konusunda kararsız kaldım. Dudaklarımı ısırp bir bacağımı titretirken gözleri kısıldı. “Son zamanlarda Aras’ta farklı bir şey yok mu sence?”

İkimiz de onu izlemeye başladık. Ne düşündüğünü anlamak için yüzünü inceledim. Başını yana eğip Cenk’in attığı topa ayağının içiyle karşılık veren Aras sonunda her zamankinden daha

hızlı bir şekilde dengesini sağladı. Cenk ellerini havaya kaldırıp küçük bir zafer sıçraması yaptı ve kaldırdığı ellerine Aras'ın çarpması için bekledi. İşte!

Aras çak beşliği her zaman anlamsız bulurdu. Bunu günlüğünde de okumuştum. Ama şimdi buna hazırlıklı ve beklenmedik bir şekilde alıştı.

Gözlerimi ayırıp sevinçle Pınar'a baktım. "Gördün mü?"

"Neyi?" dedi Pınar delirip delirmediğimi tartar gibi.

"Aras çak beşlik yapmayı hiçbir zaman anlamaz."

Gözlerini devirip derin bir nefes aldı ve sıkıntıyla üfledi. "Aşkım, sen iyice aklını kaçırdın. Belki de alıştıyordur artık. Normal Aras işte. Anormal Aras yani." Kalemi tekrar eline alıp kağıdı değiştirdi. "Seni biraz kaçıralım buradan. Aklın iyice karıştı senin."

Dudaklarımı birbirine bastırıp son bir kez daha Aras'a baktım. Cenk topu eline alıp arkasına döndüğü sırada gözlerimiz buluştu. Dudağının bir kenarı kıvrıldı ve bana el salladı. Sonra parmaklarıyla ayaklarını gösterdi ve soluk soluğa bir-iki kere sıçradı. Aşağıya doğru gülümsedim. Kafasının içinde ne yaşadığı umurumda olmadı o an. İyileşiyordu ve mutluydu.

Akşama kadar ders çalışıp Aras ve Cenk top oynarken onları izledik. Cenk bunun iyi bir fikir olacağını düşünüp Uğur'dan izin almıştı ve garip bir şekilde haklı çıkmıştı. Gerçekten erkeklerin futbol konusunda aşamayacakları engel yoktu. Öyle ki Aras birkaç saat içinde artık neredeyse dengesi sarsılmaz bir hâle gelmişti. Sadece ani hareketler yaparken dengesi sarsılıyordu.

Ablam da yemeğe katıldığında Çiğdem Hanım yoktu. Mehmet Bey de her neredeyse henüz dönmemişti. Bu yüzden sadece biz, ablam ve Uğur Bey vardı. Onu Aras'ın davet etmesi çok ince bir davranıştı. Onunla ablamı özellikle yan yana oturtması da gözümünden kaçmamıştı ama ikisi sohbet ederken dünyadan sıyrılıyor gibilerdi. Son sevgilisi nefes aldığı için ayrılan ablamı düşünürsek böyle kendini kapatmış bir şekilde sohbet etmesi yeniydi.

Pekala abla, devranın döndüğü güne geldik. İntikam soğuk yenen bir tatlıdır ve ben...

Ah! Tatlı...

Aceleyle ayağa kalkıp gözlerimi ayırınca Pınar da aynı anda ayağa kalktı. Henüz dışarı çıkmak istemediğim için Pınar beni Aras'tan uzak tutmanın yolunu tatlı yapmakta bulmuştu. Birlikte tarifini yakalamaya çalıştığımız bir videoyu izleyip malzemelerle cebelleşirken, daha çok ben cebelleşip Pınar beni izlerken, uzun zamandır olmadığı kadar eğlendim. Ama şimdi onca emek fırında yanıyor olmalıydı.

Pınar'la birlikte koşa koşa mutfağa giderken ben kendime kızıyordum ama Pınar kahkaha atıyordu. Sonunda mutfağı duman içinde bulmayı beklerken evdeki yardımcılardan birini, tatlıyı sunum tabağına aktarırken buldum. Derin bir nefes alıp Pınar'ın kahkahlarına eşlik edince kadın kendiyle gurur duyduğunu işaret eden bir tavırla mutfaktan çıktı.

O çıkarken içeri Aras girdi. Endişeli bakışları ikimizin arasında gezindikten sonra kalkmış kaşlarıyla elindeki sürahiyi gösterdi. "Su almak için geldim," dedi neşeli bir gülümsemeyle.

Pınar sunum tabağını tek eliyle usta bir şef gibi tutup mutfaktan çıkarken ona yan bir şekilde gülümsedi. "İki dakika ayrı kalamadım diyemezsin tabii." Aras kaşlarını çatıp ne dediğini anlamaya çalışıyor gibi bakınca düşüncelerimin ne kadar yersiz olduğunu düşündüm.

Elindeki sürahiyi alıp tezgâha bıraktım ve omuzlarından tutup onu sandalyelerden birine oturttum. Arkamı dönüp sürahiyi çeşmenin altına bıraktığımda Aras'ın telefonuna mesaj geldi.

"Cenk tatlı için tabak istiyor," dedi. O görmese de kaşlarımı kaldırdım çünkü sabahtan beri olmayan o ses tonu yine geldi. Kalp atışlarım hızlandı ve ağzımın kuruduğunu hissettim. Bir bacağımla yine benden bağımsız titremeye başladı.

Tabaklar için başımı kaldırıp raflar arasında gözlerimi gezdirdim. Sürahiyi çeşmenin altında dolmaya bırakıp tabaklara uzandım ama boyum kısa kaldı. Parmak uçlarımda yükselip tek ayağım havaya kalkana kadar uzandım ama olmadı. Tam pes etmişken üzerime bir gölge düştü. Uzun zamandır hissetmediğim limon kokusu etrafımı sarınca arkama döndüm.

Aras'ın bedeni yukarı uzanıp boynunu açıkta bıraktı. Hareket eden âdemelmasını izledim. Kaçıp gidebilirdim ama aramızdaki

sadece bir nefeslik mesafede sıkışıp kalmıştım. Göğsü neredeyse yüzüme değecekti.

Tabakları yanımdaki tezgâha bırakıp gülümseyerek geri çekildi ve gözlerime baktı. Birkaç saniye öylece bekledi. Yüzü yine benimkine eğilirken onu ittim. Ondan kaçmak için değil emin olmak için ama yüzünü aydınlatan ne kadar hücre varsa bir bir kayıp yokluğa karıştı. Artık sığınacak bir liman değil, beni yutacak bir fırtınaydı. Ellerimi omuzlarına koyup kollarından aşağı kaydırdım. Ellerim ellerini bulunca bana gerçeği söylemesi için yalvardım.

“Sen?” dedim fısıldayarak. Sıkıca tuttuğum ellerini geri çekti ve tamamen ona yaklaşmış oldum. Burnundan çıkan nefesi yanaklarıma çarptı. O an anladım. Aras gerçek yaşını bilmiyordu. Sadece benim bilmem için çabalıyordu çaresizce. “Söyle bana lütfen?” dedim.

“Neyi duymak istiyorsun? Büyüdüğümü mü?” dedi ve nefesim kesildi. Ellerimden birini bırakıp arkama uzandı ve çeşmeyi kapattı. Sürahi çoktan taşmıştı. “İstediğin gerçek bu mu?”

Derin derin nefesler alıp bıraktım. Her nefesimde alınındaki saçları havalanıp geri iniyordu. Yüzünde arzuyla karışık bir hayal kırıklığı vardı. Bastığım yer yarılmış da sonsuz bir boşluğa düşüyormuşum gibi başım döndü. Uyandığından beri benim merhametimi bir zırh gibi kuşanmış, en savunmasız anlarımı izlemişti.

“Neden yalan söyledin?” dedim kendi söylediğim yalanları düşünerek. Ona sarılmakla ondan kaçmak arasında gidip geliyordum. Uyandığından beri neredeyse bir buçuk ay geçmişti ve hepimizi kandırmıştı. O hâlâ Aras’tı elbette ama artık bir yabancıydı. Çok... tanıdık bir yabancı.

“Herkes yalancı,” dedi sadece. “Önce benim inanmam gerekiyordu.”

“Bana mı?”

“Hayır. Kendime.” Ellerini iki yanımdan tezgâha yasladı. “Ne hatırladığımdan emin olmak istedim.”

“Bana sorabilirdin.”

“Yalan söylemek zorunda kalmanı istemedim.”

“Sana hiç yalan söylemedim. Sadece... beyaz olanlar.”

“Bazı yalanlar siyahtır. Çıktığı dile batır,” dediğinde başımı yana eğdim. “Benden nefret ediyorsun şu an.”

Başımı hızla iki yana sallayıp başımı öne eğdim. “Hayır. Tabii ki senden nefret etmiyorum.” Kollarımı beline dolayıp başımı sıkıca göğsüne bastırınca hızla atan kalbi neredeyse kulağıma çarpıyordu. “Umurumda değil. Neden saklamaya çalıştığın umurumda değil.” Gözyaşlarım hızla akıp tişörtünü ıslatırken burnunu saçlarıma dayadı.

“Çok güzel koktuğunu söylememek zordu.”

Kıkırdayıp elimin tersiyle gözlerimi sildim. “Eskiden olsa söyledin.”

“Eskisi gibi söylemek istediğimi nereden çıkardın?” dediğinde gözlerim sonuna kadar açıldı. Aras belime sardığı kollarını çözünce aramıza giren soğukluk ilk defa canımı yaktı.

“Ne?” diyebilirdim sadece.

“Ne istediğini söyle bana. Gitmek istiyor musun? Büyüdüğüm göre görevin bitti.”

Gözlerindeki şüphe mutluluğumu ortadan ikiye acımasız soğuk bir bıçak gibi kesti. Bu muydum ben? Yeni Aras’ın gözünde bir görevden mi ibarettim.

Öyle çok anlam vardı ki söylediğinde ama beni aklımda sorularla ve titreyen ellerle bırakıp gitti. Arkasından bakakaldım. Arkasından gitmek istedim ama dizlerim sanki yeteneğini kaybetmiş gibi beni yerime mıhladı. Sanki o siyah yalan onun dilinden çıkıp havada asılı kalmıştı.

Artık yeni bir oyundu Aras. Bölüm sonu canavarı değildi.

Hızla peşinden gidip onu yakalamaya çalıştığımda kolumdan sıyrılıp benden iki adım uzağa gitti. Kaşlarımı çatıp gözlerindeki acı çığlığa baktım. Bedeni benden kaçıyordu ama ruhu onu bırakmamam için yalvarıyordu.

“Ne yapıyorsun?” Dudaklarım titredi ve sesim bir soluk gibi fısıldayarak çıktı.

Başını iki yana salladı. “Beni sevdiğini biliyorum Sırma. Ama seni eskisi gibi sevmiyorum. Eskiden de benim için sevgiden fazlasıydın. Şimdi de öyle. Sadece... ben senin için bir zincirden fazlası değilim.”

Ellerim havada ona dokunmak istercesine asılı kaldı. Ben ona çekildikçe o bir mıknatısın ters yüzü gibi uzaklaştı benden. Sonra hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde merdivenlerden çıktı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Bazı dokunuşlar geçmişi izlerinden söküp atar.

SIRMA

Büyümüştü. Her şeye hazırlıklıydım ama buna... kesinlikle değildim. Uyandığından beri bakışlarında bir değişiklik olduğunun farkındaydım ama ihtimal vermiyordum. Gözleri söylediklerimi anlıyor gibi bakıyordu. Beni her zaman anlıyordu, içimdeki kendimin bile fark etmediği acıları her zaman görmüştü ama şimdi... Farklıydı işte. Ne yapması gerektiğini, bazen kendi başına hareket edebileceğini anlıyordu. Hareketlerinde sezdiğim ağırlığı günlerdir uyuyan bedeninin katılaşmasına bağlıyordum. Vardı işte, bir değişiklik vardı.

Belirtiler ortadaydı. Hep böyle anlamaya çalışır gibi bakardı ama şimdi gözlerinde bir şüphe de vardı. Eskiden şaşkıncı ama artık sorguluyordu. Bazen beni ve yaşadıklarını unuttu diye düşünüyordum. Bakışları aynı anda hem sorguluyor hem yargılıyordu. Bunun ona zarar vermesinden korksam da sık sık hatırlayıp hatırlamadığını düşünürdüm. Ne kadarını hatırladığını...

Babasına vurduğunda bundan emin olmuştum. Mehmet Bey ve doktor gelgitli hallerine bağlayıp üzerinde fazla durmasa da ben anlamıştım. O eski Aras değildi. Çekip odasına giderken kolundan tutmaya çalıştığımda buna izin vermedi.

Bir çırpıda sıyrılıp odasına hızla yürürken kalbimde bir sızı hissettim. Hep bunu istemiştim ve sonunda istediğim olunca da üzülmüyor muydum? Ne olursa olsun benimle kalacağını düşünme gafletine beni düşüren neydi ki gerçekler böyle yüzüme tokat gibi çarpıyordu!

Geceyi onunla uyumak yerine üst katta benim için hazırladıkları odada geçirdim. Küçük balkonunda yaklaşan kış ayazına rağmen oturmak iyi hissettiriyordu. Belimde olmayan kollarının neden olduğu soğukluğu tüm bedenimde hissetmek kendimi cezalandırmamın en uygun yolu gibi gelmişti. Uyandığından beri belime sarılmasını istemiştim ama elde ettiğim tek şey yalnız kaldığım bir balkondur.

Korkumu karanlık gökyüzünden içime çekip derin bir nefes aldım ama aldığım nefes midemi ağrıttı. Eğer bir daha bana sarılmazsa hep böyle hissedeceğimi biliyordum. Yine de onu suçlayamazdım. Düzeldiğinde ilk terk edeceği kişi bendim ve bunu kabullenip yoluma bakmalıyım. Bir çocukken onun ihtiyacı olan her şey olabiliyordum ama büyük Aras için bir hiçtim. Hayatıma girip beni kullanan diğer yetişkinler gibi o da beni bırakıp gidecekti. Son yaptığımı düşününce bunu hak etmiştim ama amacım hiçbir zaman onu terk etmek değildi. Herkes benden bunu beklerken ben ona daha çok bağlanmışım. Şimdi onu, buna nasıl inandıracağımı bilmiyordum.

Dirseklerimi yasladığım balkon kenarından doğrulup ablamı aradım. Olanları anlattığımda çok sevindi. Telefonda çığlık atan sesindeki umudu hissettim. Boşanabileceğini söylüyordu. Onunla evlenmek için neden benim seçildiğimi bilmeden onun gözünde görevimi tamamlamış bir eştim. Ama onu ne kadar sevdiğimi görmeyişi beni üzüyordu. Daha Aras bile bunu anlamıyorken ona kızmaya hakkım yoktu. Daha ben anlatamazken...

"O zaman..." dedi annem telefonda. "Avukat bakalım mı?" Sinirlendim ve sessiz olmaya çalışsam da yüksek çıkan sesimi kontrol etmeyi bırakıp ona bağırdım. Bunu ablam başlatmıştı ve öyle olmasını istemesem de annem de onun tarafındaydı. En azından benim içim olmasa da babamın bu evliliğin devam etmesinden yana olmasını umuyordum.

“Hayır, anne. Sakın bana ondan kurtulabileceğimi söylemeyin. Onun iyileşmesini istiyordum evet ama onu sevdiğim içindi. Boşanabilmek için değil.” Telefonu kapatıp yere diz çöktüm ve ağlamaya başladım. Onu seviyordum. Onu öyle çok seviyordum ki! Büyümesi umurumda değildi. Boşanmayacaktım. Ondandır sadece bir kat yukarıda olmak bile onu özlememe sebep olurken nasıl bırakabilirdim ki? Onu sevdiğimi anlamayan herkesten nefret ediyordum. “Onu sevdiğimi nasıl anlamazsınız!”

Arkamda bir şeyler yere düşünce irkildim ve hızla arkamı döndüm. Karanlık odada bir silüetin bana baktığını görünce doğruldum. Lambaların sönük olmasını sevme huyumdan nefret ettim. O buradaydı. Önceki günden beri görmemiştim ve şimdi duymaması gereken şeyleri konuşurken burada olacağı tutmuştu. Telefonu elimden bırakınca sert zeminde sesi yankılandı.

Gözlerinde heyecanlandığını gösteren bir parıltı olsa da onun önüne perde çeken bir şüphe vardı. Ben balkon kapısından içeri girerken kapıya yöneldi ve adımlarını hızlandırmaya çalışsa da bir yere tutunmadan yürüyemediği için o odadan çıkmadan önce çoktan önüne geçebilmişim. Elimle ona dur işareti yaparken bakışlarım sertti. Yatağın kenarına koyduğu elini çekip yavaşça doğrulurken yüzünde hem acı hem de mutlu bir ifade vardı.

“Yetti artık,” dedim sinirle. “Sürekli duymaman gereken konuşmaları duymak için ortaya çıkmadan sıkıldım.” Ağzını konuşmak için açtığında devam etmesine izin vermedim. “Ben gitmedim. Sana yemin ederim dönecektim. Almam gereken cevaplar vardı ama sen sabretmedin. Buraya gelmek istemeni sağlayacak kadar seni üzdüğüm için özür dilerim ama benim de yüklerim vardı, Aras.” Gözümden süzülen birkaç damla yaş yere damlayınca bakışlarını yere çevirdi. “Hayatım boyunca böyle yaşayacak olmaktan korktum.” Ona doğru yaklaşırken kendimi delirecek gibi hissediyordum. Titreyen ellerimi saçlarımdan arasından geçirip arkamı döndüm. “Sevdiğim birine dokunmanın bu kadar zor olması canımı nasıl acıtıyordu ama sen bilemedin. Anlamıyorsun çünkü.” Ona tekrar dönüp işaret parmağımı

uzatınca dudaklarını dişlerinin arasına aldı. Gözlerindeki o acı dolu bakış geri gelmişti. Gitmemden korktuğu, ona kızacağı-mı düşündüğü, bir de Gameboy'unun pili bittiğini anladığında yaptığı gibi. "Ama anlayacaksın. Çünkü seni terk etmedim, etmeyeceğim de. Ya bunu kabullen ya da kabullen. Nasıl benim başka çarem yoktuysa artık senin de yok."

Bir adım geri gidince kapıya çarptım. Sırtımda oluşan acıyı umursamayıp kalbimdekine sahip çıkarak kapıyı açtım. "Şimdi eğer gitmek istiyorsan, bunu bilerek git." Elimle dışarıyı gösterirken içten içe kalması için yalvarıyordum. Bana sarılıp belimi canımı çıkarırcasına kavraması için neler vermezdim! Ona sarılmak, ölmek için güzel bir son olurdu. Çekip gitmesi için kapıyı göstermek gibi acı verici olmasından iyiydi.

Ellerini havaya kaldırıp tekrar indirdi ve sonra ensesini kaşıyıp ağzını açtı.

"Ben..." duraksayıp gülümser gibi dudaklarını büzdü. "Korkma diye... Dışarıda biraz sevinmek istedim." Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp gözlerine bakarken kapıyı geri kapattım. Neden sevineceğini anlamadığım için gözlerimi kısıtım ve bakışlarımı ondan ayırmadan başımı yana çevirdim. Karanlık odada sadece ay ışığının pencereden giren ışığında yüzü görünüyordu. "Beni sevdiğini söyledin." Kısık sesi odaya bir umut gibi yayılırken rahatlayıp derin bir nefes aldım ve yaklaşıp önüne geçtim. Sesindeki olgunluğa nasıl alışacağımı düşünüyordum ama neyse ki çocuksu masum bakışları hâlâ oradaydı. Benim için hep orada olmalarını isterdim.

"Eskiden sevinmek için yatağın üzerinde zıplardın," dedim.

"Eskisi gibi güçlü değilim." Kısık sesi ruhumu sarıp sarmalıyordu. "Neden gittiğini hatırlamıyorum ama umurumda değil. Beni seviyorsun." Başımı onaylarcasına sallayıp gülümsedim. Aynısını yapıp elime uzandı ve avucumu göğsüne koydu. Elimin içinde çırpınan kalbini hissederken gözlerimi kapayıp ağlamak için dişlerimi sıktım. Önce göğsüne, sonra gözlerine baktım.

Elbette onu seviyordum. Bunu çok fazla dile getirmemiştim ama yine de biliyordu ve beni terk etmiyordu. Ben belli ettiğimi

düşünmesem de onu sevdiğimi söyleyen insanlar haklıydı. Bunu şimdi daha iyi anlıyordum.

“Ne oldu?” dedim gülümseyen bakışları üzerimde gezinirken.

“Ben... seni hatırladım.” Elimi göğsüne daha sıkı bastırdı. “Bütün gün uyumaya ve uyandığımdan beri yaptığım gibi altı yaşına kendimi hapsetmeye çalıştım ama başaramadım. Gideceğinden korka korka büyüdüm. Senin için bu adamın büyümesi lazımdı ve ben bu kadar geç kaldığım için özür dilerim.” Özür dilemesi bana kendimi kötü hissettirince güçlükle nefes aldım.

“Asıl benim senden özür dilemem gerekiyor. Bunu daha önce dile getirmediğim için üzgünüm ama... seni seviyorum.” Biraz daha ona yaklaşıncaya aramızdaki tüm mesafe kapandı.

Güzel gülümsemesi ay ışığını yansıtır gibi yüzünü aydınlatıyordu. Böyle güzel bir şeyi daha önce keşfetmediğim için kaybettığım günlere lanet ettim.

“Üç etti.”

“Ne?”

“Beni sevdiğini söyledin.”

“Seni üç kereden fazla seviyorum.”

Bunun yeni bir başlangıç olduğunu biliyordum. Sadece onun için değil. Hayatımız için. Onunla yeniden keşfetmeyi seviyordum ama şimdi daha çok heyecanlanıyordum. Benim için yine farklı bir keşfin yolunu açmıştı çünkü o çocuğun hâlâ orada olduğunu hissediyordum. Bizi izliyor ve merak ediyordu. Ona anlatacaklarımı can kulağıyla dinleyeceğini, sorular soracağını ve öğreneceğini biliyordum. Ama farklı olacaktı.

Bir elini omzuma koyduğunda gözlerimi açtım ve soluk ışıktaki parlayan gözlerine daha yakın olduğumu hissettim. Nefesi yüzüme çarpıyor ve tenime sıcak, yeni bir sevginin nüfuz edişine tanıklık ediyordu. Elimi göğsüne koyduğumu ellerini üzerine koyunca anladım. Omzumdaki eli belimden aşağı kayınca göğsüne çarptım. Bacaklarımın tutmayacağından korkup elimi omzuna koydum. Yüzüme doğru yaklaştığında gözlerimi kapattım. İlk defa başkalarının omzuna bıraktığı yüklerle değil, kendi isteğiyle eğildi. Parmaklarımız eski bir tanıdık gibi buldu birbirini. Sonra... onu öptüm. O da beni öptü.

Dudaklarının dudaklarıma değmesiyle o rüyaya geri döndüm. Ayaklarımın altındaki zemin yok oldu. Zamanın ve evrenin ötesinde bir yerde onun zihnindeki dünyada süzülüyorduk. Beni ele geçirip kendi gerçekliğinde bir piyon hâline getiriyordu. Hiç öpülmemiş dudakları kendimi günahkârmışım gibi hissettiriyordu. Altı saniyeydi. Altı saniye evrildi ve kısacık birkaç saniyede birkaç ömre yetecek mutluluğu dudaklarında tattım. O altı saniyede tüm hayatı yeniden yaşadım. Bildiklerimi unutturuyor, unuttuklarımı hatırlatıyordu dokunuşları. Ah, o dokunuşları! Bir çiçek yaprağına sarılmak gibiydi. Geçmişin acılarına dokunur gibi, o acılardan sıyrılır gibi. Her saniyesi hayata bağlanmak gibiydi.

Dudaklarımın üzerinde gezinen beceriksiz dokunuşları sona erdiğinde yere çakıldım. Topuklarım yere basıyor ve içerideki soğuk aramızdaki boşluğa doluyordu.

Harika! Artık belime sarılması listenin ikinci sırasına düşmüştü. Bana verdiği bu yeni sebeple beni baş başa bırakamazdı. Yanaklarıma düşen saçlarımı geriye atıp yavaşça saçımı okşadı, bir kez yanağımdan öpüp sarılmadan önce kulağıma fısıldadı.

“Ben yarım aklımla eksiktim ama sen beni tamamladın.”

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Bazı sarılmalar nefes alamayacak kadar sıkı olsa da yaşadığını hissettirir.

Bitmişti. Yarım yılda yaşadıklarım benden çeyrek asır almıştı. Belki ondan da fazlasını ama bitmişti. Sonunda gözlerini açmıştı ve bu uyanış eski onun bildiği gibi gözlerini açmaktan ibaret değildi. Hayata yeniden uyanmıştı. Bu nasıl mümkün oldu bilmesem de o uzun uykuda bizden habersiz yaşadıklarıyla aramıza dönmüştü.

Bana dönmüştü.

Bu kadar kısa sürede yirmi yıllık bir gelişmeden fazla gelişme yaşadığı için kendimle hem gurur duyuyor hem de utanıyordum. Beni yaptıklarına rağmen sevmeye devam etmesi kendimi cezalandırmama engel oluyordu. Yapmamalıydım dediğim ne varsa aynı zamanda iyi ki yapmışım diyordum. İyi ki ailemi kurtarmayı seçmiştim de kendi ailemi kazanmıştım.

Ama aynı zamanda korkuyordum da. Artık bana bağımlı bir çocuk değil, aynı zamanda istediği her an gidebilecek biriydi. İnsan elinde tuttuğunun değerini ancak elleri boş kalınca anlıyordu. Ben bu laneti bir dövme gibi taşıyordum üzerimde.

Yine de onu kandırmak hâlâ kolaydı. Beni sadece onu sevdiğim için affetmişti ama o beni sevdiği için ben kendimi affedememişim. Beni iyileştiren sevgisi artık yaralıyordu. Yine

de beni yiyip bitiren bu sevdaya muhtaçtım. İşler ona muhtaç olanın ben olmasıyla tam tersine dönmüştü. Bundan şikâyetçi değildim ama ondan yararlanıyor gibi hissetmekten de kendimi alamıyordum.

Aras'ı seviyordum. Onu ne olursa olsun sevdiğimi biliyordum. Bundan kendimi alıkoymak onun yeni hâline alışmaktan daha zordu. Hâlâ soruyor, masum bakışlarını etrafta gezdirip dünyayı yeniden tanıyor, bana farklı bakış açıları kazandırmaya devam ediyordu. En azından içindeki çocuk hâlâ oralardaydı ve o çocuk beni seviyordu. Asıl sorun, içindeki yetişkinin beni sevip sevmeyeceğiydi.

Sonraki beş gün bizim için çok hızlı geçti. Tedaviye devam ediyor, kaybettiği gücünü bir an önce kazanmak istiyordu. Kaybettiği tüm zamanı bir anda geri alamayacağını ona söylesem de bu sabırsızlığı onda yeni bir huy değildi. Tarık Bey de hâlâ korkuyor ve bu evde yaşamaya Uğur'la dönüşümlü olarak devam ediyordu. Bu yüzden birkaç hafta daha burada kalacaktık. Aras'ın genç doktorla arasında ilginç bir bağ vardı. Hayatını kurtaranın o olması bu ilişkiyi daha da güçlü kılmıştı. Yine de Uğur'un ben ve *ablam* dışında herkesten uzak durması gözümünden kaçmamıştı. Haksız da sayılmazdı.

"E, ben de senin annen sayılırım oğlum." Annem elindeki bardağı Aras'a uzatırken gülümsedim. İlk defa aile kahvaltısı yapıyordu. Mehmet Bey bile buradaydı. O olmasa Aras'ın öleceği ihtimali onu bu ailenin en önemli kişisi kılıyordu.

Aras'ın büyüdüğünün kimse farkında değildi. Sadece annem ve ablam ben söylediğim için biliyordu ama sanırım onlar da Aras'ın masum bakışları yüzünden benden şüphe duymuşlardı. Hâlâ bir çocuğa seslenir gibi sesleniyorlardı. Onun şimdilik bu konu hakkında konuşmak istemediğini bildiğim için ben de söylemiyordum.

Çiğdem Hanım Aras'la annemin ortasında oturuyor, annemle Aras arasındaki bu ilişkiye imreniyordu. Kıskanıyordu diyemem çünkü bakışlarında sinsilik yoktu. Ama kurmayı başaramadığı ilişkinin başka bir kadınla gerçekleşmesine üzülyordu.

“Aman oğlunun burnu kanamasın.” Ablam elinde poşetlerle çıkagelince bahçeyi ne ara arşınladığını fark etmemiştim. Aras’ın beni öptüğü günden beri konuşmamıştık. Daha doğrusu aramıştı ama konuşamamıştık. Aramızı düzelterceğimizi biliyordum ama önce Aras’ın artık hayatımda olduğunu kabullenmeliydi. Elindeki tatlı kutusunu poşetten çıkarıp Aras’a uzattığında ne olduğunu görmek için eğildim.

Limonlu magnolyayı gören eşimin gözleri açıldı ve ondan ayrılmamı isteyen kişinin ablam olduğunu bilmesine rağmen ona kocaman bir gülümsemeyle teşekkür etti. Ablama bakıp başımı aşağı yukarı salladığımda dudaklarını ısırıldı.

Magnolya bizim beyaz bayrak çektiğimizizin işaretiydi. Küçükken bunu yapmayı annemden öğrenmiştik ve ne zaman kavga etsek annem bizi mutfığa kapatır, magnolya yapmadan çıkmamıza izin vermezdi. Sonradan sebebinin bu tatlıyı çok sevmesi ama yapmaya üşenmesi olduğunu söylemişti. Biz de bunu gelenek hâline getirmiştik. Ne zaman birimiz diğerrinin kalbini kırsa, diğeri ona magnolya getirirdi. Bu tatlıyı sevmiyordum ama benim için güzel anıları hatırlatıyordu. Ablam bana vermemiş olsa da benim için olduğunu biliyordum. Aramızdaki soğuk savaşı son bulması için Aras’ı kullanmıştı.

Koltuğun arkasından Aras’a eğildi ve “Kendi ellerimle yaptım,” dedi. Karşımda oturan Pınar bana doğru eğildi.

“Zehir koymadı İnşallah.” Herkes duyup kahrkaha atarken ablam dudağını büzüp ona dil çıkardı. “Çok seversin enişteni. Bu yüzden dedim.” Pınar kendini savunurken ablam başını iki yana salladı.

“Haklı olabilirsin,” dediğinde hangisi için dediğini anlamadık. Umarım birincisi için değildi. Koltuklardan birine oturup gözlerini şüphle kısıtı. “Az önce Uğur’u gördüm. Arkasından yaklaşıırken Aras sandım. Senin burada ne işin var deyince bana döndü. Onun Aras olduğunu düşündüğümü çaktırmadım ama sonra gitmesi gerektiğini söyleyip gitti.” Küçük hikâyesini bitirdiğinde gülümsemesine rağmen bunu şüpheli bulduğunu biliyordum. “Yani anlayacağın Aras’ı öyle seviyorum ki herkesi ona benzetiyorum,” dedi abartılı bir tavırla.

“Sen her baktığım yerde Uğur’u görüyorum deme tabii,” dedim fısıldayarak. Sadece Aras duydu.

Akşam olup hava soğuyunca annemler toplanıp içeri geçti ve biz gençler olarak dışarıda kaldık. Ben Aras’ın yanına geçince Cenk, Pınar’ın yanına geçti. Ablam bahçedeki çiçeklerin arasında dolanıyor, kurumuş dallarını kesip topraklarını kontrol ediyordu. Taze dalını kopardığı bir çiçeği çoğalsın diye tekrar toprağa ekmişti bile. Yaptığı iş gereği toprak ve bitki bakımı hakkında da fazlasıyla bilgiye sahipti. Biraz uzakta olsa da Cenk’in serzenişine karşı Pınar’ı savundu.

“Siz evliliği öpüşüp koklaşmak mı sandınız?” Elindeki toprağı çırparken bakışları Cenk’in üzerindeydi. “Bir erkekle bir kadının aynı evde yaşaması bazen savaş gibidir.”

Pınar, ablamı alkışlarken gözleri büyüdü.

“Ben onu bunu bilmem. Ayrıca evet, evlenirsek onu öpecek daha çok vaktim olur.” Cenk, Aras’a bakıp ondan bir onay aldı.

Kaşlarımı çatıp, “Ne yani? Ona hak mı veriyorsun?” dediğimde beni de onayladı. Bu yaptığı yanaklarıma bir sıcaklığın yayılmasına sebep oldu. O akşam ilk defa beni öptüğü aklıma gelince utançla gülümsedim.

“İstediği zaman öpebilir,” dedi utangaç bir yorumda bulunarak. Bizimkilerin anlamlı bakışları üzerimize dikilince bir şey söylemek zorunda hissettim.

“Her gün öpen adam konuştu.” İğneleyici ses tonum kimse anlamasa da gerçekti. Onu her gün öpmekten, onun beni öpmesinden son derece memnundum. Uyanmadan önce onu öptüğüm için de utanıyordum ama bu beni mutlu olmaktan alıkoymuyordu. Uyuyan prensimi ben uyandırmıştım.

Bir ayın sonunda evden çıkabileceğimiz kadar iyileşti. Kendi başına yürüyebiliyor, çok yorulursa sadece bir koltuk değneği kullanıyordu. Ona bir şey olmayacağına dair endişem geçse de içimde başka korkular kök salıyordu. Çoğu gece Aras’ın beni artık sevmeme ihtimali uykularımı kaçıyordu.

Okul tekrar başlamıştı ve ben Mehmet Bey’in iş yerinde staja başlamıştım. Babamla ara sıra karşılaşıyorduk. Neden onun yerine Mehmet Bey’le çalıştığımı sorduğunda onun da aynısını

yaptığını ona hatırlatmıştım. Benim yerime onu seçmesinin cezasını böyle ödüyordu.

Ben yokken Aras'a evde Şehnaz yardımcı oluyordu. Her ne kadar aklım onda kalsa da hayata devam etmemiz gerekiyordu. Uğur sık sık uğruyor, bulduğu öğretmenleri bize gösteriyordu. Aynısını ablamın da yaptığını hatırlayınca ne kadar uyumlu olduklarını düşündüm.

Geceleri beraber uyuyorduk. Bu sefer daha geniş bir yatakta. Bazen bana arkasını dönüp düşüncelere dalıyordu. Uyumadığını biliyordum çünkü nefes alıp verişleri düzensiz ve hızlı oluyordu. Bazı geceler hiç uyumuyor, sadece sorular soruyordu. Bu gece de onlardan biriydi. Kollarını koyduğu karnımda benim ellerim vardı. İkimiz de karanlıkta tavanı izliyorduk. Ellerinin üzerinde sekip duran parmakları dışında bir ses yoktu. Sessizliği onun bozmasını bekledim.

"Sana bir soru sormak istiyorum. Ama anlatmak zorunda değilsin." *Seninle ilgili bir şey zorundalık değil, dilek olur.*

"Dinliyorum."

"Efe'yle neden gittin?" dedi. Şıklayan parmakları durdu. Nefes alıp verişleri yavaşladı ve bir yutkunma sesi yükseldi. Bunu ayrıntılı konuşmak istediğini düşünüyordum ama bunu uzun bir süre rafa kaldırdığımızı sanmıştım.

"Mavi gözlü hırsızla mı?" dedim gülümseyerek ama o bunu görmedi. Ona doğru dönüp dirseğimin üzerinde doğruldum ve başımı elime yaslayıp karanlıkta yüzünü görmeye çalıştım. "Bu neden önemli?"

"Sadece merak ediyorum."

Derin bir nefes alıp geri bıraktım. Başını bana çevirince gözleri parladı.

"Efe beni seninle evlenmeden iki ay önce terk etti. Sebebi ni bilmek istiyordum. Sonra bana sizin oyununuza nasıl dahil olduğumu sordu. Bu oyunun ne olduğunu anlamak istedim. Seni, beni, bizi bu oyundan nasıl kurtaracağımızı," derken durup işaret parmağımla alnının ortasına daireler çizmeye başladım. "Kaybolduğun o yerden seni nasıl çıkaracağımı öğrenmek istedim."

“Öğrendiklerin seni mutlu etti mi?” dedi kinaye yaparak. Bunu yapmayı Pınar’dan öğrenmişti ve listeye eklediklerime bağlı kalamadığım için üzgündüm.

“Hayır. Çünkü seninle zaten mutluydum.”

“Benimle mutlu musun?” Alnındaki elimi tutup duraksadı. “Yani çok da kolay bir durum değil. Hayatın benim yüzümden mahvoldu. Boşanmak istersen...”

Böyle düşünmesi kalbime bir taş oturmasına neden oldu. Çocuk Aras’a ait düşünceleri hâlâ ona fısıldıyordu.

“Sen benim hayatımı mahvetmedin, Aras. Hayatımızı mahvedenler başkaları. Sen...” Elimi onun elinden kurtarıp bu sefer ben onun elini sıkıca tuttum. “Sen ancak bu enkazın içinden çıkan bir umut ışığı olabilirsin bana. Gömülü olduğum çukurdan beni çıkardın. Beni yeniden yaşattın. Eğer tüm bunlara sebep olacağımı bilseydim asla gitmezdim. Seni bir saniye bile yalnız bırakmazdım.”

Uzun bir süre sustu ve tek bir kelime bile etmedi. Sadece baktı. Karanlıkta bile bakışları kalbimi delip geçiyordu. Ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Aklından geçen her şeyi bana söylesin, gerekirse beni kırsın istiyordum. Ne yapmak istiyorsa onu yapsın istiyordum ama o sadece gülümsedi.

“Ne!” dedim kısık sesle tepki vererek. İstemsizce onun gülmesine karşılık verdim. Bana doğru dönüp o da benim gibi dirseği üzerinde doğrulup başını eline koydu.

“Bazen hislerimi nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sonra sen birden onları kelimelere döküyorsun.”

“Ne dedim ki?”

“Enkaz içinde bir umut olduğumu söyledin. Ama o ışığı ortaya çıkaran sendin.”

Gülümseyip elini yanağıma koyunca sıcak avuçlarına bir öpücük kondurdum. Sonra birden öne eğilip dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. Ne diyeceğimi, ne hissedeceğimi bilemedim. Bu sevgi çok fazlaydı ve ben daha fazlasını istiyordum. Yanaklarım yanmaya başlayınca arkamı dönüp yüzümdeki sırtışı silmeye çalıştım.

“Ne!” dedi az önce ona verdiğim tepkiyi taklit ederek. Cevap vermeyince hareketlendi. Dizleri sırtıma değince bağdaş kurup oturduğunu anladım. “Yine aynı şeyi yapıyorsun. Rahatsız oluyorsan söylemek zorundasın. Hâlâ anlamadığım şeyler var.” Eliyle omzuma dokunup üstüme eğildi.

Rahatsızlık mı? Böyle mi görünüyordu? Birden doğrulup ona döndüm ve onun gibi bağdaş kurup oturdum. “O da nereden çıktı?”

“Daha önce de böyle yapardın. Gülümsemeni görmek için güzel bir şey söylediğimi sanıyorum ve sen hemen arkanı dönüyorsun.”

Gülümsememi saklamak için yaptığım şeydi bu. Duygularımı anlayıp bu yüzden üstüme gelmemesi içindi çünkü onları ben bile kendimden saklamak istiyordum ama sanırım bazı alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyordu. Bu her ikimiz için de geçerliydi. Ama bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Bir an kelimelerim tükendi. Ona göstermek istedim.

“Yine aynısını yap o zaman,” dedim. Cılız ışıktaki kaşlarının ortası yukarı kalktı. Oraya bir taht kurup yerleşmek istiyordum. Gamzesi ya da gözleri umurumda değildi. Şaşkın yüzünün masumiyetine ve güzelliğine sadece ben şahit olmak istiyordum. “Hadi. Bana güzel bir şey söyle,” dedim sessiz kalınca.

Başını iki yana sallayıp gözlerini üzerimde gezdirdi. Sonra durup hafifçe bana eğildi. “Sen öyle güzelsin ki bazen aklımı alanın bu olduğunu düşünüyorum.” Arkamı dönmeden bakışlarımı yere indirdim ve istemsizce gerilen dudaklarımı sıkmaya çalıştım. Bu zorlaşınca kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. Ellerimle yüzümü kapatırken arkamı dönemiyor olmak beni daha çok utandırıyordu.

“Bu da ne?” dedi kıkırdayarak. Başımı iki yana sallayıp sustum. “Arkayı dönünce yaptığın şey bu mu?” Başımı bu sefer aşağı yukarı salladım. “İnanamıyorum. Şu an kendini benim gözümle görseydin, ağzımdan çıkan her kelimenin sana dönük bir iltifat olmasını isterdin. Öyle güzelsin ki...”

“Böyle güzel laflar etmeyi o oyuncaktan öğrenmiş olamazsın.”

“İzlemediğimi sandığın filmleri duyuyordum.”

“Her şeyi hatırlıyor musun?”

“Evet. Sadece bazen bulanık oluyorlar. Ama seninkiler en belirlgin olanları.”

Bu yüzden filmlerden fırlamış gibi biri olmasına şaşırmamalıydım.

“Benim en güzel anılarım sensin,” dediğimde yüzüne hınzır bir gülümseme yerleşti ve beni taklit ederek elleriyle yüzünü kapatıp kıkırdamaya başladı. Sahte bir sinirle koluna vurduğumda kahkahalar atarak yatakta yuvarlandı ve yumuşak vuruşlarıma karşılık canı yanıyormuş gibi bağırmaya başladı. Sonunda beni kolumdan tutup kendine çekti ve dengemi kaybedip düşmemek için sol dizimi diğer tarafına attım. Gücünü hâlâ toplayamamış olmasına rağmen güçlüydü. Artık kucağındaydım ve ağırlığımı ona vermeden onu gıdıklamaya devam ettim. Kollarımı bir kez daha yakalayıp beni kendine çekince burun buruna geldik.

Aynı sıcak his bedenimde yayılıp gezinirken yutkundum. Dudaklarımı biz kez daha öpünce bu sefer altı saniyeden fazla sürdü. Tüm ağırlığımı ona vermemek için uğraştım ama kolları beni daha sıkı sarınca bundan vazgeçtim. Sonunda dudaklarına doğru çekmek için başını yastığa koydu. Gözlerindeki ihtiras beni savunmasız bıraktı. Utandım. Sonunda kendimi ona bırakıp başımı göğsüne yasladım. Kulağımın altında atan kalbi benimkine eşlik edercesine çırpınıyordu. Kalbimin onu öpmekten fazlasını istediğini biliyordum. Ayın denize bıraktığı gelgitler gibi çekiliyordum ona; uzaklaşınca eksik, yaklaşınca savunmasız kalıyordum.

Onun kucağında, ilk defa onu böyle çok derinden hissederek uyuyordum. Saçımı okşayan elleri ben uyuyana kadar durmadı. Bir eliyle saçlarımı okşarken diğer eliyle belimi sarıyordu. İçimdeki bütün acının su gibi akıp gittiğini hissettim. Hayatım boyunca başıma gelen tüm kötülükleri silercesine iyileştiriyordu beni. Limon çiçeği kokusu içime dolarken rüyalarımda onunla geçirdiğimiz harika günler gördüm. Uyandığımda hâlâ aynı pozisyondaydık. En kötü gerçekliğimizin bu rüya gibi olmasını diledim.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Bazı karşılaşmalar tesadüf değildir.

Birkaç gün sonra hayat tüm sıradışılığıyla normale döndü. Sonunda bugün Aras'la kendi evimize dönüyorduk. Ne Aras'ın ne de benim burada güzel anıları vardı. Bir lanetle büyülenmişti bu ev.

Aras son iki günde odasından zorunda kalmadıkça çıkmıyordu. Tarık Bey ve Uğur'un onu muayene etmesine izin veriyordu sadece. Tarık Bey yanında her zaman Uğur'la gelirdi ki bu Aras'a çok iyi geliyordu. Evin içinde dolaşırken Aras gözlerini yerden ayırmasa da Uğur her noktayı aklına kazır gibi incelerdi. Farklı anılara sahip insanlar için bulundukları yerler birine cennet, diğerine cehennem olabiliyordu. Yine de Aras oradan ayrılıp arabaya binmeden önce evine uzun uzun bakıp sessizce vedalaştı.

Her ne kadar gitmek istemesem de Aras artık iyileşmişti. Hastanenin buraya yakın olması, Tarık Bey ve Uğur'un buraya hızla gelebilmesi ve bizim evimizde buradaki ekipmanların olmaması beni kendi evimize geçme konusunda kararsız bıraksa da her geçen gün kararan ruh halimiz gidişimizi hızlandırmıştı.

Artık yetişkin olsa da içinde bir yerde yaşamaya devam eden çocuk onun buraya alışmasına engel oluyordu. Ama başka bir çocuk acılarına rağmen ailesine sıkı sıkıya bağlıydı. Asım Abi

arabayı çalıştırıp uzaklaşırken bile uzun uzun arkasına bakmasından anlamıştım bunu.

Eve vardığımızda Cenk ve Pınar küçük bir parti hazırlamıştı. Bize doğru saçılan konfetiler ve evin içine sarmış balonlar kocamın yüzünü daha ilk saniyeden güldürmüştü. Onlar Aras'ı heyecanla karşılarırken ablam bir köşede somurtup oturuyordu. Evimize dönmemiz boşanmayacağımın net bir kanıtı olunca ablam bana karşı olduğunu açıkça belli ediyordu. Aynı tartışmayı defalarca yapmıştık. Evliliğimize karşı olması Aras'ı sevmesine engel olmadığı için buradaydı. En azından bunun için minnettardım.

Aras balonlardan birinin yanından geçerken ipini tutup bana verdi. Bir keresinde bana balonların uçmasının bir mucize olduğunu söylemişti. Şimdi o balonu bana uzatıp mutluluğunu paylaşırken meraklı bir çocuk değil, hevesli bir yetişkindi.

Arkadaşlarımı seviyordum ama onunla baş başa olmak için can atmaktan da kendimi alamıyordum. Ama baş başa kalınca da ondan istemeden de olsa kaçıyordum. Çünkü ona doğru karşı konulmaz bir çekim hissediyordum. Sürekli onunla konuşup tazelenmiş zihnine yeni bilgiler ekmek istiyordum.

Ablam ve Aras yeni oynadıkları bir oyunda birbiriyle tartışırken biz de önceden aldıklarımızı mutfığa götürdük. Pınar'la uzun zamandır baş başa kalmamıştım. Aslında uzun zamandır Aras'tan başkasıyla konuşmuyordum. Üstüne bir de evimden gitmelerini istiyor olmak kendimden utanmama neden oldu.

"Cenk'le nasıl gidiyor?" diye sorunca gülümsedi ama başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum, bazen bu durum bana pamuk ipliğine bağlıymış gibi geliyor ve bu da beni geriyor. Yani o... Cenk. En iyi arkadaşım. Bugüne kadar hep arkadaşımdı. Şimdi işler yolunda gitmezse ilişkimizi mahvedip onunla hiç görüşmemekten de korkuyorum. En yakın arkadaşımı kaybetmek istemiyorum. Ama o evlenmek için can atıyor. Ben erken olduğunu düşünüyorum. O da eğer arkadaş olduğumuz yılları sevgili olarak geçirseydik, çoktan çocuklarımız olacağını düşünüyor. Ben... bilmiyorum. Sadece çok erken."

Onu çok iyi anlıyordum. Doğru zamanda doğru olanı yapmak... Bu aralar bunu düşünüyordum ama içimi rahatlatığı söylenemezdi.

“Merak etme, onu kaybetmeyeceksin,” dedim kolunu tutup elimi yukarı aşağı hareket ettirerek.

“Kime anlatıyorum ki? Sen daha büyük bir olayın içindesin. Aras nasıl?”

Yıkadığımız meyveleri dolaba yerleştirmeye ara verip sandalyeye oturdum. İlk defa kahvaltı yaptığımız masa artık sessizdi.

“Gittikçe karmaşıklıyor ama artık daha kolay gibi. Yine de bu beni korkutuyor. İçimden bir ses sırada ne var diye sorup duruyor ve ben hangisinden başlayacağımı bilmiyorum.”

“Ödevlerini yapmakla başlayabilirsin küçük hanım.” Benden yaşça büyükmüş gibi işaret parmağını öne uzatınca gözlerimi devirdim. “Çünkü seneye son yılımız ve daha da uzatmak istiyorsan bu sadece senin sorunun olmaktan çıkar. Soner Amca’nın klavyeye yavaş basmasına daha fazla katlanamayacağım.”

“Haklısın.” Bu düşündüğüm kadar kolay olmayacaktı ama bir yerde onu bırakıp benim de ilerlemem gerekiyordu. Onun hayatına nasıl devam edeceğiyle ilgili konuşmamıştık. Hayata en başından başlayacaktı ve bunun yanında bir de tedavi görmesi gerekecekti. Bunları onu ürkütmeden ve zihnini yormadan yapmamız gerekiyordu ki tekrar başa dönmeyelim. “Ayrıca bir şey daha var,” dediğim an elindekileri koyup, “Biliyordum,” diye bağırınca işaret parmağımı dudaklarıma götürerek sus işareti yaptım ve kapıya koşup hızla kilitledim. Utanç bedenimi ele geçirirken hızlı adımlarla geri döndüm.

“Bağır. Biraz daha bağır. Yan mahalle duymadı çünkü.”

“Anlat. Her detayı ver.” Mutfaktaki adaya doğru eğilip ellerini çenesinin altına koyunca ona havluyla vurdum.

“Saçmalama. Ayrıca nasıl anladın?”

“Ona her baktığında uzaklara bakıp sırtıyorsun.”

Haklıydı. Sevgi ya da aşk, adı her neyse, sanırım hep ilk kezmiş gibi heyecan veriyordu. Daha önce kaç kere yaşadığının bir anlamı yoktu. Yaşadığın anın önemi vardı. Onunla her şey her seferinde ilk gibiydi. Daha önce de birini öpmüştüm

ama Aras başkaydı. Sevildiğinden emin olmak insanın hayatta başına bir kez gelebilecek bir mucizeydi. Aras da benim mucizemdi. Onun beni öptüğünü düşünmeden duramıyordum. Her öptüğünde ilk kez öpmüş gibi heyecanlanıyordum. Büyüdükçe böyle çocuksu sevinçlerin azalacağını sanırdım ama kollarımı ona her doladığımda yeni bir ılık yanıyordu içimde. Her bakışında bedenim yeniden bir anlam kazanıyordu. Onu düşündüğüm her an seviyor, sevdikçe daha çok düşünüyordum.

Birkaç ay önce biri bana daha önce yaşamadığım duyguları onunla yaşayacağımı söyleseydi, onun Aras'tan daha deli olduğunu söylerdim. Bütün imkânsızlığımın yerini yeni olasılıklarla doldurmuştu. Değersiz olduğunu sandığım hayatımın bir önemi olduğunu hissettiriyordu. Bana tüm çiçekli yollarda rehberlik ediyordu. Ben de onun için hem yol hem de çiçektim. Bunu söylemekle kalmıyor, bana hissettiriyordu da. Beni sevmek şeklini seviyordum.

Mutluluğun hep uzakta olduğunu düşünürdüm. Oysa yanı başımda zihni bulanık birinin hayatıma bu denli netlik kazandırarak beni bu denli mutlu edebileceğini hayal bile edemezdim.

Onunla sevmeyi yeniden öğreniyordum.

Sonraki birkaç gün çok güzel geçti. Evimizde baş başa vakit geçirdik. Yeniden uyanışının üzerinden neredeyse bir ay geçmişti ve artık onu yalnız bırakıp kendimle ilgileniyordum. Bazen uzaklara dalıp gidiyor, düşüncelerini bana söylemiyordu. Kolay olmasa da onları kelimelere dökmeyi öğrenmeye çalışıyordu. Buna rağmen sevgisini bu denli gösterebilen başka bir adam, hayır, başka bir insan daha tanımamıştım.

Ne zaman bir işle uğraşsam ya da evden çıksam bana küçük büyük demeden hediyeler hazırlıyordu. Bunlar için Şehnaz'dan yardım istediğini biliyordum. Çünkü ne zaman Şehnaz işin içinde olsa benden uzakta yapabileceği işlerle uğraşıyordu. Yanımdan geçerken kaçırdığı bakışlarını başka yere çevirmesi onu ele verse de ona hiç söylemedim. İşime geliyordu.

Bu arada eğitime başlamıştı. Fiziksel olarak kendini toplamaya devam ediyor, eski rengine kavuşuyordu. Kolları kalınlaşmış, yanakları eski hâline dönmüştü. Yine de fizik tedavi görmeyi sürdürüyordu. Çalıştığım şirketi bana Mehmet Bey'in ayarlaması sayesinde onu hastaneden almaya gidebiliyordum. O gün de hastanedeki işi çoktan bitmiş ve ben hâlâ elimdeki dosyaları toplarken telefonda ona cevap veriyordum.

"Tamam. Sen hastanenin önünde otur ve sakın hareket etme." İlk defa bugün tek başına gitmişti.

"Tamam," dedi son hecesini uzatarak. "Merak etme, artık kaybolmayacağım." Yeni bir anı daha hatırlamıştı demek. Bazen anıların zihninde birden canlandığını söylüyordu. Bu anının ne olduğunu çok iyi biliyordu. O hatırladıkça ben utanmaya ve ondan kaçmaya devam ediyordum. Ben kaçtıkça o ilerleme kaydetmeye devam ediyordu. Bir gün kesinlikle köşeye sıkışacaktım.

Hastaneye vardığımda Aras olmasını beklediğim yerde değildi. Arabadan inmeden telefonu elime alıp onu tekrar aradım.

"Alo?" Duyduğum ses ona ait değildi. Hiç olmasını istemediğim birinin sesiydi.

"Efe." Neredeyse çığlık atmıştım. Ellerim çoktan titremeye başlamıştı bile.

"Üçüncü kata gel. Kocan bayıldı. Uğur diye birinin yanında."

Telefonu elimden koltuğa fırlattım ve el frenini çekip arabadan indim. Hızla üçüncü kata çıktığımda Uğur Bey'in odasının önünde bekliyordu. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedim Efe'nin üstüne yürürken. Rahat bir tavırla telefonu bana uzattı. "Bilerek onun karşısına çıktın, değil mi?"

"Saçmalamayı bırak da dinle," deyince irkilip kaşlarımı çatıttım. "Hepinizi izliyorlar. Buraya Tarık Bey'i görüp uyarmaya geldim. Ona bir iyilik borcum var." Borcunun ne olduğunu biliyordum. Sonuçları yanlış olmuştaysa da onu dinlemişti ve sonucunda kaybetse de bunu unutmayacağını tahmin etmeliydim. "Etrafa dikkat et. Sıra dönüyor. İster inan ister inanma ama ben iyi niyetli bir şekilde buradayım." Mehmet Bey'in Aras'ı benimle evlendirmesiyle sıra onlara geçmişti.

"Karşı tarafa geçtiğimi söylüyordun. Şimdi ne oldu?"

“Sıkıldım,” dedi ve gözlerini devirip yanımdan uzaklaşırken kolunu tuttum.

“Mehmet beni sana öldürtmeyi düşünüyormuş,” dedim bir çırpıda. “O kan davası hakkında bir şey biliyor muydun?”

Gözlerine anılardan bir gölge düşünce bir süre kolunu tutan elime baktı. Sıkıdığı dişleri yüzünden çenesi seğirdi. “Biliyordum.”

“Buna rağmen onunla evlenmeme izin verdin.” Sorgulayan bakışlarım karşısında daha da sinirlendi. Yutkundum çünkü iki yılımı geçirdiğim adamın beni öldürmeye razı olmasını kabullenemiyordum.

“Ayrıldım çünkü annem gibi seni de öldürmelerini istemedim,” dedi üzerime eğilerek. Yüzü uzun zamandır hiç olmadığı kadar yakındı bana. Yine de kokusunu duymak midemi bulandırdı. Gözlerini bir süre üzerimden ayırmadı. Mavi gözlerinde yanan alevin bu sefer beni yakmasına izin vermedim. Gözlerimi cesurca ona diktiğimde bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra yutkunup hızla uzaklaştı. Annesinin ölümüne babasının neden olduğunu söylemek istedim ama Sertem Amca dedikleri kadar kötüyse ona zarar verebilirdi.

İçeri girince Aras’ı Uğur Bey’in koltuğunda otururken gördüm. Başını geriye yaslamış, derin nefesler alıyordu. Yanına geçip elini tutunca başını kaldırdı. O başını aşağı yukarı sallarken Uğur Bey onun yerine konuşmaya başladı.

“İyi. Sanırım çok fazla şeyi bir anda hatırlamak başını döndürmüş olmalı.” Güven veren bakışları içimi rahatlatmıştı. “Onu korkutan anılarla...” Aras, Uğur Bey’in kolunu tutup onu susturunca kaşlarımı çattım. *Bir şey saklıyor.* “Bundan sonraki süreçte daha dikkatli olun.”

Uğur dışarı çıkmadan önce biraz daha Aras’la konuştu ve odadan çıkıp bizi yalnız bıraktı.

“İyi misin?” dedim ona yaklaşip elimi yanağına koyarak. Yüzünü avuçlarımdan arasına aldım, o da avuçlarımdan içini öptü.

“Artık iyiyim.” Bana doğru uzanınca onu taklit ettim ve dudaklarıma sıcak bir öpücük kondurmasına izin verdim. Efe’yi görmesinin onu tetiklemesi beni korkutmuştu ama şimdilik iyi gibiydi. Geri çekildiğimde aralarındaki mevzunun ne olduğunu

sormak istedim ama öyle güzel gülümsüyordu ki bu ânı bozmak istemedim.

Bir süre daha konuşup dışarı çıktığımızda araba hâlâ bıraktığım yerdeydi. Güvenliğe acil bir durum için buraya bıraktığımı söylemiştim ama şirket araçlarından biri olduğunu anlayıp sorun olmadığını söyledi. Atasoy olmanın sağ'adığı bazı rahatlıklar vardı.

Eve giderken iyi olup olmadığını kontrol etmek için sürekli gözlerine bakmam gerekti çünkü çok sessizleşmişti. Göz göze geldiğimiz her an buruk bir şekilde tebessüm edip tekrar önüne dönüyordu.

“Ne hatırladın?” dedim dayanamayıp.

“Bilmiyorum.” Duraksayıp başını iki yana salladı ve pence-reten dışarı baktı.

“Nasıl yani?”

“Karmaşık şeyler. Efe'nin evinde olduğumu hatırladım. Kollarım bağlıydı ama rüya da olabilir.”

Bunun gerçek olması ihtimali ensemde ürpermesine sebep oldu. Sertem Amca tanıdığım gibi biri değilse Efe de öyle olabilir-di. Eğer intikam hissi kanla geçiyorsa belki Efe'nin ona mavi gözlü hırsız demesi tesadüf değildi. İyi de Efe ondan neyi çalmıştı ki?

Ani bir kararla direksiyonu sağa çevirdiğimde arkamdaki araba kornaya bastı ama umursamadım. Aras başını çevirip kaşlarını çatınca evin yolunu hatırladığını anlayıp gülümsedim. “Eve gitmiyoruz.” Sesini çıkarmadan önüne bakmaya devam etti. Böyle kalmasına izin vermek istemiyordum. Ben ne zaman ağlasam benim yanımda olmuştu. Acısını içine gömüp küçücük bir çocuğun aklına sahip olmasına rağmen büyük kalbiyle kanat germişti bana. Şimdi o böyle sessizliğe gömülürken ben de onun için bir şey yapabilirdim.

Şehrin denize bakan kısmı hep daha sakindi. Özellikle bu mevsimde esen rüzgâr yüzünden eskiden buraya koşmaya geldim. Evimiz çok uzak olmasa da yakın da sayılmazdı. Yine de bu tarafa gelip denizin tuzlu kokusunu içime çekmeyi seviyordum. Derin faleze yaklaştığımızda kıyıya serpiştirilmiş gibi duran büyük küçük kafeler davetkâr bir şekilde bize sesleniyordu.

Kısa bir süre sonra üniversiteden önce yazları çalıştığım ve üniversiteye başladığımda da iç tasarımı yapıtığım kafeye girdiğimizde Yılmaz Abi bizi gülümseyerek karşıladı. Eskiden buraya sık sık gelirdim ama son zamanlarda hiç gelmiyordum. Ona sarıldıktan sonra Aras'a bakıp elini uzattı. Aras da ona karşılık verince gözleri şaşkınlıkla bana çevrildi. Ondaki değişimi herkes fark ediyordu. Kendi farkında olmasa da daha özgüvenliydi. Daha dik duruyordu. Vücudu kısa zaman içinde değişmişti. Bakışları bile daha anlamlıydı.

"Aras için sıcak bir çay alalım. Ben de sütlü çay istiyorum."

Aras bu esnada beni izliyordu.

"Her zaman aynı şeyi istersin," dedi Yılmaz Abi.

"Çok güzel yapıyorsun. Tatlıyı sana bırakıyorum," dediğim-de gülümseyip uzaklaştı.

Getirdiği tatlıları Aras çok beğenince ikincisini istedi. Hep-sini yerken sessizce onu izledim. Bu çocuksu masumiyetinden dolayı değildi. Ne yaparsa yapsın böyle masum görünecekti, bundan emindim.

Ağzına attığı pastanın son lokmasını da yuttuktan sonra geri-ye yaslandı ve elini karnında gezdirip derin bir nefes aldı. "Bun-lar harikaydı." Önündeki iki boş tabağı işaret edip konuştuğu sırada Yılmaz Abi tekrar geldi.

"Bir tane daha?" diye sorduğunda Aras ellerini birbirine çar-pıp yalandan güldü ve başını aşağı yukarı salladı.

"Böyle giderse şişip balona döneceksin."

"Önemli değil. Bu aralar yediğim her şey kasa dönecekmiş. Doktor öyle söyledi."

"Tabii. Kesin öyledir," dedim ve üçüncü bir pasta önüne gel-diğinde Yılmaz Abi bana baktı.

"Sırma burayı kendi tasarladı, biliyor musun?" dediğinde Aras'ın gözleri açıldı. Etrafa göz gezdirip başını beğendiğini gös-terircesine salladı.

Kafe çok da büyük değildi. Bu yüzden tabureler ve fiçı masalarla alanı genişletip duvar süslemeleriyle Western bir görünüm vermiştik. Arka bahçeye açılan kapı kovboy film-lerindeki gibi ortadan açılıyordu. Projeyi ilk sunduğumda

diğer projeler arasından kabul edileceğini sanmıyordum ama Yılmaz Abi ilk görüşte vurulmuştu. Küçükken babasıyla birlikte kovboy filmleri izleyip oyunlar oynarlarmış. Benim tasarımıma ona bunu hatırlatmış ve hemen kabul etmişti. Sıradışı tasarımının birçok insanı cezbedtiğini de söylediğinde kendimle gurur duymuştum. Buranın tamamlanmış hâlini görmek mimar olmak için beni heveslendiren ikinci şeydi. Birincisi babamdı.

Ama burası benim için öyle özeldi ki hep tek başıma gelmiştim. Hayatımda bana ait tek yer burası gibi geliyordu. Benim özel alanım, benim tutkum, benim ilk başarım... Kendimi feda etmediğim tek yer.

“Ama buraya ilk defa biriyle geliyor,” dediğinde Aras’ın gözleri parladı. Masada derin bir sessizlik oluşunca müşterilerden biri arka kapıdan girip hesabı istedi. Yılmaz Abi uzaklaşırken Aras hâlâ bana bakıyordu. Başımı iki yana sallayıp güldüm.

“Söyle, içinde tutma,” dedim.

“İlk defa benimle geliyorsun,” dedi kaşlarını kaldırıp ve bütün kan yüzüme hücum edip yanaklarımda toplandı.

“Öyle denk gelmiştir,” deyip parmaklarımin arasındaki bardağı çevirdim.

“Umurumda değil. Bir şeyi benimle ilk defa yapıyorsun. Yani bir konuda ilkim ve bu çok hoşuma gitti.”

Bakışlarını yüzüne çevirdiğimde gülümseyerek çatalı ağzına götürüyordu. “Evlilik ve balayı da var,” dediğimde kahlkaha attı ve başını yana çevirdi. Bana tekrar baktığında içimde ılık rüzgârlar esti. O an ihtiyacım olan tek şey oymuş gibi hissettim.

“Ama benden kaçırıyorsun,” dedi sonra. Ne dediğini anlamayıp başımı hafifçe yana çevirdim. “Yeni hâlime alışamadığını biliyorum ve hatta geçen gün yataktan düştün.”

Bu gerçekten de olmuştu ve ben ona delice sarılmak isterken korkup uzaklaşmış ve yatakta kayıp yere düşmüştüm. Uyuduğu için bunu duymadığını düşünmüştüm.

“Yeni hâlime mi alışamadın?”

“Öyle değil.” *Sadece seni arzuluyorum ama henüz erken olduğunu düşündüğüm için senden kaçıyorum. Sana sarılmak için deli oluyorum ama*

kendime engel olamamaktan ve her şeyi mahvetmekten korkuyorum. Seni korkutmaktan çekiniyorum. İşte, aynen böyle.

Elimle dudağına bulaşan çikolatayı sildim. Hâlâ benden bir cevap beklediğini biliyordum ama ona cevap vermek yerine başparmağımı avucuma götürdüm. Elimi yavaşça omzuna koyduğumda tamamen bana yöneldi. Öyle yakındı ki nefesimiz birbirine karıştı. Gözlerim dudaklarını buldu, tüm sesler sustu. İnsanlar sohbeti, garsonlar yürümeyi bıraktı, müzik durdu ve sıcak teni parmağımın bıraktığı izleri içine hapsetti.

Aniden onu öptüm. Ondan kaçarken bile ona kapılıyordum. Beni ne kadar çaresiz bıraktığının farkında bile değildi. Dudaklarımızın arasında sanki evrenler değişiyor ve biz bir solucan deliğinde savruluyorduk. İnsanın sadece gözünü değil, kalbini bağlayan bir kara büyüydü bu. Bağlarından kurtulmaya çalıştıkça daha sıkı tutunuyordun.

Durup geri çekildiğimde gözleri açıldı ve sarhoş gibi etrafa bakıp utançla tekrar boynuma baktı. Başımı göğsüne yaslayıp limon kokusunu içime çektim. Kollarıyla beni sarmaladı ve beni kendine hapsetti.

“Senden kaçmıyorum. Aksine sana çekiliyorum.” Geri çekilip yüzüne baktığımda utandığını fark ettim. Artık bir yetişkinin bakışlarına sahip olsa da hep bir çocukmuş gibi davranıyordu. Yüzüme hınzır bir gülümseme yerleşti. “Ne oldu? İlk defa mı bir kız seni kafede öpüyor?”

Burnundan nefes verip gülümsedi. “Yani sen en iyisiydin,” dedi benimle dalga geçerek. Kaşlarını kaldırıp omzuna hafifçe bir yumruk attım. Sahte bir acıyla başını geriye atıp kakhaha atmaya başladı. Boynu öyle güzeldi ki yüzümü oraya gömüp hayatımın burada son bulmasını isterdim. Sonra gözlerime baktı ve kakhaha atmayı bıraktı. “Senin varoluşun bile benim ilkim,” dedi ve yanaklarım alev alev yanarken düşünceli bakışları yavaşça geri geldi. “Sadece... Benden uzaklaşmandan korkuyorum,” dedi bir süre sonra.

“Bu mümkün değil, biliyorsun.”

“Katil olsam bile mi?” dediğinde bu ânı mahvettiği için ona kızdım ama neden böyle düşündüğünü anlamadım. Onu

kendimden uzaklaştırıp gözlerine baktım. Kederli gözleri yaşarmış, dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı. “Çünkü Efe’yi görünce zihnimde bir şey canlandı. Gerçek olup olmadığını bilmiyorum ama umarım rüyadır.”

Kollarımı tekrar ona sardığımda ağır ve titrek bir soluk daha aldı. Keşke o anıları silip atabilseydim de geri gelmeselerdi. Uğur Bey’den bunun ayrımını yapmayı sağlayabileceği bir seans ayarlamasını istemeliydim. Geriye yaslanıp başını aşağı eğdi. İçin için ağladığını görünce kalbimde bir yerin acıdığını hissettim.

“O zaman şöyle yapalım. Hatırladığın kötü şeyler kötü bir kâbus, güzel şeyler de gerçek bir anı olsun. Sen yeniden uyan. Bırak hepsi rüyada kalsın Aras.”

Naif bir kabullenişle başını aşağı yukarı salladı. Dudağının kenarları hafifçe kıvrılırken derin bir nefes aldı. “Yıllardır altı yaşında olduğumu da hatırladım.” Kısık sesli bir kahkaha dudaklarından dökülünce o günleri, sanki gerçekten yirmi yıl öncesiymiş gibi hatırladığını hissettim.

“O zamanlar böyle şeyleri daha az sorgulardın.” İşaret parmağımla alnına bastırdım. Bir çırpıda elimi yakalayıp parmağımı ısırır gibi yapınca ufak bir çığlık attım. Sonunda kollarımla onu sarınca başını göğsüme koydu. Uzun bir süre pencereden dışarıyı izledik.

Her ne kadar tekrar öyle olmasından korksam da böyle anlarda çocuk hâlini görmek istiyordum. Eskiden daha az sorgulardı. Kafası karışsa da anın tadını çıkarırdı. Ama artık zihnini karartan dumanlar her güzel anımızı mahvetmek için pusuda bekliyordu âdeta. Her an yüzümüze inecek bir tokat gibi tepemizde dikiliyor ve acısını her an hissettirebilecek gibi gözlüyordu bizi.

“Seni seviyorum,” dedim. Bunun zihnindeki zehri savuşturmasını diledim. Doğrulup kolunu omzuma atınca sırtım göğsüne yaslandı. Beni sıkıca bastırdı kendine. Bana dokunması bile fazlasını istemem için yeterliydi. Eğer mümkün olsaydı onun bedenine hapsedilmek, o olarak hayatıma devam etmek isterdim.

Başını aşağı yukarı sallarken çenesi başıma değdi. “Biliyorum. Tek bildiğim senin sevgin zaten.” Dudaklarım iki yana doğru genişçe açılırken keşke o bunu görseydi dedim ama parmakları

onlara dokununca bunu zaten fark ettiğini anladım. “Mutlusun,” dedi. Sesinden bunun bir yargıdan ziyade bir soru olduğunu fark edip başımı hızla onaylarcasına salladım.

Sonra sessizce dışarıda atıştıran karı izledik. İki yıldır yağan ilk kardı. Sırazhan’da yılda sadece bir kez kar yağardı. O da belki. Usulca yere süzülen bembeyaz tanelerin onun zihnini kaplayan güzel anılar olmasını istedim. Neden olmasındı ki? “Sen daha önce hiç kar görmüş müydün?”

Omuzlarını silkip sadece pencereden gördüğünü söyledi. Beni saran kollarından sıyrılıp elini tuttum. Onu peşimden çekştirerek kafenin arka bahçesine çıkardım. Bu bahçe bir sokağa bakıyordu. Beni sorgulamadı ama bakışlarından kafasının karıştığını seziyordum. Yine de beni sorgulamadı. Hâlâ bana olan sonsuz güveni işimi kolaylaştırıyordu.

Kafeden çıktığımızda soğuk hava ürpermeme neden olsa da onun sıcak eli içimi ısıtmaya yetiyordu. Sokakta kimse yoktu. Kar yağdığı zaman Sırazhan’da kimse sokağa çıkmazdı zaten. Arnavut kaldırımları kar yüzünden biraz kayganlaşsa da iki elini de tutup karşısına geçtim. “Eskiden bir şeyleri zihninde canlandırmak kolaydı, hâlâ öyle mi?”

Kaşlarını çatıp neler olduğunu anlamaya çalışırcasına başını yana yatırdı. Birkaç saniye sonra başını şüpheyle aşağı yukarı salladı. “Yine de ne yapmak istediğini kestiremedim?”

“Benimle dans et,” dedim. “İstedğin şarkıyı çal içinden.”

“Burada, bu soğukta mı?” dedi ama gözlerindeki heves kendini ele veriyordu. Başımla onu onaylayınca bir çırpıda beni kendine çekti ve dans etmeye başladı.

Onunla ilk dansımızı hatırladım. Side’de beceriksiz adımlarla ritme ayak uydurmaya çalışıyordu. Şimdi aynı heves vardı gözlerinde. Beni etrafımda döndürüp kendine tekrar çekince göğüslerimiz birbirine çarptı. Artık iyice güçlenmişti. Ben diğer işlerle uğraşırken evde ne yaptığını bilmiyordum ama artık eskisi gibi zayıf değildi. Uyurken oldukça kilo kaybetse de uyandığından beri eksikliğini tamamlamıştı. Hem de fazlasıyla.

İyileşiyordu ve beni ortaya yeni çıkan her özelliğiyle etkilemeye devam ediyordu. Eskiden sokağa çıkmaya korkan Aras

şimdi benimle sokakta dans edecek kadar cesurdu. Benimle kalacak, beni affedecek kadar koca yürekliydi. Beni sevecek kadar da mucizeviydi.

Aras hep kolay kandırılan biri olmuştu. Herkes onun saf bir kalbi olduğu kadar, zayıf bir zihni olduğunu da söylüyordu. Ama öyle değildi. O temiz kalbiyle hepimizi büyülüyordu. Biz onu kandırdığımızı sanırken aslında o bizi kandırıyordu. Omuzlarımıza düşen karın erimesi gibi, kalbimi yumuşatıyordu.

Bazen başımı göğsüne yasladığımda parmaklarıyla kalbimin ritmine bakardı. Bir eliyle benimkine, diğer eliyle kendininkine. İkisi eşit hıza ulaştığında da mutlu olurdu. Kalplerimiz uyum sağlayana kadar sabırla beklerdi Aras. Bunun anlamını şimdi anlıyordum. Asıl mucize iki kalbin aynı anda biraz değişmeyi kabul etmesiydi. Aras bana tutunuyordu belki ama ben de onun ritmini öğreniyordum. Şimdi dans ederken içinde çalan hangi şarkıysa beni ona göre yönlendiriyordu. Başka bir hayatta ona âşık olmamak aptallık olurdu. Belli ki bu hayatta da öyleydi!

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bazı hatalar bilerek yapmaktan kaçındıklarımızdır.

Ertesi hafta Pınar'la dersten sonra Mehmet Bey'in yanına gitmek için okuldan çıktık. Derste neredeyse horlayıp ikimizi de rezil edecekti. Bitmek bilmeyen dakikalar boyunca kolunu dürtüp durdum. Sonunda zil çalınca sanki bütün ders uyuyup beni sinir etmemiş gibi kafasını kaldırdı ve rujunu tazeleyerek ayağa kalktı.

Trafığın sakin oluşu iş yerinde yaşadığım stresi hafifletiyordu. Atasoy Holding şehrin kalabalık yerlerinden uzakta büyük bir alanın tam ortasındaydı. Sanki bu şehirde tek olduklarını belli etmek istercesine şehirden izole bir yere yapılmıştı. Buraya gelecek olanlar Mehmet Bey ile nasıl engebeli bir yola girdiğini yola bakarak anlayabilirdi ama bunu sadece ben biliyordum.

Yolun sonundaki devasa giriş kapısı içeri kolayca girilemeyeceğini ama girdiğiniz zaman da kolayca çıkılmayacağını haykıran bir kale gibiydi. Atasoy Garden yazısı kapının üzerindeki mermer levhada parlıyordu. Tam da onlara yakışır bir karanlığın içindeki gri gölgeler gibi. Bu beni her girişimde ürkütse de yazıyı görünce Pınar'ın ağzı açık kaldı. Benimle gelmek için ısrar etmesinin sebebi, benim okulu bitirmek için fazladan çaba harcarken onun yapacak hiçbir işinin olmamasıydı. Ben onlara yetişmeye çalışıyordum.

Kapıdan geçince geniş bir araba yolu bizi karşıladı. Sağ ve sol tarafa yayılmış çeşitli prototip ofisler, mobilya ve ev eşyası mağazaları vardı. Hepsi de Atasoy adını taşıyordu. Eğer bu tarz bir inşaat zinciri tasarlayacak olsam ben de aynısını yapardım. Hiç sevmediğim kayınbabamla bazı ortak yönlerimizin olduğu su götürmez bir gerçektir. Aras'ın hassas zihnine zarar vermek bunlardan en kötüsü olsa da genel olarak zevklerimiz uyuyordu. Siyah dışında.

Mehmet Bey'in gelini olmamın bana burada sağladığı tek avantaj daha iyi bir arabaya biniyor olmamdı. Onun dışında işini layığıyla yapan insanların arasında stajyer olmak gerçekten zordu. Mehmet Bey tüm o karanlık yanlarına rağmen işini gerçekten iyi yapan insanlarla çalışıyordu. Onu çalışırken izlemek ilginçti. Kafasının içindeki karanlığa gömülüp etrafına ateş saçmadığı zamanlarda çalışanlarıyla şakalaştığını bile görüyordum. Kimse ondan korkmuyordu. Herkesin işini profesyonelce yapıyor olması onun karşısında kendilerini güvende hissetmelerini sağlıyor olmalıydı.

Bugün yeni bir müşteri gelecekti ve inşaat hâlindeki bir apartmanın iç tasarımı için birkaç örnek hazırlamamı istemişti. Tek stajyer olduğum için kimsenin yapmak istemediği hazırlık işleri bana kalıyordu. Bahsettikleri binayı çoktan incelemiş, apartman planını çıkarmıştım. Eskiden otel olan tarihi bina büyük bir alanı kapsıyordu. Neredeyse bir mahalle büyüklüğündeydi ve bulunduğu arsa öyle genişti ki golf sahası yapılabileceğini düşünerek notlar almıştım.

Çok geniş olmasa da kullanışlı şekilde şekillendirilmiş odaları vardı. Açık mutfak olması beni endişelendiriyordu. En çok bu konuda düşünüyordum. Hem salona hâkim olmak hem de yemek yaparken ihtiyaç duyulan şeylerin elinin altında olmasını sağlamak zordu. Tesisatın geçtiği noktalara göre lavaboyu ve geri kalanları konumlandırmak da işin başka zor kısmıydı.

Yine de asistanlığını yaptığım Ege bana bu konuda çok yardımcı oluyordu. Benden sadece iki yaş büyük olmasına rağmen Atasoy Holding'in en çok aranan iç mimarıydı. Mehmet Bey'in gözdesi olduğunu görebiliyordum. Konu iş olunca ona oğlu gibi

davranıyordu. Sanki Mehmet Bey'in küçük bir kopyası gibi işleri ele alışı, kontrol yeteneği ve özgüveniyle başka bir hayatta Aras'ın da böyle olabileceğini düşünmeden edemiyordum.

Mehmet Bey bana Ege'nin çok kötü şartlarda büyüdüğünü, çocukluğundan beri zor işlerde çalıştığını anlatmıştı. Bir evleri bile yoktu. Çalıştığı inşaatlarda üstü kapalı olan bir yerde uyduğunu duymuştum. Henüz lisede olmasına rağmen sıvacılık yaptığı binada bulduğu eksiği söylediğinde Mehmet Bey onu yetiştirmeye karar vermişti. Çocuk işçi çalıştıran şantiye şefini de işten çıkarmıştı. Bodrum katındaki odalardan birine kapatmadığını ummuştum. Yine de Aras'a böyle acımasızken başka birine baba olması kalbimi kırıyordu. Aras'la henüz tanışmasalar da hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum.

"Benim işim uzun sürecek. İstersen sağ tarafta bir alışveriş merkezi var. Çeyizine bir şey almak istersen?" deyip göz kırptığımda Pinar gözlerini devirip sinirli bir şekilde öfledi.

"Bari sen yapma? Bütün gece tartıştık. Neymiş, üçüncü sayfaya geçecekmiş?" dediğinde Aras'la yaptığımız konuşma aklıma gelince gülümsemeden duramadım. Tekrar ona bakınca yüzüm birden asıldı, şüpheli bir şekilde bana bakıyordu. Gözlerimi çekip frene yavaşça basarken gözlerimi ondan kaçırdım.

"Sen?" dedi işaret parmağını öne uzatıp gözlerini kısarken.

"Ne ben? Ben ne? Bir şey yok. Ayrıca geldik. Hadi in," dediğimde arabayı park etmişim. Arabadan inip hızla yanıma gelecek kolumu tuttu.

"Sen benden bir şey saklıyorsun?"

"Saçmalama Pinar," derken yanıma siyah ayakkabılı ve uzun siyah pardösülü birinin yaklaştığını hissedince sesimi alçalttım. Ege yanımdan geçerken elindeki parşömenler dalgalandı.

"Yakala bunları," deyip uzun kâğıtları bir anda elime tutuşturdu ve Pinar'a selam verdi. Soğuk ama samimi görünen biriydi. Ondaki Aras'ın olması gerektiği yerde olduğu için suçsuz olduğu hâlde içten içe nefret ediyordum ama imrenmeden de edemiyordum çünkü gerçekten başarılıydı. Ben babamı ve ev yenileme programlarını izleyerek iç mimar olmaya karar vermişim ama

o yaşamıştı. Hiç evi olmamış biri başka birinin yuva diyeceği binalar yapıyordu.

Pınar'la tanışıp sohbet ederken onları izledim. Arkadaşım çeyiz alışverişiyle ilgili bir şaka yapıp uzaklaştıktan sonra Ege bana döndü. "Erken gelmene o kadar sevindim ki! Müşteri manyak çıktı. Bir saat erken gelmiş."

"Hadi canım!" Hızlı adımlarla yürümeye başladığında kucağımdaki parşömenleri düzeltmeye çalıştım. O da kendinde kalanları kolunun altına aldı ve boşta kalan eliyle benimkilerden birkaçını aldı.

"Evet. Senin tasarımları da buraya ekledim," dedi ve kolunun altındakileri gösterdi. Ben tasarımlarımı yapar, ona verirdim. O da beğendiği fikirleri kendininkilere dahil ederdi. Eğer kendi projeleriyle birlikte sunuyorsa gerçekten iyi yaptığımı anlıyordum. "Senin için sorun olmaz sanırım." Yine de her seferinde bunu sorardı.

"Olmaz tabii. Böyle yaptığın zaman iyi olduğumu anlıyorum."

"Hemen heveslenme," deyip kibirle kaşlarını kaldırdığında başımı eğip gülümsedim. Mehmet Bey'in sevgisiyle büyütülen biri böyle oluyordu demek. Yine de Aras'ın böyle biri olmasını istemezdim. Soğuk, mesafeli ve *hemen heveslenme* diyen birini.

"Sana diyorum." Ellerini önümde sallayınca kaşlarımı kaldırıp ona baktım. Özür dileyerek başımı eğdiğimde damağını şıklattı. Holdingin lobisinden geçip asansörlere ulaştığımızda sessiz kaldı. Her ne dediyse tekrarlamadı. Hiçbir zaman ikinci defa söylemezdi, bu yüzden söylediği her şeyi not ya da ses kaydı alırdım.

On katlı ana binanın dışı da girişi gibi siyahtı. Yeryüzünün yeşili ve gökyüzünün mavisi siyah camın üstünden öyle iyi yansıyor ki doğa binayı kendinden bir parça gibi gösteriyordu.

Asansöre bindiğimizde Ege sensöre kartını okutup onuncu kata bastı. Kaşlarım şüpheyle çatıldı çünkü bu katta çalışanlardan sadece Ege, güvenliklerin başı ve Mehmet Bey'in baş yardımcısı Cihan vardı. Basit toplantılar genelde ilk katta olurdu ve ben bunlara katılırdım. Büyük anlaşmaların gerçekleştiği toplantılar da Mehmet Bey'in görkemli ofisinin olduğu altınca

katta yapıldı. En gizli olanlarsa en üst kattaki küçük salonda yapıldı ki ihâle sonucu açıklanmadan yapılan bu toplantılarda Mehmet Bey rakiplerini ezmenin bir yolunu bulurdu. Bu kata çıkmama bile izin yokken şimdi oraya gidecek olmam ürperme neden oldu.

Ege bana bu toplantılardan hiç bahsetmezdi. Her zaman beni aşan şeyler olduğunu söylerdi. Kısa sürede bu kadar geliştiğimi düşünmüyordum. O terk edilmiş binanın bu kadar gizlilik gerektirmesi de tuhaftı. Ege'ye yanında olduğumu belli etmek için hareketlendim. Bana bakıp tek kaşını kaldırdı. Başımı iki yana salladığımda eliyle *ne var* der gibi bir hareket yaptı.

“Yanımdayım. Farkında mısın?”

Yalandan bir korkuyla iç çekip dehşete düşmüş gibi geriye yaslandı. “Tövbe. Kızım ne işin var senin burada?” dedi ve gözlerini devirip geri doğruldu.

“Onuncu kata çıkarıyorsun beni.” Sesim tepkiliydi.

“Biliyorum Sırma. Çok sorgulama. Mehmet Bey istedi.”

Asansörden çıktığımda buraya sadece bir kere Mehmet Bey’le geldiğimi hatırladım. Geniş lobi binanın geri kalanından daha siyahtı. Siyah ahşap zemin içeri doğal bir koku saçıyordu. Siyah kadife duvar kâğıtlarının üzerinde rönesans tabloları gibi tablolar vardı. Evindeki gibi. Tam Mehmet Bey’in tarzıydı. Ege bir adım önümden yürüyüp kattaki iki kapıdan birine yöneldi. Kapıyı açıp içeri girmem için beni tuttuğunda kalbim çarpmaya başladı.

İçeri girer girmez elimdeki parşömenleri düşürecektim. Çünkü kalabalık olmasını beklediğim salonda Mehmet Bey dahil iki kişi vardı. İkisi de siyah takımlarının içinde yan yana oturuyordu. Parşömenleri sertçe masaya bırakırken Ege’ye baktım. Gözlerini ayırıp bizi rezil etmemem için yalvaran gözlerinden bu ikisi arasındaki ilişkiyi bilmediğini anladım.

Ege yanına yaklaşıp elini uzatınca ona karşılık verdi. İsimlerini söyleyerek tanıştıklarında Ege’nin onu ilk defa gördüğünü anladım. Uzun cam masanın kenarında sıralanmış sandalyelerden birine oturduğumda Ege’nin beni azarlayacağına emindim. Onlara yaklaşmaktan korkuyordum. Biri beni oğluyla evlendirmek

için diğerinden ayırmıştı. Diğer de bu oyuna müsaade edip benim hayatım değişirken sadece izlemişti. Bu sürprize hiç hazır değildim. İki düşmanı bir araya getirenin ne olduğunu bilmekse tam bir muammaydı. Mavi gözleri üzerimde gezerken rahatsızdım.

Elinle defalarca savuşturmana rağmen sürekli bir yerlerden çıkıp gelen bir sinek gibiydi. Benim için artık hiçbir şeydi ama yine de midemi bulandırıyordu.

Yeni müşteri Efe'ydi.

Terleyen avuçlarımı bacağıma bastırırken sessiz kaldım. Onlar kendi aralarında konuşurken ben sadece dinliyordum. Bir an önce toplantı bitsin istiyordum ama Ege bütün ayrıntıları açıklayarak konuşmayı severdi. "Bu da aslında Sırma Hanım'ın projesi." Adımı duyunca onlara başımı çevirdim ve önümdeki dosyanın sayfalarını çeviriyor gibi yapmayı bıraktım.

"Açık mutfak fikri hoşuma gitti," dedi Efe gözleriyle hınzır bir bakış atarak. Kaşlarımı çatıp dişlerimi sıktım. Burada ne halt ediyordu? Mehmet Bey onun kim olduğunu bile bile nasıl buraya almıştı? "Yalnız anlamadığım şey şu; lavabo giderlerini nasıl saklayacaksınız?" O borular senin...

Ege'nin bakışları benimkini bulduğunda aşırı sinirli olduğunu ve benden bir cevap beklediğini anladım. Hâlâ kızgın olduğumu eleveren bakışlarımla planımı anlattım. "Sürgülü alt dolap kapılarının metal kısımlarının içine saklayacağız. Raylı kapaklar hem alanda genişlik sağlayacak hem de boruları gizleyecek. Herhangi bir tıkanıklıkta kapağın çıkarılması işleri biraz zorlaştırabilir ama estetik kaygı ortadan kalkacak," dedim bir çırpıda.

Ege tavrım karşısında hem sinirli hem de şaşkıncı ama umurunda değildi. Tamam, belki biraz umurumdaydı çünkü Mehmet Bey stajımla ilgili durumun onun dudaklarının arasında olduğunu söylemişti. Okulu bitirmeme son bir yıl kalmıştı. Bugünden sonra Ege sayesinde biraz daha uzayacaktı.

Toplantı bitip herkes el sıkıştıktan sonra Mehmet Bey'in ofisine yöneldim. Ege de benden içerideki tavrım hakkında sonra hesap soracağını söyleyip uzaklaştı. Ben de Mehmet Bey'in ofisine indim. İçeri girerken yardımcısı Cihan Bey içten bir şekilde

gülümsedi. Böyle bir adamın yardımcısı olmanın zorluğu gözaltlarındaki morluktan anlaşılıyordu. İçeri girip onu ardımda bıraktım.

Birkaç dakika sonra Efe ile odaya girdiklerinde pencerenin önünde dikilmiş, ayağımı vurarak dışarıyı izliyordum. Yeni bir proje bağladıktan sonra Mehmet Bey ofisinde mutlaka bir içki ikram ederdi. Ama Efe'nin bu insanlardan biri olacağı aklıma gelmezdi.

Mehmet Bey beni görünce duraksadı ve dudakları iki yana doğru sabır dilenircesine gerildi. Koltuğun arkasından çıkıp elimi öne uzattım. "Onun burada ne işi var?" diye çemkirdiğimde Mehmet Bey ellerini avuç içleri yere bakacak şekilde öne kaldırdı.

"Sakin ol. Önce bizi dinle."

"Sakin mi olayım?" dedim gözlerimi ayırıp. "Sizin katil olduğunuzu söyleyen oydu," dediğimde gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Yerine geçip oturmadan önce kravatını gevşetti.

"Biliyorum," dedi hâlâ sakın tutmaya çalıştığı sesiyle. Onun rahatlığı karşısında daha çok sinirleniyordum.

Ona arkamı dönüp Efe'ye içimdeki tüm öfkeyle baktım. "Hele sen. Sana etrafımızda dolanmayı bırak diyorum. Sen kayınbabamla iş anlaşması yapıyorsun."

"Ya, baban mı gerçekten?" Eskiden sevdiğimi sandığım gülümsemesi şimdi bende tokat atma isteği oluşturunuyordu. Onu nasıl sevebilmişim ben! Kaşlarını çatıp gülüşü yüzünde soldu. "Aras sana anlatmadı herhâlde," dediğinde ağzımdan çıkmak üzere olan küfrü yuttum.

"Neden bahsedecekmiş?" dedim. Gözlerim ikisinin üzerinde gezindi.

"O gün annemi kimin öldürdüğünü de hatırladı."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Aras'ın katil olduğuyla ilgili söyledikleri aklıma gelince buz kestim. Ya onun da sandığı gibi gerçekten Aras öldürdüyse? Mehmet Bey de daha önce gerçekleri bilen tek kişinin Aras olduğunu söylemişti. Hayır, o kimseye zarar veremezdi. Aklî yerinde olsa da olmasa da.

"Yarım akıllı kocan," diye söze girdi. Dişlerimi sıkıp ondan başka bir yere baktım. "O gün hastanede karşılaştığımızda

annemi kimin öldürdüğünü söyledi.” Karanlık bakışlarını odanın içinde gezdirdi ve bana bir anlığına arkasını dönüp burnunu çekti. Yutkunup derin bir nefes aldım. Annesini ne kadar sevdiğini biliyordum. Onu kaybettiğini öğrendiği gün oradaydım. İçim o çocuk için hep buruktu ama bu adama karşı temkinli olmaktan kendimi alamıyordum.

“Ne oldu o gün?” Bakışlarımı Mehmet Bey’e çevirdim. İki düşman birbirine baktı. Efe, Aras’ın anlattıklarını onun da doğrulamasını istediğini göstererek beklenti içinde baktı. Boşlukta geçmişin anıları canlandı ve hava ağırlaştı.

Mehmet Bey dirseklerini masaya yaslayıp öne eğildi. Bakışları hiç olmadığı kadar karanlıktı şimdi. “Rüya ve ben gençliğimizde birbirimizi severdik.” Efe yerinde duramayıp salonun içinde volta atıyordu. Ellerini sürekli bir yerlere vurmamak için zor tutuyordu kendini. “Sertem kim bilir neyle tehdit etmişti onu evlenmesi için.

“O yıl Sertem, annemle babamın ölümüne sebep oldu. Babamın çok sevdiği miras kalan bir tarlası vardı, onu yaktı. Babam tarlayı kurtarmak için yangında öldü. Annem de kederden çok yaşamadı zaten. Ben de o şerefsizi öldürmek için evlerine gittim. Yanımda Aras vardı. On yedi yaşındaydı.” Aklıma Şehnaz’ın söylediği geldi. *Sonra bir gün Aras Bey Mehmet Bey’le gitti ve zihnini tamamen dağılmış bir şekilde geri geldi.* “Aras’ın eline boş bir silah verdim. Olanları bir oyun sanıyordu. Silahı Sertem’e doğrultmasını söyledim. O boş tetiği çekerken ben onun arkasında durup Sertem’i gerçekten vuracaktım. Olur da öğrenilirse Aras onu kendinin vurduğunu sanacaktı. Zaten akli dengesi yerinde değildi. Cezası inerti.”

Duyduklarım karşısında nefesim kesildi. Bir insanın kendi evladına böyle acımasız olması korkunçtu. Aras bunu hak etmemişti. Dengem bozulunca tutunacak bir yer aradım. Karnım ağrıyor, duygularımın ağırlığı altında bedenim eziliyordu. Küçücük aklıyla daha neler yaşamıştı diyordum her zaman, ama hep daha beteri çıkıyordu. Derin bir nefes almaya çalışıp öne eğildim. Bir elimi karnıma, diğerini ağzıma bastırdım. Hıçkırıklarım duyulmasın diye çabaladım ama avuçlarımın içinde yankılanıyordu.

“Sonra ne oldu?” dedim sesim bir fısıltı gibi çıkmıştı. Bu kısmı bile kanımı dondurmuydu ama bilmeliydim.

“Ben tetiği çekmek üzereyken Rüya, Sertem’in önüne geçti. Ona kalkan oldu.” Bakışlarımı Efe’ye çevirdim. Gözyaşları sıktığı dudaklarının üzerinden süzülüyordu. İkimiz de içinde olmadığımız bir geçmişin bir parçası hâline gelmiştik. Efe’nin sıktığı elleri Mehmet Bey’inkine benzer bir şekilde bembeyazdı. “Katil olmamı istemiyordu ve onu vuramayacağımı da bilirdi.”

Efe yere bakıp düşüncelere dalarken Aras’ın anlattıklarıyla şimdi duyduklarını karşılaştırmadığına emindim çünkü yüreğinde annesinin acısı varken nasıl bunu düşünebilirdi! Mehmet Bey gözlerini ona çevirip gözlerini kırptırdı. Gözlerinde Aras’a kalp masajı yaparken gördüğüm aynı korku vardı. Sanki o güne gerçekten dönmüştü ve birazdan sevdiği kadın ölecekti. “Sertem kolundan tuttu onu. Rüya bana son kez bakarken gülümsedi. Beline dayanan bir silah olduğunu patlama sesiyle anladım. Sonra karnından kanlar geldi.”

Efe’nin sıktığı dişlerinin arasından bir nefes verdi. Annesinin adı da ruhu gibi asılı kaldı odada. Omuzları düştü. Sanki taşıyabileceğinden fazlası vardı omuzlarında. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ama benim aksime ne sesi çıkıyor ne iç çekiyordu. Bazı acıları haykırmaya gerek duymazdı insan, için için oyardı insanı.

Yerimden kımıldamaya korktum. Bakışlarım odanın içinde gezinip duruyordu. Öyle üzgündüm ki! Aras’ın çocukluğuna, Efe’nin annesine, babasının gerçek yüzünü görüyor oluşuna erişmeyen ama hepsine değen bir kederdi bu. Aynı tarafta değildik ama aynı ağırlığın altında eziliyorduk.

Ne kadar dişlerimi sıktım bilmiyordum ağzımı nefes almak için açtığımda çenem ağrıyordu. İçerideki sessizlik uzadıkça uzadı ve sonunda bir hayalet etrafımızı sardı. Kimsenin sessizliği bozmaya niyeti yoktu. Nihayet Efe ayaklanınca ben de elimin tersiyle yüzümü silip ayağa kalktım. Arkasını dönüp eliyle yüzünü kaşırken ona sarılmak istedim ama bunu yapmaya yüzüm yoktu.

Efe, “Daha sonra da oğlunu bana getirdi,” dedi Mehmet Bey’e. Kaşlarım çatıldı. Nabzım hızlandı. Şaşkınca ona baktım. Mehmet Bey bana kaçamak bir bakış attı.

“Beni tehdit ettin.”

“Ne diye?” dedim. Sesim olduğundan sert çıkmıştı.

“Beni hapse attırmakla. Aras o günden sonra odasından çıkamaz hâle gelince mecbur kaldım. Çiğdem’i öldüreceğini söyledi. Ya gelip oğlumu öldürecekti ya da ben Aras’ı ona verecektim. O da sağsalım geri getirecekti.”

“Sen de buna güvendin, öyle mi?” Efe’ye doğru iki adım atıp omzundan tuttum ve kendime çevirdim. “Ne yaptın Aras’a?” dedim. Boğazım düğümlendi. Bana bakmamaya çalışırken onu sarstım. “Efe. Efe ne yaptın?” dedim. Gözümün önüne Aras’ın sırtındaki izler geldi. Onu bıraktığımda dengesi bozuldu. Elimle ağzımı kapattım ve başımı iki yana salladım. “Sen mi yaptın?” dediğimde gözlerine baktı. O izlerden bahsettiğimi çok iyi anlamıştı.

Bir parça daha yerine oturdu içimde ama bu resmi tamamlayan değil, resmi paramparça eden cinstendi. Göğsümden bir acı boğazıma yükseldi. Bir çığlık değildi ama acımın sesi bastırılmış bir ah olarak çıktı içimden. Acım bile korktu bunun gerçekliğinden.

Koltuğa oturup nefes almaya çalıştım. Aras’ın korkularının bir adı vardı artık. “Beni ona verme, dediği sendin?” dedim fısıltıyla. Bütün o yakarışlarının sebebi Efe’ydi. Aras için hep Mehmet Bey’i suçlamıştım ama sadece onun suçu değildi.

Efe’ye tekrar bakınca midemde tanıdık bir ağrı hissettim. Artık onda iyi tek bir şey bile göremiyordum. Beni terk eden eski sevgilim değildi artık. Ondan daha zalimdi. Kederini ve öfkesini suçsuz birine kusacak kadar zalim.

Gözlerim ikisinin arasında gidip geldi. Bazı insanlar acıyı miras alıyor, bazıları onu devrediyordu. Aras ikisinin arasında kalmıştı. Sinirle ayağa kalkıp uzun zamandır içimde tuttuğum tokadı attım ona.

“Sırma yeter!” diye bağırdı Mehmet Bey.

“Sakın.” İşaret parmağımı ona uzattım. “Seninle daha hesaplaşacağız.” Efe’ye tekrar döndüm. “Sen de hayatımızdan çıkıp gideceksin. Bir daha ne yüzünü ne de gölgeni göreceğim.”

Bakışlarıyla yalvarır gibi baktı. Elleri bana doğru uzanınca geri çekildim. “Sırma, ben de çocuktum. Babamın annemi

öldüreceği aklıma bile gelmedi. Babama inandım. Annemi onun öldürdüğünü söyleyince ona inandım. Nereden bilebilirdim?”

Damağımı şıklattım. “Bilemezdin. Ama masum birine işken-
ce edecek kadar da zalim olmazdın.”

Mehmet Bey’e döndüm. “Nasıl aldın oğlunu geri?” dediğim-
de gözlerini kapatıp başını parmağıyla ovaladı.

“İşinin bittiğini söyleyip geri getirdi. Amacı hiçbir zaman
Araş’ı öldürmek değildi zaten. Öldürecek olsa Sertem’e söylerdi.”

Babasından gizli birine işken-
ce etmişti ve ondan daha iyi biri
olduğunu mu sanmıştı? “Senden nefret ediyorum.” Efe’ye iki
elimle vurup sarsınca içim soğur sanmıştım ama olmadı. “Sakın
bir daha bize yaklaşma.” Defalarca yaptım. Defalarca söyledim.
Ama ne yaparsam yapayım içimdeki acı geçmedi.

Sonunda Mehmet Bey kolumu tutunca kendime geldim.
Bileğim avuçlarının içinde ezilince çırpındım ama kurtulama-
dım. Beni bir oyuncakmışım gibi itince öfkemi ona yönelttim
ve ona vuracağım sırada kolumu tutup çevirdi. Acıyla inledi-
ğimde “Yeter artık!” diye kükreyince çırpınmayı bıraktım. Efe
onun kolunu çekiştirince bileğimi bıraktı. “Efe bize yardımcı
olmaya geldi.”

“Bu sefer hangimizin sırtında izler bırakacak!” dedim neredey-
se bağırarak. “Yardımlarını falan istemiyorum. Siktirip gidebilir.”

Mehmet Bey bir kez daha “Yeter” diye bağırды. Dişlerimi sı-
kıp yüzümdeki gözyaşlarını sildim. “O binayı babasının adına
kendi üstüne aldı. Efe binanın vekaletini bize verdi. Eğer biri-
mize bir şey olursa bina bize geçecek. Yaşamımızı garantilemek
için.”

Histerik bir kahkaha atıp arkama döndüm. İkisi de delirmi-
şim gibi bana baktı. Aksi mümkün değildi zaten. Kocamı şimdi
daha iyi anlıyordum. “İyi o zaman,” dedim kahkahalarımın ara-
sında. “Çözülünce haber verin. Ölmemiş olursak tebrik etmeye
geliriz.”

Sonra ikisini de arkamda bırakıp odadan çıktım. Cihan Abi
de olmak üzere herkesin bakışları üzerime dikildi. Atasoylar’ın
gelini olmam bile bu kadar dikkatlerini çekmemişti. Ofislerin-
den uzattıkları başlarını koparasım geldi. Koridorda yürürken

bakışlarına aldırmamaya çalıştım. Koridorun sonuna vardığımda son kez arkama döndüm. Efe beni Mehmet Bey'in odasının önünden izliyordu.

Ona öyle bir bakış attım ki üzerime dikilen bütün bakışların sahipleri içeri girdi. Sessizlik koridorda yankılandı. Efe bakışlarımda ne gördü bilmiyordum ama eğer Aras'a yaklaşırsa onu öldüreceğimi görsün istedim. Yapardım da.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bazı ruhlar birbirini ilk defa görse de tanır.

Arabaya yerleştüğimde yüksek sesle bir çığlık atıp direksiyonu yumrukladım. Ağzıma gelen tüm küfürleri saydım. Efe ne zaman Aras'la işleri yoluna koysam ortaya çıkıyor ve beni huzursuz ediyordu. Eve gidip Aras'a sarılmak istiyordum. Onun kolları arasında kalıp yıllarca çıkmamak istiyordum.

Böyle yaşamak mümkün olacaksa bunu gerçekten yapardım.

Büyük ihtimalle Aras çılginca yiyip yataktan hiç çıkmadığı için kilo alırdı ve ben de yatakta ondan kaçacak delik ararken bazaya sıkıştırdım. Bu düşüncelerle kendimi rahatlatmaya çalışırken telefonumu elime aldım ve Pınar'ı aradım. Nerede olduğunu sorduğumda Cenk'in acilen konuşması gereken bir konu olduğunu ve gelip onu aldığını söyledi. Cenk'e aceleci tavırları için şükrettim çünkü şu an onlarla konuşacak ne hâlim ne de sabrım vardı. Bir an önce eve gitmek istiyordum.

Eve vardığımda kapıda dikilen Aras'ın vücuduna göz gezdirip gülümsedim. Az önce dağılmış, paramparça olmuştum. Şimdi onu görür görmez omuzlarım gevşedi ve içimi onun huzuru doldurdu. Mavi bir gömlek ve kumaş pantolon giymişti. Tam bir centilmen gibi dik bir şekilde duruyor, beni sıcak bir yuva gibi karşılıyordu.

Ondan ve bu evden kaçtığım zamanları düşününce şimdi bana sığınacak bir liman olduğunu hissetmek paha biçilmezdi. Bir an önce ona sarılıp uyumak istiyordum.

Ben arabadan inerken sırtıyordu. Bir yere gidecek gibi hazırlanmıştı ama gülüşünde daha başka planlar vardı. Akışına bırakıp anlamamış gibi yapmaya devam ettim. Evle araba arasındaki birkaç metreyi hızla aşıp boynuna atladığımda kollarını belime doladı. Limon çiçeği kokusunu içime çektim. Bedeninden yayılan sıcaklık omuzlarımdaki tüm yükü alıp attı.

Bir süre öylece durup kapıda dikildim. Öpücükleriyle bedenimde gezinen hasret dolu ellerinin beni iyileştirmesine izin verdim.

İçeri girince güzel bir yemek masası beni karşıladı. Elimdekileri koltuğa bırakıp masaya doğru yürüdüm. Şarap kadehi ve dumanı tüten yemekler iştahımı açmıştı.

“Hepsini ben hazırladım,” dedi hevesle. Bana ilk defa hazırladığı kahvaltıyı hatırlayınca şimdi bu masayı görmek beni gururlandırmıştı. O gururla masanın başında dururken elimi sandalyeye uzattım. Elini öne uzatıp durmamı işaret etti. Masanın etrafından dolanıp yanıma hızlıca gelince geri çekildim.

Sandalyemi çekip oturmamı bekledi ve omzumun üzerinden eğilip ona bakmama neden olunca dudağını benimkilere bastırdı. Artık yemek masasını unutmaya başlayınca geri çekildi ve başım dönerken beni bırakıp omzuma bir öpücük daha kondu.

Bardaklarımızı doldurdu, yemeği servis etti. Rengârenk sebzelerle süslediği spagettiden bir çatal alıp ağzımın içinde döndürdüm. Tek kelimeyle mükemmeldi. Ne ara bu kadar gelişmişti! Gözlerime beklentiyle baktığını fark edince derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapatıp yediğimden zevk aldığımı belirten sesler çıkardım. Kıkırdayıp ellerini çırpınca yine o masum çocuksuluğa büründü. Onun bu hâlini seviyordum. *Her hâlini seviyordum.*

“Bunu yapmayı nasıl öğrendin?”

“İçine sevgimi kattım. Çünkü ben de biraz romantik bir erkeğim.” Kendi hakkında keşfettiklerini böyle söylüyordu.

Romantik bir erkekmişim. Manzara resimlerini seviyormuşum. Güzel kadınlarla evlenmeyi seviyormuşum. “Dudağında kaldı,” deyip masanın üstünden eğildi ve başparmağıyla dudağımı sildi. Klişeler bile onunla farklı bir anlam kazanıyordu.

Yemek boyunca bana gününün nasıl geçtiğini anlattı. Ona önerdiğim öğretmenlere baktığını duyunca sevinmiştim. Bir sonraki hafta eğitim hayatına başlayacaktı ama henüz ne olmak istediğine karar vermemişti. *Şimdilik sadece senin kocan olmak istiyorum.* Benim için sorun değildi.

Sonra eline bir kumanda aldı ve havaya kaldırıp düğmesine bastı. Işıklar kısıldığında başka bir düğmeye daha bastı ve hafif bir müzik açtı. Planladığı gecenin kontrolünü bu denli elinde tutuyor olması onu daha karizmatik gösteriyordu. Ayağa kalkarken içkisinden bir yudum daha aldı ve hızlı adımlarla yanıma gelip elini önümde uzattı. Benimle dans etmek istiyordu.

Ne yaptığını bilen adımlarla beni salonun ortasına çektiğinde dışarıdan güçlü bir gök gürültüsü geldi. Havanın birden bu kadar bozmasına şaşırarak pencereye baktık.

Düğünümüzden bu yana iki mevsim geçtiğini hatırlayınca ürperdim. Ömrümden alan ve ömrüme katan bir yaz. Bu yaz bana aşkımı buldurmuştu ama yine de bu... bizim mevsimimizdi. Adına biz dediğim koca bir mevsime geçmiştik. Birkaç aydan çok bir ömür sürecek bir mevsim. Kollarımı boynuna koyup gözlerine bakarken bu mevsimin ne olursa olsun çiçeklerle dolu olacağını gördüm. Belime sardığı kollarından bedenime yayılan sıcaklık da bunun kanıtıydı.

Tut düşerken ellerimi kadını

Ben kendime değil, sana inanırım

Küçük bir çocuğum, kırgın her bakışında erir

Saçlarında rüzgâra karışırım

Mırıldanarak şarkının sözlerine eşlik ettiğinde başımı yana eğdim. Birkaç ay önce onun bu hâle geleceğini düşünmek bile hayalken, şimdi onun sesini aşkla dinliyordum. Belime sarılan kolları artık daha güçlüydü. Üzerine bol gelen şeylerin bu kadar kısa sürede üzerine böyle oturuyor olmasına şaşırmıştım.

Yine de hâlâ zayıftı. Güçlü ama zayıf. Zihni gibi. Ben yokken evde gizlice spor mu yapıyordu bilmiyordum ama gözle görülür bir gelişme vardı. Ellerim boynundan omuzlarına inince başımı göğsüne yasladım. Başımdan hafifçe öpüp saçlarımın kokusunu içine çekti. Gözlerimi kapatıp yavaş yavaş çalan şarkıyla tezat oluşturan kalp atışlarını dinledim. Çok hızlıydı. Bir an belimdeki eli titredi ve sanki kendini durdurmaya çalışır gibi ellerini sıkıp açtı.

Geri çekilip gözlerine baktım ve onu dinlediğimi hissedebileceği bir ciddiyetle bir bakış attım. Dansa son verip ellerini çekince gerildim. Salonda birkaç yere bakış atıp uzayan saçlarını karıştırdı. “Aras, ne oluyor?”

“Ben... bilmiyorum,” deyip elini beline koydu ve alnını kaşımaya başladı.

Ona doğru bir adım atıp elimi omzuna koydum ve bana bakması için onu zorladım.

“Aklına gelen ilk şeyi söyle,” dediğimde altdudağını ısırıldı. Başını aşağı yukarı sallayıp önce yere, sonra bana baktı.

“Az önce dedim ya... şimdilik sadece kocan olmak istiyorum diye.”

“Evet?”

“Ben ciddiymdim. Senin gerçekten kocan olmak istiyorum. Ama seninle bu ânı mahvetmekten korkuyorum çünkü lanet yirmi yılı kaçırdım ve...” Duraksayıp tavana bakınca yanaklarıma bir ateş hücum etti. Güzel boynu yutkunmasıyla hareket ettiğinde elimi tam boğazının üzerine koydum. Bakışları beni bulduğunda tekrar ona baktım. Elini elimin üzerine koyup kaşlarını endişeyle kaldırdı. “Sana layık olmam gerek ama bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyorum.” Parmaklarım bu sefer dudaklarına gitti. Gök bir kez daha gürledi. Bir şimşek çakıp kahverengi gözlerini aydınlattı.

“Sen benim kocam değilsin, Aras. Sen benim eşimsin. Kendimden başka bir bensin sen. Kimse bana senden daha fazla layık olamazdı.”

Yüzündeki endişe dağılırken tedirgin bir şekilde elini belime koyup beni kendine çekti. Bu sefer ihtiras vardı gözlerinde.

Elimi ensesine götürüp dudaklarımı onun kine bastırdım. Kısa bir an tepkisiz kaldıktan sonra bana karşılık verdi. Daha istekliydi bu sefer. Öncekiler gibi çekingen ve utangaç değil. Daha cesur ve kararlı.

Duygularımın bir yansıması da olabilirdi bu. Aras hep taklit ederdi çünkü. Yine de özgürleştiğini görebiliyordum. Onu öpmenin ne demek olduğunu anlamıştı ve bana bunun ne olduğunu gösteriyordu. Özgürlüğün. Sevmenin. Huzurun. Heyecanın.

Geri çekilip bana baktığı an dudaklarımda onun eksikliğini hissettim. Bana sarılmış bir hâlde dursa bile onu özlüyordum. İçimdeki ıstıraba son vermek için ona tekrar uzandığımda bana engel oldu. Utanç içinde dudaklarımı ısırdım. Gülümseyip sadece yüzüme baktı. “Utanmanı seviyorum,” dediğinde gözlerimi sıkıca kapatıp yüzümü göğsüne koydum.

“Bazen her şeyi anlıyor oluşundan nefret ediyorum,” dediğimde kıkırdadı ve göğsü hareket etti. O göğsün çiçekli kafesinde kilitli kalmak istiyordum.

“Seni ilk öptüğüm günü hatırladım.” Başımı kaldırıp ne dediğini anlamaya çalışır gibi yüzüne baktım.

“Biliyorum. Ben de oradaydım.”

“Ondan bahsetmiyorum,” dedi kollarını gevşetirken. “Seni ilk öptüğüm andan bahsediyorum.”

Yatakta uyuyan hâli aklıma gelince gözlerimi kaçırdım. Ama bir dakika! O zaman ben onu öpmüştüm. Gözlerimi kısıp diğerinden bahsettiğini düşündüm. “Ailenin evindeki akşam mı?”

“Hayır Sırma.” Sahte bir kızgınlık bakışı vardı gözlerinde. “Oteldeydik,” dediğinde bir adım geri çekilip başımı yana eğdim. “Yatakta uzanıyordun. Sen gitmeden hemen önceydi.” Otelde beni hiç öpmemişti. En azından uyanık olduğum sürede. *NE!!*

“Sen?” dedim harfleri uzatarak.

“Uyuyor muydun gerçekten?” dediği an gözleri sonuna kadar açıldı. “O yüzden gözlerin kapalıydı.”

Bir elimi belime koyup ona bakarak koltuğun üzerindeki yastığı elime aldım. Başımı iki yana sallarken dudakları o şeklini aldı ve öne doğru eğilip kollarını durmam için öne uzattı.

“Demek sen beni uyurken öptün.” Ben de aynısını yapmıştım ve bunu yaparken çok utanmıştım. Bunu benden önce başlatmıştı demek ki?

“Ben ö... özür dilerim. Haberin vardır sandım.”

“Sen beni uyurken öptün.” Her kelimeyi bastırarak söylerken elimdeki yastığı fırlattığımda bacağını çekti ve yastıktan kaçmayı başardı. Başka bir yastığı elime alırken salonun diğer köşesine geçti ve saklanacak bir yer aradı. Bulamayınca ona attığım ikinci yastık karşısında kendini savunmak için perdenin arkasına geçti. Yastık yine ona denk gelmeyince kahkaha atarak cam kapıyı sonuna kadar açtı ve ılık rüzgârla içeri giren yağmurlu toprak kokusunu içine çekmemi sağladı.

“Başka neler yaptın, söyle,” diye bağırdım peşinden koşarken. “Sen daha aklını başına almadan bana mı göz diktin!” Bahçeye adım attığım an yağın yağmur beni ıslattı ve onu kovalarken bir ağacın etrafından dolandı.

“Yok, yemin ederim, sadece bir kere öptüm.”

“BİR KERE Mİ?” Sesimi duyurmak için bağırdım.

İlk öpücüğümüzü kaçırmış olmak beni üzmüştü. O günü çok iyi hatırlıyordum. Rüyamda hissettiğim dudaklarının öyle gerçekçi olması demek bu yüzdendi. Sonra az önce çılgılık atan ben değilmişim gibi olduğum yerde durdum ve işaret parmaklarımı göğüs kafesimin önünde birleştirip ona masum bir gülücük gönderdim. Ânında gözleri kısıldı ve demek istediğimi ben söylemeden anladığını gözlerinden anladım. “Aslında iki kere,” dediğimde ağacın arkasından hızla çıktı ve işaret parmağını bana uzattı.

“Sen?” Benim gibi uzatarak söyleyince geri adım attım. “Sen de aynısını yaptın.” Sorudan ziyade bir yargı cümlesiydi.

“Fena mı oldu canım. Uyandın.” Üzerime yürürken geri gitmeye devam ediyordum.

“O yüzden mi bana uyanmadan önce bir şey hissedip hissetmediğimi sordun?”

Başımı aşağı yukarı sallarken omuzlarımı silktim. Bunu der demez başını iki yana salladı ve hızla bana koşmaya başladı. Arkamı dönüp kaçmaya çalışırken ayağım az önce elimden düşen

yastığa takıldı. Tam düşmek üzereyken kollarımdan tutup beni yakaladı ve kendine çevirip kolları arasına aldı. Bir an sonra kolları belimden aşağı indi ve beni bacaklarımdan sıkıca tutarak kucağına aldı. Küçük bir çığlık atıp dengemi sağlamak için kollarımı omzuna koyunca beni kendine çekti ve etrafında dönme-ye başladı.

Kahkaha atarak başımı geriye attım ve yağmur damlaları yüzüme çarparken onunla bütünleştim. Bir kitapta okumuştum: En güzel aşklar yağmurun altında başlarmış çünkü yağmur yüzünün bütün kötülüklerini yıkar götürürmüş. Can suyunu yağmurdan alan aşk daha güçlü yeşermiş gönüllerde. Onu en çok şimdi seviyordum. Yağmurun altında tüm kötülüklerden arınıp kalplerimiz birbirine bağlanırken onu bundan daha fazla sevemezdim.

Beni odama taşıırken gözlerini benden ayırmadı. Nabzım hızlanıyor, boğazım kuruyordu. Hayatımda hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Kocamla yatak odama gitmenin beni bu kadar heyecanlandırması da evlenince yapılacaklar listemde yoktu.

Beni kırılabilmişim gibi yavaşça yatağa bıraktığında geriye doğru kaydım ve ellerimi yanaklarına koyup onu kendime çektim. Bana karşı gelince hayal kırıklığıyla gözlerine baktım. Bu ânı mahvetmemizden korkuyordum. O temkinli ve sakindi, bense hızlı ve sabırsız.

“Sadece bu geceyi unutmanı istemiyorum,” dedi alev alev yanan gözleri dudaklarımı yakarken.

“Unutursam, hatırlatmak için gözlerime bakman yeter.”

Sonra gözlerimiz buluştu. Ellerimiz temkinli bir kararlılıkla birbirine tutundu. Her ânı yaşıyorduk. İlk kez birbirimizi sahip lenmiyor, birbirimize adanıyorduk. İlk kez geçmişin izlerinden kaçmıyor, şimdinin içinde birbirimizi buluyorduk. Hiçbir kelimeye ihtiyacımız yoktu, sadece derin nefes alıp verişlerimiz ve birbirine karışan nabızlarımız vardı.

O yüzden ona teslim oldum. Gözlerime bakıp beni sevdiğini defalarca fısıldarken, dokunuşları narin yağmur damlaları gibi tenimde gezerken, bedenlerimiz birbirine dolanıp keşfederken ona teslim oldum.

Bu bambaşka bir duyguydu. Aynı anda hem yerin yedi kat dibinde hem de bulutların üzerindeydim. Düşüyordum ve bütün varlığım, korkularım, mutluluğum, beni ben yapan her şey ona uzanıyordu. Artık bir bütünün iki yarısı değil, bütünün kendisiydik. Nefes almak istiyordum ama zaten sonuna kadar onunla doluydum.

Bana baktığında dağınık ve savunmasız hissetmeme rağmen kendimi dünyanın en güzel şeyiymiş gibi hissettim. Tüm varlığıyla beni keşfederken saçlarının kokusunu hızla aldığım her nefeste içime çektim. Vücudunda en sevdiğim yerin gözleri olduğunu sanırdım. Ama hayır, saçlarıydı. Kolları, elleri, parmakları, dudakları... Onun tüm varlığı benim bu dünyanın en sevdiğim parçasıydı. O *benim* parçamdı.

Soluklarımız yavaşlayıp yan yana uzandığımızda mutluydum. Çıplak bedenimi kendisinininkiyle sarıp sarmaladı. Uçsuz bucaksız bir huzuru saklıyordu kolları. O kadar güzeldi ki çok ama çok uzun zaman önce varlığını sadece hayal edebildiğim o evrenine almıştı beni. Bu eve ilk taşındığımızda yan tarafta gördüğümüz o komşuyduk artık. Parkta karşılaştığımız o çift. Biz aslında vardık. Sadece bilmiyorduk ve bugün bunu keşfetmiştik.

Başımı göğsüne yaslayıp kokusunu içime çektim. Öyle seviyordum ki onu. Seviyordum. Nasıl sevmezdim ki! O benim aşkım değil, sevgimdi. Kalbim değil, tüm varlığımıydı. Eşimdi. Ruhen ya da bedenlen değil. Sadece eşimdi.

Yanıma uzanıp kahverengi gözleri benimle parlarken gülümsedi.

“Seni hatırlıyorum,” dedi.

“Seni unutmayacağım,” dedim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Bazı kalpler nefreti iki kez öğrenir.

Sonraki birkaç gün evimizde asıl balayımızı yaşıyor gibiydik. Ofiste olanlardan sonra işe gitmem konusunda Mehmet Bey baskı yapmadığı için evde dinlenmek istemiştim. Günümün tamamını Aras'la geçiriyordum. Artık tam bir çocuk olmaktan çok içindeki çocuğu yaşatan bir adamdı. Eskiden olduğu gibi. Hâlâ limonlu şeyler yemeyi ve bana güzel sözler söylemeyi seviyordu.

Düğünde bize verilen ama benim kullanmaktan çekindiğim kredi kartını kullanmaktan sakınmıyor, Şehnaz'ın yardımıyla siparişler veriyordu. Sonunda o kredi kartıyla ödeme yapıldığını öğrendiğinde endişelenip hâlâ zengin olup olmadığını sormuştu. Babasında ödeme yapmayacak cesaret olmadığını söylediğimde başka bir oyunun siparişini vermek için Şehnaz'a seslenmişti.

Bu arada eğitimine de başlamış ve hızla yol alıp bir ay gibi kısa bir sürede büyük bir gelişme göstermişti. Uzun bacakları ve düzgün fiziğiyle manken gibi görünen öğretmenine karşı kıskançlık duysam da Aras'ı disipline etmekte ustaydı. Ne yazık ki Aras kolay bir öğrenci değildi. Kendi bildiğini okuyup farklı konularla esas konudan uzaklaşsa da Birsen onu hizaya sokmayı başarıyordu. Birsen, ablamın bir arkadaşının sevgilisiydi ve eminim ki gelecekte çok şanslı öğrencileri olacaktı. Ayrıca son bir

ay içinde Aras'a üç günden fazla katlanan tek öğretmendi. Bu yüzden... onu kıskanmaya mecburdum.

Şimdi ikisi masada çalışırken ben koltukta telefonla uğraşıyor gibi davranıyordum. Aras bana çapkın bir şekilde gülümseyip göz kırpınca öğretmeni omzuna hafifçe vurdu. Aras'ın bunu nasıl başardığını bilmesem de dikkati bende olmasına rağmen öğretmenin dediklerini duyuyor, söylediklerini hatırlıyordu.

"O zaman deneyelim. Bu iki çizginin salonun sonunda çıkışacağına eminim," dedi öğretmene konu her neyse.

"Aras. Paralel olmasını çizgileri düz çizmemden değil, soruda belirtilmesinden anlayacağız." Öğretmenin güzel yüzü sinirle kızardı ve bütün kelimeleri bastırarak tekrar etti.

"Ama bazen hayatta her şey belirtildiği gibi olmaz. Bazen ne-reye gideceğini görmek gerekir."

"Bunu psikoloğuna anlatırsın. Soruya dön," diye söylenince öğretmeni, Aras burnundan soludu. Kalem tutan parmaklarıyla beceriksizce yazmaya başladıktan kısa bir süre sonra defteri öğretmene çevirdi. Birsen'in yüzü bu defa gururla parladı ve sağ elini Aras'ın omzuna koydu. **ELİNİ ARAS'IN OMZUNA KOYDU!**

Oturduğum koltuktan ayağa fırlayınca ikisi de bana baktı. Yaptığım kabalığı fark edip bakışlarımı etrafta gezdirdim. "Sinek var galiba," deyip elimi havada sallayınca tekrar kitaba odaklandılar.

"Çabuk öğrendin. Bravo."

"Çünkü matematikten nefret ediyorum. Bir an önce bitse de gitsek." Yirmi yıldan fazladır istemediği bir acının içinde olmak ona bu erdemi kazandırmıştı. Ona göre sevmediği bir şeye katlanmak zorundaysan, bir an önce bitmesi için çabalayacaktın. Acıdan kaçarsan yıllarca ona sıkışabilirdin. Aras'la yollarımız burada ayrılıyordu.

Ben matematiği seviyordum. Rakamlarla oynamak kelimeleri ezberlemekten daha kolaydı. Bir formül ile bir paragraf yazabilirdim ama kelimeleri kullanmak için dâhi olmak gerekiyordu. Ben onların sadece tek bir anlamı olmasından yanaydım. Başka türlü bazen can sıkıcı olabiliyordu. Özlemek ve Aras'ın aynı

anlama gelmesi gibi. Onun ismini söyleyince bile özlüyor olmamı başka nasıl açıklayabilirdim ki!

Bir aydır annemler haftada en azından iki kere uğruyor, Aras'la sohbet edip bu yeni adamı tanımaya çalışıyordu. Kocamın anneme kraliçe gibi davranması babamı annemin gözünde her ne kadar eksiye götürse de aralarının düzelmeye başladığını görebiliyordum. Bunda babamla aramızdaki soğukluğun dağılmaya başlamasının da etkisi büyüktü.

Annemle ablama karşın babam Aras'la boşanmamamı destekliyordu. Bunu bana destek olmak için mi, yoksa hâlâ şirketini düşündüğü için mi yapıyordu, bilmiyordum ama en azından onun yanımda oluşu işime geliyordu. Aras'ın annemle ablama kendini sevdirmeye çabası filizlerini çoktan vermişti. Yine de ablam okula gitmediğim her gün kara bir bulut gibi tepeme çökmeye devam ediyordu. Okul umurumda değildi, Aras umurumdaydı. Onunla her günümü yatak odamızda geçirmek istiyordum.

Uğur da bazen bize geliyor ve Aras'la sohbet ediyordu. Onun sayesinde Tarık Bey'i daha az görür olmuştum. Ama bundan memnundum çünkü Aras'ın bir arkadaşı daha olmuştu. Genç doktorun ona olan ilgisinde sadece hastasına olan bir ilgi değil, dostuna olan samimiyeti görüyordum.

Akşam yemeği için bizde toplanacağımız bir günün akşamında neşem yerindeydi ve eve yakın bir markete uğrayıp Aras'ın istediklerini almak için alışveriş yapıyordum. Muhtemelen Aras şu an Uğur'la birlikteydi. Arkadaşlıkları ilerlese de Uğur'un onun psikolojik durumuna olan ilgisi akademik bir incelemeye dönüşüyordu. Uğur'a nerede doktor, nerede arkadaş olması gerektiğini bildiği konusunda güveniyordum.

Reyonlar arasında gezerken yeni çıkan limonlu bir içecek aldım. Sebze meyve reyonunda durup domateslere elimi uzattığımda bir el benimkini tuttu. Tanıdık kokusu burnuma dolarken endişeyle elimi çektim. Kim olduğunu anlamak için yüzüne bakmama gerek yoktu.

“Evinin hanımı oldun demek.”

Sinirle iç çekip bir adım yana kaydım ve alışveriş sepetine sıkıca tutundum. Avuçlarımla soğuk demiri sıkıca kavrarken

etrafımızda insanların olması beni rahatlatıyordu. Son gördüğümünden beri sanki zayıflamıştı ve gözaltıları kararmıştı. Yaşamak zorunda kaldığı hayat ruhunu ele geçiriyor ve bu artık bedenine yansiyordu. İçine itildiğim hayatı seven ben, onu yargılamak için fazla mutluydum.

“Beni takip etmeye mi başladın şimdi de? Ben artık gerçekten evli bir kadını, Efe. Yaklaşımına dikkat et,” dediğimde pis pis güldü. Kalbim bu sefer ondan kurtulma hevesiyle çarpıyordu ve bu beni oldukça memnun ediyordu.

“O yarım akıllıyla ne yaşadığın umurumda değil.” Gergince etrafa bakınıp bana döndü.

“Ona böyle seslenemezsin. Ayrıca...” Bana doğru eğilip gözlerini kısarak sözümü kesti.

“Anladık, tamam. Kısa keseceğim,” dedi ve siyah montunun cebine ellerini koydu. Orada bir silah olup olmadığını düşündüm. Kaşlarımı çatıp kollarımı önümde kavuşturduğumda bunun dışarıdan çok dikkat çekecek bir hareket olduğunu düşünüp elime yine bir poşet aldım ve buram buram kokan taze limonları seçmeye koyuldum. “Babam bir şeylerin peşinde. Ne yapacağını bilmiyorum. Hâlâ sana zaafım olduğunu bildiği için bana bir şey anlatmıyor.” Gözlerimi devirip gerçek olmadığını düşündüğüm itirafını duymazdan geldim.

“Seni daha önce dinledim ve yaşamayı asla istemeyeceğim şeyler başıma geldi.”

“Sadece seni uyarmaya çalışıyorum.”

“Bana artık karşı tarafta olduğumu söylemiştin. Sonra çıkıp geldin ve şirkete yerleştin. Şimdi neden sana inanayım?”

“Lanet olsun, Sırma. Bir kez olsun bana güven.” Sesi reyonda yankılanırken birkaç kişi dönüp bana baktı. Kaşlarımı çatıp gözlerine baktığımda derin bir nefes aldı ve elmalardan birini alıp havaya attı ve ısırmadan önce son kez gözlerime bakıp uzaklaştı.

Beni bırakıp gitmiş, yaşayacaklarımı bile bile sessiz kalmış, ondan yardım istediğimden beni yok saymıştı. Eskiden yanında huzur bulduğum adamı görmek artık huzurumu kaçıırıyordu. Ona güvenmeyi çok istesem de içimdeki ses daha önce haklı

çıkmişti. İçimdeki sesi dinlemeliydim. Yine de yalvaran bakışları içime bir kurt düşürdü.

Geri kalan malzemeleri alıp hızla marketten çıktım ve adımlarımı hızlandırıp eve yürümeye başladım. Taksi çağırırsam, gelmesi ve beni eve bırakması benim koşturarak eve varmamdan daha uzun sürecekti. Islak kaldırımlara çiseleyen yağmura aldırmadan eve koştum. Efe'nin ortaya çıkışı aklımda kötü senaryoların ortaya çıkmasına neden olurken yavaşlamam mümkün değildi.

Sonunda eve vardığımda kapıda park edilmiş siyah arabayı görmek beni daha da endişelendirdi. Arabanın yanında bekleyen adamı tanıdım. Mehmet Bey'in biz evlenmeden önce kaçmamam için kapıya diktiği korumalardan biriydi. Yanından geçerken duraksadığımda başını aşağı eğip selam verdi. Ona karşılık vermeden bahçe kapısından içeri girdim. Evin kapısının açık oluşu dizlerimin titremesine neden oldu.

Mehmet Bey'le iş yerinden aynı anda ayrılmıştık ve bize geleceğiyle alakalı bir şey söylememişti. Buraya benden gizli gelmişti. Eğer az önce Efe'yi görmeseydim, Aras'ı ona verdiğini düşünürdüm. Bundan en az eski Aras kadar korkar olmuştum.

Kapıdan içeri girip elimdekileri masaya fırlattım ve Aras'a seslendim. Salon görüş alanıma girdiğinde Tarık Bey başını arasına aldığı ellerini dizlerine yaslamış, öne doğru eğilmiş, boşluğa bakıyordu. Korku içime bir taş gibi oturdu ve dizlerimin bağı çözüldü. Koşarak önüne geçtim. Beni fark etmeyecek kadar keuderliydi bakışları. Adını seslendiğimde ya da omzuna dokundüğümde da tepki vermedi.

Etrafta gözlerimi gezdirip koşarak yukarı çıktım. Odamızdan başlayarak tüm odaları gezdim ama yoktu. Pencerelerden bahçeye bakmayı da ihmal etmedim. Hiçbir yerde yoktu. Ona bir şey olduğu gerçeği artık daha somuttu. Endişe omuzlarımda taşıyamayacağım bir ağırlık gibiydi.

“Siktir!” dedim fısıldayarak. Titreyen ellerimle ağzımı kapadım.

Aklıma gelen ihtimal şimdiye kadar hissettiğim tüm duyguları ezip geçti. Koşarak aşağı indim ve mutfağın kapısını açtım. Kilerin açık kapısını görünce nefesim boğazımda düğümlendi.

Adı dudaklarımdan bir fısıltı gibi döküldü. Tahmin ettiğim gibiydi. Merdivenleri hızla indiğimde önce ikisini gördüm. Yere saçılmış fotoğrafların önünde Aras bacaklarını kendine çekerek oturmuş, kederle yere bakarken elinde oyuncağını tutuyordu. Onu gördüğüm ilk günkü gibi. Mehmet Bey de başında durmuş, sessizce ona bakıyordu. İki adım sonra yanımdaydım. Ellerimi yakasına pençelerimi geçirir gibi yapıştırıp onu Aras'tan uzaklaştırdım.

“Ne yaptın sen?” dedim. Haykıran bir ah gibiydi. Aras’a doğru eğilip baktığımda onun fotoğraflara kilitlenmiş bir şekilde ağladığını gördüm. Doğrulup tekrar babası olacak canavara baktığımda gülümsüyordu.

“Kontrolü eline aldığını sanmıştın, değil mi?” dedi. Yüzüne bir tane patlatmak geldi içimden ama kendimi tuttum. Göz yaşlarım çoktan görüşümü bulanıklaştırmıştı. “Benim yaptığım oyuncağın bozulduğunu anlamayacağımı sandın?”

Kötüydü. Daha önce yaralı bir adam olduğunu sanmıştım ama o kötüydü. Aras’ın büyüdüğünü anlamıştı ve tam da Aras’ın ondan sakladığı sebep için kullanıyordu onu. İntikam.

“Neden?” diye haykırdım. *Neden mutlu olmamıza izin vermiyorsun? Neden oğlunu bir kez olsun sevmiyorsun? Neden baba olmayı becermiyorsun?* Gözlerindeki intikam ateşi titreyen dudaklarıyla tezat oluşturunuyordu. Keşke kararmış kalbi vazgeçebilseydi geçmişinden. Burnunun dibine girip elimle kapıyı gösterdim. Artık her şey için çok geçti. “Çık buradan. Hemen.”

“Merak etme. Zaten gideceğim,” dedi ve bana daha çok yaklaşabilirmiş gibi öne eğildi. “Ama kocan abisinin intikamını almadan bundan daha iyi bir manzara göremeyeceksin. Artık gerçekten uyanmasının zamanı geldi.” Kapıdan çıkıp uzaklaşırken sinirle saçlarımı geriye attım ve Aras’a döndüm.

Yanına oturup omzunu tuttum ve gözlerinde kaybolmakta olan bir çocuğun çakılışına şahit oldum. Bu hepsinden kötüydü. Daha ne kadar kötü olabilir diyordum ama şu hâline bakınca oluyordu. Tüm çabalarımız boşunaydı ve hiçbir boşuna çaba bundan daha ümitsiz değildi. Elimi omzuna koyup narince adını fısıldadım. Cevap vermedi.

“Lütfen. Lütfen, çık oradan.”

Tepki vermeyince kolumu önüne uzattım ve iki omzunu da tutup onu çevirdim. Gözlerinde sadece keder vardı. Sonsuz bir boşluk ve boşluğu kanatan bir keder. Yüzümü avuçlarımın içine aldım ve ona iyice yaklaştım. Kaskatı bedeninde nefesini tutup kendine anlamadığım bir ceza veriyordu.

“Benimle kal, ne olur!”

Tepki vermedi. Ellerimin arasındaki başını sarstım ve gözlerimden süzülen yaşlara aldırmadan dişlerimi sıktım.

“Sana ihtiyacım var. Çık oradan,” diye bağırduğımda birden derin bir nefes aldı. Aynı anda korku dolu gözleri benimkini buldu ve titreyen ellerini benimkilerin üzerine koydu. Derin bir nefes verip histerik bir kahkaha attım ve ona sarıldım.

O da ağlamaya başlayıp belime sarıldı. Yine çocuk oldu. İlk defa belime sarılan kolları beni üşüttü. Karnımda ağlayıp titreyen bedeni boşa geçen bir yılı resmetti bana. Kendimi güçlü sanmıştım. Ona iyi geldiğimi, onun beni iyileştirmesi gibi ona ilaç olduğumu sanmıştım. Ama ben birkaç kâğıt parçasına yeniliyordum. Kalbindeki duyduğu hiçbir sevgi o fotoğraflarda gördüğünün önüne geçemeyecekti.

Pes edip yine üzerine eğildim ve ona sarılıp ben de ağlamaya başladım. Dakikalarca ağladıktan sonra yanımda duran fotoğraflara baktım. Onun kalbinde bıraktığı bıçak yaraları beni de kanatıyordu şimdi. Etrafa saçılan oyuncakların tetiklediği anılar onun zihnine yayılırken yine ne yapacağımı bilmiyordum. Sıkıca sardığı belimi bırakması için içimden dua ettim. Uğur’a hiç olmadığım kadar ihtiyacım vardı.

Kafamı kaldırıp omuzlarını tuttum ve sertçe ondan uzaklaştım. Tam doğrulacağım sırada bodrumun karanlık bir köşesinde onu gördüm. Karanlığın içinde bacaklarına sarılıp kafasını kollarının içine gömen bir beden vardı. Koruma içgüdüleriyle Aras’la onun arasına geçtim.

Elime yerde bulduğum oyuncaklardan birini aldım ve tehditkâr olmasını umarak öne uzattım. “Kimsin sen?” dedim. Karanlıkta saç rengini bile seçemediğim ama kesinlikle bir erkeğe ait

olduğu belli olan beden hareketlendi. Tam kafasını kaldıracakken Aras'ın arkamdaki sesini duydum.

“Abim,” dedi. Ama karanlıkta bile gözlüğünün altında parlayan gözler Uğur'a aitti. Çenem titredi. Aras'ı kaybetmiştim. İlmek ilmek dokuduğu zihni paramparça olmuştu.

“Yardım et.” Uğur'a doğru iki adım atıp Aras'ı gösterdim. Neden burada olduğu muamma olsa da daha önemli bir meseleyi halletmemiz gerekiyordu. Bana öylece bakınca sinirlendim. “Kalk hadi, ne olur. Aras'a yardım etmen lazım. Sen psikologsun. Eskisi gibi olmasına müsaade etme.” Sözcükler boğazıma takılıyor, boğuk bir dua gibi çıkıyordu.

Yavaşça kollarını çözdü ve bacaklarını uzattı. Ayağa kalkacağını düşündüm önce ama o kendini geriye bıraktı.

“Ne yapıyorsun? Kalksana.”

Başını iki yana salladı. İyice ona yaklaştığımda parlayanın gözleri değil, gözyaşları olduğunu anladım. Burada her ne olursa, Uğur da etkilenmişti.

Önüme diz çöküp elimi hafifçe omzuna koydum. “Lütfen. Sen güçlüsün. Aras'a yardım etmen lazım, Uğur.”

Dudaklarımdan ismi dökülünce ancak gözlerime baktı. Dudakları histerik bir kahkahayı serbest bırakırken dişlerimi sıktım. Neler oluyordu bu adama? Daha önce hiç böyle görmemişim. Kendine gelmesi için beklerken omzumun üzerinden Aras'a baktım. Bıraktığım gibi yatıyor, oyuncaklardan birine sarılıyordu. Bedeni her an sarsılmaya başlayacak diye ödüm kopuyordu.

“Uğur değilim ben.” Gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde histerik kahkahalarının arasından bu cümle döküldü. Delirmiş gibi omuzları sarsılıyor, öne eğilip nefes almaya çalışıyordu. Elimi omzuna koyup kendine gelmesi için sarsacaktım ki birden sustu. Gözlerinde hiç görmediğim bir korku vardı şimdi. Neden bilmiyorum, aklıma herkesin onu Aras'a ne kadar çok benzettiği geldi.

Bir saat önce

ARAS

Saatlerdir elimden bırakmadığım telefonda Sırma'nın fotoğraflarına bakıyordum. Benim güzel olanım her karede öyle güzel gülümsüyordu ki onu ilk gördüğümde iyileşmemiş olmam bir çelişkiydi. *O, mucizeydi.*

Bazen gözlerinde bundan başka bir ihtimali düşünüp korktuğunu görüyordum. Bu bakışı tanıyordum çünkü bu bakışlar bana aitti. Her zaman beni bırakıp gitmek isteyeceğinden korkmuştum ama o benimle kaldı. Beni seçti. Beni sevdi. Dünya üzerinde hiçbir şey ona olan sevgimi aşıp geçemezdi. Bu yüzden anlıyordum onu. Artık iyileştigiime göre onu sevmekten vazgeçeceğimi düşünüyordu. İlk defa birlikte olduğumuz o yağmurlu günden beri onsuz bir hiç olduğuma inansın diye daha çok uğraşır olmuştum. Onsuz bir hiçtim çünkü. Bunu benden iyi kimse bilemezdi.

Kapı tıkladığında önce Uğur geldi sandım. Uyandığımdan beri minnetimi göstermek için ona yakışan bir kalem yaptırmayı düşünmüştüm. Hayatım karşısında bu çok küçük bir hediye olsa da pahalı olması için Sırma'dan yardım almıştım. Siyah ağır bir metaldendi ve üzerinde gümüş harflerle adı yazılıydı. Bugün o kalemi ona vermek istiyordum. Kalemin kutusunu tutarak kapıya vardığımda yerde bir kâğıt vardı. Elime alıp kapıyı açtım. Kimse yoktu.

Hafif bir ürperme hissetsem de bunun hâlâ zayıf psikolojinin bir oyunu olduğunu biliyordum. Bu yüzden aldırmadım. İkiye katlanmış kâğıt sert bir yapıdaydı. Dudaklarımı kıvrıp önce masanın üstüne bıraktım. Tam gidiyordum ki kâğıt hafifçe açılıp içindeki yazıyı ortaya serdi.

Tam ortaya yazılmış harfler bulanık görününce elime aldım. Artık gözlük almanın vakti gerçekten gelmişti. Kâğıdı iyice gözlerime yaklaştırıp netleşmesini bekledim. Kalın ve eğik harfler siyah bir kurşun gibi oturdu omuzlarıma.

Abinin mezarını merak ediyorsan, Uğur'a sor.

Ne Sırma'ya ne babama ne de benden başka birineydi. Adım yazmasa da anlamıştım. Kaşlarımı çatıp tekrar kapıya koştum. Yalınayak olmama aldırmadan dışarı koşup kış soğuğunun acı bir gözyaşı gibi ayağıma batmasına izin verdim. Bahçede koşturup evin etrafında dolandım. Kim olduğunu görmem gerekiyordu. Aklımla yirmi yıldır verdiğim savaşı karım sayesinde kazanmıştım ve şimdi onunla oynamak isteyen her kimse karşıma çıkmalıydı. Sırma için yenilmemeliydim.

Koşup bahçe kapısını açmak için elimi uzattım. Nabzım boğazımda atıyor, soğuk olmasına rağmen terlemeye başlıyordum. Sanki zaman ve mekân eriyip birbirine karışıyordu. Kendime sürekli yirmi sekiz yaşında olduğumu hatırlatıyordum. Bir yaş daha büyümeme çok az kalmıştı. Bu kadar yaklaşımsken küçülemezdim.

Sakin Aras! Sakın o duyguya yenilme.

Yere oturup başımı iki elimin arasına almamak için kendimi zor tutuyordum. İç sesim *yapma* diye haykırsa da küçük olmanın huzuru içime doluyordu. Kendimi zorlayıp başımı iki yana sallasam da bakışlarımı eve çevirip Gameboy'u bulmak için güçlü bir arzu hissettim. Tıpkı bir bağımlılık gibi çekiyordu beni çocukluk. Ama artık içimi kemiren acıdan çocukluğa dönerek kurtulamazdım.

Kulaklarım çınlamaya, başım dönmeye devam ediyordu. Öne doğru eğilip bahçe kapısının kolunu tuttum. Soğuk demir bana kendimi iyi hissettirdi. *Kendine gel, Aras,* diye fısıldadım. *Sırma'ya bunu yapamazsın.* Başımı sallayıp çınlamanın geçmesini bekledim. İşe yaradığı an tek hareketimle açılan kapı kolu artık ağır bir yük gibiydi. Zorla da olsa indirip sokağa bakmak için sonuna kadar açtım. İşte, o an onu gördüm.

"Uğur," dedim. Sesim sanki zaten onu bekleliyormuşum gibi çıktı. Nefes nefese oluşundan koşarak geldiğini anladım. Telaşlıydı ama hareketlerini yumuşatıp sorun yokmuş gibi davranıyordu.

"Aras." Benimkine benzer bir şaşkınlıkla kolumu tuttu ve doktor bakışları ânında gözüme indi. Elimdeki kâğıdı arka cebime koyup geriye bir adım attım. Artık güvenilir değildi.

Ayaklarımın çıplak olduğunu görünce bakışları daha temkinli bir hâle geldi. “İçeri gelsene,” dedim geriye doğru bir adım atıp. Alnıma yapışan saçlarımı geri atıp yanımdan geçmesini bekledim.

“İyi misin?” dedi fazla endişeli bir sesle. Başımı aşağı yukarı salladım.

“Biraz bunaldım sadece. Evde durmak ağır geldi.”

“Bahçede oturalım istersen?” Bugün doktorum olarak burada olsa da hâlimi görünce hemen unutmuş gibiydi.

“Yok.” Başımı iki yana salladım. Abimin mezarını neden ona sormam gerektiği beynimin içinde yankılanıyordu. “İyiyim şimdi. Hem soğuk zaten.”

Öyle olsun der gibi bir bakış attı ama bana inanmadığı apaçık ortadaydı. Kısıtış gözlerinden anlaşılıyordu. Ben de ona inanmıyordum. Arkadaşım olduğu zamanlar yaptığı gibi değil, terapi yaptığı anlardaki gibi ihtiyatlıydı. İçeri geçer geçmez kapıyı kapattım ve onun oturmasını bekleyip mutfığa gittim. Musluğu açıp yüzüme su çarparken Şehnaz annesiyle hamurlu bir şeyler yapıyordu. Benim eski hâlime alışkın olduklarından olsa gerek neden bunu yaptığımı sormadılar. Ben de onların gözlerine bakmaya korktum.

Yüzümü silip mutfaktan çıktığımda Uğur’un kısıtış bakışları üzerimdeydi. Bugün yanında not almak istediği bir defteri yoktu. Onun karşısına oturmak ilk defa zor gelmişti. Nasıl soracaktım, bilmiyordum. İlk defa kendi kendime bir arkadaş edinmiştim ve bir duvardaki posterden daha fazlasıydı. Kanlı canlı bir insandı ama bir anda yabancı birine dönüşmüştü.

Ellerini kahverengi saçlarının arasında gezdirip düşüncelere daldı. Sanki o da ne diyeceğini bilmiyordu. İlk defa oluyordu bu.

“Nasılsın?” dedim ama sesim o kadar yapmacıktı ki kendime sinirlenip dudaklarımı ısırdım.

“Senin neyin var?” Uğur öne doğru eğilip gözlerime baktı.

Nefesim daralırken zaman kazanmak için ayağa kalktım. Abimin mezarını nereden biliyordu? O adamlarla bir bağı mı vardı? Yoksa aileme zarar vermek için aramıza mı sızmıştı?

Salonun ortasında gidip gelirken gözleri artık hastasını inceleyen bir doktordan çıkıp samimi bir endişeyle gölgelendi.

Aynı soruyu tekrarlarlarken yanıma gelip omzumu tuttu. Ellerinden sıyrıldım. Beni kurtaran ellerin artık her an sonumu getirebileceğini hissediyordum. Sevdiğim her şeyin o aile tarafından lekelenmesinden tiksiniyordum. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip ona baktım.

“Tarık Bey’i ne zamandır tanıyorsun? Ya da babamı?” dedim. Gözleri şüpheyle kısıldı. Eliyle gözlüğünü burnunun üzerine itti.

“Birkaç yıldır.”

“Kaç yıldır?” Sesim yükselmişti.

“Mesleğe başladığımdan beri Aras. Beş yıl oldu.” Beni taklit edercesine gözlerini açıp öne eğildi.

“Bizim hakkımızda ne biliyorsun?”

Başını iki yana sallayıp dişlerini sıktı. Kasılan çenesinden sinirlendiğini anladım. Bakışları artık kaçamaktı. Ellerini beline koyup arkasına döndü ve yürümeye başladı. “Sen iyi değilsin. Başka zaman görüşelim.” İşaret parmağıyla dış kapıyı gösterirken uyarıcı bakışları benim üzerimdeydi. “Bir dahaki gelişimde bu kapıdan doktorun olarak geçeceğim.”

Küçükken kimse benimle konuşmadığı için insanların gözlerini okumayı öğrenmiştim. Annemin yüzü gülüyorsa korkmama gerek yok demekti. Babamın kaşları çatıksa her an her şey olabilir demekti. Eğer biri ne cevap vereceğini düşünüyorsa kaçacak bir yol arıyor demekti.

Tam kapıya yönelmişti ki arkasından seslendim. “Abimin mezarını nereden biliyorsun?”

Sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi durduğunda dişlerimi sıktım. O notun sevimsiz bir kandırmaca olması için dua etmişim ama gerçekti. Biliyordu. Abim hakkında bilgiye sahipti. Geçmişimiz hakkında. Benim hakkımda. Tarık Bey’in yanında boşuna çalışmıyordu. Ya da babamın emri altında. Ya geçmişten gelen bir dosttu ya da aynı yerde kalması gereken bir hain.

“Sana da mı not geldi?” dedi. Yer aniden ayağım altından kayar gibi, hayır, tüm dünyam yok olur gibi sallandı.

Yavaşça bana dönerken başı öne eğik, gözleri gölgeliydi. Düşünürken çenesi kasılıyordu. Gözlerini bir kere kırıp bana döndüğünde gözlerinin dolduğunu gördüm. Tamamen bana döndüğünde sormaya korktuğum soruyu tekrarladım.

“Abimin mezarı... yok değil mi?” dedim. Yirmi yıl boşuna beklememiştim. O gelecekti ve kaldığımız yerden devam edecektik. Bu yüzden büyümek istememiştim; gelirse beni bıraktığı yerde bulabilsin diye. Bir süre sonra babam o öldüğü için beni dövmeye, neden onun yerine benim ölmediğimle ilgili beni suçlayıp durmuştu. Bir hiç uğruna olması çocuk Aras’ın umurunda olmazdı ama ben sinirlenirdim. Hem de çok.

Başını öyle yavaşça iki yana salladı ki acaba ben mi yanlış gördüm diye düşündüm. Ama hayır sallıyordu. Abimin bir mezarı yoktu. Öyleyse ya bulunamamıştı ya da...

“Yaşıyor mu?” Nereden bildiği umurumda değildi. Gerçekleri istiyordum. “Nerede?” dediğimde gözlerime baktı. Öyle baktı ki nefesim daraldı. Göğsüm bedenime sığmıyordu artık. Yine o hisse kapıldım. Bu bedene hapsolmuş gibi. Ellerim boğazımda bir çıkış noktası aradı.

Bana doğru yürüdü. Elimi kaldırıp onu durdurdum. Gözlerinde biriken yaşlardan biri yanağından süzüldü. Öne kalkan kolları bana sarılmak ister gibi açıldı. Geri geri yürürken koltuğa çarptım. Arkamı dönüp salonun diğer ucuna giderken peşimden geldi. “Sakin,” dedim. Yalvarırcasına bakan gözlerine parmağımı sokmak istedim.

Elleri bir kez daha bana uzanınca omuzlarım sarsılmaya, bedenim titremeye başladı. Ağlıyordum ama hâlâ kaçacak yer arıyordum. Onu son gördüğümde beni çılgınca akan akarsuyun içinde tutmaya çalışan küçük elleri kanlıydı. Şimdi o eller yirmi yıldır dağılan zihnimin ağırlığını taşıyordu.

İç çektim. Oyunağımı istiyordum. Kendimi babamın bodrumundaki o odaya hapsetmek istiyordum. Yine. Derin bir nefes aldım. Yere diz çöktüğümü dizlerim ağrıyınca fark ettim. Babam. Babamı aramalıydım. Neden bilmiyorum, içimden onu arayıp beni bir odaya hapsetmesini ve ömrümün sonuna kadar

cezalandırmasını istiyordum. Dışarısı gerçekten çirkindi. Hayat çirkindi. İnsanlar çirkindi.

“Yalan söylüyorsun. Babamla anlaştın, değil mi? Onlar mı gönderdi seni?” Bunu bilmiyordum, diliyordum. Nefes nefese ağzımdan çıkan sözlerin üstüne o da önümde diz çöktü. Başını iki yana sallarken bakışları ona inanmam için yalvarıyordu bana.

“Ne kadar benzediğimize bak,” dedi. Sonra aceleyle cüzdanını çıkardı ve içinden katlanmış bir fotoğrafı çıkarıp bana uzattı. Abimle çocukluğumuzda kamp ateşinin önünde çekilmiş bir fotoğrafımız. Ben odunları toplamıştım. O da yakmıştı. İkimiz de yanan ateşin önünde zaferle gülümsüyorduk.

Yutkundum. Zaman yine beynimin içinde dönmeye başladı. *Yirmi sekiz yaşımdayım. Yirmi sekiz yaşımdayım. Altı... Yirmi seki yaşımdayım. Sırma'yı düşün, Aras. Bu kadar yol kat etmişken şimdi olmaz.* Kapattığım gözlerimi açtım. Üşümeye başlamıştım. Başım dönüyor, kulaklarım çınılıyordu. Yine. Başımı iki yana sallayıp gözlerimi ona diktim.

“Neden?” dedim. Ağzımdan bu kadarı çıkabilmişti. Neden bunca sene gelmedin? Neden aklımın iplerini tutmaya çalışırken ortada yoktun? Bana hiç mi acımadın?

“Anlatacağım.” Yavaşça dizlerinin üzerinde kalktı ve bana koltuğu gösterdi. “Gel, şuraya otur. Burada, yerde oturma.”

Dişlerimin arasından tısladım. Şimdi de beni mi düşünüyordu! Uzatmadan ayağa kalkıp koltuğa kendimi bırakırken kendime yine yaşıma hatırlattım. Sırma'ya bakıp yaşıma söylüyordum. Ona öyle ihtiyacım vardı ki! Güzel beline sarılıp uyumak istiyordum.

Karşıma geçip oturdu ve gözlüğünün altından gözyaşlarını sil-di. Öne eğildiğinde ben de onu taklit ettim. Onun bakışları özür dilerken benimki kaybettiğim yıllarımın hesabını soruyordu.

“O gün...” Hangi gün olduğunu ikimiz de biliyorduk. “Seni kıyıya attıktan sonra ben sürüklendim. Kolum zaten kırılmıştı.” Kolunu sıyırıp tam da ağaç kütüğünün çarptığı yerdeki izi gösterdi. Olması gereken yerde, taklit edilemeyecek kadar da gerçektir. “Ben biraz daha sürüklendim ve sonunda bir yerlere

takılıp kaldım. Annem beni bulduğunda o kadar çok kan kaybetmişim ki nabzımı zar zor hissetmiş.”

“Annem de mi biliyor?” dediğimde gözlerinden bir damla daha yaş süzüldü. Beni onayladığında yanımdaki sehpaye yumruğumu indirdim. “Biliyordu ve yıllarca bana söylemedi mi?” Ayağa fırladım. Ellerimi başıma koyup odada volta atmaya başladım.

“Mecburdu Aras.”

“Sakin bana mecburdu deme.” İşaret parmağımı ona uzatıp bağırdım. “Ben de mecburdum. Ben de sevmeye mecburdum. Ben de ilgiye mecburdum. Ama bak, ne hâldeyiz,” dedim. Sesim yükseldikçe yükseliyor, içimde ona vurma isteğiyle savaşıyordum.

“Babamdan sakladı beni. Bu davadan sakladı. Seni bulsa seni de saklardı.”

Histerik bir kahkaha dudaklarımdan döküldü. “Biliyor muydun?” dedim elimle başımı işaret edip. Sessizliği beni daha çok sinir etti. Daha fazla dayanamayıp ellerimi yakasına geçirdim. Sertçe kaldırıp duvara yapıştırdığımda sessiz kaldı.

“Yirmi yılımı kaybettim lan senin yüzünden. Senin yüzünden babamdan görmediğim işkence kalmadı. Senin yüzünden zihnimi kapattım. Senin yüzünden Sırma’nın hayatı mahvoldu. Senin yüzünden. Senin. Senin. Senin.” Onu defalarca duvara çarptım, sessiz kaldı. Canının yandığını biliyordum. Yumrukla-
rımın eskisi gibi hafif olmadığını da. Ama çıtını bile çıkarmadı.

Soluk soluğa geri çekildiğimde yaptığı tek şey gözlüğünü çıkarıp bir kenara atmak oldu. Kollarını yine öne uzattı. Bana karşılık vermek için değil, beni durdurmak için de değil. Bana sarılmak için. Yürümeye ilk defa başlamışım da düşecekmişim gibi uzandı bana. Düşüyordum da.

Bana uzattığı kollarına sarıldım. Abim *buradaydı*. Ben onun yüzünden parçalanırken beni defalarca kurtarmıştı. Yine kurtarıyordu. Omuzları kollarımın arasında sarsılırken onun da kurtarılmaya ihtiyacı vardı. O an yardımını bende mi aradı bilmiyordum ama benim tüm yaşamım boyunca ağlamadığım kadar ağladı.

Geri çekildiğinde ruhumun da çekildiğini hissettim. Omuzlarımda tuttuğu elleriyle beni öne ve arkaya doğru sarstı. “O akarsudan kurtulduğum her gün seni görmek istedim. Sana yemin ederim, istedim. Ama küçükken izin vermediler. Büyüdüğümde de temkinli olmam lazımdı. Ama inan bana bu hayatta seni görmekten daha çok istediğim başka bir şey olmadı. Her gün gelmek istedim. Yemin ederim, benim için de zordu. Seni uzaktan izlemek zorunda olmak zordu. Kardeşimin günbegün ölümünü izlemek zordu.”

Ellerini ittim. “Babam biliyor mu?”

“Hayır. Sadece annem ve Tarık Hoca.”

“Sana inanmıyorum.” Başımı iki yana sallarken etrafta deli gibi telefonumu arıyordum.

Bilmeliydim. Doğru olup olmadığından emin olmalıyım. Annemi arayıp bana gelmesini söyledikten sonra, babamı aradım ve Tarık Hoca’yla bize gelmesini söyleyip telefonu kapattım. Sesimdeki boğukluk ikisini de endişelendirmişti. Yıllarca babam yüzünden bana sarılmaya bile korkan annemden artık gerçekten korkuyordum. Ağzından çıkacak her şey beni korkutuyordu. Bir tırnağının hareketiyle ne düşündüğünü anlardım ama artık öyle yabancıydı ki belki o uçurumda yerine birisi geçmişti.

Yıllarca bunu bilerek bana yaşattığı acının başka bir açıklaması yoktu. Kendimi çıldırmamak için zor tutuyordum. İçimden bir ses Sırma’yı aramamı söylüyordu. İşten sonra markete uğrayacağını söylemişti. Kapıda bir araba sesi duyunca onun geldiğini sanıp ayağa fırladım. Yetişkinliğime tutunmak için ona ihtiyacım vardı. Ama o değildi.

Onlar gelene kadar abimle hiçbir şey konuşmamıştık. İçimde farklı duygular karanlık bir denizin kabaran dalgaları gibi yükselip alçalıyordu. Bir an geliyor abim yaşadığı için çocuksu bir sevinç doluyordu içime, bir an ise yaşadığı için mutlu olurken, sonraki an yaşadığı için sinirleniyordum.

Bir ara bana elindeki notu uzattı. Yaklaşıp bir çırpıda elinden aldım.

Kardeşine mezarını açtım. Git de cesedini göster.

Eve ilk önce babamla Tarık Hoca geldi. Babam her zamanki gibi ifadesiz duruyor, çatık kaşlarını üzerimizde gezdirdiyordu. Artık korktuğum o değil, annemdi. Vereceği cevaplardı. Babam Uğur'u, abimi, Anıl'ı görünce bakışları Tarık Hoca'yla ikisinin arasında gezindi. Abimin bakışları Tarık Hoca'ya olan biteni anlatıyordu. Neyse ki babam benim aksime zeki bir insandı. Havadaki bu sessiz konuşmayı anladı.

"Ne oluyor burada?" dedi. Yıllardır ölü zannettiği oğlunun yaşadığını, evine girip çıktığını, beni kurtaranın abim olduğunu öğrenince ne yapacaktı acaba? "Bir şeyin mi var?" sorusunun bana yönelik olduğunu gözlerine bakınca anladım. Gerçekten iyi olup olmadığımı mı sormuştu, yoksa ben gerçekten delirmiş miydim? Kaşlarımı onun gibi çatıp başımı iki yana salladım.

"Annem de gelecek." Ağzımdan sadece bu kelimeler döküldü. Bir şey söylemeye cesaretim yoktu. Söylersem gerisi aynı o akarsu gibi akacaktı çünkü.

Tarık Hoca yutkunup abimin yanına oturdu ve başını iki elinin arasına alıp öne eğildi. Yıllardır babam onun dostu olduğunu düşünmüştü. Onun Sertem'in tarafındayken nasıl babamın tarafına geçtiğini merak ediyordum. Babamın bunu nasıl kabul ettiğini, bunca zaman yanında olan adamın ikiyüzlülüğünü nasıl anlamadığını merak ettim.

Annem geldiğinde kapı açıldı. Sessiz adımlarını salona gelene kadar duymadık. Gözleri benimle abim arasında gidip gelince elleriyle ağzını kapadı. Bana doğru uzanan kollarını ittim. Boğazımda bir düğüm daha oldu.

"Hayır." Sesim dişlerimin arasından boğuk bir yakarış gibi çıktı. Yalan olmasını öyle çok istiyordum ki! Bütün ailem evimdeydi ama paramparçaydık. Ne kadar ironikti, ilk defa tamdık ama hiç bu kadar yarım hissetmemiştim. "Hayır." Masaya tutunuyor olmasaydım düşerdim.

"Aras, yapma." Annem çoktan ağlamaya başlamıştı. "Ben..."

"Sen ne anne?" diye bağırardım. Masadaki vazoyu duvara fırlatırken ellerim titriyordu. Bir kez daha uzandı bana. Kollarını ittim. "Sen ne? Beni mi düşündün? Yıllarca ben kaybolurken bir kelime etmedin. Abimi kurtarıırken beni feda ettin. Sen ne?"

Annemi omuzlarından iteceğim sırada babam kolumdan tutup beni sertçe geri çekti. “Ne oluyor? Kendine gel.” Bağırmasa bile sesi emir veriyor gibi güçlü çıkmıştı.

Bileğimi ondan kurtardım. Elimin tersiyle yanağımı silip kaşlarımı çatarken babamın kaşlarındaki kırıksıklığın bir sebebi vardı artık. Şaşkıındı. “Oğlunun bir mezarı yok, değil mi?” dedim. Gözleri sonuna kadar açıldı. Siyah montunun içinde küçüldü. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Bana hep kızardı ama artık keder dolu bir hasret vardı bakışlarında.

“Ne demeye çalışıyorsun sen?” Sıkıtığı dişlerinin arasından tehdit gibi savurduğu cümle benim dışımda herkesi korkuttu.

“Yıllarca öldü diye acısını benden çıkardığın oğlun var ya...” Ona öyle yaklaştım ki ağızımdan çıkan her şeyi net bir şekilde duysun istiyordum. Sadece duymasını değil anlamasını da istiyordum. İşaret parmağım yana uzanırken Uğur’u işaret ettiğimi biliyordu. Kolumu takip edip işaret ettiğim yere bakarken babamın gözleri parmağımın ucundaki gerçeği görünce gözlerinden sessiz bir inkâr geçti.

Duygularını hiç belli etmezdi babam. Öyle çok çatardı ki kaşlarını çocukluğumdan beri onun duygusuz bir insan olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi onun bile gözleri dolmuştu. Başını iki yana öyle ağır salladı ki sanki omuzlarındaki yük hareketlerini yavaşlatmıştı.

Önce bana, sonra anneme baktı. En son Tarık Hoca’ya baktı. Orada daha önce bana bakarken görmediğim kadar çok hayal kırıklığı gördüm. Yıllar önce kendini onun dostu olduğuna nasıl inandırdıysa şimdi öyle yıkıyordu inancını. Tarık Hoca’nın gözleri de babamın üzerindeydi. Ondandır tepki beklercesine omuzlarını dik tutuyordu. Ne cevap gelirse gelsin omuzlarındaki yük kalkmış gibiydi. Annem öyle sessiz kaldı ki ne soluk aldığı anlaşıyordu ne de varlığı.

Babam en son abime çevirdi yaşlı gözlerini, başını yana hafifçe eğdiğinde ne düşündüğünü merak ettim çünkü ilk defa sinirli olmadığını biliyordum. Nefretten başka bir duygu olmayan o gözlerde, şimdi yıllarca esir kalmış diğer bütün duygular

geziniyordu. Öyle sessiz kaldı ki bir süre onun benim gibi olduğunu düşündüm. Ama o beklemediğim bir şey yaptı.

“Kaç yaşındasın Aras?” dedi elini omzuma hafifçe koyarken. Hiçbir şey yapmadı. Gözlerim önce elini, sonra gözlerini buldu. Endişeli bakışları beni bulunca dizlerimin çözöldüğünü hissettim. Pişmanlık vardı gözlerinde. Titreyen dudak kenarlarında dökülmeyen bir affın yakarışı vardı. Dişlerimi sıktım. Hayallerimde babam hep omzumdan tutardı.

Biz gerçekten küçükken bir şey başardığımızda babam bir eliyle omzumuzu sıkar, elindeki gümüş yüzüğün soğukluğu bile içimizi ısıtırdı. Çünkü bilirdik, o zaman babam bizimle gurur duymuş demekti.

“Altı yaşını geçeli çok oldu,” dedim. İşte, o zaman eliyle omzumu öyle sıktı ki acısa da umursamadım. Babam gelmişti. Bir an sonra geri gitti. Başını aşağı yukarı sallarken soğuk bakışları da geri geldi. Artık hiç olmadığı kadar nefret vardı gözlerinde. Bir ateşi körüklemiştim. Artık o ateş herkesi yakacaktı.

Bir adım geriye gidip arkasını döndü. Masanın yanındaki varlığı siyah bir gölgeden ibaretti artık. Anneme döndüm. Islak yanaklarını sildi ve başını yana yatırıp kederli bakışlarını bana dikti. Abim sonunda ayağa kalktı ve annemin arkasına geçip destek olurcasına elini omuzlarına koydu. Kıskanmadan edemedim. Abimi kurtarabilmişti ama beni feda etmişti. Babamın en çok abimi sevdiğini bilirdim, annem de en çok beni severdi. Ama artık bu ailede bir yerim olduğundan bile emin değildim. Biri acısını benim üzerime yıkmıştı, diğeri yıllarca acımı gördüğü hâlde sessiz kalmıştı, bir diğeri ben acı çekerken sadece izlemişti.

Kendimi öyle yalnız hissettim ki içimdeki çocuk bile beni terk etti.

“Neden?” dedi babam varlığını hatırlatırcasına. Bakışlarının hedefi annemdi.

Annem abimin kolları arasından sıyrıldı ve babamla aramıza geçti. Beni geriye doğru çekerken abimin sıcaklığını arkamda hissettim. Kolunu omzuma atmak istedi ama boş bakışlarımı görünce vazgeçti.

“En azından birini bu davadan kurtarabilmek istedim.” Omzunun üstünden bana baktı. “Eğer Aras’ı bulsam onu da Tarık’la gönderirdim.”

“O gün o adam bizim düşmanımızdı.” Babam eliyle Tarık Hoca’yı gösterdi. “O adamı tanımıyorduk bile. Bir sözüne mi güvendin?”

“*Sen* onu o gün tanıdın Mehmet. Ben uzun süredir tanıyordum. Sertem’le...” Annem devamını getirmedi. Tanıştığım günden beri diyemedi. Görüşmeye başladığımdan beri diyemedi. Seni bırakmaya karar verdiğim günden beri diyemedi. O adamın onu nasıl kandırdığını dün gibi hatırlıyordum. Ben çocuk aklımla anlıyordum ama annem zaten kocası tarafından sevilmiyorken başka bir adam tarafından kandırılabilceğine inanmıyordu. “Olanları başından beri biliyordu. Sen de ona güvendin, unutma. Sen de o gün Sertem’in yanında olduğunu biliyordun.”

İkisinin de gözleri bir anlığına Tarık Hoca’ya döndü. Tarık Hoca’nın sanki utanmasa gülümseyecekmiş gibi bir hâli vardı. Yıllardır sakladığı sırrın ortaya çıkışının hafifliğini yaşıyordu.

“Ben sadece çocukları düşündüm. Sertem’i en iyi ben tanıyordum. Çiğdem’i uyardım ama beni dinlemedi. O gün akarsuyun kenarında Çiğdem’le birlikte Anıl’ı bulduğumuzda hiç düşünmedim. Senin yanında kalınca ne olacağını gördük zaten.” Eliyle beni işaret edip sahte bir gülümsemeyle dudaklarını büzdü. “Sakın beni suçlamaya kalkma. Sertem’i bırakıp yanına geldiğimde kefaretimi ödedim ben. En azından doğru tarafta olmak istedim. Sana kanıtladım. Sakın bunun için beni suçlamaya kalkma, Mehmet.”

“Kimi suçlayacağım!” Babam birden kükreyince Uğur irkil-di. Alışkın değildi tabii. “Sen oğlumu yıllarca benden sakladın. Siz oğlumu benden sakladınız.”

Ben de senin oğlundum.

“Beni suçlarsın,” deyip onun sesine karşılık bağırdım. Annem eliyle ağzını sıkıca kapattı. “Al, geldi oğlun. O bahsettiğin yıllarda beni mahvettin. O yıllarda acını benden çıkardın. Ne için? Bir hiç. Yaşayan ve nefes alan bir hiç için.”

Aklıma fotoğraflar geldi. Abimi hatırladığında mahvolan zihnim fotoğraflarını görünce çöküyordu. Abimi beklemek isteyen zihnim onu hatırlayınca o güne dönüyor, o uçurumdan düşüyor, ölümü hissediyordu. Şimdi tam karşımdaydı. Hiç iyi değildim.

Babam gözlerime suçlulukla bakıyordu. Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. “Gerçekten öyle hissediyor musun?” dedim başımı yana eğip. Ne dediğimi sadece o anladı. “Eskiden yaşadığım her gün için ben de öyle hissederdim.”

Birden hareketlendi ve yürüyen siyah bir hayalet gibi aramızdaki boşluğu kapatıp iki eliyle omuzlarımı sıktı. Öyle çok sıktı ki kurtulamadım elinden, belki de kurtulmak istemedim.

“Öldür beni, Aras. Beni şimdi ya da ne zaman istersen öldür, umurumda değil. Ama intikamımızı alacağız. Önce onları öldürelim, Aras. Yaşamak benim umurumda değil. Ben iki evladımı da kaybettim zaten. Ama sizin yaşamanız lazım. Bunun için de onların ölmesi lazım.”

Ciddi olup olmadığını anlamak için kaşlarımı çattım.

“Annen yıllarca abinin fotoğraflarını bile sakladı. Sana yalvarırım, Aras, bu intikama ortak olman için ne gerekiyorsa yaparım. İçin soğuyacaksa sana yaşattığım her şeyi yaşat bana. Böyle giderse Sırma’yı da kaybedersin. Hayatımıza giren tüm kadınları aldıkları gibi, onu da alırlar elinden. Tüm ailemizi aldıkları gibi.”

“Saçmalıyorsun,” dedim ellerimle kollarını tutup itmeye çalıştım ama bana izin vermedi. Sertçe sarsıp biraz daha kendine yaklaştırdı.

“Dinle beni. Seni de öldürürler. Sırma’yı da. Bu iki nesildir böyle Aras. Efe yapmasa başkası yapar. Benim aileme yaptıkları gibi. Onun ailesine yaptıkları gibi.”

“Kes şunu.” Arkamdan gelen ses abime aitti. Babamın ellerini itmeye çalıştı. Ama babam durmadı.

“Abin için yap. Annen için yap. Benim için yap, Aras. Hepimiz senden bir şeyler çaldık. O adam yüzünden. O adamı bitir, Aras.”

Babamın gözlerindeki her neyse aramızdaki havaya yayıldı. Nefesim ağırlaştı. İlk defa korkuyordum. İçimden bir ses kaybettiklerimi hatırlattı ve iç sesim babamın haklı olduğunu

haykırdı. Öyle bir haykırdı ki babam, abim, annem kendi aralarında tartışırken sanki ben şeffaf bir perdenin arkasından onları izliyordum. Sanki zaman yavaşlamış gibiydi.

Bitirmeliydim. Babam aklımla oynadığı için değil, gerçekten bitirmeliydim. Haklıydı. Eskiden endişelenecek bir şeyim yoktu. Şimdi Sırma vardı. Abim vardı. Kabul etmek istemesem bile pişmanlığını gözlerinde gördüğüm babam vardı. Yine ona inanıyordum ve büyük bir risk alıyordum ama içimdeki ses haklı olduğunu biliyordu. Başımıza gelenler her ne kadar bizim seçimimiz olsa da ucu daima o adama çıkıyordu.

“Tamam,” dediğimde zaman durdu sanki. Herkesin bakışı üzerime dikildi. Babamın yakasına yapışmış olan abimin elleri çözüldü. Tarık Bey yerine oturdu. Annem koşarak yanıma geldi ve ellerini omzuma koydu. Bu sefer bana sarılmasına sesimi çıkarmadım. Yapmamam için yalvarıyor, babamın haklı olduğunu söylüyordu. Bundan başka bir çıkış olduğuna kendinin bile inanmadığını biliyordum.

Gözlerim babamdaydı. Hiç olmadığı kadar gururla bakıyordu bana. Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı ve ilk defa onun oğlu olduğumu hissettim. Beni bu sefer sevgisiyle zehirliyordu. Sonra sanki şimdi hatırlamış gibi abimin yakasını tutan ellerini tutup itti ve onu kendine çekip sarıldı. Abim de çok geçmeden ona karşılık verse de bunun içinden gelmediği belliydi. Yine de ona sarıldı. Bir baba evladına kavuştu, bir evlat uzaktan izlemeyi bıraktı.

Annem tekrar onlara döndüğünde boğazından bir hıçkırık yükseldi. Yıllardır sakladığı sır ortaya çıkmıştı. Korumaya çalıştığı her şey yıkılıyordu. Ona fotoğrafların nerede olduğunu sormak geldi aklıma. Sorduğumda önce yutkundü. Elimi tutup beni mutfağa çekerken abimin kolunu tuttum. Bizimle gelirken babam da onu takip etti. İçimden bir hayal daha göz kırptı bana. Ailemizin bir arada olması.

Mutfağa geçtiğimizde annem kilerin kapısını açınca burada ne aradığımızı merak ettim ama soru sormadım. Babam da sessizce onu izliyordu. O fotoğraflara ihtiyacım vardı. Büyümüşüm ama ne kadar böyle kalabilirdim! Kendimi test etmem

gerekiyordu. Eğer intikam alacaksam, eğer o adamın gözlerine bakıp sonunu getireceksem görmeliydim. Geçmişten ne kadar sıyrıldığımı görmeliydim.

Annem zaten yerine tam oturmamış olan levhayı çekince karanlığın içine giden bir merdiven gördüm. Abim kolumu tuttu ve emin olup olmadığını sordu. Biraz düşünsem de başımla onu onayladım. Yine de asıl cevap bunun tam tersiydi. Merdivenlerden inerken annem bizimle gelmedi. Geride kaldı ve hepimiz bodruma inerken o kederli bakışlarıyla mutfaktan çıktı.

Merdivenin sonunda siyah geniş bir alan vardı. Birçok kutu etrafa dizilmişti. Babam yanımdan geçip kutuların kapağını açtı ve içindekileri çıkardı. Sonra yanındakini, sonra başka birini. Bir dakika içinde zemin oyuncaklar, fotoğraflar ve anılarla doldu. Beni zihnime hapseden anıların artık özgürleştirdiğini hissedip irkildim. Abim yere diz çöktü, gözlerinden sessizce süzülen yaşlar oyuncaların üzerine damlıyordu. Bunca zamandır geçmişimin üzerinde mi yaşamıştım? Babam oturup fotoğrafları bize gösteriyor, küçücük pencereden sızan ışığın altına tutup anıları bize hatırlatıyordu. Onun da ağladığını fark ettim.

“Ben de senin oğlundum,” dedim bir ara. Abimin boğazından bir hıçkırık yükseldi.

“Biliyorum.” Sadece bunu söyleyip sustu. Dudaklarımı ısır-dım. Ağzıma dolan metalimsi tat sinirimi bozdu. “Elimde sadece sen vardın, Aras. Sen beni anla istedim. Tek ailem sendin ama sen de ne intikamı ne kaybımızı ne yaşadıklarımızı anladın. Zihnini kapattın bana. Başka çözüm yolu bulamadım.”

“Sana değil, hayata kapattım ben zihnimi.”

“Evet, Sırma için iyileştin. Sadece onun için, değil mi? Benim iyi olmam için de bu lazım, Aras. Benim iyi olmam için de sizin iyi olmanız lazım. Sizin iyi olmanız için de kötü olmanız. O intikamı alacağız.” Elindeki fotoğrafı öyle sıktı ki karanlıkta bile elinin beyazladığını görmüştüm. Benim elimde de benim Gameboy’umun aynısı olan başka bir Gameboy vardı. Üzerinde çarpık harflerle Anıl yazıyordu.

Abim elindekileri bırakıp bir köşeye geçti ve bacaklarını kendine çekip kendine sarıldı. Sonra onun sesi geldi. Adımı bağırp

beni ararken sesim çıkmadı. Her zamanki gibi beni bulmasını bekledim. Ama ya bulamazsa? Çocuk zihnimde birilerinin beni almasından korktuğum için ona sığındım. Beni kimseye vermemesi için yalvarırdım ama en çok da ona güvenirdim. O beni kimseye vermemişti, şimdi ben onu kimsenin benden almasına izin vermeyecektim.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Bazı yüzleşmeler insanın kendi kalbiyle olur.

SIRMA

“Ne demek Uğur değilim ben? Şimdi sırası değil.”

Bacağımda bir el hissedince irkilip Aras’a döndüm. Oturduğu yerde öne eğilmiş, anıların üzerine kıvrılmıştı. Beni hafifçe kendine çekince yanına oturdum. Ona iyice yaklaşmak için bacaklarımı birbirine geçirip bana yaslanırken kollarımı iki yana açtım. Kucağıma sığınmış küçük bir çocuktu şimdi ama tavırlarıyla öyle olmadığını biliyordum. Hâlâ ümidim vardı. Sadece buradan çıkmak istemesi lazımdı.

Yine de sessiz kaldım. Belime sardığı kolları beni endişelendirse de onu bekledim. Yere saçılan fotoğraflar, oyuncaklar... Bir köşede oturan Uğur. Hepsinin onunla ne alakası vardı şimdi? Neden Aras’a yardım etmek yerine bir köşede ağlıyordu?

Abim...

Uğur değilim ben.

Gözlerim farkındalıkla açılırken elimle ağzımı kapattım. Aras bana bakmasa da beni anlamış gibi başını aşağı yukarı salladı.

“Boşunaymış,” dedi doğrulup omzumun üzerinden arkamdaki Uğur’a bakarken. Elimi yanağına koydum önce. Başımı yana yatırıp dizimin üzerine yükseldim ve ona sarıldım. O da sıkıca bana sarıldı.

“Özür dilerim burada olmadığım için.”

“Sen hep buradaydın,” dedi kısık bir sesle. Beni omuzlarımdan tutup geriye doğru itti. Gözlerindeki laneti andıran soğuk bir bakış aramızdaki havaya doldu. “O yüzden seni kimsenin almasına izin veremem,” dedi.

Onu kurtarmaya çalıştığım karanlığa doğru yürüyordu ve benim elimden gelen hiçbir şey yoktu. Daha önce korktuğumu sanırdım ama şimdi o kaşlarını çatıp merdivenleri çıkarken hiç olmadığı kadar yetişkindi. Ne yazık ki babasına benzer bir şekilde. Onun gibi zehir saçıyordu gözleri şimdi. Ne yaparsam yapayım, asla onun önüne geçemeyecektim.

Aras kendisine yakışmayan bir karanlıkla perde çekmişti gözlerine. Kalbindeki soğukluk bakışlarına nüfuz etti. Farklı zamanlar birbiri içinde dönüp kıvrılıyor ve Aras’ı intikamın acımasız döngüsüne çekiyordu. Ona bunu yapan hayattan nefret ettim. Öyle ki ölmek ve onunla gömülmek çılgınca görünse de şu an çok daha mantıklı geliyordu. Onu ailesinin kirli pençesinden kurtaramıyorsam belki aynı acının içine hapsedmeliydim kendimi.

Birden ayağa kalkıp merdivenlere yöneldim. Aydınlık mutfığa ulaşırken Uğur da ayaklandı ve hızla bodrumdan çıktık.

“Aras, dur.” Merdivenleri çıkarken beni dinlemedi. Mutfaktan çıkıp yine salona yöneldiğinde anneleri gördüm. Herkes Tarık Bey’den bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu. Ablam beni görünce elindeki telefonu kapattı. Cenk ve Pınar da bakışlarını onun baktığı yere çevirince göz göze geldik. Gözlerimin dolduğunu hissettim. Nasıl ki Aras’ın bana ihtiyacı varsa, benim de onlara ihtiyacım vardı.

Aras salonda bir yerde duran telefonunu eline aldı. “Aras, lütfen,” dediğimde tereddütle bana baktı ama bakışlarında kararlılık vardı.

“Beni durdurmaya çalışma.” Sesi hiç olmadığı kadar nefret doluydu. Bunun bana yönelik olmadığını bilsem de kalbim kırılmıştı. Öyle büyük bir sevgisi vardı ki onun şimdi nefret duyduğu kişinin vay hâline diye düşündüm.

“Seni durdurmayacağım. Ama lütfen konuş benimle. Acını bırak bana, ben baş ederim.”

“Benim acımla yeterince yandın zaten.”

“Yine yanarım.”

“Bu sefer kendimi affetmem. Kendimi de yakarım, Sırma.”

Gözlerindeki soğukluk bir anlığına geçer gibi oldu. Başını yana eğip başını iki yana eğerken gözleri dolmuştu. Biliyordum, ona ulaşacağımı biliyordum. Elini yanağıma koyunca yüzümü eline bıraktım. Soğukluğu beni korkuttu. Titreyen çenesi gülümsemeye çalışan güzelliğini bozuyordu. Dişlerini daha da sıkı ve sert yüz hatları daha da belirginleşti. Öyle güzeldi ki ama öylesine de korkunçtu...

Elini kolumdan çekince o güzelliği beni korkuttu. “Sen evde kal,” deyip telefonunu yerden aldı ve birini aradı. Karşıdakine gelip onu almasını söyledi ve yalvarmalarımı umursamayıp odadan çıktı. Omzuna çarptığı ablam çattığı kaşlarıyla ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Evi terk ederken peşinden koştum, yalvardım, onu tutmaya çalıştım ama olmadı. Bana baktığı her seferde ikna olan Aras artık beni görmüyordu.

Bahçeye yalınayak çıktığımı ayağıma batan taş canımı acıtınca fark ettim. Küçük bir çığlık attığımda Aras durdu. Bunu fırsat bilip taşın battığı yere basmamaya çalışarak Aras’ın önüne geçtim. Sonra yoluna devam etti. “Aras. Lütfen. Nereye gideksen ben de geleyim. Sana söz veriyorum, engel olmayacağım. Sadece...”

“Eve geç, Sırma.” Buz gibi sesi üşümeme neden olmuştu. Dişlerimi sıkıp kollarını bıraktım.

“Gidersen döndüğünde burada olmam,” dedim çocuk Aras’ın son kırıntılarından bir şeyler kalmasını umarak. Sesini çıkarmadı. Sadece gözlerini üzerimde gezdirdi, bakışlarından bir saniyelik de olsa hüznün geçtiğini gördüm. Sadece küçük bir an. Kalmam için yalvaran bir saniyeydi. Korkularından çırpınarak kaçmaya çalıştığı bir saniye.

Onu takip etmem için gereken işaretti bu. Yanımdan geçip giderken beni değil, intikamı seçmişti. Her ikimiz de bu işten sağ çıkarsak ona bunun hesabını soracaktım.

Bahçe kapısından çıkarken burnuma limon kokusu doldu. Öylece çekip gitmişti. Bencillik ettiğini, intikam ateşinin bana

olan sevgisinden ağır bastığını düşünmekten kendimi almadım. Ama beni asıl şaşırtan kapıdan çıktığı an önünde ani bir frenle durup, sokaktaki sessizliği bir kılıç gibi kesen arabanın direksiyonundaki kişiydi. Efe.

“Siktir!” diye fısıldayıp Aras arabaya binerken Efe’ye en nefret dolu bakışımı attım.

Bu çocuğun sürpriz yumurta gibi her yerden çıkmasından sıkılmıştım. Daha da sürpriz olanı Aras’ın onunla gidiyor olmasıydı. Yeni Aras benden gizli onun numarasını alacak biriydi, plan yapacak, içindeki karanlığa yenilecek biriydi. Kaçtığı korkularına intikam için sarılıyordu şimdi.

Yürümeyi hatırlamam birkaç saniyemi aldı. Koşarak Efe’nin kapısını açmaya çalıştım. Eğer açılsaydı onu ellerimle öldürürdüm. Kocama her ne yaparsa bunun bedelini öderdi. Kilitli kapıyı zorlamayı bırakıp defalarca cama vurdum. Kapıyı açması için ona küfürler savurdum. Araba homurtulu bir sesle ellerimin arasından kayıp giderken düşmemek için geri çekildim. Arkama dönüp Mehmet Bey’in oturduğu arabaya yöneldim ama o da hızla yanımdan geçip gitti. Ayağımı yere vurup boş sokakta haykırdım.

Artık çok geçti. Nereye gittiklerini, onları nasıl bulacağımı bilmiyordum. Aylar önce onun benim arkamdan ağladığı gibi, sokağın ortasına oturup ağladım. Öne eğilip neredeyse alnım yere değene kadar eğildim. Yumruk yapıp sokağın taşlarına vurduğumda ellerimin moraracağından emindim. Defalarca aynıısını tekrarlarken bir el omzuma dokundu. Başımı kaldırdığımda babam elindeki araba anahtarını bana uzatıyordu.

“Ben biliyorum nereye gittiklerini.” Tarık Bey babamın arkasından kendini gösterince derin bir nefes aldım. Umut sıcak bir rüzgâr gibi içimde yayılırken kendimi ona sarılmamak için zor tuttum. Uğur da arabaya bindiği sırada Tarık Bey’le çoktan direksiyon koltuğuna geçmişti. Ben sağ koltukta, Uğur arkada oturuyordu. Araba hızla kalkarken kemerimi bile takamamıştım.

Bir dakika sonra evimizin olduğu mahalleden çıkıp daha önce hiç girmediğim yollara girmiştik bile. Arabayı o kadar hızlı sürüyordu ki kendimi koltuğa iyice yapıştırdım.

“Yaşlıda hâlâ iş var,” dedi Uğur öne eğilip torpidoyu açarken. Bana bu kadar yaklaşıncı onun da limon çiçeği koktuğunu fark ettim. Torpidodan aldığı silahla aramızdan çekilince Tarık Bey’e baktım.

“Umarım öyledir.” Sesim korkuyla çıksa da cesur olmaya çalışıyordum. Tarık Bey gaza asılınca Uğur arkadan bir kahkaha attı. Sinirle ona döndüm. Böyle gülebiliyor olması sinirime dokundu ama o da sinirinden gülüyordu çünkü yüzünde acıdan bir haykırış vardı sanki.

Ben gelmeden önce neler olduğunu sordum. Uğur bana olan biteni anlatınca Tarık Bey arabayı zaten yeterince tehlikeli sürmüyormuş gibi oturduğu yerden kalkmaya çalıştı ve arka cebinden bir kâğıt çıkardı. Bana uzatınca açıp okudum. *Abinin mezarını merak ediyorsan, Uğur’a sor.* “Aras arka cebinden düşürdü. Bu kesin Sertem’in işi,” dedi Tarık Bey. Bir kâğıt da o verince onu da okudum. Bu bir tuzaktı.

Uğur omzumun üzerinden kâğıdı okuduktan sonra dişlerinin arasından bir nefes verdi. “Demek bu yüzden öyle sorular sordu.”

“Sen de hayatın boyunca bu ânı beklemiş gibi her şeyi dököldün.” Bağırın Tarık Bey’e hak verir gibi Uğur’a baktım. En azından ben gelene kadar idare edebilseydi... Aras bunu öğrenirken yalnız olmamalıydı.

“Hayatım boyunca bu ânı bekliyordum çünkü,” dedi pencereden dışarı bakarken. Ailesinden uzak kalan bu adama üzülmekten edemedim. Aras’a uzak olmanın ne demek olduğunu biliyordum.

Sessizliği bozmak için derin bir nefes aldım. “Yani sen Anıl’sın. Tarık Bey annenle birlikte seni buldu. Evladı gibi yetiştirdi ve seni o intikamdan uzak tutmaya çalıştı, öyle mi?” Uğur başını iki yana sallayınca kaşlarımı çatıttım. “E, ne diyeceğiz şimdi sana? Uğur mu, Anıl mı?”

“Bugünden sağ çıkabildi deyin yeter.”

Burnumdan nefes vererek güldüm ve notu ellerimin arasında çevirdim. “Sertem senin yaşadığını nereden biliyordu?” dedim. Tarık Bey başını iki yana salladı.

“Bir yerde açık vermiş olmalıyız. Ya da araştırdı. Onun da eli kolu en az Mehmet kadar uzun. Uğur’un Anıl olduğunu bilip yaşamasına müsaade etmesi bile mucize.”

Ellerim soğuk havadan mı, yoksa Tarık Bey’in söylediğinin etkisinden mi, bilmiyorum ama titremeye başladı. Korkuyordum. Aras’ı sonsuza kadar kaybetmekten, onu bir daha göremekten korkuyordum. Beyni her nasıl yıkandıysa, beni bile ezip geçebilecek kadar gözü dönmüştü. Mehmet Bey onu yine kandırmıştı ve ben buna nasıl son verebileceğimi bilmiyordum.

Yol boyunca olası senaryolar zihnimde oynayıp durdu. Aramızda iki dakikalık bir mesafe olmalıydı ama onu hâlâ bulamamıştık. Ya çok geç kalırsak...

Şehirden uzaklaşıp yokuş çıkmaya başladığımız dağ gibi bir yere geldiğimizde düşüncelerimden sıyrıldım. Buna Tarık Bey’in arabayı durdurması sebep olmuştu. Yüksek bir yamaca açılan yol dar olsa da güvenli görünüyordu. Uçurumun başına park eden iki arabayı görünce derin bir nefes aldım. Aras arabadan hızla inip babasının yanına geçerken biz de arabadan indik. Bizi fark eden sadece Efe’ydi ama o da arabaya yaslanıp ellerini cebine koymaktan başka bir şey yapmamıştı.

Mehmet Bey’in Aras’a uzattığı siyah şeyi görünce yerimde kalakaldım. Beni durduran o silah değil, babasının elinden aldığı silahı usta bir hareketle doldurup kontrol eden Aras’tı. Silahı elinde çevirirken adı ağzımdan bir fısıltı gibi çıktı. Beni fark ettiğinde silahın sürgüsünü geriye çekiyordu. Metalik ses mekanizmanın yerine oturduğunu bildirirken ellerimle ağzımı kapattım. Bir kuş uçurumun kenarından havalandığında sessizliği bölen akarsuyun sesini fark ettim.

Her şeyin başladığı yerdeydik.

O uçurumda.

ÖTÜZ YEDİNCİ BÖLÜM

Bazı başlangıçlar sonu iki kez görmektir.

ARAS

Yirmi yıl boyunca bir hiç için kendimi kaybetmiştim. Sırma'yla kendimi bulmuştum ve şimdi onu kaybedersem yolumu bulamazdım. Babamın beni manipüle etmeye çalıştığını biliyordum ama eğer işe yararsa geri kalan tüm hayatım boyunca Sırma'yla rahat, mutlu ve ölmeden bir hayat yaşayabilirdim. Ya da en azından o ölmemiş olurdu. Mutlu ve rahat olmayacağını biliyordum ama hangi beden acıya alışmıyordu ki! Benimki dışında.

İnkâr ediyordum. Çocuksu yanım hâlâ bir umut olabileceğini fısıldıyordu ama o bodrumda babamın gözlerinde aslında karanlığın dibine nasıl battığımı fark ettim.

“Aras. Sakın!” deyip bize doğru yürümeye başladığında silahı ona doğrulttum. Aptalca bir fikir olsa da bunun onu korkutup buradan gitmesini sağlayacağını düşünmüştüm. Oysa kendi kafama sıkmayı ve elimi lime lime etmeyi tercih ederdim, o da bundan emin olduğu için durmadı. Yere vuran adımları ona doğrulttuğum silahın tam önünde durdu. Hiçbir tehdit ondan daha güzel yaklaşmazdı.

Namlunun ucuna çarpan göğsü elimi sarstığında başımı iki yana sallayıp elimi indirdim. Silahı yavaşça aldığı anda ona karşı koyamadım. Sertçe babama uzatırken o çirkin şeyin onun

ellerinin arasında durmaması hoşuma gitti ama bunu yaparken benden ayırmadığı gözleri tenimi yaktı.

Bana hayallerini anlatan gözlerinde hayal kırıklığı vardı şimdi. Yine de kaşlarımı çatıp öyle kalmaya zorladım kendimi. Bir keresinde, beni göğüs kafesinin içinde saklamak istediğini söylemişti bana. Şu an bunun gerçekleşmesine öyle ihtiyacım vardı ki... Eskiden karnına sarılıp, eğer onun karnı evim olsaydı nasıl mutlu olacağımı düşünürdüm. Şimdi o bakışlarda ona dokunmama bile tahammül edemeyeceğini görüyordum.

Hak etmediğim söylenemezdi. Bana olan sevgisini beni durdurmak için ilk defa kullanmış olmasa da ilk defa onu yok saymıştım. Sırma, benim güzel olanım... Ölümümü görmemesi için onun gelmesini istememiştim. Bu sefer beni bulmasına seviyemiyordum. Oysaki benim bile bulamadıklarımı buldurmuştu sisli zihnime. Gidişi canımı yaktı. Arabaya yönelirken savrulan saçlarında canımdan bir parça kayboldu. Benim de gelmemi emrettiğini biliyordum o bakışların. Her şeyi geride bırakıp onu takip etmek için ilk adımımı atmıştım ki arkamdan gelen sesleri duydum.

Bir araba sesi arkamdan yaklaştı. Arkama dönmeme gerek yoktu çünkü kim olduğunu biliyordum. Sırma görünmez bir duvara çarpmış gibi yerinde durup bana döndü ve omzumun arkasında bir yere baktı. Uğur da arabadan inip bana yalvarır gibi baksa da elindeki silahı sıkıca kavramıştı.

Bu uçurumda onu kaybetmiştim. Şimdi aynı uçurumda onu buluyordum. Ben yerimde sayarken o doktor olmuştu. Ben bir hiç gibi içimde onu yaşatmaya çalışırken o devam etmişti. Gözlerim uçurumun kenarına kaydı. Boşuna dağılmıştım. Uçurumdan aşağı kıvrılarak inen yolu görünce dişlerimi sıktım. O gün yoktu. Eğer olsaydı daha çabuk bulabilirlerdi bizi. Belli ki boşuna dağılmıştık.

Beni bulanın babam değil de annem olduğunu hayal ettim bir an. Hayatımın nasıl olacağını düşündüm. Belki de beni o çiftlikte unutup mutlu mesut yaşamaya devam ederlerdi. Uğur'u ya da Anıl'ı sevgiyle büyütüp hayatlarını yaşarlardı. Ben de küçük aklımla o akarsuda sürüklenmeye devam ederdim. *Sırma'yı tanımazdım.*

Abimi hayatta tutan, dediğine göre, bana kavuşma arzusu olmuştu, beni hayatta tutan da abim gerçekten yaşarken onun intikamını alacak bir piyon olmamdı. Bu intikam ateşinden korunan ölü bildiğim abim olmuştu, yanan da ben olmuştum.

Bir araba sesi daha duyunca arkama döndüm. Camın arkasındaki gözlerini daha görür görmez tanıdım. Biz düşerken bizi izlemişti o gözler. Saçlarının beyazladığını, kollarının zayıfladığını, göbeğinin biraz çıktığını görebiliyordum. Ama bakışlarındaki kibirle karışık nefret asla değişmemişti. Bizi iten kolları arabanın kapısını iterken zihnime görüntüler doldu. Tekrar hatırladım. Tekrar yaşadım. Annemin bizi sürükleyerek arabaya bindirişini, o gün arabayı süren Tarık Bey'in gergin suratını, onun sağ tarafında oturup sırıtan Sertem'i, annemin endişeli olsa da gülen yüzünü, tam burada babamla karşılaşmamızı, bize doğrulttuğu silahı, abime sarılmamı ve bizi uçurumdan itişini...

Uçurumun dibine gömmek istiyordum onu. Bunu yapmak için bütün sebepleri vermişti.

"Ne kadar da büyümüşsün?" dediğinde bunu bana değil, Sırma'ya söylediğini anladım. Arkamda kokusunu hissettiğim de yaklaştığını fark ettim. Yanıma yaklaştı ve bir adım önümde durdu.

"Sertem Amca," dedi yalvaran bir sesle. "Biraz konuşalım lütfen." Beni savunurcasına öne çıkınca babam hareketlendi. İkisi de şu an benden nefret ediyor olmasına rağmen beni korumaya çalışıyordu. "Bunu yapmak zorunda değiliz. Bu şekilde devam edemez." Boşa çırpınışlarını Sertem denen adamın alev alev yanan gözlerinde gördüm ama Sırma görmek istemiyordu. "Bunun sonu gelmez, sen de biliyorsun."

"Belli ki tarafını da seçmişsin." Birkaç saniyelik sessizliğinin ardından konuşunca midem bulandı. Annemin elini tutup her şeyin düzeleceğini söylediği an geldi aklıma. Biri başımı geri çekiyor gibi yüzümün gerildiğini hissettim. "O soysuzların gelini mi dinleyeceğim?"

"Seninle onların gelini olarak konuşmuyorum. Eskiden birbirimizi çok severdik, Sertem Amca. Ben onların anlattığı kadar kötü biri olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum seni."

“Sen o günlerin hatırını bu aptalın gelini olarak kırdın zaten.”

Benim güzel gelinim...

Aptaldım ama yüzüme bunu belli eden bir gülümseme yerleştirmemek için uğraştım. Gerçekten ölmek umurumda değildi. Şu an ve sonsuza dek o benim karım olarak kalacaktı. Ama karşımdaki adamı öldürmeden buradan gidersem hayaletim onu bulurdu.

“Kimler buradaymış?” Bir sorudan çok bir iğnelemeydi. Tarık Hoca’yı gördüğünü anlamıştım. “Dostunu da sırtından bıçaklarken doktorluk yeminini unutmuş gibisin, Tarık.”

Sertem yaptığı iğrenç şakaya kahkaha atarken birden durdu ve elini beline soktu. Geri çıkardığında elinde bir silah vardı. Ânında babam da silahını doğrulttu. Batmak üzere olan güneşin ışıkları kaybolacak canların hesabını sorarcasına parlıyordu. Tarık Bey gözlüklerini çıkarıp yere attı ve kendine doğrultulan namlunun üzerine doğru bir adım attı. Bugün burada birileri ölecekti.

Sonra namlunun ucu Efe’ye döndü. Efe babasına gülümsedi. Bana yarım akıllı diyordu ama babasının ona doğrulttuğu silaha bakıp gülümseyecek kadar aptaldı. O gün hastane önünde karşılaştığımızda bana inandığını ve babasına karşı yanımızda olacağını söylemişti. Annesini asıl öldüren kişinin babası olduğunu zaten öğrenmişti ama babasını *Arası yakaladım* diye kandırıp buraya çağıran da oydu.

Bundan Sırma’ya hiç bahsetmemiştim ama bana işkence eden o genç çocuğu hatırlayınca ona üzüliyordum. Ben düşmanım tarafından yara izleri içinde kalmıştım ama o babası tarafından yaralanmıştı. Benim gibi.

Babasına yaklaşıp yanına geçtiğinde Sertem’in göğsü kabardı. Benim babam üzerinde hiç böyle bir etkim olmamıştı.

Şimdi anlıyordum. Bize oyun oynamıştı. Bize inanmamıştı. Hâlâ babasının tarafındaydı. Gözlerim şaşkınlıkla açılacaktı ki ifadesiz durmaya karar verdim. Hayatım boyunca güvenilebileceğim birini bulmaya çalışmıştım. Tek bir insan. Ama güvenmem gereken kişileri bilmem gerektiğini unutmuştum. Çatık

kaşlarımı sabitlemeye çalıştığımda babamın silahın kabzasını tutan elleri titredi. Dişlerini sıktığını görebiliyordum.

Sırma ellerini saçlarının arasından geçirdi ve dönüp babama baktığında yüzünde dehşete kapılmış bir ifade olduğunu gördüm.

“Gerçekten oğlumun bana karşı sizin yanınızda olacağını mı sandınız?”

Sonra Efe de bir silah çıkardı ve namluyu geriye çekip Sırma’ya çevirdi.

Siktir!

Sırma önce bana döndü ve sonra yine ona bakıp sinirle bağırarak üstüne yürüdü.

“Hain! Sen tam bir götsün. Pislik.” Uzaklaşmadan kollarından yakaladım ve kendime çektim.

Tam o anda bir silahın sürgüsünün geriye doğru çekilme sesi geldi. Tam arkamdan. Abimin ellerindeki silahtı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

*Bazen geçmiş, kaderin yeniden yazılması için
bir lanet ya da bir hediye olabilir.*

SIRMA

Hemen arkamda duyduğum silahın metalik sesi olduğum yerde donakalmama sebep olurken Aras'ın omzumdaki elleri beni kendine çekiyordu, ona yaslandım. Aras hafifçe eğilip üzerime kapanırken aynı anda geriye baktık. Uğur'un elinde bir silah vardı.

Tekrar dönüp Efe'ye baktığımda doğrulmuştuk. Babasının yanında duruyor ve gülümsüyordu. Mehmet Bey'e bakıp dişlerimi sıktım. Efe'yi aramıza sokan oydu. Şimdi Aras'ın çatık kaşları altındaki özgüvensizliğini görüyordum. İlk ihanete uğrayışı değildi ama katilinin arabasına kendi isteğiyle binmişti.

Hayatımda ilk defa bu kadar silahı bir arada görüyordum. İki araba daha gelmişti. Biri onların arkasında durdu ve arabadan üç kişi indi. İnenlerden biri Efe'yle birlikte olduğum dönemde sadece bir kez gördüğüm kuzeniydi. Hızla Efe'nin yanına geçtiğinde, elinde sanki kendinin bir parçasıymış gibi bir silah tuttuğunu gördüm. Boşta kalan elini yumruk yapıp Efe'ye uzattı. Az önce herkes birbirine silah çekmişti ve benim dışımda kimsenin umurunda değildi.

Aras bile sanki daha önce bunu defalarca yaşamış gibi rahat-tı. Yıllardır bu anıdan korkak gibi kaçmıştı ve şimdi o anının

karşısında durup cesurca yüzleşiyordu. Diğeri kimdi, bilmiyordum ama o da yanlarında durduğunda dört kişi elinde silah tutuyordu. Diğer ikisinin de ceplerinin boş olmadığını anlamak zor değildi.

Ablam da Uğur'un arkasında durduğunda annemi getirmedikleri için şükrettim. Ablamın bu kadar rahat oluşu beni de rahatlatıyordu. Benim aksime o tehlikenin gözünün içine bakmaktan asla korkmazdı. Elimi arkaya uzattığımda kolum Aras'ın gövdesine değdi. İkimizi bir adım geri itince ablamla ellerimiz buluştu. Ben Aras'ın önünde, o Uğur'un arkasındayken kollarımız iki kardeşi korumaya çalışan bir kalkan gibi birleşti.

Bu özgüvenle dönüp Efe'ye baktım. *Bir kez olsun beni yüzüstü bırakma.* Sadece dudaklarımı oynattım ama o beni duydu. Gözlerindeki sertlikte pişmanlığın izlerini görebiliyordum. O gün holdingde ilk gördüğümde güven veren bakışlarından eser yoktu.

"Sürekli kaybetmekten yorulmadın mı Mehmet?" Sertem Amca bakışlarını Mehmet Bey'e doğrulttu. "Annen de bir zamanlar buradan etrafı izlemeyi severdi. Babanla annenin ölümünü izledim, biliyor musun?" Gözlerim dehşetle açıldı. Maç izlerken ettiği küfürlerle bile bizi kahkahalara boğan bu adamın bu kadar kötü biri olduğunu anlamayacak kadar aptaldım. Kabullenmemek benim lanetimdi.

"Keşke en başında seni öldürseydim," dedi Mehmet Bey. İlk defa sesinde öfke yerine kaybettiklerini hatırlamanın acısı vardı. "Adını hatırlayan tek bir insanın bile kalmadığından emin olacağım."

"Oğullarından başla. Beni en iyi onlar hatırlar," dediğinde bütün silahlar havaya kalktı.

Efe'nin tuttuğu silahın hedefinde ben vardım. Korkunç bir gerçekle yüzleştim o an. Bugün beni sevdiğini söyleyen iki adamdan biri giderek, diğeri de namlunun ucuna beni koyarak terk etmişti. Hayatımda ilk defa bu denli sevilmemiş hissettim. Aras beni geri itti ve önüme geçti. Az önce elindeki silahı alırken şimdi elinde bir tane olmasını istiyordum. Uğur da önümüze geçince ablamla arkalarında kaldık.

Mehmet Bey ve Uğur silahlarını Sertem Amca'ya doğrultmuştu. Diğerlerini durduran da buydu sanırım. Tanımadığım kişiler de silahlarını bize doğrultmuştu ama hedeflerinde kimlerin olduğunu anlamamıştım. Umurumda da değildi. Aras bugün buradan sağ çıkacaktı.

Yavaşça yana kayıp uçuşumla aramızdaki mesafeyi kapattım. Aramızda iki adım vardı şimdi. Beni tek fark eden ablam ve Efe'ydi. İkisinin de gözleri dehşetle açılınca ablama susmasını işaret eden bakışlar attım. Benim için önemli olan beni öldürmek için silahını doğrultan Efe'nin korku dolu bakışlarıydı.

"Yeter artık. Kesin şunu," diye bağırduğımda Sertem Amca'nın bakışları bana kaydı. "Bu aptal oyununuzdan sıkıldım. Neden kavga ettiğinizi bir düşünün. Sen bu kavganın nerede başladığını biliyor musun?" Elimle önce onu, sonra Efe'yi işaret ettim. "Sen bu oyunun içinde olmaktan sıkılmadın mı? Neden bu kanlı savaşı bırakmıyorsunuz? Çekip gidelim. Kimse birbirini görmesin. Herkes birbirini öldü saysın."

Efe bağırdı. "Sen bu işe karışma. Kocanın yanındaysan yanında dur." Kimse anlamasa da uçuşumun kenarından çekilmem için beni uyardığını biliyordum. Birden herkes aynı anda konuşmaya başlayıp meydan okurcasına yaklaştı. Artık hem silahlar hem de bedenler çatışacak gibiydi.

"Bu adam mezarının olmasını bile hak etmiyor," dedi Mehmet Bey.

"Atasoy kanından bir kişi bile bu dünyada kalmayacak." Sertem Amca silahını salladı.

"Kendinizi kaybettiniz iyice." Tarık Bey öne çıkıp iki tarafa da elini uzattı.

Ablam bile bağırarak bir şeyler söylüyordu. Efe'nin kuzeni Efe'yle konuşmaya çalışırken yanlarındaki diğer adamlar da öne çıkıp bir şey söylüyordu ama ses öyle yüksekti ki hangisini anlayacağımı bilemiyordum.

Bir silah patladı ve havayı delip geçen sesi herkesi susturdu. Refleksle öne eğilip bir adım daha geri gittim ve başımı öne eğip ellerimle kulağımı kapattım. Bakışların ve silahların hedefinde bu sefer Aras vardı.

Gökyüzüne doğrulttuğu silahı yere indirirken konuşan tek şey akarsuyun haykıran nefesiydi. Adı dudaklarımdan bir fısıltı gibi döküldü. Az önce babasının eline verdiğim silah yaşam kokan ellerinde öyle çirkin duruyordu ki! O ellerle birini öldürebileceğini düşünmek kalbimi kırdı.

“Hepiniz,” dedi. Sesi saf nefretin özünü taşıyordu. “Hepiniz hayatımı mahvettiniz. Hem de ne için?” Yavaşça yürümeye başlayıp silahını insanlara doğrulttu. Sesi hiç olmadığı kadar gür ve akarsuyun havayı ağırlaştıran sesine karşı gelecek kadar yüksekti. Hiç kimse kıpırdamaya bile kalkışmadı. “Ben yıllarımı kaybettim. Bir hiç için. Sizin kan davası saçmalığınızda piyon olmaktan sıkıldım.”

“Sen kim olduğunu sanıyorsun?” Sertem Amca tiksinererek konuştu. “Sen o silah yerine kendi zihnindeki seni aptal eden boşlukları doldur önce.”

Aras bunun üzerine histerik bir kahkaha attı. Öyle çok kahkaha attı ki nefes nefese kalıp öne eğildi. Destek almak ister gibi silahı dizine bastırırken herkes kımıldandı ve bir adım geri çekildi.

“Ben mi kimim?” dedi nefes almaya çalışarak. Sonunda gerçekten delirdiğini düşünüp yanına gitmek için bir adım attım. “Sakin!” dedi. Beni durduran, bana doğrulttuğu silah değil; her hücreğine kadar gerilen yüzüydü. Gözlerindeki nefret öyle büyüktü ki beyaz kısımlarının bile siyahlaştığını düşündüm. Havadaki ağır soğuğa rağmen terlemişti. Korktuğunu biliyordum ama neden böyle davrandığını anlamıyordum.

Elimi tutsa buradan gidebilirdik. Ya da... birlikte ölürdük. Bakışları tekrar Sertem Amca'yı bulduğunda az önce kahkaha atan kendisi değilmiş gibi kaşları çatıldı. “Senin nefretin yüzünden ailem dağıldı. Annemi kaybettim. Abimi kaybettim.” Sonra Efe'ye baktı. “Senin yüzünden güvenimi kaybettim ben. Sırtımda bıraktığın izlerin acısı hâlâ canımı yakıyor.” Efe'nin gözlerine bir suçluluk duygusu yayıldı. Aras'ın gözleri babasını bulduğunda saçlarından bir damla ter yere düştü. Akarsuyun sesi kesilse terinin düştüğü yeri yakıtığını duyabilirmişim gibi geldi. “Senin yüzünden bir ailem olmadı benim.” Az önce yanında durduğu

Uğur'a baktığında şaşırdım. Elini yavaşça ona doğrulttuğunda kaşlarım yukarı kalktı. Mehmet Bey'in bakışları yere indi ve gözlerini kapatıp derin bir nefes bıraktı.

"Yıllarımı senin yüzünden kaybettim. Buradan düştüğümüzde," dedi ve derin bir nefes aldım. Ablamın şaşkın bakışları önce ona, sonra bana döndü. "Aklımı burada bıraktım. Hatırlıyor musun?" dediğinde Uğur yalvaran bakışlarıyla ona bir adım attı. Aras bir adım geri çekildiğinde de bundan vazgeçti. "Sen yaşa diye altı yaşında kaldım ben," diye bağırdı ve omuzları sarsıldı. "Senin yüzünden yıllarımı kaybettim. Annemi kaybettim, babamı kaybettim." Ona yaklaşıp sarılmak istedim ama içindeki nefreti söküp atmasına izin vermekten başka şansım yoktu.

Sonra namlunun ucunu bana çevirdi. Gözleri kıpkırmızıydı, çenesinde öfke ve çatılan kaşlarında paramparça olmuş bir hayat vardı. Elleri silahı aldığından beri ilk defa titriyordu. Keşke beni öldürüp kalbinde bıraktığım acıların intikamını alsaydı. Tek bir kelime söyledi. "*Sen...*" deyip sustu. Susmamasını isterdim. Onu mahvedenin ben olduğunu söylemesini bekledim. Onu terk ettiğimi, ondan beş ayını da benim çaldığımı söylemesini istedim. Beni de öldürmesini istedim çünkü eğer geri kalan hayatımda bu bakışlarla karşılaşacaksam yaşamanın bir anlamı yoktu. Benim dünyam olan adam bir hiç olduğunu hissediyordu ve ben konuşamıyordum.

Ama ikimiz de tek kelime etmedik. Beni sessizce affetti. Bana doğru yürürken hıçkırdım. Ayağımın altında ezilen toprak arkamdan uçuşuruma yuvarlanarak düşerken içimden bir ses kendimi bırakmamı söyledi. Silahını yere indirdi ve elimi tuttu. Ağlamaya başladım, akan gözyaşlarım toprağa karışırken nefes aldım. Canım onun acısını da ondan alır gibi yanıyordu.

Ellerinin arasında bedenim eridi. Gözlerine bakmaya korkuyordum çünkü bakarsam oradan düştüğümü görmek bu uçurumdan çakılmak gibi olurdu. Yavaşça kalkıp silahı başına tutarken de aynısını hissettim.

Ağzım sonuna kadar açıldı ve korkudan başım döndü. Kolunu tutup onu durdurmaya çalışırken tuttuğu elimi bıraktı ve beni kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Daha önce hiçbir acının

elinden bu kadar kaçmak istememiştim. “Aras, yapma!” dedim. Beni sadece o duymuştu. Bizim tarafımızda olan herkes bize doğru adım attı. Uğur herkesin önüne çıkıp bir şeyler söyledi ama duymuyordum. Zaman yavaşladı. Akarsuyun sesi sustu.

“O zaman yok ol, pislik!” Sertem Amca’nın akşamın karanlığında yankılanan sesi nefesimi kesti.

Sonra her şey çok hızlı oldu. Mehmet Bey elindeki silahıyla öne doğru bir adım attı. Efe’nin silahı bir anda babasına döndü. Aras’ın şakağına doğrulttuğu silahı patlayan silah sesiyle yere indi ve bir anda bana dönüp bedenini bana siper etti.

Aras’ı kollarından tutup uçurumla arama çektiğimde herkes arkamda kaldı. Aklıma gelen fikirle ürperdim ama düşünecek zaman yoktu. Ben Aras’ı uçuruma itmeye çalışırken bir silah daha patladı. Gözlerine baktığımda dehşetin izlerini gördüm. Omzuna saçılan kanı görünce sırtımda sıcak bir acı hissettim.

Onu geriye, uçuruma doğru iterken düşmemize sadece bir adım vardı ama beni sertçe tuttuğu için gücüm yetmiyordu. Gözlerindeki saf acıyı görmek beni korkuttu. Vurulduğunu düşündüm. Uçurumun ucunda duran bedenine sıkıca sarılıp sol bacağımlı kaldırdım ve sağ bacağına bir tekme attım. Dengesini kaybederken beni itmeyi bırakıp kollarını bana sardı ve beni sıkıca kendine çekip göğsüne bastırdı.

Geriye doğru düşerken bunun bizi kurtaracağına olan inancıma sığındım. Bir kere kurtulmuştu, bir kez daha kurtulacaktı.

Sonra düştük. Hiçbir düşüş bundan daha huzurlu olamazdı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Bazı düşüşler aklının başına gelmesiyle gerçekleşir.

ARAS

Sırma ben daha ne olduğunu anlayamadan beni uçurumla arasına çekti ve kalabalığı arkasına aldı. Sertem silahını bize doğrulttuğunda öleceğimizi anladım. Sırma beni geriye iterken bir silah sesi geldi ve üzerim kan oldu. Sırma'nın sol kolu askıdaki bir ceketin kolu gibi boşlukta sallandı ama o beni itmeye çalışırken bunu fark etmedi. Gözlerim onunkileri bulduğunda acıyı hissetmediğini anladım.

Vurulmuştu. O bunun farkında değildi ama üzerindeki beyaz tişört kırmızıya dönerken karnıma bir sancı yerleşti. Beyaz elbisesine yayılan kanı görünce yaşamak anlamsız geldi. O beni iterken ben o düşmesin diye uğraşmayı bıraktım.

Efe'nin silahı babasına doğrulduğunda artık çok geçti. Oyun oynadığını biliyordum. Bunu arabada konuşmuştuk ama oyununu öyle gerçekçi oynamıştı ki bir an gerçekten taraf değiştirdiğini sanmıştım. Sertem alnındaki kanla yere düşerken onu öldüren, Efe'nin silahı değildi. Arkasında annemi gördüm.

Bacağımda hissettiğim acıyla geriye gittiğimde dengem bozuldu. Sırma bana tekme atmıştı ve bacağım boşlukta sallandı. Başta sadece beni aşağı itmeye çalıştığını sanmıştım ama o birlikte düşmemiz için uğraşıyordu. Bunu fark edince omuzlarını

tuttum ve kendime çekip ona sımsıkı sarıldım. Sol kolu sağdakinden daha güçsüz tutuyordu beni. Mermi ona saplanmıştı ama ölürken bile beni düşünüyordu. Aşağılık herif ölmeden önce bir kadın daha almıştı bizden. Alnında biriken terle bana sıkıca yapışırken kucağımda onunla uçurumdan düştüm.

Bedenimiz suya ulaşmadan hemen önce ağırlığını kollarıma verince suya ilk çarpan o oldu. Suya, betona çakılır gibi çarptığımızda altımda ezilen bedeninin küçüldüğünü hissettim. Ben sağ, o da sol kolunun üstüne, akarsuyun tabanındaki kayalara çarptık. Normal şartlarda göğüs kafesime ulaşacak derinlikte olan suyun içindeydik. Hatırladığımdan daha sığ oluşuna şaşıracak fırsat bulamadan omzumdaki acıyla haykırdım. Su ciğerlerime dolarken nefes almak için kendimi yukarı çektim. Omzum deli gibi acıyordu ama sol kolumla sardığım bedeninin cansızlığı kollarımın arasından geçen su gibi hafifti. Omzundan akarsuya yayılan kan onu benden götürüyordu.

Tarih tekerrür etmişti ve kaderim aynı oyunu bana ikinci kez oynamıştı. Bu sefer sadece aklımı değil, ruhumu bile kaybetmek istiyordum. Defalarca adını haykırdım ama kapalı gözlerinde tek bir yaşam belirtisi yoktu.

Bir yetişkin olarak uyandığımdan beri hayatımda hiçbir acının beni o günlere tekrar döndüremeyeceğini sanmıştım. Ama bu öyle büyük bir yanılgıydı ki... Ciğerlerime giren her nefes batıyordu sanki. Başım dönüyor, midem bulanıyordu. Başımı göğsüne yaslayıp ağrıyan omzuma aldırmadan onu kendime bastırdım ve kokusunu içime çekmeye çalıştım. Yoktu. Ne bir kalp atışı ne bir soluk. Yine yanlış kişi ölmüştü. Beni son kez bulmuştu ve ben onu son kez kaybetmiştim.

Küçükken her şey ne kadar kolaydı. Zihnimin bir çocuk gibi olduğu zamanlar. Zamanın değişkenliğini kabullenmeyen zihnimle istemediğim anıları silmek, onları hatırlamamak ne kadar kolaydı. Abimin ölümü gibi. Onun ölümünü kabul etmek istemeyen kalbim için zihnimi altı yaşında tutmak kolay olmuştu.

Ama artık değildi.

Şimdi gözlerim açıktı. Düşüncelerim gerçeklikten bir çocuk gibi kaçamıyordu. Kollarımdaki bedeni yavaşça solup giderken

büyüdüğüm için lanet ettim. Kalbime saplanan acıdan bir kaçış yolu olamazdı. Öyle büyük bir boşluktu ki bu, o hayatıma girmeden önce nasıl yaşadığımı düşündüm.

Bana eşim dediği ilk andan sonra hayatın benim için eskisi gibi olmayacağını biliyordum. *Eşim*. Bir keresinde bunun evli olmakla alakalı olmadığını söylemişti. Ona göre biz birbirimize eş iki parçaydık. Bu yüzden eşimdi. Ama ben öyle düşünmüyordum. O bendim. O olmadan bir eşin diğer yarısı olarak yaşayamazdım. O benim ruh eşim değil, ruhumun özüydü.

Ama artık değildi.

Şimdi yine bir hiçtim.

Su, bacaklarımın arasından ağır ağır akan zamanı alıp götürürken adım attım. Artık akıntıya karşı durabiliyordum. Beni ayakta tutan sessiz varlığıydı. Yoktu ama vardı.

Yavaşça kıyıya ulaştığımda yere diz çöktüm. Suyun kenarındaki taşlar her yerimi kesmişti. Onun düşüşü benim ayağa kalkışım olmuştu. Acısı tüm bedenime yayıldı. Kuru otların üzerine oturdum ve üzerimdeki ceketı çıkardım.

“Üşümüşsün,” dedim. Bunu alırken *üşümezsin* demişti. Şimdi beni korumasını umduğu ceketin onu ısıtmasını diledim. Çok üşürdü çünkü. Geceleri bacaklarımın arasına sıkıştırdığı ayakları şimdi kanla kaplıydı. Sarıp ısıtmaya çalıştığım bedeni kanlar içindeydi. Bedenimdeki tüm kan çekilsin, ona can olsun istedim.

Bir hiçten fazlası olmayan bedenimi var eden kadına yokluk yakışmıyordu. Üzerinde eğreti duran bu beyazlığı söküp atmak istedim. Çoğu gece bedenimde sıkıştığımı hissettiğim için elimi enseme atar ve oralarda bir fermuar arardım. Şimdi yüzüne yapışan saçlarının arasında bir fermuar aradım. Bu ölü beyazlığı ona yakışmıyordu.

Orada ne kadar bekledim, bilmiyordum. Güneş batmıştı. Güneşim, ışığım, umudum gitmişti. Babam bizi bulduğunda sustum. Deniz çığlıklar atıp ağlarken sustum. Abim onu kucağımdan çekip aldığımda sustum. El fenerlerinin cılız ışıkları altında Sırma'ya yaptıkları her neyse göremedim. Sadece az önce Sırma'nın kanını alıp götüren akarsuyun üzerindeki, sanki

benden bir şey yokmuş gibi tüm güzelliğiyle ışıldayan ışıkları izledim. Sırma'nın ruhu muydu onu böyle güzel yapan? Öyleyse ben de gitmeliydim. Bu varlığın onsuz bir anlamı yoktu.

Ruhum beni o suya çekerken adımlarım benden bağımsız hareket etti. Yerden destek alırken sağ omzumdaki acı karşısında sustum. Az önceki kuru otlar yerini sivri kayalara bırakırken ayaklarım suya temas etti. Sırma'nın ruhu ayaklarımı okşadı. Gidecektim. Nereye götürdüğü umurumda değildi. Suyun boğazıma dolup nefesimi kesmesini istiyordum. Yirmi yıl önce olması gereken şey artık olmalıydı.

“Kalbi atıyor.” Abimin sesi sırtıma bir tokat gibi çarptı. Deniz bir sevinç çığlığı attı. Aceleci adım sesleri hareketlendi. İçimdeki akarsu sustu ve gözlerimden bir damla yaş düştü. Geri dönüp onlara baktım. Babam Sırma'yı kucağına alırken abim koşarak yanıma geldi. “Kalbi atıyor,” dedi gülümseyerek. Dizlerim titremeye, tekrar hissetmeye başladım. Sağ koluma yapışınca ağzımdan kahkahayla karışık bir feryat yükseldi. Üşüyordum. Sırma da üşüyor olmalıydı. Şükürler olsun, üşüyordu.

Düştüğümüz uçurumun diğer yanındaki yola ulaştığımızda babamın arabasını gördüm. Deniz aceleyle kapıyı açtığı anda babam hızlı bir hareketle onu arka koltuğa bıraktı. Arkasından Deniz bindi ve Sırma'nın başını dizlerine koydu.

“Tarık'ı ara. Hastaneye gelsin.” Babam bağırınca kendime gelip arabaya bindim ve Sırma'nın bacaklarını üzerime çektim.

“Ama annem?” Abim şaşkınca soru sorarken içimde bir boşluk daha yankılandı.

“Başlatma şimdi annenden. Önce Aras'ı halledelim. Anneni Tarık getirir.”

Abim numarayı çevirirken araba çoktan hareket etmişti. Sırma yara bere içindeydi ama öyle güzeldi ki! Hiçbir çirkinlik yüzündeki güzelliğe leke süremezdi. Kucağımda duran ayaklarından biri yamuktu, Deniz'in omzuna bastırıldığı yaradan hâlâ kan sızıyordu ve karnı çiziklerle doluydu.

“Aras.” Abim elindeki ceketi bana uzatınca ayaklarına kapattım. Babam arabanın hızını düşürmeden üzerindeki ceketi çıkarıp bana uzattığında onu da Sırma'nın üzerine örtüyordum ki Deniz kolumu tuttu.

“Onu sen giy. Benimkini de örterim,” dediğinde gözleri sağ omzuma kaydı. Daha önce normal bir omzun nasıl durduğuna dikkat etmemiştim ama sağ omzum soldakinden aşağıda ve kesikler içindeyken çok da normal olduğunu söyleyemezdim. “Ara’sı ne yapacağız?” dediğinde gözlerimi Sırma’dan ayırmadım.

Deniz, Sırma’yı sarsmadan ceketi çıkardığında abim ön koltukta geriye dönüp üzerinden çıkardığı tişörtünü yırttı ve ona doğru eğilmemi söyledi. Bir ucunu ensemden geçirip diğerini sağ kolumun altından geçirdi ve kolumu göğüs hizamda kalacak şekle getirip ensemden bağladı. Tam geri çekilecekken sağlam kolumla onun omzunu tuttum. Gözlerinde endişeden eser yoktu.

“Yaşayacak mı?” diye sorduğumda o da benim yaptığım gibi elini omzuma koydu ve sertçe sıktı. Başını aşağı yukarı sallarken gözleriyle verdiği söz ağzından çıkan her kelimeden daha gerçekti. Küçük bir umut da olsa buna inanmaya ihtiyacım vardı.

Bir saniye sonra arabanın arkasından içeri ışıklar girdi ve arabanın içini aydınlattı. Aynı anda babam aynadan baktı ve hızla sürdüğü arabayı sağa yanaştırdı. Virajlı yolda iki araba yan yana geldiğinde açtığı pencereden içeri soğuk bir rüzgâr girdi. Sırma’nın üzerindeki kıyafetleri ona biraz daha bastırdım.

Yanımızda giden Efe’nin arabasıydı. Arka koltukta oturan Efe’nin boynunda kanlar vardı ve bakışları cansızdı. Ölmüş olduğunu düşündüm. Yanında ona yaslanmış bir gölge daha vardı ama kim olduğu görünmüyordu.

Direksiyondaki Tarık Hoca bağırdı. “Ekibi aradım. Önden gidip ameliyat için hazırlanacağım,” dediğinde babam da ona bağırarak karşılık verdi. “Önce Sırma’yı alın,” dedikten sonra pencereyi kapattı.

Bizden göremediğim tek kişi annemdi. Ölüp ölmediğini bilmiyordum. Ama elindeki silahın ardındaki gözlerinde ilk defa mutluluğu görmüştüm. İlk defa kendini affetmişti.

Birkaç dakika sonra arabanın tekerleri kayarak durduğunda dışarıda bekleyen sedyeye Sırma’yı yatırdılar. Hızla hastaneye girerken kanlar içindeki Sırma’nın yanında koştum. Omzumdan akan fazla kan yüzünden başım dönüyordu. Arabada abim

yaşayacağımı söylemişti ama Sırma'yı bir saniye daha görebilmek için her şeyi yapardım.

Acilin ön kısmını geçtikten sonra dar bir koridora girdik ve koridorun sonundan sağ taraftaki başka bir koridora yöneldik. Sonundaki beyaz kapıda Tarık Bey'i gördüm. Acele hareketlerle üzerindeki yeşil kıyafete takılı ipleri bağlıyordu. Sonra abim beni durdurdu beyaz bir kapı kapanırken, ona son kez baktım. Oradan bana gülümseyerek çıkması için canımı bile verirdim.

Kapanan kapıya elimi koyup derin bir nefes aldım. Koşmaktan nefes nefese kalmıştım ama yere oturmama sebep olan şey ruhumdaki sancıydı. Sırma bu kapının ardındaydı ve ilk defa ondan ayrı kalacak olmak bana ümit veriyordu. O buradan çıkana kadar beklemeyi düşünsem de arkamdan biri omuzlarımı bir örtüyle sardı. Yara içindeki omzuma değen soğuk kumaş beni ürpertince sağlam omzumun üzerinden arkama baktım.

"Hadi gel," dedi abim. "Seni de operasyona almamız lazım," dediğinde olması gereken yerden aşağıda duran omzuma baktım. Umurumda değildi. Buradan sağ çıktığını görene kadar yerimden kımıldamayacaktım. Bu yüzden başımı iki yana salladım. "Hadi, Aras. İnat etme," dedi ve ilk defa gözünde gördüğüm gözlüklerini yerine oturttu.

"Ne oldu, şimdi beni mi düşünüyorsun?" dedim. "Hiçbir yere gitmiyorum." Derin bir nefes verdi ve bir adım geri attı. Abim gitmek üzere bir adım atınca derin bir nefes aldım ve tekrar kapıya döndüm.

"İnadından bir şey kaybetmemişsin." Tam omzumun üzerinden ona bakacakken yaralı omzumu tuttu. Çığlık atarak bükülüp elinden kurtulmaya çalıştım ama başaramadım. Beni sürüklerken acıyı hafifletmek için ona uymaktan başka çarem yoktu.

"Bıraksana be! Manyak!" Bağırıp elini itmeye çalışırken kıkırdadı ama asla bırakmadı.

"Tek manyağı kendin mi sandın?" deyip kıkırdadı ve bütün koridoru bana can çekistirerek geçtikten sonra beni yataklardan birine fırlattı. "Filmlerini isteyin hemen. Ameliyata girecek. Ahsen Hoca gelmek üzere. Ameliyat ekibine de acele etmesini

söyleyin,” dedi ve gözlerini üzerimde gezdirdi. “Ha, bir de delidir, kaçmaya çalışır. Başına güvenliği diken.”

Hemşireler kıkırdayıp uzaklaştıklarında yatağın etrafından dolanıp perdeyi çekip önüme diz çöktü. “Sana yapılanları geri alamam. Seni kurtaramadığım için de özür dilemem anlamsız. Ama kardeşimden uzak büyümek benim için de zordu. Bu yüzden o küçük beynini biraz daha açıp sadece seni düşündüğümü anla.” Doğrulup perdenin aralığından gitti ve o sırada giren Deniz Abla’yla beni baş başa bıraktı. Bir manyak gidip yerini yenisine bıraktığında bu sedyeden ameliyat olmadan kalkamayacağımı anladım. Geri yaslanmaya çalışırken Deniz Abla yanıma yaklaştı ve bana yardım etti.

Endişeli gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu ama sert duruşunu hiç bozmuyordu. Üzerimi örttüğünde işini bitirip geri çekildi ve bana baktı. Sonra hiçbir şey söylemeden geri çekildi. Bir saniye gözlerime baktığında benim ölmüş olmam gerektiğini gördüm. O bakışlarla beni öldürdü.

“Teşekkür ederim,” dediğim sırada perde aniden açıldı ve İnci Teyze yaşlı gözlerle yanıma geldi. Deniz hızla ayağa kalkıp annesine sarıldı. Kadın “Kızım,” diye feryat etti. Deniz’in kararlı duruşu da annesi ona sarılınca bir duman gibi dağıldı. Omuzları sarsılarak ağlarken annesi sırtını okşuyordu. Sonra geri çekilip bana baktı. Tam sarılacağı sırada omzumu fark edince eliyle ağzını kapattı ve geri çekildi.

“Sırma nerede?” dediğinde olanları bilip bilmediğini anlamadım. Arkasında duran Soner Amca birilerine babamı sorup gitti. İkisi de bizim kadar endişeli olabilirdi ama Sırma’nın o hâlini görmemişti. Bu yüzden bizden daha umutlulardı. Deniz onun ameliyathaneye alındığını söylediğinde dişlerimi sıktım. Orada yaşam savaşı veren ben olmalıydım. İnci Teyze yanıma gelip sağlam elimi tuttu.

“Oğlum, sen iyi misin?” dediğinde beni gerçekten düşünen biri olmasına sevinemedim. Bir anda dudaklarım titremeye başlamıştı. Neden mutlu olduğum hâlde ağladığıma anlam veremiyordum. Boğazım düğümlendi ve konuşamadım. Yetişkinliğe geri döndüğümden beri bu garip duyguları sorguluyordum ama

artık bana cevap verecek bir Sırma yoktu. Başımı aşağı yukarı salladım ama ağlamaya başladım. “Ah, evladım,” deyip başımı göğsüne bastırduğunda gerçek anne sevgisinin bu olup olmadığını düşündüm. Kendi annem bile bana dokunmazken, kızının hayatını mahvettiğim kadın bana evladım diyordu.

“Sırma’ya bir şey olmasından korkuyorum,” dediğimde eliyle ağzımı kapattı.

“O iyi olacak. İyi şeyler düşün,” dediğinde gözlerini silen Deniz Ablâ derin bir nefes alıp kaşlarını çattı. İnci anne galiba kaza yaptığımızı sandı, ona ne söylediklerini bilmediğim için sessiz kaldım ama Deniz beni bu şüpheden kurtarırcasına topuklarını vurarak geldi.

“Onun yüzünden bu hâlde zaten,” deyip perdeyi araladı. Hâlâ ağlarken omuzları sarsılıyordu. “Ben gidiyorum. Sen de sahip çık ona. Kaçar falan dediler,” dedi ve ağlayarak Sırma’nın götürüldüğü koridorun olduğu tarafa yöneldi. İnci Teyze arkasından uzun bir süre baktı.

“Tavır yapmanın sırasıydı şimdi,” deyip gözlerini devirdi ve tekrar bana döndü. Sırma’nın soğukkanlılığını nereden aldığını görebiliyordum. “Merak etme. Sırma iyileşecek. Soner bana neler olduğunu anlattı. Sırma da Deniz kadar çılgındır ama Deniz’in aksine içinden sıyrılamayacağı şeyler yapmaz. Bunu yaptıysa atlatacaktır,” dedi ve nemli saçlarımı okşayıp benden uzaklaştı. Gözlerindeki korkuya uymuyordu sözleri çünkü o da bizim gibi inanmak istiyordu.

O sırada hemşire geldi ve sonra beni az önce Sırma’nın gittiği koridordan içeri götürdüler. Her şey çok hızlı oldu. Bir anda etrafımda yeşil kıyafetli ve maskeli insanlar belirdi. Heyecandan kalbim hızlanıyordu. Tanıdık bir bakış maskesinin ardından bana bakınca elimi tutmasını diledim. Abimin burada ne işi olduğunu bilmiyordum ama en azından... buradaydı işte.

Herkes yerini aldığı anda yanıma yaklaştı ve çoğunluk kırık omzumun olduğu tarafa geçip üzerime örtü sererken abim diğer yanımda kaldı. Elini bana uzatıp geri çekince tereddüt ettiğini anladım. Korkudan mı, ihtiyacım olduğundan mı, yoksa sadece yapmak istediğimden mi bilmiyordum, ama o elini çekmeden

ben tuttum. Dolan gözlerini kırpttırırken başını aşığı yukarı salladı.

“Bu sefer yanında olacağım,” dediğinde uykum gelmeye başlamıştı.

KIRKINCI BÖLÜM

*Bazı uyanışlar ayrılığın
soğuk pençesinin izlerini bırakmasıyla gerçekleşir.*

Gözlerim sürekli açılıp kapanıyor ve etraf, geren bir rüyanın belli belirsiz anları gibi silik görünüyordu. Sağ omzumun ağrısı sabitti ama etrafımdaki görüntüler değişiyordu. Koridorda bir yere götürülüyordum. Tarık Bey eğilip bana bakıyordu. Deniz koltukta kıvrılmış, uyuyordu. Babam gergince odada volta atıyordu. Zaman bir kâbustaymışım gibi geçiyor ve ben bedenimdeki uyuşukluk yüzünden hiçbir şey yapamıyordum.

Sonunda gözümü açtığımda yanımda abim vardı. Sözü tutmuştu. Doğrulmak istediğimde oturduğu yerden kalktı ve beni geri yatırmaya çalıştı.

Sırma... Sırma neredeydi? Sırma'ya gitmeliydim. Sırma'yı bulmalıydim. Sırma'ya yardım etmeliydim. *Sırma... Sırma... Sırma...*

“Tamam. Önce bir sakın ol. Gideceksin yanına,” dediğinde onu sayıkladığımı anladım. Abime bakmak için bakışlarımı ona çevirince başım döndü ve gözlerimin kararması yüzünden geri yatmak zorunda kaldım.

“Nerede o? İyi mi? Ne zamandır uyuyorum?” dediğimde üzerimdeki örtüyü düzeltiyordu. Son kez uyuduğumda neredeyse beş ay kaybetmişim. O olaydan beri her uyandığımda tarihi

kontrol etmek için telefonuma bakıyordum. Ama şimdi telefonumun nerede olduğunu da bilmiyordum. Gözlerimle odayı taradım ama ipucu olacak bir şey yoktu.

“Önce bir kendine gel. Konuşacağız.”

“Ne oldu? Ne saklıyorsun benden?” Tekrar doğrulmak istediğimde bu sefer omzumun ağrısı bana engel oldu.

“Ne alakası var?” dedi sadece. Sonra yine beni tutmak için baş ucuma geldi. “Aras, ona yardım etmeye çalışıyoruz.”

“Söyle,” dedim kolumu tutup kendime çekerken.

Elimden kurtuldu ve gözlüğünü düzelterip yatağa yaslandı.

“Sırma’nın... hayati tehlikesi var,” dediğinde bütün vücudum elektrik çarpmış gibi sarsıldı. Üzerimdeki örtüyü attım. Yeşil bir önlüğün içinde çırlıçıplak olmak umurumda değildi. Onun olmadığı taraftan kalktığımda bana yetişmek için koluma yapıştı.

Soğuk yer beni biraz daha kendime getirdi ama başım öyle dönüyordu ki adımlarımı düşünerek atmam gerekiyordu. Sol kolumla duvara tutunduğumda abim bana söyleniyordu ama kulaklarımın uğultusu buna engel oluyordu. Koluma girip beni çekmeye çalıştığında ona engel oldum. Midem güçlü bir bulantıyla kasılırken düşündüğüm tek şey onu görmektir. Hemşireler koşarak yanıma geldiğinde onlara aldırmadım. İsteseler beni tek hamlede yere yatırabilirlerdi ama bana dokunmaktan çekiniyorlardı. Bundan cesaret bulup gözlerimle etrafı taradım.

Nerede olabilirdi ki? Hayati riski olanlar hangi odada olurdu? Ne tarafa gitmeliydim? Herkes konuşuyordu ama anlamıyordum. Dudaklarımdan sadece onun adı çıkıyordu.

“Aras.” Deniz Abla sert bir şekilde sargılarla dolu kolumu tuttuğunda acı beni kendime getirdi. “Kendine gel.” Çatık kaşları beni korkutmuyordu. Omzundaki elini çekip tutmam için bana uzattığında sağlam elimle onu tuttum.

“Beni ona götür,” dedim. Gözlerim ve burnum aynı anda sızlamaya başladı. “Sana yalvarırım.” İkimizde kuralları umursamayıp bana destek olabilecek tek kişi oydu. “Lütfen,” deyip gözlerine bakmak için iyice eğilirken derin bir nefes verdi.

“Şu an görebileceğin bir yerde değil. Biz de göremedik,” dedi. Gözleri uykusuzluktan kızarmış, yüzü solmuştu. Yine de sözleri güven veriyordu. Eğer Sırma’yla ilgili kötü bir haber gelse beni çoktan öldüreceğini biliyordum.

Odama geri döndüğümde çıkardığım rezillik yüzünden dağılan ortalığı toplayan insanları koltuğa oturup mahcup bir şekilde izledim. Herkes gittikten sonra gözlerimi Deniz’e diktim. Abimle kısa bir bakışmadan sonra bana baktılar. Abim söze girdi.

“Sırma’nın ameliyatta kalbi durmuş. Omzundaki kurşun büyük damarlardan birini kesmiş. Onu yerinden çıkardıklarında kanı durduramamışlar ve zaten öncesinde de fazla kan kaybettiği için hayati risk oluşmuş. Şimdi yoğun bakımda ama kan takviyesi aldıktan sonra tekrar ameliyat olacak.”

Benim yüzümden ölüm kalım savaşı veriyordu ve ben burada uzanmış, iyileşmek üzere olan omuzumla ağlıyordum. O yaslanmayacaksa bu omzun bir anlamı yoktu. Onu görmeyeceksem iyileşmemin bir anlamı yoktu. O beni sevmeyecekse varlığımın bile bir anlamı yoktu.

“Benimkini alın. Bütün hepsini alın. Ben onsuz yaşayamam. Lütfen. O kurtulsun.”

“Senin kanın uyumsuz. Ayrıca ameliyattan çıktın.”

Sağ tarafıma tekrar bir ağrı saplanınca omuzlarımın sarsıldığını anladım. Gözlerimi silip burnumu çektiğimde Deniz birden ayağa fırladı ve işaret parmağını bana uzattı. “Eğer kardeşime bir şey olursa yaşamayacaksın zaten.”

Abim ayağa kalktığı anda çoktan odadan çıkmıştı. Beni öldüreceğini söyleyip duruyordu ama ben çoktan ölmüştüm.

Saatler geçti. Günler geçti. Yanıma birileri gelip gitti. Pınar ve Cenk hep bahçede duruyor ve başımda nöbet tutuyordu. Anem vurulmuştu ve yoğun bakımdaydı. Efe’den haberim yoktu. Geri kalanlara ne olduğunu bilmiyordum bile. Babam kaçan tek kişinin Efe’nin kuzeni olduğunu söylüyordu. Diğerleri de ölmemişti ama vurulmuşlardı. O gün orada ölen tek kişi Sertem’di.

Ölmesi gereken tek kişi bendim. Keşke silahı alınma dayadığımda tetiğe basacak cesaretim olsaydı... Belki Sırma beni kurtarmak için yaşam savaşı vermiyor olurdu. Bir an önce ayağa kalkıp Sırma'yı görebilmek için talimatlara uydum. Yemek getirdiklerinde yedim. İlaç verdiklerinde içtim. Pansumanım değiştirilirken sakın kalmaya çalıştım. Yanımda çoğunlukla İnci Teyze duruyordu ve her hareketimde yardımcı olmaya çalışıyordu. Bazen boşluğa bakıp ağlamaya başlıyordu. Bazen de telefonda konuşuyordu. Deniz bazen onun yanına geliyor ve benim yüzüme bakmıyordu. Kime kızabilirdim ki kendimden başka!

“Sen onun öyle olduğuna bakma.” Deniz bana öldürücü bir bakış daha atıp bir kez daha çıktığında İnci Teyze bana çorba içiriyordu. “Acısını nereden çıkaracağını bilmiyor. Emin ol, Sırma iyileşince ilk sana sarılacak.”

“Sen neden kızgın değilsin bana?” Bana yaklaştırdığı kaşığı geri kâseye bıraktı.

“Bize ilk defa tek başına geldiğin günü hatırlıyor musun?” dediğinde başımı aşağı yukarı salladım. Beni arabadan indirmek için kapımda bekleyip bana elini uzatmıştı. “Ona aile olmanın nasıl bir his olduğunu gösterebiliriz demişti. Bu şekilde senin hızla iyileşeceğine inanıyordu. Tabii o zamanlar senden bir an önce ayrılmak gibi bir planı vardı.”

Keşke yetişkin biri olarak gözümlü açar açmaz benden ayrılseydi...

“Ondan ayrılmalıydım,” dediğimde güldü.

“Bence ona daha fazla sarılmalıydın.” Bunu söyleyerek o gün Efe'yle gitmeden öncesini mi, yoksa uçurumdan düşerken onu korumamı mı kastediyordu, bilmiyordum ama haklıydı. “Benim de içim parçalanıyor, emin ol. Ama etrafta bu kadar çocuk varken birilerinin yetişkin gibi davranması gerekiyor.” Sonra sesini yükseltti ve yüzünü kapıya döndü. Kapının yanında bekleyen Deniz'in sadece kolları görünüyordu. “Bu yüzden acımı yaşamama müsaade edin ve biraz yetişkin gibi davranıp bana destek olun.”

Mesajı alan Deniz bize doğru döndü ve çattığı kaşlarıyla bana baktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve büyük ihtimalle beni o kanda boğmak istiyordu.

“Özür dilerim,” dedim. “Onun yerinde ben olmalıydım ama elimden bir şey gelmiyor.” Deniz gözlerini yere indirdi. “Keşke tetiğe basacak cesaretim olsaydı ama onu korumak istedim. Bedenimi ona siper etmek istedim ama sonunda yine o beni kurtardı.” Yanaklarını silince ağladığını anladım. “Onu yaşatmak için ne gerekiyorsa yapmak isterim ama yataktan kalkmama bile izin vermiyorlar.”

Deniz bir saniyeliğine arkasını dönüp gözlerini sildiğinde İnci Teyze elindeki kâseyle onun yanına gitti ve zorla eline tutuşturup onu içeri ittikten sonra gözden kayboldu. Deniz sinirli bir tavırla yanıma oturup çorbayı anlamsızca karıştırmaya başladı.

“Benim yüzümden oldu hepsi,” dediğimde birden durdu. Oturuşu Sırma gibiydi. Sırtı dik ama yüzü öne eğikti. Çene hatları Sırma’dan daha sivri ve sertti. İki kız kardeşin karakteri yüz hatlarına yansımıştı ama duruşları aynıydı. Uzun bir süre düşündükten sonra bakışlarını karşıya dikti.

“Onun senden boşanması için çok uğraştım. Hayatını geri eline almasını, zorla içinde olduğu bu durumu bırakıp kendini bulmasını istedim. Ama o senin onun eşi olduğunu söyleyip duruyordu. Belki sana çok belli etmedi bu yanını ama Sırma çok mutlu biriydi. Çocukça şakalar yapar, bizi güldürürdü. İçinde kopan fırtınaları duyabilirdim ama o hep gülümserdi. Seninle tanışana kadar. Sonra hep endişeliydi.” Derin bir nefes aldı ve ağzını açıp söyleyeceği kelimeyi seçmeye çalıştı. Dolu kaşığı bana uzattığında ağzımı açtım.

“Sen... İyileştikten sonra bana sürekli onun eski hâline benzediğini kanıtlamaya çalıştı. İkiniz de içinizdeki çocuğu yaşatmaya çalışıyordunuz. Bu gerçekten sinir bozucu.” Dudaklarında gülümseme varken gözlerinden yaşlar akıyordu. Sonra başını diğer tarafa çevirdi ve elinin tersiyle yine yanaklarını sildi. Bana tekrar döndüğünde bakışları daha güçlüydü. “Nasıl bir hikâye dönüyor, bilmiyorum. Sırma bana çok şey anlatmadı. Ama kardeşimi senin üzerine atlarken gördüm, Aras. Onu daha önce hiç böyle cesur görmemiştim. O seni seviyorsa, uyandığında seni görecek. Bu yüzden sana iyi davranıyorken, bunun tadını çıkar. Fazla uzun sürmez,” dediğinde gülmemek için kendimi zor tuttum.

“İyileşecek.”

Bunu söylerken emindim. İkimiz de emindik. Sırma hep beni bulmuştu. Şimdi bilmediğim bir yerde yaşam savaşı veriyorken bile beni aradığına emindim. Sadece yanlış bir evrende arıyordu.

Saatler sonra hava ikinci kez karardığında Tarık Bey yeşil önlüğü ve aynı renk bonesiyle yanıma geldiğinde tektim. Abimin çalışması gerekiyordu. Babamın nerede olduğunu bilmesem de o gün sağ kurtulan adamı aradığını biliyordum. Annem hâlâ yoğun bakımdaydı. Deniz bir telefonla odadan endişeli bir şekilde çıktığında endişem artmış olsa da önceki rezaletimden sonra daha fazla sorun çıkarmak istemediğim için odada gezinerek beklemekten başka bir şey yapmamıştım.

Tarık Bey öyle yorgundu ki gözaltları morarmıştı ve her hareketinden uykusuz olduğu anlaşıyordu. Koltuğa kendini bırakıp dirseklerini dizine yasladı ve ben önünde diz çöküp elini tutana kadar öyle kaldı.

“Konuş artık,” dediğimde kafasını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı.

Sonsuzluk gibi gelen birkaç saniye sonrasında başını aşağı yukarı salladı ve gülümsedi. Histerik bir kahkaha atarken geriye yaslandım ve buz gibi betonda rahatlarırken derin nefesler aldım. “Kurtuldu,” dedim. Kurtulmuştu. Beni yine bulacağını biliyordum. Anlamadığım tıbbi kelimeler söylerken sessiz kaldım. Sırma’nın hayatını kurtarmıştı. Şifalı ellerine sarılıp öpmek istedim ama bir an önce onu görmek için can atıyordum.

Sözünü kesip “Görebilir miyim?” dediğimde yorgun bedeniyle koltuğa yayıldı ve eliyle çık dışarı der gibi bir işaret yaptı. Ben daha odadan çıkmadan uyuyacağını biliyordum.

Koridorda koşup nereye gittiğimi bilmeden köşeleri döndüm. Karşıma çıkan herkes beni durdurmak istiyordu ama umurumda değildi. Hastane büyük değilse de gerekli olan her şeye sahipti. Yine de bana yolu gösterecek birinin olmaması buranın tüm iyi özelliklerine gölge düşürüyordu o an.

Bir kat daha inip bir köşeyi daha döndüğümde abime çarpıttım. Pınar ve Cenk ona eşlik ediyordu. Dün ben ameliyattayken

gelmişlerdi ve Sırma'nın olduğu koridordan ayrılmamışlardı. Gece bir ara yanıma uğradıklarını duymuştum ama cevap veremeyecek kadar ilacın etkisi altındaydım.

“Sen yine mi yalınayak kalktın?” Abim beni tutarken kollarını itip gözüme bakmasını sağladım.

“Beni ona götür,” dediğimde bıkkınlıkla bir nefes verdi ve koluma girip beni yavaşlatmaya çalışsa da sürekli ondan bir adım önde gidiyordum. Onu şimdi göremeyeceğimi söyleyip beni uyarmaya çalışsa da yanımda yürümeye devam ediyordu. Umurumda değildi. Burası bizim hastanemizse bir yolunu bulup onu bana gösterecekti.

Sonunda bir kapının önüne geldiğimizde sabrı tükenmiş gibi burnundan nefes verdi ve cebinden çıkardığı kartı siyah bir kutuya gösterdi. Kapı açılıp içeriden yayılan acı koku burnuma dolarken koridorun her iki tarafında kalan pencerelerden içeride yatan insanları görebiliyorduk. Ne garip bir yerdi burası? Sırma herkesin onu izlemesinden nefret ederdi.

Deniz'i görünce abimin kolundan sıyrıldım ve beni fark edene kadar koştum. Göz göze geldiğimizde endişeli bakışlarını izlediği camdan bana çevirdi. Yarı yolda beni karşılayıp bana sarıldığında omzumun acısına aldırmadım. İnci Teyze haklı çıkmıştı. Deniz bana sarılıyordu.

Kollarından sıyrılıp az önce önünde durduğu cama yürürken beni engellemeye çalışmasına anlam veremedim. Abim de durmam için beni uyarınca aldırmadım. Deniz onu görebiliyorsa kocası olarak ben de görebilirdim, değil mi?

Sonunda gözlerim onu bulunca ellerimi soğuk cama yasladım. Yaşıyordu ama aynı bizim evdeki makineler gibi cihazlar etrafında sıralanmıştı. Sarılı bacağı tavandan sarkan bir iple havada asılı duruyordu. Sağ omzu da kalın, beyaz, zırh gibi bir şeyle kaplıydı. Neredeyse bütün bedenini bir kıyafet gibi kaplayan beyazlığa gülümseyerek baktım. Bunlar ona hiç yakışmasa da yaşadığını bilmek beni rahatlatıyordu.

Sonra gözlerim yanındaki beyaz önlüklü kadına kaydı. Elindeki alet her neyse Sırma'nın karnında gezdirip ekranda kayıp duran şekillere bakıyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışarak

Deniz'le abime baktım. Abim dudaklarını birbirine bastırırken Deniz'in gözleri doldu.

Benden sakladıkları bir şey vardı.

Tekrar cama döndüğümde kadın abime bakıp başını iki yana salladı. Baş parmağını havaya kaldırsa da yolunda gitmeyen bir şeyler olduğuna emindim. "Ne oluyor?" dedim fısıldayarak. Deniz beni duymuştu.

"Sırma iyi," dedi sadece.

"Ama?" Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi.

"Sırma iyi, Aras," dedi abim omuzlarımı tutarak. "Bebeği kurtaramadık. Sanırım Sırma da bilmiyordu çünkü henüz hamileliğinin çok başındaydı."

Kaşlarım yukarı kalktı. Genzim acıyla yandı. *Bebeğim...* Bizim bir bebeğimiz vardı.

Söylediklerini duymuştum ama kabul etmek istemiyordum. Sanki bir perdenin arkasından konuşuyorlar gibi zaman büküldü. Gözlerimi kapattım. Siyah boşlukta altı yaşındaki çocuk hâlim bana uzandı. Sırma'yı düşündüm. Bizi düşündüm. Hiç altı yaşında olamayacak çocuğumuzu. Sonra o çocuğun kollarından sıyrıldım. O ben değildim, bizim çocuğumuzdu.

Dişlerimi sıkıca birbirine bastırdım. Defalarca ölüme tanık olmuştum ama hiçbirisi böyle acı vermemişti bana. Hiçbir kayıp içimde bir ateş yakmamıştı. Biz o uçurumdan düşüp sağ çıkmıştık. Kimse ölmedi sanmıştım ama bir hayat düşerken yok olmuştu aslında. Bu sefer onu tutacak ellerim yoktu.

İçimde derinlerde bir yerde hiç bilmediğim bir his ellerini göğüs kafesime sardı. Gitmeliydim. Buradan gitmem lazımdı ve Sırma gözlerini açmadan gidecektim.

Çünkü gözlerine bakarsam gidemezdim. Onlar benim sığınağım olmuştu ama artık geçmişim ve savunmasızlığım yüzünden daha fazla canının yanmasına izin veremezdim. Gidersem mutlu olmayacağından emindim ama en azından hayatta olacaktı.

Camın önünde ne kadar durdum bilmiyordum, her detayını ezberleyene kadar onunla kaldım. Bu görüntüyü asla unutmamak için her noktasını beynime kazıdım. Çünkü bir daha böyle lanetli bir tabloyla karşılaşmamak için elimden ne geliyorsa

yapacaktım. En azından büyüyecektim. Diğerleri aynı yaşta kalacaktı. Hepsi şu anki yaşıyla anılacaktı. Sancalar soyadında kim varsa bir damla kanın hesabını canıyla ödeyecekti.

Bekledim. Zihnim yirmi yılın acısını çıkarırcasına çalışıyordu. Elimde kayarken tutamadığım evladımın acısını hissettim. Hiç görmediğim çocuğumun. Benim gibi çocukluğunu yaşayamamıştı o da. Farklı zamanlarda aynı kadere sıkışmış ruhlardık ikimiz de. Tek bir farkla; ben bir bedene bürünmüştüm, onun hiç olamamıştı.

Hemşireler geldi, Deniz geri döndü, abim gitti, babam bile gelip onu gördü. Zaman akıp gitti, ben onunla kaldım. Kimse ses çıkarmadı. Bizden başka kimse gerçeği bilmedi. Sırma da bilmeyecekti. Bu sefer ben omuzlarıma yükleyecektim onun acısını da. İkimizin yerine çektiği ne varsa karşılığını ödetecektim.

Sırma için...

DEVAM EDECEK...

TEŞEKKÜRLER

Selam okur,

Eğer buraya kadar geldiysen, yüreğin bu kitaba dokunup zihninin sayfalar arasında gezindiyse aramıza hoş geldin. İlk teşekkürüm sana. Umarım kalbinde uyuyan çocuk gözlerini açmıştır. Lütfen sana açtığı kollarını geri çevirme, ona sımsıkı sarıl. Ancak böyle hissederim kitabın amacına ulaştığını...

Sen ona sarılırken ben de bu kitap üzerinde emeği olan herkese teşekkür edeyim.

İlk teşekkürüm Pınar, Ayben ve Fatmanur'a.

Benim bile kendime inanmayı bıraktığım zamanlarda bana inanıp umut etmeyi hatırlattığı için Ayben'e çok teşekkür ederim. Sadece bana değil kitabıma da sarıldı ve ilk defa onun sayesinde kitabıma dokunabildim. Sen çok güzel bir arkadaşsın Ayben. İyi kalbinin olmadığı bir dünyayı düşünemiyorum.

Fatmanur benim için sadece bir arkadaş olmaktan daha fazlası. Benim akıl hocam, öğretmenim, sadece kitabım için değil, tüm gökyüzümün en parlak yıldızı. Bana yön gösterdi. Eğer onun fikirleri olmasa ne *suakarbooks* olurdu, ne de bu kitaba olan cesaretim. Benim içimdeki gücü fark etmemi sağladığı için ne kadar teşekkür etsem az. Dünyada en güzel ne varsa her şey onunla olsun. O zaten benimle...

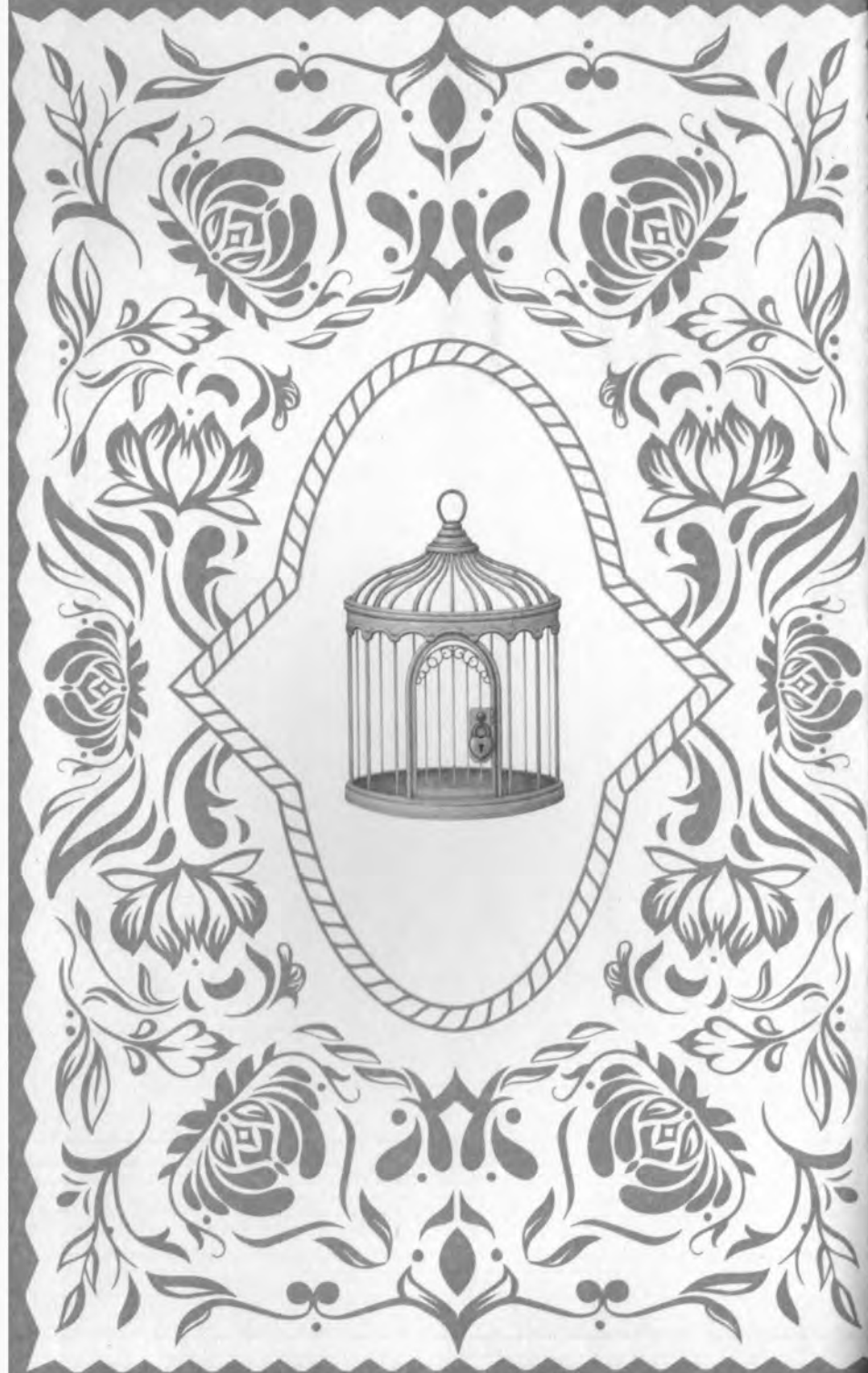
Kuzen olmamıza rağmen kardeşiz deriz ama benim için bir kız kardeşten fazlası olan Pınar'a teşekkür etmek istiyorum. Benimle birlikte gecelerce uykusuz kalıp hikâyemi, düzeltmelerimi, tıkağımı yerleri dinledi. Bazen benden daha güzel fikirlerle geldi. Benim ilk beta okurum oldu. Yalnızca kitap karakterime değil, hayatım boyunca sustuğum ne varsa her şeye ses olduğu için onu çok seviyorum. Sen olmasan büyümek isterdim ama şimdi çocukluğumu özlüyorsam sebebi sensin.

Aileme çok teşekkür ederim. Yazar olma yolunda ne kadar doğru adımlarla ilerlediğimi anlamamı sağladılar. Her kararım da beni desteklediler ve istediğim yolda hep arkamda oldular. Onlar sayesinde bu hayale tutundum.

Ecrin'i tabii ki unutmadım. Kitabımın her hâlini defalarca okudu. Benim için bir beta okurdan öte tam bir alfa kızı. Hayatın ona getireceği güzelliklerin bu kitaplarla başlamasını diliyorum.

Son olarak Juno ekibine çok teşekkür ederim. Onlar olmasa bu hayalimi asla gerçekleştiremezdim. Bana yol açtıkları için ne kadar minnettar olsam az. Emine'ye beni keşfedip bu kitabın kalbini gördüğü için, Nazlıcan'a hiç tanımadığım bir yönde ilerlerken korkularımı dağıttığı için, Kübra'ya kitabın tüm güzelliğini kapağa ona özel ruh gibi işlediği için teşekkür ederim. Tabii ki Erdem Bey'e bugüne kadar gördüğüm en iyi lider olduğu ve yol gösterirken bilgisini paylaşmaktan çekinmediği için çok teşekkürler.

Ve bir tanemler... İyi ki varsınız. Siz olmasanız bu gerçek olmazdı. Umarım her şey gönlünüzce olur. İçinizdeki çocuğun elinden tutmayı asla unutmayın...

The page is framed by a wide, ornate green border with a scalloped outer edge. Inside this border is a large, vertically oriented oval frame with a rope-like texture. The text is centered within this oval frame. The background of the page is white, and the text is in a dark green, serif font.

SEVİLDİĞİNDEN
EMİN OLMAK
İNSANIN HAYATTA
BAŞINA BİR KEZ
GELEBİLECEK
BİR MUCİZEYDİ.
ÇİNAS DA BENİM
MUCİZEMDİ.

